

ДЖЕЙСЪН МАТЮС
**ЧЕРВЕНАТА
ЛЯСТОВИЦА**

ДЖЕЙСЪН МАТЮС ЧЕРВЕНАТА ЛЯСТОВИЦА

Превод: Жана Тотева

chitanka.info

Студената война е в разгара си.

За повечето хора опасността от ядрен апокалипсис изглежда като неприятен спомен от някакво далечно и непонятно минало, но за агентите от тайните служби на САЩ и Русия войната продължава и средствата не са се променили. Тя се води безскрупулно, със същата ярост, със същата подмолност, без никаква жалост към хората, които стават нейни жертви.

Доминика Егорова е една от тези жертви. Против волята си тя става агент на СВР — тайната служба, наследила КГБ и обслужваща режима на Владимир Путин. Нейните шефове искат да използват красивото тяло на Доминика като инструмент във войната. Тя се превръща в „лястовица“ — специално обучена съблазнителка, която трябва да измъква чрез секс тайните на американските шпиони.

Съдбата обаче я среща с човек, който може да я измъкне от ада на руското разузнаване и да даде нов смисъл на живота ѝ. Двама души, от двете страни на невидимата, но все още съществуваща желязна завеса, са изправени пред избора дали да следват правилата и да бъдат част от бездушната система или да изберат опасния път на любовта.

Авторът на „Червената лястовица“ Джейсън Матюс е ветеран от ЦРУ с огромни познания за Русия и света на съвременния шпионаж. Той предлага на читателите завладяващ роман с поразителни детайли от кухнята на разузнаването и контраразузнаването. „Червената лястовица“ с лекота изкушава читателя емоционално, интелектуално, а и гастрономически. Как? Интересен бонус към достоверността на книгата са истинските готварски рецепти в края на всяка глава.

На Сузан, Александра и София.

1

След дванадесетчасовия си КТО^[1] Натаниъл Наш се беше вкочанил от кръста надолу. Усещаше краката и стъпалата си като дървени по паважа на глухата московска уличка. Отдавна се бе стъмнило, а Нейт продължаваше по дългия и сложен маршрут, предназначен да погъделичка по корема евентуалните му преследвачи, да ги напругне, да ги раздразни достатъчно, за да се покажат. Но нямаше нищо, дори и помен от хора, които да се придвижват щафетно или последователно един пред друг, нито пък някакво движение зад ъглите на улиците зад него — никаква реакция на ходовете му. Чист ли беше? Или го следеше огромен екип? В природата на Играта фактът, че не виждаш опашка, те кара да се чувстваш по-зле, отколкото, когато се убедиш, че си покрит плътно.

Септември едва беше започнал, а между първия и третия час от обхода му валеше сняг, което му бе помогнало да прикрие измъкването си от колата. В късния предобед Нейт изскочи от движеща се лада комби, карана от колегата му Ливит от бюрото, който, изчислявайки паузата, безмълвно вдигна три пръста, докато завиваха край ъгъла на една странична индустриална улица, после го потупа по рамото. Екипът по проследяването на ФСБ, Федералната служба за безопасност, не забеляза измъкването му през трисекундния интервал и профуча покрай Нейт, скрит зад една снежна пряспа, а Ливит ги отведе нататък.

Нейт бе оставил клетъчния си телефон от търговския отдел на посолството в колата — ФСБ бяха добре дошли да следят сигнала му между московските клетъчни кули през следващите три часа. Когато се изтъркаля на паважа, си удари коляното и през първите няколко часа го усещаше схванато, но сега беше точно толкова вкочанено, колкото и всички други части на тялото му. Докато се свечери, той се беше разхождал, вървял, промъквал, изкачвал и пълзял през Москва, без да забележи никаква опашка. Имаше чувството, че наистина е чист.

Нейт беше един от малката група „вътрешни оперативни“ офицери на ЦРУ, обучени да действат под наблюдение на вражески терен. Когато работеше срещу противника на улицата, нямаше съмнения, нямаше интроспекции. Познатият страх от провал или недостатъчно добро представяне изчезваше. Тази вечер той поддържаше двойствен модел на постоянно редуващ се подход и се справяше добре. Игнорирай студа, който се увива около гърдта ти, и напредвай неотклонно. Остани в сензорния балон, остави го да се разширява под натиска. Зрението му беше остро. Фокусирай се на средно разстояние, оглеждай се за повтарящи се пешеходци и превозни средства. Отбелязвай цветове и форми. Шапки, палта, коли. Без особено да се замисля, той регистрираше звуците на смрачаващия се град край себе си. Бръмченето на тролейбусите по минаващите горе жици, свистенето на гуми на кола по паветата, хрущенето на въглищния прах под краката. Усещаше горчивия мирис на дизеловите пари и на горящите въглища във въздуха, а от някакъв невидим комин — тежката миризма на варяща се супа от цвекло. Той беше камертон, резониращ в мразовития въздух, настроен, готов за действие, но извънредно хладнокръвен. След дванадесет часа беше достатъчно сигурен: нямаше опашка.

Сверка на часа: 22,17. Две минути дяляха двадесет и седемгодишния Нейт Наш от срещата с легендата, перлата в короната, най-ценния източник в колекцията на ЦРУ. Само триста метра от тихата уличка, на която той щеше да се срещне с Марбъл: обигран, изтънчен, на повече от шестдесет години, генерал-майор от СВР, руската служба за външно разузнаване, наследила Първо главно управление на КГБ, задграничните шпиони на Кремъл. Марбъл работеше за ЦРУ от четиринадесет години, забележителен период, като се има предвид, че руските източници от Студената война оцеляваха средно по осемнадесет месеца. Зърнистите снимки на загубените агенти в историята щракаха в главата на Нейт, докато сканираше улиците: Пенковски, Моторин, Толкачов, Поляков и други, и други, всичките изчезнали. Но не и този, поне доколкото зависи от мен. Нейт нямаше да се провали.

Понастоящем Марбъл беше началник на Американския отдел на СВР, пост с колосален допуск^[2], но той беше от старата школа на КГБ, беше си извоювал шпорите (и генералските звезди) по време на

задграничната си кариера, забележителна не само по оперативните му победи, а и защото бе оцелял от чистките, реформите и вътрешните борби за власт. Той никога не бе хранил илюзии за природата на системата, на която служеше, и с времето все повече се отвращаваше от цялата тази шарада, но се придържаше към лоялността и професионализма. Беше на четиридесет, вече полковник, на работа в Ню Йорк, когато центърът му отказа разрешение да отведе съпругата си на онколог в Америка, глупава проява на съветската безкомпромисност, и тя умря на носилка в коридора на една московска болница. На Марбъл му бяха необходими още осем години, за да реши, да се подготви за безопасно свързване с американците и да им предложи доброволно услугите си.

Когато стана чужд шпионин — агент, истински разузнавателен справочник, Марбъл скромно и с изтънчена деликатност се извиняваше на оперативните работници от ЦРУ — неговите водещи офицери — за оскъдната информация, която докладваше. Но в Ленгли бяха смаяни. Той им подаваше неизмеримо ценна информация за операциите на КГБ и на СВР, за проникване в чужди правителства и понякога, когато можеше, перлата в короната: имена на американци, шпионирани за Русия. Марбъл беше изключителен, безценен източник.

Нейт зави зад ъгъла и тръгна по тясна уличка с жилищни блокове от двете ѝ страни, с неравни тротоари, по които дърветата зъзнаха голи, окичени със сняг. В долния край на улицата, иззад ъгъла, откроявайки се на фона на светлината на пресечката по-надолу, се появи позната фигура и тръгна срещу него. Старецът беше професионалист: беше заковал четириминутния прозорец.

Умората на Нейт се изпари и той се усети как се ободрява. Докато Марбъл приближаваше, американецът автоматично сканираше празната улица за аномалии. Никакви коли. Погледни нагоре. Никакви отворени прозорци, тъмни апартаменти. Погледни назад. Безлюдни кръстовища. Сканирай сенките. Никакви улични метачи, никакъв размотаващ се безделник. Една грешка, независимо от всичките часове на тактическия обход, на провокативни маневри, на чакане и наблюдаване в снега и студа, една-едничка грешка би довела до

неизбежния фатален резултат — смъртта на Марбъл. Не! За Нейт бездруго загубата на информационен източник или дипломатически скандал би била много тежка, но в никакъв случай не можеше да допусне смъртта на този човек. Не, Нейт нямаше да се провали.

Марбъл вървеше напред, без да бърза. Те се бяха срещали два пъти преди. Руснакът беше прехвърлян последователно на цяла редица водещи офицери от ЦРУ — и се бе опитал да научи на нещичко всеки един от тях. Някои бяха талантиливи. В неколцина бе установил непоправима тъпота. А един или двама бяха демонстрирали ужасяваща немарливост, потенциално фатална незаинтересованост към израстването си като професионалисти. Нейт бе различен, интересен. Имаше нещо в него, острота, фокус, агресия в стремежа да върши нещата правилно. Малко неопитен, малко натрапчив — смяташе Марбъл, — но малцина притежаваха такъв огън и на руснака му харесваше точно това. Очите му се присвиха от удоволствие, когато видя младия американец. Нейт беше среден на ръст, със слабо телосложение, с права черна коса над прав нос и кафяви очи, които не спираха да се движат, гледайки над раменете на по-възрастния мъж, докато той приближаваше — по-скоро бдителен, отколкото изнервен.

— Добър вечер, Натаниъл — каза Марбъл. Лек британски акцент, останал от назначението му в Лондон, преобразен от времето, прекарано в Ню Йорк. Приумица — да използва английски, за да се чувства по-близък с водещия си офицер, макар че Нейт владееше руски доста свободно. Марбъл беше нисък и набит, с дълбоки кафяви очи, разделени от месест нос. Имаше рунтави бели вежди, които хармонираха с покритата му с вълниста бяла коса глава, придаваща му вид на елегантен бонвиван.

Трябваше да използват прякори, но това беше нелепо. Марбъл имаше достъп до регистъра на СВР със снимки на чуждестранните дипломати и много добре знаеше името на Нейт.

— Драго ми е да те видя. Добре ли си? — Марбъл внимателно се взря в лицето на Нейт. — Уморен ли си? Колко часа обикаля тази вечер? — Въпросите на Марбъл бяха проява на любезност, но той действително искаше да знае. Никога не приемаше нищо за даденост.

— Добрый вечер, дядя — каза Нейт. Беше започнал да използва фамилиарното „чичо“, отчасти за да покаже уважение, отчасти за да демонстрира истинска привързаност. Погледна часовника си.

— Общо дванадесет часа. Улиците ми се видяха хлабави. — Жаргон, който и двамата разбираха и Нейт бе наясно, че той иска да чуе колко щателен е бил неговият контролен тактически обход. Марбъл не направи никакъв коментар. Дватама тръгнаха заедно в сенките, хвърляни от дърветата по тротоара. Въздухът беше мразовит, неподвижен, нямаше никакъв вятър. Имаха около седем минути за срещата.

Нейт остави Марбъл да проведе почти целия разговор, слушайки го внимателно. По-възрастният мъж говореше бързо, но без припряност, микс от клюки и машинации в службата му — кого са издигнали, кого са изритали. Резюме на една нова операция, успешно вербуване от страна на СВР в чужда страна. Детайлите бяха на дисковете. Това беше колкото разговор между две човешки същества, толкова и разузнавателен разбор. Звучите на гласовете им, зрителният контакт, тихото кискане на Марбъл. Това беше целта.

Докато вървяха, устояваха на естествения импулс да се хванат под ръка, като баща и син. И двамата знаеха, че не трябва да осъществяват никакъв пряк контакт, имаше категорична забрана заради опасността от замърсяване с метка, шпионския прах. Самият Марбъл беше докладвал за секретната програма за замърсяване на служителите в посолството на САЩ в Москва, за които се предполагаше, че са офицери от ЦРУ. Жълто реактивно прахообразно химическо съединение, нитрофенилпентадиенал, NPPD. Сипаничави руски техници изцеждаха праха от гумени балони и го пулверизираха по дрехи, подови постелки, волани. NPPD бе синтезиран, така че да се разпръсва като лепкав полен от нарцис — при ръкостискане, при допир до лист хартия или до ревер на палто. С него невидимо беше маркирано всичко, до което се докосваше който и да било американски офицер от ЦРУ. Следователно, ако си руски служител под подозрение и ръцете и дрехите или тефтерът на бюрото ти започне да флуоресцира, значи си разкрит. Марбъл беше травмирил Ленгли с последващи доклади за това, че различните партии метка са маркирани с различни компоненти, благодарение на което може да се идентифицира конкретният американски гостоприемник.

Докато вървяха и говореха, Нейт бръкна в джоба си и измъкна запечатан пластмасов плик. Батерии за ковкома, шпионската комуникационна система на Марбъл: три стоманеносиви пакета с

необичайно тегло. Използваха това оборудване, за да си предават горещите новини и да поддържат активна връзка по време на интервалите между персоналните контакти. Но именно тези кратки срещи, смъртоносно рискови, бяха много по-продуктивни. При тях Марбъл предаваше огромни количества информация на дискове или на флашки и получаваше ново зареждане за оборудването си. А освен това тук имаше и човешки контакт, възможност да се разменят няколко думи, време, в което се съживяваше почти религиозното партньорство.

Нейт внимателно отвори пластмасовия плик и го протегна към Марбъл, а той бръкна в него и измъкна предварително увитата пачка батерии, които бяха пакетирани в стерилна лаборатория във Вирджиния. После пусна в плика два диска.

— По моя преценка на дисковете има около пет метра файлове — каза той. — Подарък от мен с най-добри пожелания.

Нейт отбеляза, че старата кримка все още мисли в термините на линейни метри за файлове, дори и когато крадеше дигитални тайни.

— Благодаря ти. Добави ли резюме? — Момчетата в отдела по обработката на информацията го бяха помолили да напомни на Марбъл да включва резюме на материала, за да се подредят по важност преводът и обработката на предадените в суров вид доклади.

— Да, този път не забравих. Включил съм и нова директория на втория диск. Няколко промени на персонала, нищо обезпокоително. И разписание на задграничните ми пътувания за следващата година. Търся оперативни причини за пътуване, включил съм детайлите — каза той, кимайки към дисковете в плика.

— С нетърпение очаквам да се видим извън Москва — каза Нейт, — когато ти е удобно. — Времето напредваше и двамата вече бяха стигнали до края на улицата, бяха се обърнали и бавно вървяха към другия ѝ край.

Марбъл видимо се натъжи.

— Знаеш ли, мисля си за моята кариера, за моите взаимоотношения с американските ми приятели, за живота пред мен — каза той. — Вероятно имам няколко години, преди да се пенсионирам. Политика, старост, нежелана грешка. Може би три-четири, може би две години. Понякога мисля, че ще е приятно да се пенсионирам в Ню Йорк. Какво мислиш за това, Натаниъл?

Нейт спря и се обърна леко към него. Какво беше това? Уличният шум в ушите му заглъхна. В беда ли беше агентът му? Марбъл вдигна ръка, като да стисне Нейт за рамото, но спря във въздуха.

— Не се тревожи, моля те, просто си мисля на глас.

Нейт го погледна от страни: възрастният човек изглеждаше уверен, спокоен. Беше съвсем естествено за един агент да мисли за пенсиониране, да мечтае да сложи край на опасностите и на двойствения живот, да спре да се ослушва за почукване на вратата. Живот, който накрая причинява огромно изтощение, водещо до грешки. Изтощение ли се прокрадваше в гласа на Марбъл? Утре Нейт трябваше внимателно да докладва нюансите на този разговор в оперативната си грама. Неизбежно проблемите в дадена разработка винаги рикошираха във водещия офицер, проблеми, от които той никак не се нуждаеше.

— Нещо нередно ли има, някакъв проблем със сигурността? — попита Нейт. — Знаеш, че банковата ти сметка те очаква. Можеш да се оттеглиш винаги когато поискаш. Ние ще те подкрепим по всякакъв начин.

— Не, добре съм. Имаме да вършим още доста работа. После може да си починаем — каза Марбъл.

— За мен е чест да работя с теб — Нейт наистина мислеше така. — Невъзможно е да се измери и оцени твоят принос.

Марбъл погледна към тротоара, докато вървяха по тъмната улица. Вече бяха минали шест минути от срещата им. Време беше да се разделят.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Нейт. Той затвори очи и се концентрира. Батериите са предадени, дисковете са получени, резюмето е включено, а също и графикът на задграничните командировки. Оставаше единствено да се насрочи следващата лична среща след три месеца. — Ще се срещнем ли отново след три месеца? — попита Нейт. — Тогава ще бъде лута зима. Декември. На новото място, ИГЪЛ, до реката?

— Да, разбира се — каза Марбъл. — ИГЪЛ. Ще потвърдя в специално съобщение една седмица преди това. — Те стигнаха отново до края на улицата, движейки се бавно към по-ярките светлини на кръстовището. Неоновы надписи сочеха входа на станцията на метрото

през улицата. Нейт внезапно почувства как по гърба му пробяга тревожна тръпка.

Очукана лада седан се движеше бавно през кръстовището, с двама мъже на предните седалки. Нейт и Марбъл се притиснаха до стената на сградата и изцяло се скриха в сенките. Марбъл също бе видял колата; ветеранът във всяко отношение бе не по-малко печен на терен от младичкия си водещ офицер. Още една кола, по-нов опел, премина в обратна посока. Двамата мъже вътре гледаха настрани. Нейт ги проследи с поглед и видя трета кола да завива бавно по улицата. Тя се движеше само на габарити.

— Това е кръстосано претърсване — изсъска Марбъл. — Не си паркирал колата си наблизо, нали?

Нейт поклати отрицателно глава. Не, не, не, мамка му, не! Сърцето му думкаше. Щеше да е чудо, ако се измъкнеха. Погледна за миг към Марбъл, после двамата се придвижиха като един. Забравяйки за шпионския прах, забравяйки за всичко друго, Нейт помогна на Марбъл да свали тъмното си палто, обърна го с хастара навън, докато го измъкваше от ръцете му и го превърна в светло палто с различна кройка, лекьосано и изтрито по ръкавите и подгъва. После му помогна да го надене. Бръкна в страничния си джоб и измъкна изядена от молци кожена шапка — част от неговата собствена дегизировка — и я нахлупи на голата глава на партньора си. Марбъл измъкна очила с дебели рамки от предния си джоб — едната им дръжка бе увита с бяло тиксо — и си ги сложи. Нейт бръкна в друг джоб и измъкна къса пръчка, която леко поклати надолу. Еластичната жица вътре се разгъна в три дължини и образува бастун, който той пхна в ръката на Марбъл.

Московчанинът на средна възраст изчезна, подменен за осем секунди от грохнал пенсионер, облечен в евтино палто, който куцукаше, опирайки се на бастуна си. Нейт леко го побутна по посока на кръстовището и станцията на метрото. Това действие беше в пълен разрез с катехизиса — опасно беше да се използва метрото, все едно да се вкараш сам в капан под земята, но ако по този начин Марбъл можеше да се махне от това място, рискът си заслужаваше. Дегизировката му би трябвало да е достатъчна срещу множеството наблюдателни камери на платформите.

— Аз ще ги отклоня оттук — каза Нейт.

Марбъл се приведе и започна да се тътри през кръстовището. Старият шпионин го погледна веднъж, мрачно, но спокойно, и му намигна. Този човек е легенда, помисли си Нейт. Но сега неговият приоритет беше да разсее колите от патрула и да ги накара да се насочат към него, далеч от Марбъл. Но не трябваше все пак да допуска да бъде задържан. Дисковете в джоба му щяха да убият стареца с не по-малка сигурност, отколкото ако патрулът го арестуваше.

Не, доколкото зависеше от него. Сякаш ледена буца прогаряше гърлото и главата му. Вдигна яката на палтото си, потисна емоциите си и бързо пресече пред патрулната кола, която бавно се движеше по улицата към него. Сигурно бяха от ФСБ, Федералната служба за безопасност, главорезите, занимаващи се с вътрешния шпионаж в Руската федерация. Това беше тяхната територия.

Двигателят на ладата 1200 изскърца и той попадна в отразената светлина на дългите им фарове по блестящата улица. Затича към следващата пресечка, спусна се по стълбището на някакъв сутерен, който миришеше на урина и водка, и чу зад себе си звука на стенещите колела. Чакай, чакай, сега тръгни отново! Спринтиране през тесните улички, промъкване през пешеходните пътеки, тичане надолу по стълбите към реката. Използвай прегради, пресичай железопътни релси, променяй посоката и курса внезапно в зрителното им поле, карай ги да правят погрешни предположения, промъкни се покрай постовата им линия. Сверка на времето: почти два часът.

Залиташе от изтощение, тичаше, после тръгна ходом, после приклекна зад някакви паркирани коли, вслушвайки се в шума на двигателите край себе си, докато те се събраха, после се пръснаха, после отново се събраха, опитвайки се да се доближат достатъчно, за да видят лицето му, достатъчно близо, за да го проснат по лице на улицата и да пъхнат ръцете си в джобовете му. Чуваше скърцането на спирачките, чуваше ги да крещят по радиостанциите си, явно се бяха отчаяли.

Първият му инструктор по проследяване му беше казал: Ще трябва да усещаш улицата, мистър Наш, без значение дали е Уискънсин авеню или „Тверская“, трябва да я усещаш. И Нейт дяволски добре я усещаше, но те бяха много, макар и да не знаеха къде точно се намира той. Гумите на колите остро скърцаха по мокрия паваж, докато сновяха бързо напред-назад, и добрата новина беше, че

все още не можеха да определят с достатъчна точност местоположението му, за да се разгърнат и да го обградят, а лошата новина беше, че времето бе на тяхна страна. Слава Богу, напираха срещу него, което означаваше, че не са се фокусирали върху Марбъл. Нейт каза една молитва — дано старецът да е изчезнал, когато се е спуснал в метрото, дано наблюдението върху него да не е започнало от началото, защото това би означавало, че втори екип сега преследва Марбъл. Не, те нямаше да докопат неговия агент, неговия агент, и нямаше да докопат пакета с дисковете на Марбъл, избухлив като нитроглицерин в джоба му. Скриптящите гуми замлъкнаха и улицата притихна.

Сверка на времето: два часът и нещо, крака и гръб тотално уморени, замътено зрение. Той тръгна по тясната уличка, притискайки се до стените в сенките, надявайки се, че са си отишли, представяйки си очуканите коли, прибрани в гаража, пукащия горещ метал и капещата кал, докато водачът на екипа крещи в стаята за инструктаж. Нейт не видя нито една кола в продължение на няколко минути и реши, че се е изплъзнал извън периметъра им на претърсване. Снегът бе завалял отново.

Отпред една кола проскърца и спря, после обърна и зави в уличката. Снегът пламна от фаровете ѝ. Нейт се извърна към стената, опитвайки се да се свие, да смали силуета си, да се скрие, но знаеше, че сигурно са го видели, и когато светлините врхлетяха върху него, колата ускори, насочвайки се към неговата страна на уличката. Той наблюдаваше смаян, невярващ колата, която продължаваше да приближава, страничната ѝ врата, само на няколко инча от стената, двете напрегнати лица вътре, протегнати напред, чистачките, които се движеха бързо. Тези животни от ФСБ, бяха ли го видели? После осъзна, че го виждат много добре и пробваха да го размажат на стената. Неписано правило е, че когато патрул от проследяването преследва чужд дипломат, никога, никога не прилага насилие по мишената, беше му казал инструкторът, но сега, ама сериозно, какво, по дяволите, правеха тези типове? Той погледна назад и видя, че началото на уличката е твърде далеч.

Усещай улицата, мистър Наш! Втората най-добра опция беше чугуненият улук, минаващ по сградата на половин метър от него, с ръждясали метални ленти, завинтени в тухлената зидария, и докато

преследвачите приближаваха, той скочи и сграбчи тръбата, използвайки металните скоби, за да се изкачи по-високо. Колата им се удари в стената, разцепи улука, покривът ѝ застана под вдигнатите му крака и тя с остър стържещ звук ожули стената и спря. Бяха угасили двигателя. Хватката му се разхлабваше и Нейт падна върху покрива ѝ, а после се изтъркаля на паважа. Шофьорската врата бе отворена и един голям мъжага с кожена шапка точно излизаше — но те никога, никога не прилагаха насилие по мишена — и Нейт затръшна с рамо вратата обратно, по главата и врата на главореза, чу писък, видя лицето му, изкривено от болка. Блъсна още два пъти вратата в главата му, много бързо, и мъжът падна назад в колата. Дясната врата беше блокирана от стената и Нейт видя как другият главорез се опитва да се прекачи през предната седалка и да стигне до задната врата, така че беше време отново да бяга, и той хукна в сенките към уличката и зави зад ъгъла.

Зад третата врата имаше мърлява закусвалня, отворена въпреки късния час, и светлините ѝ се разливаха върху заснежения тротоар. Нейт чуваше как колата в уличката обръща и как вие двигателят ѝ. Шмугна се в празното заведение и затвори вратата. Едно-единствено помещение, един-единствен тезгях в дъното, с няколко очукани дървени маси и пейки, лекьосани тапети и мръсни дантелени пердета на прозореца. Една възрастна жена с два зъба като отварачки за консерви седеше зад тезгяха, слушаше скрибуцащо радио и четеше вестник. Две очукани алуминиеви тенджери със супа къкреха на електрическите котлони зад нея. Аромат на варен лук изпълваше помещението.

Мъчейки се да овладее треперенето на ръцете си, Нейт приближи до тезгяха и на руски език си поръча купа със супа от цвекло пред празния поглед на жената. Седна с гръб към закритата от пердето витрина и се заслуша. Една колата изръмжа нататък, после още една, после — нищо. По радиото един комик разказваше виц.

Хрушчов посетил свинеферма и се снимал там. В редакцията на селския вестник избухнала гореща дискусия за надписа под снимката. Другарят Хрушчов сред свинете? Другарят Хрушчов и свинете? Свине около другаря Хрушчов? Нищо не пасвало. Най-накрая редакторът взел решение: Третият отдясно — другарят Хрушчов. Старата дама зад тезгяха се изкиска. Не беше ял и пил нищичко повече от дванадесет часа и започна лакомо да поглъща гъстата супа с треперещата в ръката

му лъжица. Старицата го изгледа внимателно, стана, излезе иззад тезгяха и отиде до предната врата. Нейт я следеше с ъгълчето на окото си. Тя отвори вратата и той почувства полъха на студения въздух отвън. Жената огледа улицата надолу и нагоре, после затръшна вратата. Върна се на стола си зад тезгяха и хвана вестника. След като Нейт свърши със супата и хляба си, отиде до тезгяха и отброи няколко копейки. Старицата събра монетите и ги смете в чекмеджето. Захлопна го и погледна Нейт.

— Чисто е — каза. — Върви си с Бога. Нейт избягна погледа ѝ и излезе.

Нейт избягна погледа ѝ и излезе.

След още един час, подгизнал от пот, треперещ от изтощение, Нейт мина, залитайки, покрай милиционерската будка на парадния вход на жилищния комплекс на посолството. Дисковете на Марбъл най-сетне бяха в безопасност. Това не беше начинът, по който според правилника трябваше да завърши оперативната нощ, но той бе пропуснал преди много часове момента, в който трябваше да бъде взет на паркинга от колата на посолството. Влизането му бе отбелязано и след половин час ФСБ, а веднага след това и СВР знаеха, че не друг, а младият мистър Наш от търговския отдел на посолството е този, който е бил извън гълъбарника през по-голямата част от вечерта. И мислеха, че знаят защо.

СУПАТА ОТ ЦВЕКЛО НА СТАРАТА ДАМА

Стопете масло в голяма тенджерка, добавете накълцан лук и сотирайте, докато стане прозрачен. Добавете три настъргани глави цвекло и смлени домати. Налейте говежди бульон, подправете с оцет, захар, сол и пипер. Супата трябва да бъде кисело-сладка. След завиране оставете да къкри на по-слаб огън за час. Сервирайте гореща, с лъжица квасена сметана и накълцан копър.

[1] КТО (контролен тактически обход) — обиколка, която се прави по пресечен маршрут преди провеждане на тайна явка, за да се

установи дали зад агента няма „опашка“. — Б.пр. [↑](#)

[\[2\]](#) Термин за достъп до секретна информация. — Б.пр. [↑](#)

2

На следващата сутрин в двата края на Москва, в два различни офиса, се водеха неприятни разговори. В централата на СВР в Ясеново първият заместник-директор Иван (Ваня) Дмитриевич Егоров четеше сводката от обходите на ФСБ от предната нощ. Водниста слънчева светлина се процеждаше през дебелите шлифовани стъкла на прозорците, гледащи към тъмната борова горичка, която обграждаше сградата. Алексей Зюганов, дребничкият шеф на отдела за контраразузнаване и подчинен на Егоров, стоеше пред бюрото му, без да получи покана да седне. Близките приятели на Зюганов (или може би само майка му) наричаха гадното злобно джудже Льоша. Но не и тази сутрин.

Ваня Егоров беше шестдесет и пет годишен, генерал-майор, висш чин. Имаше голяма глава с туфи сива коса над ушите, но иначе беше плешив. Широко разположените му кафяви очи, месестите устни, широките рамене и големите мускулести ръце му придаваха вид на цирков тежкоатлет. Беше облечен в чудесно скроен тъмен зимен костюм, „Агостино Карачени“ от Милано, с тъмносиня вратовръзка. Обувките му, блестящо черни, бяха от лондонската марка „Едуард Грин“, от дипломатическия „чувал“. В ранните години на кариерата си Егоров беше оперативен офицер от КГБ със среден чин. Няколко възгорещи тура в Азия го убедиха, че животът на терен не е по вкуса му. Щом се върна в Москва, той се изпече в политическите апаратни междуособици. Последователно завладя няколко висши поста, първо в длъжностното планиране, после в администрацията, и накрая зае новосъздадения пост на инспектор-генерал. Прояви голяма активност и се изяви ярко при трансформирането на КГБ в СВР през 1991 г. През 1992 г. избра правилната страна по време на неуспелия опит за преврат на КГБ, воден от Крючков срещу Горбачов, и през 1999 г. бе забелязан лично от флегматичния първи заместник министър-председател Владимир Владимирович Путин, русия скорпион с бездушните сини очи. На следващата година Елцин беше аут, а Путин беше —

забележително, невероятно! — в Кремъл, а Ваня Егоров чакаше обаждането, за което беше сигурен, че ще дойде.

— Искам ти да се грижиш за нещата.

Така му бе казал Путин тогава, в опияняващия петминутен разговор в елегантния кремълски кабинет с луксозна дървена ламперия по стените, която зловещо се отразяваше в президентските очи. И двамата знаеха какво има предвид, и Ваня се върна обратно в Ясеново, първо като трети заместник, после като втори, до предишната година, когато се премести в кабинета на първия заместник-директор, от другата страна на постлания с килими коридор, срещу апартамента на директора.

Имаше известни тревоги, свързани с изборите през миналия месец март, проклетите журналисти и опозиционните партии се бяха развилнели както никога досега. СВР следеше някои дисиденти, оперираше дискретно в избирателните секции и докладваше за опозиционни парламентаристи. Отзивчивите олигарси бяха подтикнати да формират отцепническа партия, за да източат гласове и да „разчупят терена“.

Тогава Ваня рискува всичко, наистина пое огромен риск, когато лично предложи Путин да обвини Запада — и по-конкретно САЩ — за намеса в демонстрациите, свързани с изборите. Кандидатът много хареса предложението и примигваше с очи, докато си представяше завръщането на Русия на световната сцена. Дори потупа Ваня по гърба. Това вероятно беше, защото кариерите им много си приличаха, може би защото и двамата не бяха постигнали почти нищо като офицери разузнавачи по време на задграничните си назначения, или защото един доносник лесно можеше да разпознае събрата си. Но каквото и да беше, Путин го хареса и Ваня Егоров разбра, че ще бъде възнаграден. Беше съвсем близо до върха. Имаше и времето, и властта, за да продължи да се издига. А той искаше именно това.

Но дресьорът в змийската ферма неизбежно бива ухапан, освен ако не процедира с извънредно голямо внимание. Днешният Кремъл се олицетворяваше от костюми и вратовръзки, прессекретари, усмихнати заседания на високо равнище, но всеки, който бе прекарал тук малко по-дълго, знаеше, че нищо не се е променило от времето на Сталин, наистина нищо. Приятелство? Лоялност? Покровителство? Една погрешна стъпчица, един оперативен или дипломатически провал или,

най-лошото от всичко — притесняване на президента, щеше да донесе буря, ураган, от който нямаше да има спасение. Ваня поклати глава. Чёрт возьми! По дяволите! Този епизод с Наш беше последното нещо, от което се нуждаеше.

— Би ли могло едно проследяване да бъде по-зле проведено? — беснееше Егоров. Той обичаше да се отдава на леки театрални изстъпления пред подчинените си. — Очевидно е, че този малък никаквец се е срещнал с някакъв източник снощи. Как би могъл да липсва за повече от дванадесет часа? На първо място, що за претърсване се е провеждало в този район?

— Изглежда, че са търсили чеченци, извършващи наркосделки. Бог знае какво правят ФСБ тези дни — каза Зюганов. — Този район, това е направо някаква клозетна дупка.

— Ами сблъсъкът в уличката? Това какво е било?

— Не е ясно. Според техните твърдения са помислили, че са приклепили чеченец и са били убедени, че е въоръжен. Лично аз дълбоко се съмнявам. Може да са се разгорещили от преследването.

— Колхозники. И селяндурите щяха да се справят по-добре. Ще накарам директора да го спомене пред президента идващия понеделник. Не можем да си позволим да нараним чужд дипломат на улицата, дори и ако се среща с руски предател — изпръхтя Егоров. — И ФБР ще започне да мачка нашите офицери в Джорджтаун, ако това се случи още веднъж.

— Аз също ще кажа някоя дума на моето ниво, генерале. Екипите по проследяването ще схванат посланието, особено ако мога да подметна, че току-виж може да им бъде уредена и каторга.

Егоров погледна безучастно към своя шеф на контраразузнаването, забелязвайки, че той използва царската дума за ГУЛаг с мазно наслаждение. Алексей Зюганов беше нисък и мургав, с плоско като тиган лице и големи щръкнали уши. Зъби като колци за палатка и неизменна самодоволна усмивка завършваха вида му в стил „Лубянка“^[1]. И все пак Зюганов беше усърден злобен дребосък, от който имаше определени ползи.

— Можем да разкритикуваме ФСБ, но ще ти кажа нещо — този американец се среща с някой важен тип. И онези идиоти просто са го изпуснали, сигурен съм. — Егоров плесна доклада на бюрото си. — Е, можеш ли да отгатнеш каква ще бъде твоята работа от този момент

нататък? — Той спря. — Открий. Кой. Е. Той. — Всяка дума беше натъртена с потропване по бюрото с дебелия показалец на Егоров. — Искam главата на този предател в ракитова кошница.

— Това ще е моят приоритет — каза Зюганов, разбирайки, че без нещо, с което да продължи напред, или без конкретна следа, подадена от някоя тяхна къртица вътре в ЦРУ, или без пробив на улицата те трябваше да чакат. Междувременно той можеше да започне някои разследвания, да проведе някой и друг разпит просто заради удоволствието.

Егоров погледна отново към доклада от проследяването. Абсолютно безполезна тъпотия. Единственият потвърден факт беше идентификацията на Натаниъл Наш на вратата на посолството. Никакво описание или забелязване на някой друг. Шофьорът на едната от проследяващите коли (снимката на когото, с лепенка през лявото му око, бе прикрепена към доклада, сякаш за да потвърди инцидента в уличката) категорично бе идентифицирал Наш, както и милиционерът при входа на жилищния комплекс на посолството на САЩ.

Тази работа може да се обърне или в сладост, или в горчилка, помисли си Егоров. Разплетена сензационна шпионска разработка щеше да му донесе почести и същевременно да унижи американците, но, от друга страна, един неприятен провал щеше да подразни Кремъл и изпълнения с тестостерон патрон на Егоров и щеше да доведе до внезапен край на кариерата му. В зависимост от президентския гняв това би могло да включи и койка до тази на съсипания олигарх Ходорковски в „Сегежа“ — затворническата колония номер девет.

Тази сутрин, след като болезнено бе обмислял потенциалните възможности, давайки си сметка и за политическите последствия, Егоров изиска и прочете цялото литерное дело на Нейт, оперативното му досие: Млад, активен, дисциплиниран, с добър руски език. Сдържан по отношение на алкохола и жените. Никакви наркотици. Прилежен в работата си под прикритие в търговския отдел на посолството. Ефективен на терен, не издава оперативните си намерения. Егоров изсумтя. Молокосос^[2] Нахакан хлапак. Той погледна към шефа на контраразузнаването.

Косата на Зюганов настръхна и той почувства, че трябва да покаже повече ентузиазъм. Първият заместник-директор Егоров може

и да не беше оперативен офицер, но бе известен вид в зоологическата градина на СВР — политически амбициозен бюрократ.

— Господин заместник-директор, ключът към откриването на копелдака, който продава нашите тайни, е във фокусирането в този млад янки герой. Да поставим три екипа след него. Да го обградим плътно, но невидимо, като в прозрачни лучени люспи, отвсякъде. Двадесет и четири часа дневно. Наредете — по-добре, помолете — ФСБ да усили покритието му, нека те да вдигат шум зад него, а ние ще поставим нашия собствен екип в периферията извън полезрението му. Хвърляме му поглед, после уж го оставяме. Да видим дали ще промени местата си за срещи. Сигурно е, че ще има нова среща след три до шест месеца.

Егоров хареса частта с лучените люспи и щеше да я повтори като своя пред директора малко по-късно днес.

— Добре, да започваме, уведоми ме какви са плановете ти, за да мога аз да информирам директора за нашата стратегия — каза Егоров и освободи началника на контраразузнаването с повелително махване с ръка.

Да информирам директора за нашата стратегия, помисли си Зюганов, докато напускаше кабинета.

Комплексът на посолството на САЩ в Москва се намира на северозапад от Ясеново, в район Пресненский, близо до Кремъл и един завой на Москва река. Късно следобед там се състоя още един неприятен разговор в кабинета на шефа на бюро на ЦРУ Гордън Гондорф. Почти като шефа на контраразузнаването, който обаче не бе поканен да седне, Нейт седеше пред бюро на Гондорф. Коляното му още пулсираше от предния ден.

Ако внушителното туловище на Егоров му придаваше вид на цирков тежкоатлет, Гондорф приличаше на състезателна хрътка в кучешко цирково шоу заради дребното си телосложение и мършавата си физиономия. Висок само метър и шестдесет, той имаше излиняла коса, свински очички, разположени твърде близо едно до друго, и миниатюрни крачета. Но това, което му липсваше в ръста, той категорично компенсираше със злост. Не вярваше никому и не беше наясно с иронията, че сам той не внушава доверие в никого. Гондорф

(Гондорф зад гърба му^[3]) живееше в таен ад, познат само на определен тип старши офицер разузнавач: способностите му бяха под нивото на отговорностите и поста му.

— Прочетох оперативния доклад за препускането снощи — каза Гондорф. — Предполагам, въз основа на написаното от твоя милост, че според теб изходът е бил задоволителен?

— Ако имате предвид, че агентът е в безопасност — да, така мисля — каза Нейт. Той знаеше накъде бие Гондорф, но го остави сам да си развие тезата.

— Та ти без малко не причини ареста на нашия най-ценен и плодовит източник снощи! Срещата ви е била провалена от патрула по проследяването, за Бога!

Нейт потисна надигащия се гняв.

— Проведох дванадесетчасов контролен тактически обход вчера. Същия обход, който вие одобрихте. Потвърдих статуса си. Бях „чист“, когато отидох на мястото на срещата, а също и Марбъл — каза той.

— И как тогава си обясняваш патрула? — каза Гондорф. — Не е възможно да си мислиш, че това е била случайна проверка в района. Кажете ми, че не си мислиш това! — Гласът на Гондорф преливаше от сарказъм.

— Точно това беше. Няма начин да са търсили мен при тази нелепа случка в уличката. Те не ме следяха от началото, в никакъв случай. Беше случайност и те реагираха, без опит да проявят дискретност. Марбъл се измъкна чист!

Нейт отбеляза, че Гондорф дори не се интересува от опита за размазването му по стената. Един различен шеф щеше да отиде в кабинета на посланика, да вдигне пара до небето, да настоява за дипломатически протест.

Гондорф включи тежката артилерия.

— Глупости. Цялата работа е пълна катастрофа. Как може да го насочиш долу в метрото? Това е миши капан. Ти си игнорирал правилата, когато си го докоснал при обръщането на палтото му. Трябваше да го направи сам! Ти знаеш това! Какво ще стане, ако точно сега флуоресцира под детекторната лампа?

— Прецених всичко и взех решение. Помислих, че промяната на облика му и измъкването му от района са главната цел. Марбъл е професионалист, той знае как да се отърве от палтото и бастуна.

Можем да му изпратим съобщение, да потвърдим следващата ни среща — каза Нейт. Истинска агония беше да спориш по този начин, и то с шеф, който не познава работата на терен.

— Няма да има следваща среща. Поне не с теб. Точно сега ти си като буре с барут — ще те следят. Идентифицирали са те поне дузина пъти снощи, прикритието ти като служител в търговския отдел е съсипано и половината московска дирекция по проследяването ще върви след задника ти отсега нататък — каза Гондорф. Той видимо се наслаждаваше на момента.

— Те винаги са били наясно, че този пост е прикритие. Винаги са ме следили, вие го знаете. Но все още мога да се срещам с агенти — каза Нейт, облягайки се на стола си. Гондорф имаше макет на ръчна граната, монтирана на дървена поставка на бюрото му. Табелката на нея гласеше: ОТДЕЛ ЖАЛБИ. ДРЪПНЕТЕ ЩИФТА ЗА ПО-БЪРЗО ОБСЛУЖВАНЕ.

— Не, не смятам, че можеш да се срещаш с агенти. Сега си истински магнит за неприятности — каза Гондорф.

— Ако вложат толкова много ресурс само в мен, можем да ги доведем до банкрут — оспори Нейт. — Мога да източа човешките им ресурси, обикаляйки с колата през целия град в следващите шест месеца. И колкото повече екипи ме следят, толкова по-добре ще можем да ги манипулираме. — Отстоявай позицията си.

Гондорф беше впечатлен, но не и убеден. Този жребец, този млад оперативен офицер представляваше прекалено голям риск лично за самия него. Гондорф се беше прицелил в един от най-важните постове в централата за следващата година, когато щеше да се върне във Вашингтон.

— Наш, препоръчвам твоят мандат в Москва да бъде прекратен. Ти си твърде взривоопасен и врагът ще търси начин да те хване в крачка и да залови агентите ти. — Той погледна нагоре. — Не се тревожи, ще се погрижа да получиш добро следващо назначение.

Нейт беше потресен. Дори и офицер с първи мандат знае, че преждевременно експулсиране, предложено от шефа на бюрото, каквато и да е причината, може да дерайлира кариерата ти. Освен това беше сигурен, че Гондорф ще използва задкулисни канали, за да намекне, че Нейт се е прецакал. Неофициалната му репутация, цялото му досие щеше да понесе удар, а това щеше да се отрази на

повишенията му и бъдещите му назначения. Старото усещане, че е затънал в черни плаващи пясъци, започна да се завръща.

Нейт знаеше истината: миналата нощ той бе спасил Марбъл с бързата си и правилна реакция. Погледна надолу към безстрастното лице на Гондорф. И двамата бяха наясно какво се е случило и защо. Затова Нейт не видя никакъв смисъл да не завърши разговора по най-цветист начин.

— Гондорф, ти си едно безхарактерно котенце, което се ужасява от улицата. Ти ме прецакваш, за да избягаш от собствената си отговорност. Беше много поучително да служа в твоето бюро.

Докато напускаше кабинета му, Нейт отбеляза, че липсата на вревяща тирада от страна на шефа му всъщност наистина показва що за човек е той.

Изритан от бюрото преждевременно. Не е толкова зле, колкото ако имаше убит агент, кражба на служебни авоари или фалшифицирани доклади, но все пак си беше катастрофа. Как щеше да се отрази това на бъдещите му назначения, на повишенията му Нейт не можеше да предвиди, но новината щеше да се разпространи в минутата, в която телеграмата от Гондорф стигнеше до централата. Някои от колегите му от обучението вече бяха с втори мандат, градяха кариера, заемаха престижни постове. Носеха се слухове, че на един от тях вече е предложен пост на началник на малко задгранично бюро. Заради допълнителните месеци подготовка за Москва Нейт беше поизостанал от тези процеси, а сега и това!

Макар и да си повтаряше да не го превръща в идея фикс, Нейт се терзаеше. Винаги му казваха, че трябва да бъде в крак, че трябва да не изостава, че трябва непременно да побеждава. Израсна в аристократичен южняшки еквивалент на боксов ринг, където поколенията на фамилия Наш бяха отглеждани в семейното имение в паладиански стил на стръмния южен бряг на река Джеймс. Дядото на Нейт, а след него и баща му, респективно основателят и настоящият управляващ партньор в „Наш, Уаринг и Роял“ в Ричмънд, седяха в сенчестите си кабинети, съскаха пренебрежително през зъби и се перчеха с ръкавелите си. Те кимаха одобрително на братята на Нейт — единият, с невероятни къдрици а ла Юлий Цезар, другият, гневен и

потен, със зализана настрани гаменска прическа, докато се боричкаха на килима в костюмчетата си. И двамата научиха точно толкова, колкото им бе достатъчно за правото, и се ожениха за гърдести хубавици, които спираха да говорят, щом мъжете влизаха в стаята, а сините им очи търсеха тяхното одобрение.

Но какво трябва да направим всички ние за младия Нейт? — питаха се те един друг. Завършил специалност руска литература в „Джон Хопкинс“, Нейт търсеше убежище в духовния, аскетичен свят на Гогол, Чехов, Тургенев, свят, с който павираният с тухли Ричмънд нямаше нищо общо. Братята му се смееха с пълно гърло, а баща му мислеше, че си прахосва времето. Очакваше се и той да постъпи в юридическия факултет — беше предварително одобрен за приемане в Ричмънд — и накрая да заеме поста на младши партньор във фирмата. Диплома по руска филология от далечния университет „Мидълбъри“ следователно си беше проблем, а последвалото кандидатстване в ЦРУ се превърна във фамилна криза.

— Сигурен съм, че животът на държавен служител ще ти се стори не особено удовлетворителен — бе казал баща му. — Честно казано, не мога да си те представя щастлив в тази бюрокрация. — Бащата на Нейт познаваше някои от бившите директори. Братята му не бяха толкова умерени в критиките си. По време на един особено размирен празничен обяд те започнаха семейно допитване и се обзаложиха колко дълго ще издържи Нейт в ЦРУ. Най-високият залог беше три, че и по-малко години.

Кандидатстването му в Централното разузнавателно управление нямаше нищо общо с бягството от тирантите и копчетата за ръкавели, с разбиването на абсолютите на Ричмънд или с неизбежността на имението с колони, гледащо към реката. Нямаше обаче и нищо общо с патриотизма, макар Нейт да беше патриот колкото всеки друг. Беше свързано единствено с думкането в гърдите му, когато на десет години си наложи да се разходи по перваза на имението на третия етаж, на едно ниво с ястребите над реката, за да победи боязънта, да се изправи срещу хищните птици на страха и провала. Беше свързано с напрежението между него и баща му, дядо му и всеядните му братя, грубо настояващи за отстъпчивост от негова страна, без да му показват същото насреща.

Същото думкане усещаше в гърдите си по време на интервютата при кандидатстването му в ЦРУ, ударите на сърцето, които трябваше да успокоява, докато лицемерно и жизнерадостно твърдеше колко много обича да разговаря с хора, да посреща предизвикателства и да се конфронтира с двусмислеността. Но докато пулсът му се забавяше и гласът му се стабилизираше, той получи едно доста забележително просветление — че всъщност би могъл да бъде хладнокръвен и може да се конфронтира с неща, които не бяха под негов контрол. Работата в ЦРУ бе именно това, от което се нуждаеше.

Но когато служителят в ЦРУ го информира, че е малко вероятно да бъде приет, най-вече заради липсата на следуниверситетски „жизнен опит“, той бе обхванат от истинска тревога. Другият интервюиращ бе по-оптимистичен от колегата си и поверително му каза, че отличният му резултат на теста по руски език го прави много привлекателен кандидат. ЦРУ имаше нужда от три месеца, за да реши, време, през което братята му шумно ревизираха фамилното обзалагане за датата на неговото завръщане. Те бяха не по-малко шумни и когато пликът пристигна. Беше приет.

Явяване на служба, попълване на безкрайни формуляри, влизане в дузини класни стаи, месеците в централата, преградените кабинки, конферентните зали с безинтересни сводки и безконечните прожекции на презентации. И накрая „Фермата“, с макадамовите пътища, минаващи направо през червеникавожълтите борови гори, и спалните, постлани с линолеум, и спарените класни стаи, и кабинетите със сивкави мокети, множеството чиновци, принадлежали на герои от последната година, на герои отпреди четиридесет години, безлични вербовчици, велики шпиони или не съвсем, някои кривнали от пътя, предатели, някои отдавна мъртви, запомнени единствено от тези, които ги бяха познавали.

Занимаваха се с планиране на тайни срещи, присъстваха на инсценирани дипломатически приеми, общуваха с гръмогласни червендалести инструктори, облечени в съветски униформи и маовски куртки. Вървяха мокри до колене през боровите гори, взираха се през далекогледите за нощно виждане и брояха крачки, докато отиваха до хралупата в кухия дънер и обвитата в зебло тухла, а бухалите в дърветата ги поздравяваха за откриването на тайника. Просваха ги върху горещите предни капаци на колите им пред фалшиви пъти

блокади, докато инструкторът „граничар“ размахваше снопчета документи и настояваше за обяснение. Седяха в порутени фермерски чифлици покрай самотни провинциални пътища, пиеха водка и убеждаваха ломотещи несвързано спаринг-партньори да извършат държавна измяна. През боровете се виждаше сиво-черната река, набраздявана от ноктите на хранещите се призори орли рибари.

Какъв инстинкт помогна на Нейт да се представи отлично в практическите упражнения? И сам не знаеше, но чувстваше как фамилията и Ричмънд искат да го издърпат назад, и тичаше без никакво усилие по улицата, поставен под наблюдение, посрещаше хладнокръвно агентите инструктори, увити в палта, нахлупили невъзможни шапки. Те казваха, че има око. Той започна да им вярва, но гадните предизвикателства на братята му висяха над главата му като тежък топор. Най-големият кошмар на Нейт бе страхът, че може да се провали, да бъде изритан и да се появи обратно в Ричмънд. Тук изхвърляха хората от обучение без никакво предупреждение.

— Ние очакваме почтеност от вас, ученици — каза инструкторът по конспиративни техники. — Ще изпратим всеки у дома, ако се опита да приложи готови сценарии за решаването на предстоящите проблеми, за да се представи максимално добре на упражненията. Хванат ли ви с инструкторско тефтерче или с какъвто и да било забранен материал от курса, това означава незабавно изпадане от програмата, хора!

Което, да бъдем пределно честни, помисли си Нейт, означаваше: опитай!

Те бяха клас, но от индивиди, всичките мечтаещи за първи назначения, за първи мандат в Каракас, Делхи, Атина или Токио. Копнежът за открояване и за първия избор на назначение беше особено остър и стигна кулминацията си в мъчителните приеми в студентския център, давани от различни отдели на централата, в една странна и шеметна седмица за новаци шпиони.

На едно от тези озадачуващи завършването коктейлни партита един мъж и една жена от Руската къща го дръпнаха настрана и му казаха, че е предварително одобрен и приет в Руския отдел, затова не е нужно да търси назначения никъде другаде. Нейт любезно попита дали не би могъл да използва руския си език, за да привлече руснаци, да

кажем, в отдела за Африка или за Близкия изток, но те му се усмихнаха и казаха, че очакват да го видят в централата в края на месеца.

Беше завършил успешно и приет условно. Беше част от елита. После дойдоха лекциите за съвременна Русия. Обсъждаха дамоклевата политика на Москва за природния газ, надвисналото пломбиране на газопровода за Европа и хроничната кремълска склонност да се подпомагат терористични държави в името на справедливостта, а всъщност, за да се всяват раздори и — да, разбира се — за да се докаже, че Русия все още е в играта. Космати мъже четяха лекции за перспективите на постсъветска Русия, изборите, здравните реформи, демографските кризи и за силното разочарование от факта, че завесата е спусната отново — и зад нея ледените очи, които не пропускат нищо. Родината, свещената майчина страна на чернозем и безкрайно небе, щеше да издържи още, докато стегнатият във вериги труп на Съветския съюз бъде ексхумиран, измъкнат мокър-мокър от блатото, след което сърцето му щеше да затупти отново и старите затвори отново щяха да се напълнят с хора, които не мислеха като тях.

Една сурова жена изнесе лекция за новата Студена война, за лъжите и хитруванията в преговорите за разоръжаване и за новите свръхзвукови изстребители, които могат да летят на верев, все така показвайки червената звезда на крилата си, за гнева на Москва заради западния ракетен отбранителен щит в Централна Европа — о, как съжеляваха те за загубата на своите чудесни васални държавици! — и за сабите, дрънкащи и стържещи в ръждивите ножници, познатата музика от дните на Брежнев и Черненко. И смисълът на всичко това, казваха те, смисълът на Руската къща беше в непреставащата потребност да се научават планове и намеренията зад синия втрещен взор и мекия рус перчем, различните тайни на днешния ден, но същите както винаги, тайните, които трябваше да се откраднат.

После пък един пенсиониран оперативен офицер — приличаше на амбулантен търговец от Пътя на коприната, но със зелени очи и несиметрична уста — дойде в Руската къща за неофициална презентация.

— Енергия, намаляване на населението, природни ресурси, клиентски държави. Забравете всичко това. Русия все още е единствената държава, която може да изпрати ИСВМ, междуконтинентална балистична ракета, на площад „Лафайет“ срещу

Белия дом. Единствената, а те имат хиляди ядрени оръжия. — Той спря и си потри носа. Гласът му беше дълбок и гърлен.

— Руснаци. Те мразят чужденците съвсем мъничко по-малко от себе си и са родени конспиратори. О, те много добре знаят, че са ненадминати, но вашият руснак е неуверен, има нужда да бъде уважаван, да се страхуват от него като от стария Съветски съюз. Те се нуждаят от признание и ненавиждат второто си място в залозите на суперсилите. Именно заради това Путин сглобява СССР 2.0 и никой няма да може да се изпречи на пътя му.

Дете, което дърпа покривката на масата и троши чиниите, за да привлече вниманието — ето това е Москва. Те не искат да бъдат игнорирани и ще чупят чинии, за да са сигурни, че това няма да се случи. Ще продават химическо оръжие на Сирия, ще дават ядрено гориво на Иран, ще обучават Индонезия на центрофужния метод за обогатяване на уран, ще построят реактор с лека вода в Бирма^[4]. Да бе, да, нищо извън рамките на позволеното.

Но истинската опасност е нестабилността, която всичко това създава, енергията, която то ще дава на бъдещото поколение за лудостите, които ще задушат света. Хора, втората Студена война има за цел единствено възраждането на Руската империя и не се заблуждавайте, че Москва ще си седи и ще гледа какво прави китайският флот, когато — не ако! — започне стрелбата в Тайванския проток.

Той сви рамене в лъскавото си сако.

— Да, не е лесно; вие, мъже и жени, ще трябва да го осъзнаете. Завиждам ви. — Той вдигна ръка. — Наслука! — и излезе. Стаята остана тиха и никой не помръдваше на мястото си.

После Нейт се озова в превъзрасяния московски канал, потоци се в специализираното обучение, в отдела за вътрешнооперативна подготовка и когато се зададе московският мандат, започна да изучава оперативния речник на руски и му бе позволено да прегледа „книгите“, агентурните досиета, да прочете имената и да проучи паспортите със заличени снимки на руски агенти, които щеше да среща на улицата под носа на наблюдаващи екипи. Живот и смърт в снега, острието на копието, каквото дойде. Неговият клас във „Фермата“ бе изчезнал и, общо взето, бе забравен. Сега имаше заложили други животи. Той не можеше — той нямаше — да се провали.

Три дни след разговора си с Гондорф Нейт седеше в малък ресторант на московското летище „Шереметиево“ и чакаше да обявят полета му. Поръча си „сандвич Кубано“ и бира от омазненото картонено меню.

Посолството бе предложило да изпрати служител, който да му помогне с билета и паспортния контрол, но той учтиво отказа. Предишната нощ Ливит донесе няколко бири в края на работния ден и те поседяха и си поговориха тихичко, избягвайки горещите теми, и определено, без да споменават какво мислят всички други служители — че кариерата на Нейт като цяло и репутацията му в частност ще бъдат накърнени. Сбогуването беше доста напрегнато.

Единствената светлинка в тунела беше, че преди два дни, в отговор на искането на Гондорф за преждевременно прекратяване на мандата му, централата спомена, че в съседен Хелзинки изведнъж се е освободило едно място за оперативен служител. С оглед на почти перфектния руски на Нейт и изобилието на руснаци във Финландия, на неговата мобилност в качеството му на несемеен и на факта, че внезапно се бе оказал на разположение, централата попита Нейт дали би обмислил назначение наблизко, в Хелзинки, на практика — незабавно. Нейт прие, а Гондорф едва се сдържа да не избухне при отменянето на присъдата, но се съгласи. Формалната грама за назначението в бюро в Хелзинки пристигна, последвана от нота от Том Форсайт, неговия бъдещ шеф там, в която просто се казваше, че той ще се радва да го посрещне.

Полетът на Нейт с „Финеър“ бе обявен и той тръгна по пистата към самолета с другите пътници. Високо над него, от остъклената зала на кулата за наблюдение на полетите, двама души го снимаха с дълги обективи. ФСБ бе последвало Нейт до летището, за да му даже сбогом. ФСБ, СВР и най-вече Ваня Егоров бяха сигурни, че внезапното напускане на Нейт е знаково. Докато той се качваше по самолетната стълба и фотоапаратите щракаха, Егоров седеше в кабинета си, потънал в мисли. Срам. Най-добрият му шанс да залови шпионина, воден от ЦРУ, беше изчезнал. Щеше да отнеме месеци, може би години, за да намери по-добра следа в този случай, ако изобщо успееше.

Наш все още беше ключът. Той вероятно щеше да продължи да ръководи агента си извън Русия. Егоров реши да не го оставя на мира и прие, че назначението му в съседната страна беше благоприятна възможност. Ще го поразработим малко в Хелзинки, мислеше си той. СВР можеше да оперира буквално както си иска във Финландия и дори нещо още по-добро — те имаха предимство на чужда територия. Нямаше да ги има тъпанарите на ФСБ, за да трябва да се координира с тях. Ще видим, мислеше си Ваня. Светът беше твърде малко местенце, за да се скриеш.

КУБИНСКИ САНДВИЧ НА МОСКОВСКОТО ЛЕТИЩЕ

Разрежете четиридесетсантиметрово парче кубински хляб (франзела) на две по дължината и го разгънете, за да стане плоско. Напръскайте със зехтин и намажете с жълта горчица отвътре. Сложете желирана шунка, печено свинско, швейцарско сирене и тънки резенчета туршия. Затворете и притиснете десет минути между двете плочи на загрят тостер. Нарежете по диагонал на три парчета.

[1] Там се намира сградата на бившето КГБ, днес — на ФСБ, в която има и затвор, и място за екзекуции. — Б.пр. ↑

[2] Сукалче, наивник, неопитен (рус.). — Б.пр. ↑

[3] Грозновато измислено същество, подобно на шкембест заек. — Б.пр. ↑

[4] Сега Република Мианмар. — Б.р. ↑

3

Доминика Егорова седеше в дискретно изолираното ъглово сепаре в кристално-мраморния разкош на „Бакара“, най-елегантния от новите ресторанти в Москва, разположен на няколко крачки от площад „Лубянка“. „Гората“ от кристал и сребро по ослепително бялата покривка не приличаше на нищо друго, което бе виждала досега. Наслаждаваше се, независимо от оперативния характер на вечерта, решена да извлече максимално удоволствие от греховно скъпата вечеря.

Димитрий Устинов седеше срещу нея, вибриращ от възбуда. Висок, с масивно телосложение, с гъста черна коса и хлътнали бузи, той беше главният в гангстерското братство на руските петролни и минни олигарси, построили империи за милиарди долари в процъфтяващите години след Студената война. Беше започнал като обикновен местен бияч в организираната престъпност, но постигна забележителни успехи.

Устинов беше облечен в безупречен смокинг върху плисирана бяла риза със сини диаманти на яката и на маншетите.

Носеше часовник Tourbillon на „Корум“, един от десетте, произвеждани всяка година. Мечешките му лапи лежаха над синята емайлирана табакера „Фаберже“, произведена през 1908 г. лично за царя. Взе си цигара от нея, запали я с масивна златна Ligne Deux, която издаде характерната за всички запалки „Дюпон“ музикална нотка, когато щракна капачето ѝ, за да я затвори. Устинов беше третият от най-богатите мъже в Русия, но при цялото си богатство не беше от най-умните. Беше влязъл в открита вражда с правителството, най-вече с премиера Путин, и бе отказал да признае или приеме държавното регулиране в предприятията си. Преди три месеца, в разгара на враждата, лекомислено бе направил неприлично презрителни забележки за Путин в интервю в едно шоу по московската телевизия. Посветените бяха изумени, че все още е жив.

Тази вечер Устинов не мислеше за нищо друго, освен за Доминика. Беше я видял в телевизията месец след интервюто си. Красотата и първичната ѝ сексуалност му взеха дъха. Беше готов да купи цялата телевизия на мига, само и само да я срещне отново, но не се оказа нужно. Тя веднага и с удоволствие прие поканата му за вечеря. Докато я гледаше през масата, му се искаше да не остави недокоснато местенце по нея.

Доминика беше на двадесет и пет години, с тъмнокаестенява коса, вдигната нагоре, вързана с черна панделка. Кобалтовосините ѝ очи пасваха на табакерата му и той ѝ го каза, после като омагьосан плъзна безценната дрънкулка по масата към нея.

— Това е за теб.

Тя имаше сочни устни и стройни елегантни ръце, които тази вечер бяха голи. Облечена бе в проста черна рокля с дълбоко деколте, което разкриваше поразително пищната трапчинка на бюста ѝ. Слабата светлина на свещите едва осветяваше една фина синя веничка на гърдта ѝ под свършената кожа. Протегна се и докосна великолепната табакера с дългите си елегантни ръце. Ноктите ѝ бяха къси и равно подрязани, без никакъв лак. Погледна го с широко отворени очи и той почувства, че между корема и слабините му потръпна някаква струна.

Тя беше достатъчно опитна, за да следва инстинктите си, да преглътне жлъчката в гърлото си. Усмихна се на първичния гущер срещу себе си.

— Димитрий, прекрасна е! Но не мога да приема такъв подарък — каза тя. — Това е прекалено щедро.

— Разбира се, че можеш — каза Устинов, напъвайки се да бъде очарователен. — Ти си най-красивата жена, която съм срещал, и твоето присъствие тук е най-прекрасният подарък, който някога съм получавал. — Той отпи глътка шампанско и си представи тази малка черна рокля, захвърлена на купчинка в ъгъла на спалнята си. — Толкова много те обичам, Доминика!

Тя се насили да не му се изсмее точно в момента, в който почувства как по гърба и ръцете ѝ преминава ледена тръпка. Този деревенщина, този селяндур, имаше точно толкова изисканост, колкото и всяка провинциална мутра — какъвто именно е бил преди години. Но, Господи, сега той беше богат. През подготвителната седмица на Доминика ѝ бяха съобщени няколко факта за Устинов: Яхти. Вили.

Луксозни апартаменти. Петролни и минни холдинги из целия свят. Лична охранителна армия, създадена от скъпо платени наемници. Три частни самолета.

Доминика беше единственото дете на Нина и Василий Егорови. Майка ѝ бе работила като концертмайстор в Московския държавен симфоничен оркестър, изгряващ виртуоз от школата на Климов, с огромен потенциал, заради който ѝ бяха дали една великолепна цигулка „Гуарнери“ от 1741 година, Kochanski del Gesù, от Централния държавен музей „Глинка“ за музика и култура. Преди петнадесет години очакваното ѝ повишение в Руския национален симфоничен оркестър бе отменено, когато Прохор Беленко, един блюдолизец, цигулар със среден талант, но женен за дъщерята на член на Политбюро, настоя да бъде повишен той и, естествено, получи позицията. Всеки знаеше какво се е случило, но никой нищо не каза.

Освен с великолепното свирене на червено лакираната скрипка^[1] Нина Егорова бе известна и с пламенния си характер и избухливия си темперамент, който експлодираше винаги когато ѝ дойдеше до гуша. Пред изумените погледи на осемдесетте си колеги от оркестъра Нина халоса Беленко по дясното ухо с неговия нотен пулт на последната му репетиция с Московския държавен симфоничен оркестър. И при това не се покая. Освен това беше жена — в тогавашния Съветски съюз. Отнеха ѝ цигулката „Гуарнери“. Тя отказа да свири на по-обикновен инструмент. Преместиха я от първото място на трети ред в струнните инструменти. Тя ги прати по дяволите. Административният ѝ отпуск се превърна в уволнение, когато министерството на културата привика директора на оркестъра, и така кариерата ѝ приключи. Сега, години по-късно, елегантният ѝ врат бе превит, силните ръце — изкривени, тъмните коси — посивели и прибрани на кокче.

Бащата на Доминика беше прочутият учен, професор Василий Егоров, старши преподавател по история в Московския университет. Той беше един от най-уважаваните и влиятелни учени в руската хуманитаристика, с ранг на заслужил професор. Златно-синият му Орден на свети Андрей висеше на стената; а тъмночервеният бант, който носеше всеки ден на петлицата си, беше на медал „Пушкин“ — за заслуги в литературата и образованието. По ирония Вася Егоров не

изглеждаше нито важен, нито влиятелен. Беше нисък и слаб, с оредяваща косица, сресана внимателно настрани върху главата му.

За разлика от съпругата си Василий Егоров бе оцелял през годините на съветската власт, като избягваше да се забърква в политика, в зависимости и в противоречия. Обвит в пашкула на университета, той преуспяваше главно благодарение на демонстрирането на прилежно усърдие, справедлива безпристрастност, дискретност и лоялност. Но никой не знаеше, че този заслужил професор, другарят Василий Егоров, има друга, тайна душа, съзнание на напълно различно същество, в което се таеше отвращение, отвращението на един морален мислител от света на Съветите. Като всички руснаци и той бе загубил много близки от семейството си през тридесетте и четиридесетте години по времето на Сталин, на войната с Германия, при чистките, в каторгата. Но имаше и нещо повече от това. Той отхвърляше дисбаланса и нелогичността на съветската система, презираше несигурното фаворизиране на човеки, ленивостта на връзкарите и задоволяването на личните страсти, които рушаха човешкия дух и бяха ограбили руснаците от собствения им живот, от земята им, от наследството им. Това беше измяна, ерес, която той споделяше единствено с Нина.

Всички руснаци криеха тайни мисли, те бяха привикнали към това. Същото беше и с Василий и Нина, които криеха отвращението си към факта, че съвременна Русия съвсем не се бе променила. Дори и когато Доминика порасна и започна да разбира, Василий не смееше да ѝ говори за техните чувства. И двамата ѝ родители се стремяха да ѝ дадат ясна визия за света, да я оставят да разбере самата истина. Ако не можеха да разкрият пъклената еволюция на Русия — от болшевиките до Съветите и сега, дори и след гласността, в паразитната алчност на федерацията, — Василий реши поне да внуши на Доминика идеята за истинското величие на Русия.

Просторният тристаен апартамент (след уволнението на Нина им бе позволено да го задържат благодарение единствено на запазването на позицията и престижа на Василий) бе пълен с книги, музика, изкуство и разговори на три различни езика. Когато Доминика стана на пет, родителите ѝ забелязаха, че малкото момиченце има изумителна памет. Можеше да рецитира стихове на Пушкин, да различава концертите на Чайковски. И когато пускаха музика, Доминика

танцуваше боса по ориенталския килим в хола в съвършен ритъм с такта, извивайки се и скачайки в идеален синхрон, а очите ѝ блестяха и ръцете ѝ се движеха като мълнии. Василий и Нина се споглеждаха и един ден майка ѝ я попита как е научила това.

— Следвам цветовете — каза малкото момиченце.

— Цветовете? Какво имаш предвид? — попита я майка ѝ. Доминика важно обясни, че когато свири музика или баща ѝ чете на глас, стаята се изпълва с цветове. Различни цветове, някои ярки, други тъмни, понякога те „подскачаха във въздуха“ и всичко, което Доминика трябваше да направи, беше да ги следва. Точно заради това успяваше да запомня толкова много неща. Когато танцуваше, подскачаше надлъжи от яркосиньо или следваше блестящите червени петна по пода. Родителите ѝ се спогледаха отново.

— Харесвам червеното, синьото и пурпурното — каза Доминика. — Когато Батюшка ми чете или когато Мамуля свири, те са толкова красиви.

— А когато мама ти се кара? — попита Василий.

— Жълто. Не обичам жълтото — каза малкото момиченце, обръщайки страниците на някаква книга. — И черния облак. Не го харесвам.

Василий попита един колега от Факултета по психология за цветовете.

— Чел съм за подобно състояние — каза колегата му. — Усещане на буквите като цветове. Много е интересно. Защо не я доведеш някой следобед?

Василий чакаше в кабинета си, докато приятелят му, професорът, седеше с Доминика в близката аудитория. Единият час премина в три. Когато се върнаха, малката Доминика беше щастлива и разсеяна, а професорът — замислен.

— Какво? — попита Василий, гледайки косо към дъщеря си.

— Бих могъл да седя с дни с нея — каза професорът, тъпчейки лулата си. — Вашето малко момиченце показва признаци на синестет. Човек, който усеща звуци или букви, или числа като цветове. Изумително.

Василий отново погледна Доминика. Тя щастливо си рисуваше нещо на бюрото на баща си.

— Боже мой! — каза той. — Това заболяване ли е, лудост ли е?

— Болест, бreme, проклятие, кой може да каже? — Професорът свърши с пълненето на лулата си. — От друга страна, Василий, тя може би е одаренная, надарена.

Василий, този изтъкнат хуманитарист, загуби ума и дума.

— Има и нещо друго — продължи професорът, гледайки към Доминика, чиято глава бе приведена над рисунката ѝ. — Нейната синестезия явно се разпростира и до човешките реакции. Не само думи или звуци, тя вижда също и емоционалния статус в цветовете. Каза ми за нещо, което ми звучи като аури от цветовете около главите на хората и раменете им. — Василий зяпна приятеля си. — Може би тя ще се развие в нещо като учен в сферата на човешките намерения.

— Разбира се, тя има и изключителна памет. Безпогрешно повтаря двадесет и пет цифрени числа по няколко пъти. Това не е необичайно в такива случаи — продължи професорът. — Но ти вече си го забелязал. — Василий кимна. — И нещо друго, не толкова обичайно. Вашето малко момиченце е склонно към буйство, дефинирай го както искаш, избухливост, немирство, сприхавост, къс фитил. Помете документите ми на пода, когато не успя да реши една гатанка. Нещо, което ще трябва да контролира по-късно в живота си, предполагам.

— Боже — каза Василий и забърза към къщи, за да каже на съпругата си.

— Това идва от твоето семейство — сухо казваше той на Нина, докато порумениялата Доминика се мръщеше гневно, когато изключваха музиката, страхотно сърдита, с пламтящи очи. Ако беше такава на пет години, каква ли щеше да е по-нататък?

Когато на десетгодишна възраст Доминика се яви на изпит в Московската държавна академия за хореография, тя истински впечатли изпитната комисия. Нямаше техника, нито формална подготовка, но дори и на тази ранна възраст те видяха в нея силата, природните ѝ умения, инстинкта на велик танцьор. Попитаха я защо иска да танцува и се разсмяха на отговора ѝ: „Защото мога да виждам музиката“, но в стаята се възцари мълчание, когато нейното, станало вече удивително красиво, лице потъмня и тя изгледа комисията през присвитите си очи, сякаш обмисляше как да нарани всички тях физически.

Доминика напредваше триумфално и устремно в академията, голямата школа, която захранваше с нови попълнения Большой театър.

Тя преуспяваше въпреки суровите класически методи на Ваганова^[2]. По това време вече бе привикнала да живее с цветовете. Способността ѝ да ги вижда дали когато слуша музика, дали когато танцува, или просто когато говори с хората, сега бе по-рафинирана и някак по-контролирана. Освен това вече бе започнала да дешифрира цветовете, да ги асоциира с настроения и емоции. Това не беше бreme, а нещо, с което просто живееше. Доминика продължаваше да се представя отлично — и не само в танцуването. Тя получаваше най-високи оценки в основното и средното училище на академията, където способността ѝ да запомня всичко, което им преподаваха, ѝ служеше чудесно. Това беше нещо ново, нещо различно. Доминика слушаше политически лекции, идеологически уроци за историята на комунизма, за издигането и пропадането на социалистическата държава, за историята на съветския балет. Разбира се, беше имало и ексцесии, и жестокости, беше имало и наказания. А сега съвременна Русия щеше да продължи да се развива и да расте — цялото, по-голямо от отделните си части^[3]. Младият ѝ ум направи скока и прие лицемерното напъване.

На осемнадесет години Доминика влезе в първа студентска трупa в училището и поведе своя клас в политическите постижения. Всяка нощ се връщаше у дома, за да разкаже на ужасения си татко какво е научила. Той се опитваше да неутрализира нейния нарастващ ентусиазъм с уроци от литературата и историята. Но Доминика се бе развихрила в пълния размах на юношеското си съзряване, попаднала в хватката на начеващата си кариера. Дори и да бе усетила естеството на неговото отчаяно послание, дори и да бе разчела цветовете около главата му, не даваше никакъв знак за това. Василий не можеше да си позволи да бъде по-ясен. Не смееше да говори открито срещу системата.

Разбира се, Нина беше довольна, че дъщеря ѝ напредва толкова бързо в младежката балетна общност. Това беше чудесно и ѝ гарантираше стабилно бъдеще. Но тя гледаше с потрес как нейното малко момиченце се превръща в модел на модерната руска жена, ултранационалистка, висока, кестенява красавица, която крачи с елегантността на балерина и се държи като онези апаратчици от старото време.

Доминика лежеше на килима в дневната, майка ѝ решише косите ѝ с леки ритмични движения с четката, която някога бе принадлежала

на прабаба ѝ. Направена от черупка на костенурка, с деликатно извита дълга дръжка, тази четка заедно с една снимка в рамка и сребърния самовар бяха единственото семейно имущество, спасено от аристократичната къща в предболшевишкия Петербург. Естествените косми от свинска четина издаваха тих, припукващ звук и пръскаха пурпур във въздуха. Косата ѝ сияеше. Един ден, докато се протягаше след дългите балетни упражнения през деня, Доминика прекъсна плавния разказ на баща си с това, което бе чула в училище.

— Татко, осъзнаваш ли, че външните влияния застрашават нашата страна? Наясно ли си с нарастващия брой дисиденти, които се опитват да сеят хаос? Чел ли си статията на В. В. Путин за ционистите, работещи срещу държавата?

Родителите погледнаха към дъщеря си с притъпена болка. Господи помилуй! Пази Боже! Държавата. В. В. Путин. Дисиденти. Легнала на пода, Доминика се протягаше силно, дългите ѝ крака и гъвкавата ѝ фигура вече бяха техен инструмент, прекрасният ѝ ум бавно се превръщаше в тяхна услуга. Нина погледна Василий. Тя искаше да каже на дъщеря си истината, да я предупреди за вълчите капани на системата, които бяха убили нейната кариера, за системата, която бе принудила Василий да погуби своя изключителен ум и да остане мълчалив през целия си живот. Василий поклати глава: Не сега. Никога!

На двадесет Доминика бе избрана за примабалерина в Първа трупа. Оценките ѝ неизменно бяха отлични и заради атлетичните ѝ заложби балетмайсторът я сравняваше с „младата Галина Уланова“, абсолютната примабалерина на Болшой след войната. Сега, когато танцуваше, цветовете вече не бяха само стихийни, първични форми и нюанси, а сложни вълни от разноцветни светлини, въртящи се и пулсиращи, които сякаш я повдигаха нагоре. Червено-кафеникавите тонове, обграждащи партньорите ѝ в танца, ѝ помагаша да се напасва по-съвършено с тях. Тя беше пламенна, прецизна, силна в гърба и краката, изящна и висока, застанала на палци. Балетмайсторът настояваше, че е време да започне подготовка за ежегодния кастинг за приемане в трупата на Болшой.

Докато ставаше все по-силна и по-гъвкава, в тялото на Доминика оживяваше и нещо друго, сякаш в продължение на напрежението от танца — осъзнаването на собственото ѝ тяло. Не похотливост, защото

тя пазеше сексуалността вътре в себе си. По-скоро скрито, вътрешно пробуждане — и тя проучваше своите телесни граници без никаква мисъл за срам. Доколкото можеше да разбере, нито един от родителите ѝ не беше такъв, затова смяташе, че най-вероятно някой отдавна забравен роднина е бил развратник.

В затъмнената си спалня, когато тялото ѝ я призовеше, тя проучваше чувствеността си, проучваше я със същата съсредоточеност, както когато се упражняваше на балетната стенка. Усещаше дишането си наситено червено зад клепачите, трепереше, докато откриваше възбудимите си точки. Не беше фетиш, нито пристрастяване, по-скоро тайната ѝ същност, която ставаше все по-осъзната, докато растеше. Наслаждаваше се на тази своя тайна същност. И все пак това не беше съвсем невинна проява на детската природа. От време на време чувстваше необходимост за нещо остро, забранено и понякога, в някоя нощ със страховита гръмотевична буря, бушуваща пред прозореца ѝ, затваряше плътно очи и изумена от самата себе си, хващаше четката с дългата лебедова шия на прабабушка с дългите си пръсти и се опитваше да синхронизира светкавиците със своя собствен ритъм. Искайки все повече и повече, все по-изумена, тя прокараваше влажния връх надолу, затаяваше дъха си и чувстваше сладкото проникване на дръжката, което изведнъж я заковаваше като бръмбар във витрина. Слава Богу, сега четката беше у нея, за да си реше косата във вечерите след балетното училище.

Макар да имаше няколко приятели, Доминика не беше в топли дружески отношения със съучениците си. И при все това именно тя беше лидерът на класа, загрижена и погълната единствено от прогреса на трупата, с отличните си оценки и постижения, триумфите на състезанията с други училища, особено с онези от Санкт Петербург, духовния център на руския балет в имперски стил. Доминика поучаваше своите изтощени другари по танц за чистотата на московската школа, за същността на руската природа. Всички те я наричаха кликуша зад гърба ѝ, истеричка^[4]. Новата руска жена, гладиатор, звезда, пламенна, отдадена, истински вярваща. Ох, защо не млъкнеш, мислеха си съучениците ѝ.

На двадесет и две годишната Соня Мороева ѝ оставаше една последна година, за да се премести от академията в Болшой, но при конкуренцията на Егорова шансовете ѝ не бяха особено добри. Тя бе танцувала цял живот, беше дъщеря на депутат в Думата и беше разглежена, самомнителна и надута млада жена. И честно казано, беше много безразсъдна. Чукаше се, без да ѝ пука, че могат да я хванат, с едно момче от трупата, рус младеж с остър поглед на име Константин, невероятно рискована дейност, която, ако бъдеше разкрита от инструкторите, щеше да им гарантира незабавното изгонване от училище. Но след петнадесет години в академията тя знаеше кои са спокойните моменти, кога сауната е празна и колко дълго време имат за сладките си сесии, когато обвиваше гъвките си крака около врата му. И в продължение на цяла седмица Соня шепнеше в ухото на Константин, казваше му, че го обича, триеше бедрата си в него, облизваше потта от лицето му и го умоляваше да спаси кариерата ѝ, да спаси живота ѝ.

Опитните балетни ученици знаят за анатомията, за ставите и за нараняванията почти колкото един лекар. Константин, побъркан от лакомията си за пиздата^[5] на Соня, изчака да му се отдаде случай да танцува в двойка с Доминика. Докато упражняваха па де дьо на претъпкания под, той стъпи силно на петата ѝ, когато тя беше en pointe, и натисна стъпалото ѝ напред. И цветовете закървиха, и светът ѝ се завихри в черно, и тя се сгърчи в изгаряща болка напълно сломена. Отнесоха я в амбулаторията. Съучениците ѝ стояха замръзнали и бледи до станок, а най-бледа от всички бе Соня. Тогава Доминика я погледна и видя нейното виновно изражение, сивата миазма, въртяща се невидимо около главата ѝ, и разбра. На масата в амбулаторията кракът ѝ за минути потъмня, стана пурпурен като патладжан и болката се разля нагоре по прасеца. Докторът промърмори: „Фрактура на средната част на стъпалото“, и след серия ортопедични прегледи, операция, гипсиране на крака ѝ до глезена, Доминика отпадна от академията. Кариерата ѝ на танцьорка, животът ѝ от последните десет години приключи. Толкова бързо. Толкова окончателно. Всички хвалебствени думи, че тя ще бъде новата Уланова, се изпариха. Треньорите, инструкторите, учителите дори не я погледнаха.

В младежкото си съзряване тя се бе научила да се справя със своето буйство, с надигащата се ярост, но сега я пусна на воля, за да я вкуси в гърлото си. В състояние на пълна истерия обмисляше как да изобличи Константин и Соня за това, че я бяха саботирали. Те също щяха да бъдат изгонени, ако техните тайни любовни срещи бъдеха разкрити, но накрая разбра, че няма да успее. Тя все още вцепенено обмисляше бъдещето си, когато майка ѝ я потърси по телефона.

Баща ѝ бе получил масивен инфаркт и бе умрял на път за клиниката „Кремльовка“ в Кунцево, запазена за привилегировани и богати граждани. Той беше най-важната личност в нейния живот, неин съветник, неин пазител, а сега го нямаше. Тя щеше да вдигне ръцете му до бузите си, да му разкаже за напускането на академията, за заговора на съучениците си. Щеше да го помоли за съвет, да ѝ каже какво трябва да направи. Тя не би могла да знае, но Василий щеше да прошепне на идеалистичната си дъщеря, че някой може и да се влюби в държавата, но държавата никога няма да му отвърне със същото.

Два дни по-късно Доминика седеше в официалната гостна на апартамента им с протегнат гипсиран десен крак, със сухи очи, тиха, хладнокръвна. Майка ѝ бе седнала до нея, в траур, тиха и спокойна. Къщата бе пълна с гости, десетки хора, които дойдоха да отдадат последната си почит: академици, артисти, правителствени служители и политици. Звукът на гласовете им насищаше атмосферата с първични сенки на зеленото, цвета, който тя асоциираше със скръбта и тъгата и който сякаш бе на път да изтласка целия въздух от стаята. Доминика с мъка си поемаше дъх. Имаше много храна, традиционни блини с червен хайвер, пушена съомга и пьстърва. На бюфета бяха подредени гарафи с минерална вода, вдигащият пара сребърен самовар, плодов сок и ледена водка.

И там, мержелеейки се пред дивана, стоеше чичо Ваня, надвесен над майка ѝ, и мърмореше съболезнователни слова. Двамата братя изобщо не бяха близки, а и като личности и темпераменти бяха напълно противоположни. Доминика не бе сигурна с какво точно се занимаваше той, пък и рядко се произнасяха абривиатурите КГБ или СВР. После той се приближи, седна до нея, волското му лице застана на няколко сантиметра от нейното, натрапвайки се в скръбта ѝ. Тя

видя, че той я преценява — облечена в черно, с вдигната нагоре коса, в траур. Гърлото ѝ се сви по познатия начин и майка ѝ се протегна, за да стисне ръката ѝ. Овладей се.

— Доминика, моите най-дълбоки и искрени съболезнования — каза Ваня. — Знам колко близка беше с баща си.

Той се протегна и я прегърна бащински, отривайки бузата си в нейната. Одеколонт му („Обиант“ от Париж) ухаеше твърде силно на лавандула.

— Искам да ти кажа още, че съжалявам за нараняването ти и за това, че то се отрази така на кариерата ти. — Той кимна към гипса ѝ. — Знам колко добра ученичка беше както в танците, така и изобщо в училище. Баща ти много се гордееше с теб. — Той се облегна назад на дивана, докато други членове на семейството минаваха и стискаха ръцете им.

До този момент Доминика само бе гледала Ваня, без да говори.

— Какви са плановете ти сега? — попита той. — Може би университет?

Доминика вдигна рамене.

— Не съм сигурна какво следва. Танцът беше моят живот, трябва да намеря нещо друго. — Тя усети как той се взира в нея.

Ваня поглади вратовръзката си и погледна надолу към нея.

— Доминушка, искам да те помоля за една услуга. Имам нужда от помощта ти. — Доминика го изглежда слисана. Той сви рамене. — Не е чак толкова мистериозно. Имам нужда да направя нещо за мен, доста неофициално, едно съвсем малко, но всъщност много важно нещо.

— За тайните служби ли? — учудено попита Доминика.

Ваня сложи пръст на устните си. Той я отведе куцукаща към дневната. Денят на погребението на баща ѝ. Нима бе избрал умишлено този момент? Те винаги така правят.

— Имам нужда от твоя талант, дорогая моя, скъпа моя, и от твоята красота — каза чичо Ваня. — От някого, на когото да мога да се доверя, някой с твоята прословута дискретност. — Той се приближи още и Доминика почувства лицемерното ласкателство, обвито в телесната му топлина.

— Това е една простичка задача, почти игра, да се запознаеш с един мъж, да се сближиш с него. По-късно ще ти дам подробностите.

Змия, гадина.

— Ще се съ согласиш ли да помогнеш на стария си чичо? — попита Ваня, сложил ръце на раменете ѝ. Змия, стрелкаща езика си, за да вкуси въздуха. Колко чудовищно, скотско — и типично — от негова страна, да я моли за нещо подобно точно сега. Доминика усещаше ударите на сърцето си в пулсиращото си стъпало. Зад главата на Ваня разцъфна жълт ореол, сякаш беше византийски светец. Дишането ѝ се възстанови, а с него и едно кухо спокойствие. Именно защото той очакваше да откаже, Доминика прие. Изглежда го безизразно, забеляза присвиването на очите му, забеляза го как пресмята. Видя как изследва лицето ѝ, но тя не показва никаква емоция, видя и как неговото лице реагира на това.

— Отлично! — каза Ваня. — Знаеш, че татко ти щеше да бъде извънредно горд с теб. Нямахме по-голям патриот от твоя баща. И е възпитал и дъщеря си като патриот. Руски патриот.

Продължавай да говориш за баща ми и ще се протегна напред и ще ти отхапя долната устна, мислеше си тя. Доминика пусна една усмивка, чийто ефект върху хората съвсем наскоро бе осъзнала.

— Сега, когато с балетната ми кариера е свършено — каза тя, — защо да не правя някои секретни дреболии за теб.

Ваня видимо се трогна, после лицето му си възвърна обичайното изражение. След това свали ръцете си от раменете ѝ.

— Ела да ме видиш следващата седмица — каза той, поглеждайки към гипса ѝ. — Ако си в състояние. Ще ти изпратя кола. — Ваня закопча лекия си вълнен костюм. Взе ръцете ѝ в големите си лапи и доближи лицето си на няколко сантиметра от нейното. — Ела да кажеш подobaващо довиждане на твоя чичо. — Доминика постави ръцете си на раменете му и го целуна леко по двете бузи, поглеждайки за миг влажните му, отпуснати като дроб устни. Лавандулов аромат и жълта аура.

— Не те моля да ми помогнеш за едното нищо — прошепна той в ухото ѝ. — Убеден съм, че ще успея да се намеся в проблема за апартамента. — Доминика се отдръпна назад. — Майка ти няма да го загуби дори и след смъртта на баща ти. За нея това ще бъде голяма утеха.

Ваня пусна ръката ѝ, изправи се и излезе от стаята. Изумена, тя го наблюдаваше как затваря вратата зад себе си. Първото усещане на

хомота, помисли си Доминика.

На улицата Ваня махна на шофьора си да приближи и се настани на задната седалка на мерцедеса си. Ето, помисли си той, поднесох своите почитания. Брат ми Василий беше празноглав учен, живеещ в миналото. И тази снаха. Тя вече е загубила ума си, сумасшедшая откачалка. Но племенницата — тази истинска гръцка статуя — е идеална за тази работа, доволен съм, че се сетих за нея. Сега, когато си е съсипала крака, тя няма никакви други възможности. Може да научи и други неща. Този апартамент може да се продаде за милиони, мислеше си Ваня. Да, в крайна сметка става дума за семейството и това е най-малкото, което мога да направя.

Тази вечер, след като гостите си тръгнаха, тя седна с майка си в притъмнялата дневна. Тихата музика на Бах се лееше в акомпанимента на почти празния самовар, който въздишаше от време на време с последната останала в него пара. Доминика нямаше нужда от светлини в стаята. Големи вълни от тъмночервено пулсираха край нея от музиката. Хванала двете си ръце в скута, Нина гледаше към дъщеря си и разбра, че тя „гледа цветовете“. Стисна ръцете ѝ, за да я накара да се концентрира, и започна да ѝ говори тихо и бавно. Шепнеше ѝ, наведена близо до нея, и ѝ разказваше за баща ѝ и живота му. Говориха за балетното училище и Русия, разказа ѝ какво се бе случило с нея самата. А после Нина заговори за по-мрачни неща, за обещания, за предателство и отмъщение. Две фигури в тъмната стая, изпълнена с аления Бах, две кликуши в горската долчинка, планиращи големи поразии.

Два дни по-късно Доминика се върна в академията под благовидния предлог да поговори с лекарите и да си събере вещите. Вече беше аутсайдер, всички явно само я чакаха да си тръгне. Помота се дискретно, без да се набива на очи, поседя в един стол близо до изхода, наблюдавайки как Соня Мороева и Константин танцуват. Десният крак на Соня бе вдигнат невероятно високо, тя беше невероятно изправена, en penché^[6], а Константин я въртеше в бавен променад. Очите му бяха впити в триъгълника на черното трико, опънато над чатала ѝ. Когато се свечери и сенките в почти празната репетиционна се удължиха, Доминика видя как Соня и Константин се

измъкнаха от залата към сауната. Разбира се, за двамата се носеха слухове, но сега Доминика разбра със сигурност. Чакаше и наблюдаваше как светлината по паркетния под на репетиционната гасне, чувствайки познато стягане, но го овладя, наложи си да запази ледено спокойствие. Сградата утихваше, различните кабинети потъмняваха.

Балетмайсторът и две матрони все още стояха в стаите си по-нататък; сумрачни светлини блестяха в долния край на иначе тъмния коридор. Доминика тихичко доуцука до вратата на преддверието на голямата, облицована с дървена ламперия, сауна, използвана от учениците, и се промъкна през нея, тихичко отиде до вратата на парилката и надникна през замъгленото от пара стъкло прозорче на кедровата врата. Двамата лежаха голи на дървените летви на горната пейка, едва осветени от единствената крушка на тавана. Константин тъкмо вдигаше лице измежду широко разтворените крака на Соня и се надвесваше над нея като огромен звяр. Соня склочи ръце около врата му и праметна краката си на раменете му. През прозорчето Доминика виждаше мазолите по възглавничките на стъпалата на Соня и разширената повърхност на очуканите ѝ балетни палци.

Устата ѝ беше отворена, главата ѝ — отметната назад на пейката, но тежката врата на сауната заглушаваше стоновете ѝ. Доминика отстъпи и си наложи спокойствието да вземе връх над гнева. Едно завъртане на парорегулатора и пъхването на дръжката на метлата през ръкохватките на вътрешната врата щеше да свари и двамата за двадесет минути. Не. Нещо по-елегантно, което да не може да бъде разкрито, но отровно и окончателно. Двамата бяха унищожили кариерата на Доминика, сега беше ред тя да унищожи тяхната, но без да остави следа, дори без намек за отмъщение.

Доминика отвори вратата към преддверието, подпря я и включи лампата на тавана, която заблестя в тъмнината. После отвори широко и един от външните прозорци в дългия коридор. Студеният нощен въздух нахлу вътре и Доминика го последва — убождания от леденосиня светлина, като светулки, въртящи се в коридора към кабинетите на матроните. Промъкна се в един тъмен кабинет две врати по-надолу, облегна се на стената и се заслуша.

След три минути матроната — коя от двете, чудеше се Доминика — усети студения въздух и излезе в коридора да види какво става.

Светлината в преддверието на сауната и отворената врата срещу прозореца я накараха да си замърмори нещо. Звучеше като мадам Бурятская, най-строгата, най-свирепата от всички кучета пазачи в академията. Доминика чакаше мълчаливо, броеше секундите, после чу скърцането на вратата на сауната, после крясъците на мадам и нещо, което звучеше като сподавено хлипане. Звук на стъпки по линолеума и продължаващи крясъци, а сега и хленчене, скимтене, отдалечаващо се нататък по коридора. Дори и баща ѝ в Думата нямаше да може да я спаси, помисли си тя.

Доминика вдигна ръка пред лицето си в почти тъмния кабинет. Тя беше стабилна, светла и тя почувства как въздухът преминава през дробовете ѝ, сякаш някой бе отворил клапа на кислородна бутилка, и осъзна, с лек изблик на изненада, че не почувства никаква емоция от унищожаването на онези двамата, напротив, наслаждаваше се на елегантността и простотата на това, което бе направила, а после си помисли за баща си и мъничко се засрами.

Махнаха ѝ гипса. Инструкторите от СВР настояваха да пробутат Доминика пред Устинов в телевизионния канал. Искаха той да я покани да прекара известно време с него. Не ѝ казаха да спи с него, не беше задължително, но тя схвана, че това се подразбира. Измамата беше съвсем очевидна. Тя се изненада от самата себе си, че изобщо не ѝ пука от това. Инструкторите я гледаха предпазливо, разтревожени от безизразния ѝ поглед и леката усмивка, несигурни какво държат в ръцете си.

Да, да, казаха те, нужно им беше да научат повече за неговия бизнес, за графика на задграничните му пътувания, за контактите му. Обясниха ѝ, че е разследван за измами и злоупотреби с държавни фондове. Цветът на думите им беше блед, изтощен, сякаш не бяха напълно оформени. Да, това, което искаха, беше ясно, каза тя, ще може да го направи. Мъжете в стаята се спогледаха, после погледнаха отново към нея и тя ги прочете като книга с църковни химни. Това беше извънредно интересно откритие, това СВР, тази руска тайна служба, помисли си тя. Гуси, ято гъски.

Докато четеше докладите, които представляваха истински метеж от цветове, тя реши да запуши устата на самодоволните плановици от

контраразузнаването, които я гледаха през замъглени очи, да изтрие усмивката от лицето на своя скъп чичо Ваня. Спомни си лавандуловата му миризма. Неговата бедна малка племенница, съсипаната балерина, красивата дъщеря на мъртвия му брат. Имаш ли желание да ми помогнеш в една деликатна работа? Може би ще успеем да запазим апартамента на майка ти в крайна сметка. Очень хорошо. Много добре.

И ето, сега светлината на свещите потрепваше, кристалът звънтеше и докато Устинов тъпчеше храна в устата си, Доминика почувства безстрастно, вяло презрение към него, което я изпълни с ледено безразличие. Беше готова да направи всичко необходимо, за да изпълни задачата, и знаеше точно какво да направи и как да го направи.

И го направи. По време на вечерята Доминика беше пленителна. Образована, учтива, подлудяваща. Прокара върха на пръста си по вдлъбнатината на гърлото си, наблюдавайки параболата от оранжево покрай раменете му. Интересно, помисли си тя, жълтото на лъжата се смесваше с червеното на страстта. Животно. Скот.

Личеше си, че едва го свърта — тя виждаше как гълта шампанското с жажда, която идваше от надигащата се похот. Бутонелите на ризата му вибрираха. В края на вечерята той й каза, че има бутилка тристагодишен коняк в апартамента си, по-добър от всичко, което ресторантът може да им предложи. Би ли дошла с него в дома му? Гърдите му се издуваха в светлината на свещите.

— Никога не съм опитвала коняк — каза тя.

Устинов почувства пулса на сърцето в устата си.

БЛИНИ, СЕРВИРАНИ НА ПОМЕНА НА ВАСИЛИЙ ЕГОРОВ

Смесете чаша брашно с бакпулвер и кашерна сол. Добавете мляко, едно яйце и масло и разбъркайте, докато получите меко палачинково тесто. Изливайте по една лъжица от сместа в тиган и печете на средна температура, докато блините придобият златист цвят и от двете страни. Сервирайте с червен хайвер, съомга, течна сметана, квасена сметана и пресен копър.

[1] Скрипка (рус.) — цигулка. — Б.р. ↑

[2] Агрипина Ваганова (1879–1951) — балетмайстор и педагог, автор на учебника „Основи на класическия балет“. — Б.пр. ↑

[3] Алюзия с цитат на Аристотел, на когото принадлежи твърдението, че цялото е по-голямо от сумата на неговите части. Според тълкуванията на някои автори при спонтанната самоорганизация на сложните системи, възникваща в резултат на взаимодействието на техните структурни звена, системите като цяло придобиват качествено нови свойства, невъзможни за постигане от отделните им части. — Б.пр. ↑

[4] В славянската митология болните от бяс хора били наричани кликуши, обладани от зъл дух. — Б.пр. ↑

[5] Пизда (рус.) — женски полов орган. — Б.р. ↑

[6] На палци. — Б.пр. ↑

Тръгнаха си от ресторанта с лъскавото БМВ на Устинов, със солидно бронирани прозорци. Апартаментът му се простираше на последния етаж на неокласическа сграда в участъка „Златната миля“ на „Арбат“. Беше изключително луксозно жилище, състоящо се от два съединени апартамента, с мраморни подове, масивни кожени мебели и позлатени осветителни тела по стените. През стигащите от пода до тавана френски прозорци, опасващи целия апартамент, се виждаха градските покриви и светлините на Москва.

Въздухът бе наситен с тамян. Огромни китайски лампи хвърляха локвички топла светлина през стаята, а в единия ъгъл висеше абстрактна рисунка на голо тяло, с очи и пръсти на ръцете и краката, сочещи във всички посоки. Пикасо, предположи Доминика. Това ще бъде и аз след петнадесет минути, помисли си тя.

Устинов освободи екипа от бодигардовете си с едно махване на ръката и вратата щракна и се затвори. На абаносовия бюфет, сред гора от бутилки, Доминика видя тумбесто шише коняк, вероятно онова тристагодишно чудо. Устинов наля в чаши от бохемски кристал от XVII век и ѝ даде да отпие. От друг поднос тя си взе малко селски пастет със землист цвят и несравнима лимонова нотка, намазан върху деликатни триъгълни филийки.

Устинов взе ръката на Доминика и я поведе през широка зала, окичена с осветени картини. Изкачиха три широки стъпала и се озоваха в тъмната спалня. Той не забеляза съвсем лекото накуцване на вече възстановеното ѝ стъпало, по-скоро засечка в походката ѝ, отколкото нещо друго. Беше твърде зает да гледа косите, врата ѝ, мекотата на гърдата ѝ.

Влизането им в стаята включи скритото в ниши осветление и Доминика застана, зяпнала в изумление, на вратата. Спалнята беше като огромна пещера, с размери на тронна зала, в контрастиращи черно-бели цветове. Грамадното кръгло легло върху платформа в центъра на стаята бе покрито с дебел плюш. По стените от тавана до

пода имаше десетки огромни огледала. Устинов взе едно дистанционно и натисна някакъв бутон. Леглото започна да се върти бавно, а платнените транспаранти на тавана се отдръпнаха и разкриха черното небе през стъкления покрив.

— Мога да следя луната и звездите, докато се движат по небето — каза той. — Ще гледаш ли изгрева утре сутрин с мен?

Доминика се насили да се усмихне. Тази свиня, в нейната кочина. Но как такъв човек бе успял да натрупа такова богатство, докато други все още се редяха на опашка за хляб? Атмосферата в спалнята беше тежка, с аромат на сандалово дърво. Килимът с цвят на слонова кост под нозете ѝ беше мек и дебел. Колекция от сребърни съдове в бюфета от бял ясен намигаше във въртящите се светлини. Отделен аплик осветяваше рамкирано пано Ебру^[1] с фина калиграфия. Устинов забелязва, че го гледа.

— Шестнадесети век — каза той, сякаш се канеше да го свали от стената и да ѝ го подари.

Сега, когато стояха в спалнята му, играта бе станала малко по-сериозна, сексуалността, която бе излъчвала по време на вечерята, изведнъж и се стори не толкова хитроумна. Физическият акт сам по себе си не беше нищо особено, тя не беше никаква превзета моралистка. Но се чудеше какво би загубила, ако съблазнеше този мъж. Нищо, каза си. Устинов не би могъл да ѝ отнеме нищо, нито пък онези похотливи инструктори от службата, нито пък смърдящият на лавандула чичо Ваня с бомбастичните си съболезнования. „Една сериозна работа за службата“, бе казал той. Глупости, мислеше си Доминика. Просто политическа игра за изместване на конкурент, но така или иначе тази блядъ, това позлатено копеле заслужава да загуби всичко, което има, и да отиде в затвора.

Тя щеше да го съсипе и чичо ѝ Ваня ще има да се чуди що за личност е вербувал в нейно лице за тази задача.

Доминика се обърна към Устинов и остави шала си да падне от раменете. Целуна го лекичко веднъж по устата и прокара ръката си по бузата му. Той я придърпа и отвърна грубо на целувката ѝ. Фигурите им се отразяваха в стотици огледални отражения.

Устинов се отдръпна и погледна Доминика през замъглените си очи. Тялото му беше като оголен нерв; умът му се бе отделил от закотвящите точки вътре в черепа му. Изхлузи вечерното си сако на

пода и опипа копринената си вратовръзка. Олигархът, който бе направил състояние, надигравайки толкова много други опасни мъже чрез измами и побоища и дори чрез физическо елиминиране на конкурентите си, виждаше само сините очи, кестениявия кичур, падащ по стройната бяла шия, устните, все още влажни от тяхната целувка. Доминика постави ръцете си на гърдата му и прошепна: „Душка, изчакай ме в леглото. Ще се върна след минута.“

В украсената с позлата баня Доминика се погледна в огледалото. *Ти каза „да“, помисли си тя, първо на Ваня, а сега и на този медведь, тази лигава мечка. Сега трябва да се докажеш, затова се залавяй за работа.* Тя се протегна зад себе си, свали ципа на гърба си и съблече роклята си. *Ти ще използваш това,* мислеше си тя, *гледайки тялото си в огледалото, и ще успееш, ще го омаеш, ще откриеш това, което те искат да знаят.*

Бяха й казали, че Устинов е опасен, че е звяр и убиец. Е, добре. Утре сутрин тя ще му пъха с лъжичка ледено консоме в ухилената уста като на малко птиченце и той ще й изчурулика всичките си тайни. И тогава звярът ще гледа света през решетки. После си спомни нещо от инструктажа, бързо бръкна в чантичката си и лапна хапчето бензедрин, което й бяха дали — за физическа възбуда, така й казаха.

Устинов лежеше по гръб на леглото, подпрян на лакът, гол, с изключение на черните копринени боксерки. Доминика отиде бавно до леглото, чудейки се как да започне. Спомни си колко добре се чувстваше, докато треньорите им разтриваха пламналите крака в балетната академия, затова коленичи и потри с палците си арката на стъпалото му. Устинов я погледна безизразно. Идиотка, помисли си тя, и ти си една куртизанка! После с отчаяна интуиция постави устните си около големия пръст на десния крак на Устинов и завъртя езика си по дължината му. Той измуча и падна назад в леглото. Малко по-добре. Треперещата му ръка се протегна към нишата в рамката на леглото и стаята изведнъж се окъпа в яркочервена светлина, която оцвети чаршафите, лицата и кожата им. Появиха се и по-малки точици, въртящи се из стаята, по огледалата и по аленото тяло на Доминика. Леглото се завъртя с тихо бръмчене. Боже, пази ни от гангстери, помисли си Доминика.

Устинов изсумтя нещо и протегна ръка. Въртящите се розови светлинки на аления фон се превърнаха в двойни, после в тройни

розови точки, които се въртяха една около друга. Натеза ѝ от всички тези светлини и цветовете, а Устинов продължаваше да ѝ маха. От устата му се лееха гърлени мръсотии, като накъсани ивици тъмнооранжево, първични, брутални, които по някакъв начин се плъзгаха отдолу, а не над розовите точки.

Доминика го погледна изпод полузатворените си клепачи и се запита дали да не оближе устните си за ефект. Докато той се въртеше като кекс в микровълнова фурна, очите му не се отделяха от нейните. Доминика знаеше, че трябва едновременно да превземе и тялото, и главата му, той трябваше да иска тя да остане с него. Седмица, две седмици, два месеца. Колкото по-дълго, толкова по-добре, казаха ѝ при инструктажа. Бяха ѝ обяснили, че тротоарът пред апартамента на Устинов е полиран от сълзите на едnodневните му завоевания.

Устинов бавно се въртеше към нея. Когато се изравни с мястото, на което Доминика бе коленичила, постави ръцете си под талията ѝ и я хвърли по гръб — тя регистрира дърпането на скъсаните си чорапогачи, — наведе се над нея като гаргойл и започна да я люби страстно и грубо като дивак.

На червената светлина белите равни зъби на Устинов изглеждаха сини, с черни ръбове. Доминика отметна глава и затвори очи. Чувстваше горещия му дъх по гърдите си. Розовите искрици плуваха над треперещите ѝ крака, над телата им и в огледалата. Тя повдигна ханша си и залюля таза си, за да посрещне дивашките му тласъци; склучи ръце около раменете му и се концентрира върху това да го накара да изгуби ума си. Устинов отметна глава назад в очакване на приближаващата кулминация. Доминика неволно запъшка, когато той започна да се движи все по-силно и по-бързо. Освен от червената светлина, сините му зъби и грухтенето му Доминика се изненада, като почувства как реагира нейното собствено тяло, нейната тайна същност — горчивата възбуда от бензедрина си казваше думата. Тя погледна покрай брадичката му към стъкления таван, но не можа да види никакви небесни тела. Къде бяха звездите?

Това, което видя, беше Ангелът на смъртта. Първо видя размазано отражение по стъклените плочи на тавана. Петното се превърна в силует, плъзгащ се към леглото покрай огледалата, като разлят черен живак, рефлектиращ стотици пъти в тях. Доминика усети пулса на въздуха, докато видението се надвеси над главата на Устинов.

Очите на гангстера бяха ослепели от страст. Той не усети нищо. Една извита стоманена тел се преметна през гърлото му, стегна се здраво с тих звън и се вряза в плътта му. Очите на Устинов се отвориха диво, ръцете му задраскаха по телената гарота, която вече прерязваше трахеята му. Пръстите му опипваха жицата, а лицето му увисна на сантиметри от Доминика. Устата ѝ замръзна в мълчалив писък. Той я гледаше недоумяващо с кръвясали очи, на челото му се виждаше изпъкнала вена, пръстите му се опитваха да дръпнат жицата. Устата му увисна отворена и върху бузата ѝ падна черна нишка от слюнката му. Тялото на Устинов започна да се тресе в конвулсии. Той се мятеше от една на друга страна като риба, опитваща се да се откачи от въдицата. Доминика усети, че той все още е вътре в нея. Бутна го в гръдния кош, обръщайки глава настрани, за да избегне храчките и кръвта му, и се опита да се изплъзне изпод него. Но той беше едър мъж, внезапно натежал още повече, и тя не успя да помръдне. Можеше единствено да затвори очи, да кръстоса ръце пред лицето си и да усеща как животът на Устинов излиза от неговото тяло. Усещаше как кръвта от жицата, прерязала гърлото му, капеше върху шията и гърдите ѝ. Устинов издаде гъргорец звук и започна да се вкочанява, дъхът му бълбукаше през кръвта, синкавочерна от светлината. Доминика чувстваше тремора, преминаващ през тялото му, краката му, които издумкаха в леглото два или три пъти. После той застина. Леглото се въртеше в розовата тишина.

В следващата ужасяваща минута не се случи нищо. Доминика отвори едното си око и видя лицето на Устинов, увиснало над нейното, отворените му очи, езика му в отворената му уста. Неясната черна фигура се възправи над тях, неподвижна, напръскана с розови точки. Това зад гърба му черни крила ли бяха или просто отражение в огледалото? Живата картина с трите тела се въртеше безконечно в стаята. Като в координирано действие Устинов се плъзна от Доминика и черната фигура с едно-едничко движение изтегли тялото му от нея. То се търкулна от леглото върху пода. Убиецът не обърна никакво внимание на трупа и се протегна към бутона, за да спре въртящото се леглото. Доминика се опита да стане, но фигурата в черно постави ръка на рамото ѝ и я бутна леко назад върху леглото. Тя трепереше, гола и покрита с кръв. Гърдите ѝ бяха мокри и черни от нея. Тя събра

разбърканите чаршафите и се опита да избърше съсиреците от тялото си.

Не гледаше към мъжа, но все пак някак си знаеше, че той няма да я нарани. Стоеше неподвижно в долния край на леглото и Доминика спря с опитите си да попива кръвта и вдигна черно кървавия чаршаф в ръцете си. Едва си поемаше дъх от страх и ужас. Мъжът проучваше стъпалото ѝ, подаващо се изпод чаршафа. Той посегна към нея и тя започна да се дърпа, после, по някакъв първичен инстинкт, затихна. Мъжът леко погали горната част на стъпалото ѝ. Повечето хора си стискаха ръцете, но с Маторин беше малко по-различно.

Официално Сергей Маторин беше щабен офицер от СВР с чин майор, назначен към Главна оперативна дирекция (отдел V). Неофициално беше чистильщик, „чистач“, ексекUTOR на руската тайна служба. В годините на КГБ тази дирекция бе позната под различни имена, като Тринадесети отдел или Ресор F, или просто мокрое дело, „мокри поръчки“. В разгара на Студената война Ресор F се занимаваше с отвличания, разпити и убийства, но в новата СВР се твърдеше, че за тези неща не би могло дори да се помисли и че в никакъв случай не биха били толерирани. Е, понякога намираха някои особено дразнещи руски журналистки, застреляни в московски асансьори, или пък критици на режима загиваха от високи концентрации на радиоактивен полоний в белите дробове, но това нямаше нищо общо със съвременната руска служба за външно разузнаване. Ерата на чадърите убийци бе отминала.

По време на съветската инвазия в Афганистан Маторин служеше като взводен командир в елитната група „Алфа“ от Спецназ^[2], намираща се под командването на КГБ по онова време. През петте му години в афганистанските долини дъската му се разхлопа и той окончателно откачи. Екипът му от осем души изпълняваше нареждания, но на Маторин не му пукаше особено за заповедите. В същността си той беше саможивец, на когото му харесваше да убива хора.

Макар че продължаваха да му възлагат „специални задачи“, на Маторин му липсваше Афганистан и той често си мислеше за него. Имаше способността да се връща там в ума си, да вижда природата, да

чува звуците, да усеща миризмите. Определени моменти спонтанно отключваха спомените му. Тези неочаквани пътешествия бяха най-хубавото нещо, най-яркото, включително и музиката. Той чуваше идеално стакатото на рубаб^[3] и кресчендото от ударите на двойните тарамбуки.

Маторин галеше стъпалото на Доминика така, както бе галил стъпалото на умиращото афганско момиче в онзи следобед в долината Панджер. Хората от отряда му бяха разпънали навес над перките на хеликоптера Ми-24, като завързаха тългите, така че да се получи обширно сенчесто пространство, за да поседнат отдолу войниците. Порано през деня бяха разстреляли група муджахидини на пътя, след което кацнаха, за да съберат плячката, и тогава откриха момичето, скрито сред скалите покрай буцащата река.

Беше на около петнадесет години, с черна коса и бадемови очи, а дрехите ѝ бяха окъсани и прашни, обичайните мръсни придружители от обоза. Всеки съветски войник, служещ в Афганистан, бе чувал истории за това какво са причинявали афганските жени на руските пленници, затова към момичето не бе проявено никакво съчувствие. Завързаха стегнато китките ѝ с въже и направиха двойна примка около врата ѝ, която застрашаваше да я удуши, ако мърда прекалено много. Тя проклинаше, пицеше и плюеше по осемте командоси от група „Алфа“, които стояха в кръг около нея. Маторин приклепна между широко разтворените ѝ крака, притисна глезените ѝ и започна да наблюдава борбата ѝ. Протегна се, хвана жълтеникавото ѝ стъпало и го погали. При докосването на неверника момичето изпищя и закрещя към хълмовете, към нейните бойни другари, за да дойдат и да я спасят.

Не трябваше да се съпротивлява срещу някой, който просто бе докоснал стъпалото ѝ. Това не беше всичко. В следващите петнадесет минути Маторин внимателно сръза дрехите ѝ с късия си нож и разтвори хиджаба ѝ. Тя легеше възник в праха под навеса, който леко се издуваше от вятъра. Един войник изля вода на лицето ѝ и го изми, но тя го заплю, опъвайки въжетата. Маторин се протегна зад гърба си и извади от канията афганския си нож хайбер, шестдесет сантиметра дълъг, с елегантно извит край и Т-образно острие, блестящо като сребро от постоянното заточване.

Залегнал зад една голяма канара на сто метра в скалистия склон, един афгански тийнейджър остави долу своя калашник и надникна от

укритието си. Видя големия хеликоптер на зелени петна — той го познаваше просто като Шейтан Арба, сатанинската каруца, с неподвижни перки, увиснали от тежестта си. Видя кръг от фигури под издуващия се навес. През слабото бучене на реката и шума на вятъра в скалите момчето дочу друг звук от долината: пронизителен плач, някаква млада жена пищеше все по-силно и по-силно. Момчето прошепна молитва и се измъкна. Знаеше, че там долу става нещо, което беше далеч по-ужасно от присъствието на неверниците руснаци.

Този ден Маторин получи прякора си от своите хора, поне от онези, които успяха да издържат да го гледат, докато използваше ножа си.

„Хайбер“ погледна Доминика с млечнобялото си око, махна ръката си от стъпалото и ѝ каза:

— Обличай се.

Тя имаше среща с чичо Ваня.

СЕЛСКИЯТ ПАСТЕТ НА УСТИНОВ

Карамелизирайте пилешки дробчета, италиански бекон и чесен, после глазирайте тигана с коняк. Стрийте сместа ръчно заедно с магданоз, каперси, шалот, настъргана лимонова кора, лимонов сок и зехтин и разбъркайте. Текстурата трябва да остане груба. Поръсете със зехтин. Сервирайте върху триъгълни филийки с лимон.

[1] Ебру — техника за рисуване върху вода, чиито корени са в XVI–XVII в. в Кападокия, провинция в Османската империя. В плитка ваничка се сипва вода, която се уплътнява със специална смола. След като рисунката е направена, тя се променя и се получават неочаквани изображения. — Б.пр. ↑

[2] Спецназ са руски подразделения на специалните служби от времето на руската инвазия в Афганистан. — Б.пр. ↑

[3] Струнен инструмент. — Б.пр. ↑

След убийството на Устинов чичо Ваня привика Доминика в Ясеново. Ескортираха я до директорския асансьор в главната квартира на СВР. Вътре висеше емблемата на службата, звезда с глобус. Доминика все още имаше бакърен вкус в устата си, все още чувстваше плъзгавото усещане на кръвта на Устинов по тялото си. Цяла седмица се бореше да надмогне повтарящия се ужас, опитваше се да спи, съпротивляваше се на натрапчивия импулс да обели кожата от гърдите и корема си. Кошмарът бе избледнял, но тя се чувстваше зле, бе депресирана и бясна заради начина, по който я бяха използвали. После чичо Ваня я повика.

Тя никога не бе ходила в Ясеново, в централата на СВР, камо ли пък на четвъртия директорски етаж. Там цареше мъртвешка тишина и от затворените врати, които се виждаха по коридора, не се чуваше нито звук. Поведоха я покрай редица ретуширани портрети — всеки един дискретно осветен — на бивши директори на КГБ, подредени по едната страна на дългия, постлан с червен килим коридор, водещ от асансьора до директорския кабинет: Андропов, Федорчук, Чебриков, Крючков. Берлин, Унгария, Чехословакия, Афганистан. На отсрещната стена висяха портретите на новото ръководство на СВР: Примаков, Трубников, Лебедев, Фрадков. Чечня, Грузия, Украйна^[1]. Дали всички те бяха в рая? Или в ада? Очите на старите момчета я следваха, докато вървеше по коридора.

Вдясно беше внушителната врата на кабинета на директора. Вляво идентична врата водеше към кабинета на първия заместник-директор. Именно нея посочиха на Доминика. Чичо Ваня седеше зад голямо бюро от полирано, светло байцвано дърво. Тежко стъкло покриваше горната част на бюрото. С изключение на червената кожена поставка пред него то беше празно. Редица бели телефони клечаха на шкафа зад бюрото. В дъното на обширния кабинет, постлан с килим в тъмносиньо, имаше удобен диван и кресла, разположени до три панорамни прозореца, от които се откриваше великолепна гледка към

боровата гора. Беше ярък зимен ден и слънчевата светлина струеше в кабинета.

Ваня махна на Доминика да седне. Взря се внимателно в нея. Тя носеше тъмносиня пола и колосана бяла риза, препасана през кръста с тънък черен колан. Изглеждаше красива както винаги, но имаше тъмни кръгове под очите и бе забележимо бледа. Използването ѝ по проблема „Устинов“ беше блестящо хрумване. Жалко, че това изживяване за нея бе малко... екстремно. Просто беше лош късмет, че спешната заповед от Кремъл за уреждането на бъркотиите, създавани от Устинов, съвпадна с нейното напускане на балетното училище и със смъртта на баща ѝ.

Нито един от двамата не продумваше. Според доклада тя се бе държала похвално, беше омаяла напълно Устинов — до такава степен, че да освободи охранителния си отряд, благодарение на което Маторин получи възможност да стигне до мишената. Макар да не бе получила истеричен пристъп, той разбираше, че всичко това е доста грубичко за нея. Маторин беше малко много за новак. Но тя щеше да го преодолее.

— Доминика, поздравявам те за твоето отлично представяне в неотдавнашната операция — каза Ваня. Той гледаше спокойно племенницата си иззад бюрото. — Знам, че сигурно ти е било трудно, просто истински шок. — Той се наведе напред. — Свърши вече, можеш да забравиш неприятностите. Разбира се, не е нужно да ти споменавам за твоя дълг, за твоята отговорност никога и пред никого да не споменаващ случилото се.

Майка ѝ я беше предупредила да бъде изключително внимателна с него, но тя беше наранена. Със стегнато гърло Доминика гледаше жълтата мъгла около чичо си. Гласът ѝ трепереше.

— Казваш „неприятности“? Та аз гледах как един мъж умира на три сантиметра от лицето ми. Ние бяхме голи, той беше върху мен, както много добре знаеш. Бях покрита с кръв, косата ми се сплъсти от нея. Все още усещам миризмата ѝ. — Тя видя очите на чичо си и се притесни. Бъди внимателна, помисли си тя, под повърхността има поток от гняв. Гласът ѝ отново омекна. — Само една малка услуга, проста работа, каза ти. — Тя се усмихна. — Трябва наистина да е направил нещо голямо, за да го убиете.

Що за безочие? Ваня нямаше намерение да обсъжда политиката, нито отровния нарцисизъм на Путин, нито пък необходимостта Устинов да бъде превърнат в пример и поука за другите кулаци^[2]. Не, той бе повикал племенницата си по две причини. Искаше да определи психическото ѝ състояние, да прецени дали може да си държи устата затворена, дали е в състояние да остави инцидента зад гърба си и да се възстанови от травмата. И в зависимост от отговора на първия въпрос щеше да обмисли две други опции.

Ако Доминика станеше от стола си и откажеше да го изслуша, тя нямаше да напусне сградата на централата жива. Маторин щеше да разреши проблема. Доминика може и да не го осъзнаваше, но тя бе станала свидетел на политическо убийство, което враговете на Путин с огромно удоволствие биха оповестили пред света. Ако това се случеше, той, Егоров, щеше да бъде бита карта. Точно сега определени държавни органи маскираха смъртта на Устинов като поръчково убийство от бизнес конкуренти. Всеки знаеше истината — това се очакваше. Но ако неговата двадесет и пет годишна племенница с очи, сини като емайл на „Фаберже“, и със сутиен размер 95С се изтъпанеше и разкажеше какво е видяла и от каква гледна точка, опозиционната преса никога нямаше да замлъкне.

Ако все пак видеше, че може да бъде контролирана, той би могъл да предприеме две стъпки, за да подsigури нейната дискретност. Неговото политическо благополучие зависеше от бъдещото ѝ добро поведение. Той вече бе решил, че ще си го подsigури, като я вкара на работа в службата под перманентния надзор и строгата дисциплина на центъра. Нямаше да има никакви трудности да го направи. Работа в регистъра, в архива. Идеална възможност да я контролират. Ще могат да я държат отговорна, да я ангажират в обучение, в изучаване на процедури и правила. Ще могат да я държат под око. В зависимост от постиженията ѝ — той не очакваше много — биха могли да ѝ дадат чиновническа работа в някой от отделите като украшение пред кабинета на някой генерал. По-късно може би щяха да я назначат в чужбина и тя да потъне в някоя резидентура в Африка или в Латинска Америка. След пет години — по това време директорското място вече щеше да е негово — би могла да бъде освободена по някаква причина и изритана.

Ваня заговори меко:

— Племеннице, твой дълг е да бъдеш винаги лоялна, да даваш всичко от себе си, за да служиш на страната си. Дискретността ти не подлежи на въпрос. Безусловно! Възможно ли е това да се превърне в проблем помежду ни?

Ето точно това беше моментът, в който щеше да се реши следващата част от нейния живот. Обичайната жълта аура около главата на Ваня тъмнееше, сякаш бе наситена с кръв, а тембърът на гласа му звучеше променен, някак по-остър. В един телепатичен проблясък Доминика го осъзна, спомняйки си шепота на майка си. *Заледенетъ*, помисли си тя, налагайки си да се овладее. *Вледени се!* Тя погледна към чичо си, от когото бе започнала да се отвращава, а също и да се страхува.

Очите им се срещнаха.

— Можеш да разчиташ на моята дискретност — глухо отговори тя.

— Знаех си, че мога — каза Ваня. Тя беше умно момиче, той бе видял инстинктите ѝ в действие, и очевидно беше разумна. Сега да поставим бучка захар на чаената лъжичка. — И защото се представи толкова добре, аз имам едно предложение за теб. — Той се облегна назад в стола си и запали нова цигара. — Предлагам ти стартова позиция като член на персонала на службата. Искам да се присъединиш към мен и нашата работа тук.

Доминика се насили да остане безизразна и изпита удовлетворение, като наблюдаваше как очите на Ваня претърсват лицето ѝ, за да намерят някаква реакция.

— В службата? — каза тя. — Никога не съм мислила за това.

— Точно сега за теб това ще бъде добра възможност. Стабилна работа, ще натрупаш трудов стаж. Ако влезеш в службата, аз ще мога да гарантирам, че майка ти ще запази апартамента си. Освен това какво друго би могла да правиш? Да си потърсиш работа като... каква, като инструктор по танци ли?

Доминика си отбеляза наум точката на ризата на чичо си Ваня, в която с удоволствие би забила молива, лежащ на бюрото му. Тя сведе очи и си наложи да говори спокойно.

— За мен ще бъде важно да помогна на мама — каза тя. Ваня направи един жест в смисъл на „разбира се“. — Ще бъде странно да работя тук.

— Не чак толкова странно — каза Ваня. — А и ще можем да работим заедно. — Думите се носеха под главата му и променяха цвета си на слънчевата светлина.

Разбира се, помисли си Доминика, вербуваният служител ще работи всеки ден в тясно сътрудничество със заместник-директора.

— Какви задължения ще ми бъдат възложени? — попита Доминика. Тя бе достатъчно наясно с нещата, за да отгатне отговора.

— Ще трябва да започнеш от начално ниво, разбира се — каза Ваня. — Но всички длъжности в службата удовлетворяват основните нужди. Документация, проучвания, архиви. Разузнавателната организация оцелява или се проваля в зависимост от това как се поддържа информацията.

Разбира се, те искаха да я заровят в третото подземие.

— Не съм сигурна, че знам нещо за тези дейности — каза Доминика. — Не мисля, че ще се справя добре.

Ваня скри раздразнението си. Той наистина имаше само две възможности с тази Венера Милоска. Или Маторин щеше да ги отърве от нея още преди обед, или той можеше да я вкара в службата, под пълен контрол. Нямаше средно положение. Не можеше да бъде оставена да се мотае из Москва с нарастващо негодувание и най-вероятно, мислейки за разплата. Сука. Кучка!

— Сигурен съм, че ще се научиш бързо. Това е много важна работа — каза Ваня. Сега беше принуден да се опитва да убеди тази тъпа глупачка.

— Всъщност мисля, че бих имала интерес към друга част на службата — каза Доминика. Ваня се втренчи иззад бюрото си в нея, сключил ръце, без да помръдва. Тя все още седеше с изправен гръб, с вирната глава, наранена. Ваня не казваше нищо, чакаше. — Бих искала да бъда приета на обучение в академията за външно разузнаване.

— Академията, АВР? — бавно изрече Ваня. — Ти искаш да работиш като офицер разузнавач? В службата?

— Да, мисля, че ще се справя добре — каза Доминика. — Ти сам каза, че съм се представила удовлетворително в случая с Устинов, при спечелването на доверието му.

Споменаването на Устинов улучи целта. Ваня си запали трета цигара — за толкова кратко време. Като не се броят жените с обслужващи функции, имаше само две, или може би най-много три

жени в Първо главно управление на старото КГБ, и една от тях беше стара властна вещица в президиума. Никоя жена никога не бе допускана до висшата школа на старото КГБ или до института „Андропов“, или до настоящата АВР. Единствените жени, въвличани в операции на терен, бяха вербуваните съпруги на офицерите резиденти, и ласточките, обучените „лястовички“, които съблазняваха набелязаните за вербуване мишени.

В следващите тридесет секунди Ваня Егоров направи мълниеносно изчисление. Като студентка в АВР племенницата му щеше да бъде дори под още по-строг контрол. Поведението ѝ, действията ѝ и физическото ѝ местонахождение в обозримото бъдеше щяха да са под постоянен мониторинг. Физически щеше да бъде извън Москва за дълъг период от време. Ако се отклонеше и изкушеше да си отвори устата, щеше да попадне под дисциплинарната юрисдикция на службата. Уволнението ѝ, или дори вкарването ѝ в затвора, щеше да бъде просто въпрос на едно драсване с писалката.

В по-широк аспект той би могъл да натрупа известни политически дивиденди от придвижването на името ѝ като кандидат за академията. Щеше да се покаже като истински далновиден и благороден заместник-директор, който за първи път е избрал жена — атлетична, образована, свободно владееща няколко езика — за официално обучение в модерното СВР. Шефовете в Кремъл щяха да забележат изгодите от гледна точка на пиара.

През бюрото Доминика виждаше как лицето му следва изчисленията му. Сега щяха да дойдат неохотното съгласие и неизбежните строги предупреждения.

— Искаш доста много — каза Ваня. — Има приемни изпити, висок бал, много висок процент на неприети кандидати, после дълго обучение, при това доста сурово. — Той се завъртя в стола си, за да погледне през панорамния прозорец, докато продължаваше да обмисля и преценява искането ѝ. Но вече явно бе променил мнението си. — Готова ли си да се посветиш на този път? — попита той.

Доминика кимна. Не беше абсолютно сигурна, разбира се. Но щеше да бъде предизвикателство и именно това я привличаше. Освен това тя беше лоялна, обичаше страната си, знаеше, че иска да се присъедини към една от водещите организации в Русия и дори да даде своя принос. Убийството на Устинов я бе отвратило, но също така в

рамките само на една вечер ѝ показва, че тя може да се справя със секретна работа и че има и ума, и куража, и силата на духа.

А имаше и нещо друго, тя го знаеше, нещо не съвсем определено, нещо натрупващо се в гърдите ѝ. Те я бяха използвали. Сега тя искаше да се вклини в техния свят, на тези домовладелци, тези господари, които злоупотребяваха със системата и с народа. Тя се чудеше какво ли би помислил баща ѝ за това.

— Ще го обмисля — каза Ваня, обръщайки се, за да я погледне отново. — Ако реша да предложи името ти и ако бъдеш избрана, твоето представяне в АВР ще се отрази пряко върху мен и върху цялото семейство. Осъзнаваш го, нали?

Колко мило! Неговата загриженост за нея и за семейството не му бе попречила да я хвърли на Устинов.

Тя за малко не каза: *Естествено, че няма да забравя опазването на репутацията ти*, но потисна гнева си и вместо това отново кимна, вече още по-сигурна, че иска да влезе в академията. Ваня се изправи.

— Защо не слезеш долу да обядваш? Още този следобед ще ти кажа решението си.

Той трябваше да го обсъди с директора (деликатно убеждаване), а директорът по обучението щеше да бъде заставен да го направи (какво удоволствие!). Но мястото на Доминика щеше да бъде подсигурено и работата щеше да бъде свършена, а неговият проблем с нея щеше да бъде решен. Щом тя излезе, Ваня вдигна слушалката и заговори отсечено.

Ескортираха я по коридора до асансьора. Всичките бивши директори сякаш леко се подсмихваха. Доминика влезе в обширната столова и си поръча котлет по киевски и бутилка минерална вода. Помещението беше умерено пълно и трябваше да си потърси свободно място. Откри една маса с две жени на средна възраст, седнали в единия край. Те изгледаха красивото младо момиче с посетителски бадж и с уморени очи, но не казаха нищо. Доминика започна да се храни. Пилето беше леко оваляно в галета, панирано до златистокафяво и много вкусно. От завитото на руло филе излизаха капчици масло, усещаше се наситен вкус на чесън и естрагон. Котлетът изведнъж се превърна в гърлото на Устинов, а маслото и естрагонът — в отровен червен живачен сулфид. Тя остави ножа и вилцата с треперещи ръце. Затвори очи и се опита да пребори гаденето. Двете жени на масата

гледаха в нея. Това не беше нещо, което се вижда всеки ден. Те не знаеха колко прави са всъщност.

Доминика вдигна очи и видя черна вихрушка. Сергей Маторин седеше на масата срещу нейната, надвесен над една купа, и наливаше супа в устата си. Гледаше я втренчено, докато ядеше, мъртвото му око не мигаше, като вълк, който чака и наблюдава дори и когато пие вода от потока.

ПИЛЕ ПО КИЕВСКИ В СТОЛОВАТА НА СВР

Смесете масло с чесън, естрагон, лимонов сок и магданоз и след това охладете добре. Начукайте пилешки гърди на тънки като вафлена кора шницели. Увийте начукания котлет плътно около бучка масло с размер на палец и завържете с канап. Изпържете до златистокафяво.

[1] Държавите, които са били „разработвани“ или нападани по време на управлението на въпросните началници на КГБ и СВР, в съответния ред. — Б.пр. ↑

[2] Кулаци — богати селяни в миналото, преследвани и репресирани в бившия СССР. — Б.р. ↑

Доминика влезе в академията за външно разузнаване (АВР) на СВР скоро след погребението на баща си. След Студената война школата бе преименува няколко пъти: от Висше разузнавателно училище на институт „Червено знаме“, а после на АВР, но ветераните я наричаха простичко Школа № 101. Дълги години главният кампус се намираше на север от Москва, близо до село Челобитево. По времето, в което стана АВР, училището беше модернизирано, учебната програма — реорганизирана, а критериите за прием — либерализирани. Кампусът бе преместен на една поляна, разчистена в гъстата гора на изток от града, на двадесет и петия километър по магистрала „Горки“. Затова наричаха АВР „Двадесет и пет километър“ или просто „Гората“. През първите седмици, уморена и развълнувана, Доминика, единствената жена в академията, заедно с още дузина нови състуденти, пътуваше с раздрънкани автобуси ПАЗ до най-различни места около Москва и предградията ѝ. Минаваха през плъзгащи се метални врати в анонимни оградени пространства, регистрирани като лаборатории, изследователски центрове или младежки пионерски лагери. Дните се запълваха с лекции за историята на службата, на Русия, на Студената война и на Съветския съюз.

В миналото главното качество, което бе нужно за приемане в бившия КГБ, беше верността към комунистическата партия. Съвременната служба за външно разузнаване изискваше от своите студенти всеотдайна преданост към Руската федерация и посвещаване на каузата за предпазването ѝ от външни и вътрешни врагове.

По време на първия срок на въвеждащото обучение студентите бяха оценявани не само по дарбите си, а също и по това, което в старото КГБ се наричаше „политическа благонадеждност“. Доминика се изявяваше отлично в дискусиите в клас и в писмените задачи. Но в нея се долавяше лека независима жилка, нетърпение спрямо утвърдените формулировки и авторитетните мнения. Инструкторът беше написал, че кадет Егорова се колебава за секунда, преди да

отговори на въпроса, сякаш обмисля дали да отговори, после неизбежно отговаря отлично.

Доминика знаеше какво искаха да чуят те. Лозунгите в учебниците и на черната дъска бяха като калейдоскоп от цветове и беше много лесно да бъдат категоризирани и запомнени. Догми за дълг, лоялност и защита на страната. Тя беше кандидат за член на руския елит, Меча и Щита на вчерашния ден, Глобуса и Звездата на днешния^[1]. Нейният младежки идеологически плам някога бе ужасил свободомислещия ѝ баща. Сега тя го разбираше и вече не приемаше тотално тази идеология.

Начало на втория учебен срок. Класът се бе преместил за постоянно на 25-и километър, група от дълги ниски постройки с битумни керемиди, обградени от борови и брезови горички. Широки тревни площи разделяха сградите, а зад тях чакълени пътеки водеха до спортните игрища. Кампусът беше на километър от четирилентовото Горковское шосе, скрит от висока дървена ограда, боядисана в зелено, за да се слива с дърветата. Покрай тази „горска ограда“, на три километра по-нататък в гората, минаваха две допълнителни телени огради, между които свободно тичаха овчарски кучета. Те се виждаха от прозорците на малките класни стаи, а от спалните в двуетажните бараки студентите можеха да ги чуят как лаят посред нощ.

Тя беше единствената жена в общежитието и ѝ бяха дали самостоятелна стая в края на коридора, но все пак трябваше да споделя тоалетната и душовете с дванадесет мъже, което означаваше, че ѝ се налагаше да използва по-тихите и свободни моменти рано сутрин и късно вечер. Повечето от състудентите ѝ бяха безобидни, привилегирани синове на важни фамилии, млади мъже с връзки в Думата, във въоръжените сили или в Кремъл. Някои бяха умни, много умни, а някои — не. Малцина храбреци, свикнали да получават всичко, което искат, виждайки този силует зад завесата на душа, бяха готови да рискуват всичко за едното чукане.

Късно през една нощ тя се пресегна да вземе хавлията си от кукичката отвън пред душовата кабинка в общата баня. Нямаше я. И тогава един от състудентите ѝ, с пясъчна коса и доста як, от Новосибирск, пристъпи в кабинката, притисна се в нея и сложи ръце върху талията ѝ. Тя усети, че и той е гол, докато притискаше лицето ѝ в стената зад душа и отри муцуната си в мократа ѝ коса отзад.

Шепнеше нещо, което тя не можеше да разбере, а и не можеше да види цвета му. Притисна се по-силно в нея и едната му ръка се надигна от кръста ѝ нагоре към гърдите. Докато я стискаше, тя се почуди дали може да чуе пулса ѝ, дали може до усети дишането ѝ. Бузата ѝ бе притисната в белите плочки на кабинката и тя почувства как те се променят, като призми, увиснали на слънчева светлина, видя как стават тъмnochервени.

Острата десетсантиметрова ръкохватка на кранчето за студената вода открай време си беше хлабава и Доминика я размърда напред-назад, докато остана в ръката ѝ. Обърна се, плъзгава и задъхана, застана с лице към него и гърдите ѝ се притиснаха в гръдния му кош. *Стоя тъ, чакай, чакай секунда*, каза тя през стиснато гърло. Той се усмихваше, когато Доминика вкара острия връх на ръкохватката в лявото му око направо до шарнира и бълвочно-зеленият му, ужасен, болезнен писък се разля по нея, докато той се плъзгаше надолу по стената, стискайки лицето си с ръце.

— Стоя тъ — каза тя отново, гледайки надолу към него. — Помолих те да изчакаш секунда.

„Опит за изнасилване и оправдана самоотбрана“ беше тайната присъда на съвета на АВР и Новосибирск се сдоби с едноок автобусен кондуктор, а съветът препоръча Доминика да бъде отстранена от обучение в академията. Тя им каза, че не е направила нищо, с което да предизвика инцидента, и комисията — една жена и двама мъже — я изгледаха от горе до долу със строги физиономии. Те отново щяха да ѝ го причинят. Балетното училище, Устинов, сега и АВР! Тя каза на комисията, че ще подаде официално оплакване. На кого ли щеше да се оплаче? Но слухът за инцидента стигна до Ясеново и заместник-директор Егоров руга толкова грозно по телефона, че ако Доминика беше там, би могла да види как от слушалката тече кафява меласа. Казаха ѝ, че е взето решение да ѝ се даде още един шанс, на пробационен статус. От този момент останалите от класа я игнорираха, избягваха я и кликушата се разхождаше между сградите в гората, с невероятно изправен гръб, с дълги елегантни крачки, с едва забележимо накуцване в походката.

Началото на третия учебен срок в АВР. Те се нижеха един след друг в класни стаи с пластмасови столове, със звукоизолиращи плочи по стените и тромаво клюмнали прожектори, окачени на тавана. Между двойните прозорци имаше купчини мъртви мухи. Дойде ред на лекциите по световна икономика, енергия и политика, Третия свят, международните отношения и „глобалните проблеми“. И Америка. Тя вече не се споменаваше като Главния враг, но Съединените щати оставаха техният главен конкурент. Русия трябваше да направи всичко по силите си, за да поддържа паритета на суперсилите. Лекциите по тази тема бяха особено важни.

Американците ги приемаха като нещо незначително, те игнорираха Русия, те се опитваха да манипулират Русия. Вашингтон се бе намесил в последните избори, слава Богу, безрезултатно. Америка подкрепяше руски дисиденти и насърчаваше разрушително поведение в този деликатен период на руската реконструкция. Американските въоръжени сили застрашаваха суверенитета на Русия от Балтика до Японско море. Последната им политика на „рестартиране“ беше обида, нищо не трябваше да се рестартира. Просто Русия заслужаваше респект, Родината заслужаваше респект. Е, ако като офицер в СВР Доминика някога срещнеше американец, щеше да му покаже, че Русия заслужава респект.

Но по ирония самата Америка беше в упадък, казваха лекторите, нямаше ги вече свърхмогъщите Съединени щати. Прекомерно изтощена от войните, бореща се за икономическо оцеляване, така наречената родина на равенството сега бе разкъсвана от класовата борба и от отровните политики на конфликтни идеологии. И глупавите американци не осъзнаваха, че много скоро ще се нуждаят от Русия, за да спрат галопиращия Китай, щяха да се нуждаят от Русия като съюзник в една бъдеща война.

Но ако американците избереха да се противопоставят на Русия, мислейки, че тя е слаба и немоощна, щяха да бъдат изненадани. Един студент в класа не се съгласи. Той изказа мнението, че вчерашните понятия „Изток и Запад“ са остарели. Освен това Русия бе загубила Студената война, приеете го. В стаята настана затишие. После един друг студент се изправи със святкащи очи.

— Русия със сигурност не е загубила Студената война — каза той. — Тя изобщо не е свършила.

Доминика наблюдаваше алените думи, издигащи се към тавана. Хубави думи, силни думи. Интересно. Студената война изобщо не е свършила.

Не след дълго Доминика бе отделена от класа. Тя нямаше нужда от езиково обучение, защото сама би могла да бъде учител по разговорен английски или френски. Нито пък имаше нужда да следва официалната учебна програма. Инструкторите бяха забелязали потенциала ѝ, бяха уведомили ръководителите на АВР, които на свой ред се бяха обадили в Ясеново, за да поискат разрешението на центъра да допуснат Доминика Егорова — племенница на първия заместник-директор — до практическата или оперативна фаза на обучението. Тя щеше да бъде едва ли не единственият кандидат от женски пол, обучен от СВР като оперуполномоченный, оперативен работник. Отговорът не закъсня. Одобрението от центъра вече бе гарантирано.

Тя бе допусната до оперативно обучение — до Истинския Меч, до Играта — и щеше да бъде въведена в специалната фаза, последния подготвителен стадий, преди да може да се отдаде на служба на Родината си. Времето минаваше, без да го усеща. Сезоните сякаш се сменяха, без да ги осъзнава. Уроци, лекции, лаборатории, изпити, всичко минаваше в някакъв замайващ галоп. Започна с нелепи теми. Саботаж, експлозиви, инфилтриране, първи уроци за това как е беснял Сталин, когато Вермахтът е обсадил Москва. После дойдоха по-практическите уроци и те я накараха да поработи здравата. Създаваше си легенди, зашифрование, прикритие за придвижване, маршрути за установяване на опашки по улицата. Откриваше тайни квартири, предаваше секретни съобщения, намираще места за срещи, явки, провеждаше срещки, срещи с агенти, планираше тактики за вербуване. Упражняваше се в дегизирането и в дигиталните комуникации, на сигнали и тайници. Паметта ѝ за детайлите и за усвояването на уроците ги изумяваше.

Инструкторите в курса по бойни изкуства останаха впечатлени от нейната сила и равновесие. Бяха малко притеснени от енергичността ѝ и от факта, че не искаше да остане и миг на татамито, след като я хвърлеха долу. Всички бяха чували историята от „Гората“, и ококорените мъже от класа наблюдаваха ръцете и коленете ѝ и пазеха

своите мудя^[2], когато влизаха в спаринг с нея. Тя виждаше лицата им, виждаше зеления дъх на неодобрението и страха им, докато пъшкаха и сумтяха в гимнастическия салон. Никой не я доближаваше доброволно.

Практическото обучение продължи. Водеха я в центъра на Москва, на улиците, които използваша като жива класна стая, за да упражнява правилата на конспиративните техники, научени в мрачните стаи край Ясеново. Уличните инструктори бяха пенсионери, стари шпиони, някои на по седемдесет години, пенсионирани преди десетилетия. Трудно им беше да остават в крак с нея, докато упражненията набираха скорост. Наблюдаваша как изпъкналите ѝ прасци на балерина правят дълги крачки по блестящите московски тротоари. Лекото издайническо накуцване от раненото ѝ стъпало, сега вече оправено, беше трогателно. Тя беше силно мотивирана, твърдо решена да се представи по най-добрия начин. Лицето ѝ блестеше от изпотяване, потта оставяше тъмни петна по ризата ѝ между гърдите и по ребрата ѝ.

Цветовете ѝ помагаша на улицата. Сините и зелените от екипите в радиоколите и в бусовете от наблюдението ѝ даваха възможност да забележи присъствието им сред тълпите по широките булеварди. Завърташе екипите по проследяването около самите тях, подбирайки точния момент за тайно предаване на пакетчета или микрофилми със светкавично, незабележимо докосване в претъпканите платформи на метрото, срещаше се с мними агенти в мръсни стълбища посред нощ, контролираше срещите, четеше намеренията им. Възрастните мъже ще си изтриват изпотените лица и ще мърморят: фанатичка, а тя ще им се изсмее, с коса, вързана стегнато на върха на главата, с изправени рамене, четейки тихомълком цветовете на тяхното бездиханно одобрение. Хайде, стари динозаври. Грубоватите старчоци тайничко си я обичаха и тя го знаеше.

Тези престарели инструктори трябваше да я обучават на това какви ще бъдат условията в чужбина, какво може да я очаква на улицата и как да оперира в чужди столици. Глупост, мислеше си Доминика, каква тъпотия беше, че тези старчоци, които за последно са били зад граница, когато Л. Брежнев е наредил войските да нахлуят в Афганистан, ѝ казваха какво да очаква по улиците на днешните Лондон, Ню Йорк или Пекин. Тя имаше нахалството да отбележи тази

нелепост пред координатора на курса, който ѝ каза да си затваря устата и докладва коментара ѝ до горните инстанции. Лицето ѝ пламна, когато той ѝ заговори по такъв начин, но се извърна, проклинайки себе си. Учеше се.

Докато я оценяваха, Доминика започна и курс по психология на събирането на информация, психика на източниците, разбиране на човешката мотивация и идентифициране на уязвимите места. Един инструктор, четиридесетгодишен психолог от центъра на СВР, на име Михаил, наричаше това „отваряне на човешкия плик“. Доминика беше единствената му ученичка. Той я развеждаше из Москва и двамата наблюдаваха хората и реакциите им. Тя не му каза за цветовете, които виждаше, майка ѝ отдавна я бе заклела никога да не го споменава.

— И как, за Бога, разбра това за него? — попита я веднъж Михаил, когато Доминика прошепна, че мъжът, който седи на близката пейка в парка, чака жена.

— Просто така изглежда — отговори тя, но изобщо не му обясни, че страстният пурпур, разцъфнал около мъжа, затрептя, когато жената се появи зад ъгъла. Михаил се засмя и я погледна с изумление, когато се оказа, че е права.

Докато Доминика се фокусираше върху практически сесии, рафинираната ѝ интуиция ѝ казваше, че тя има някакво въздействие върху Михаил. Макар в началото да се представяше като строг инструктор от отдел Т, тя го улавяше да гледа косата ѝ или да хвърля крадливи погледи към тялото ѝ. Броеше наум моментите, в които той се изхитряше да се блъсне в нея, да я докосне по рамото, да постави ръката си отзад на кръста ѝ, докато влизат през някоя врата. Той излъчваше желание — тъмноалена мъгла блуждаеше около главата и раменете му. Тя знаеше как харесва чая си, кога се нуждае от очилата си, за да прочете менюто, усещаше силата на пулса му, когато се притискаше в нея в метрото. Виждаше как Михаил поглежда крадешком нелакираните ѝ нокти или наблюдава как поклаща обувката си до масичката в кафенето.

Щеше да е ужасно рисковано да спи с него. Той беше инструктор, и при това психолог, натоварен с оценяването на нейната самоличност и пригодност за операции. И все пак тя знаеше, че той

няма да каже нищо, разбираше, че го владее по някакъв необясним начин, и сексът с него — тежко нарушение по време на обучение — щеше да бъде остра тръпка, нещо много повече от физическо удоволствие.

А удоволствието беше наистина голямо. Една сутрин след улична тренировка те се озоваха в апартамента на Михаил, който той споделяше с родителите и брат си, но точно в този момент всички бяха на работа. Кувертюрата на леглото му беше на пода, бедрата ѝ трепереха, раменете и се люлееха, косата ѝ обрамчваше лицето ѝ, докато го яздеше, тръпки преминаваха през гръбнака ѝ чак до пръстите на краката, особено в счупения ѝ някога крак. Доминика знаеше какво иска, тайната ѝ същност беше negliжирана напоследък. Тя го държеше в капан — кой върху кого беше набучен? — и се клатеше силно надолу-нагоре, взимайки това, от което се нуждаеше, макар все още да беше неопитна. После щеше да има време и за нежности, и за гукане, и за въздишки. Точно сега очите ѝ бяха полузатворени и тя се концентрираше върху прерастването на нарастващия натиск, по-силно, по-силно — поворачивайся^[3], хайде! — във внезапен разтърсващ изблик, който я накара да се превие надве, прекалено чувствено, за да продължи, прекалено сладко, за да спре. Зрението ѝ се проясни и тя отметна косата от лицето си, докато вторичните трусове свиваха в спазми бедрата и пръстите на краката ѝ. Михаил лежеше под нея с широко отворени очи, мълчалив страничен наблюдател, несигурен на какво беше станал свидетел току-що. След това, докато тя запарваше чай, той продължи да ѝ хвърля коси погледи. Нахлузила пуловер, седнала на кухненската маса, Доминика го гледаше открито и психологът в Михаил веднага разбра, че сексът нямаше нищо общо с него. Той също така знаеше, че няма никога да каже нищичко за случилото се. И че никога няма да го направят отново. В известно отношение Михаил се почувства облекчен.

Курсът по оперативно обучение вървеше към своя край, последният стадий от трите етапа на подготовката бе почти завършен. Изтощените пенсионери, които обучаваха Доминика, отдавна ѝ бяха дали прякора Мушка, бенка, но тази дума означаваше също и мерник на оръжие, през който се вижда мишената. Завършвайки оценките си,

те похвалиха нейния упорит дух, отбелязаха интелекта и ума ѝ, както и понякога необяснимата ѝ интуиция на улицата. Лоялността и отдадеността ѝ на Русия не подлежах на съмнение. Един или двама пенсионери отбелязаха, че е припряна. Можеше да стане и заядлива; беше нужно да развие по-голяма гъвкавост в подхода за вербуване. Само едно изкопаемо написа, че въпреки изключителното ѝ представяне той е убеден, че ѝ липсва истински патриотичен плам. Природният ѝ независим дух накрая щеше да измести нейната преданост. Това беше усещане, впечатление; той не можеше да даде никакъв конкретен пример. Коментарът бе отхвърлен като плод на помътнения ум на стар глупак. Във всеки случай Доминика никога не видя нито една от оценките си.

Всичко, което оставаше, беше практическият изпит на терен, използване на техники, шлифване на конспиративните ѝ умения. Последно упражнение, тест и последен изпит. Тя почти беше успяла. Преди всичко това обаче да се случи и за ужас на нейните инструктори, Доминика изчезна от курса: беше призована незабавно в центъра, „необходима за специална задача“. Това беше всичко, което им казаха.

Наредиха ѝ да се яви в една стая в другия край на четвъртия етаж в Ясеново, близо до портретите на директорите. Тя почука на простата махагонова врата и влезе вътре. Озова се в малка трапезария без прозорци, с дървена ламперия, постлана с виненочервен килим. Полираното дърво и античните бюфети блестяха на вграденото осветление. Чичо Ваня седеше в края на една маса за хранене, постлана със снежнобяла покривка, подредена с порцелан „Виноградов“. Кристалните чаши искряха на светлината. Той се изправи от стола си, когато Доминика влезе, и тръгна по дължината на масата, за да я приветства със здрава прегръдка около раменете.

— Дипломантката се прибра у дома. — Той сияеше, хванал ръката ѝ над лакътя. — Отличничката на класа, отлично представяне и на улицата, знам всичко! — Той я хвана под ръка и тръгна с нея през стаята.

От другата страна на масата имаше още един мъж, който седеше тихо и пушеше цигара. Изглеждаше на около петдесет години, с голям,

нашарен с червени вени четиристен за нос. Очите му бяха мътни и воднисти, зъбите — развалени и с петна. Той седеше отпуснато, с обичайната небрежна властност, наточена на бръснарския каиш на десетилетията, прекарани в съветския чиновнически апарат. Вратовръзката му висеше накриво, костюмът му бе в избелял кафяв цвят, който напомняше отлив на брега и пасваше на газообразния кафяв балон, който го обграждаше, докато си седеше. Но не цветът — черното, сивото, кафявото без съмнение бяха проблем, а бледността на цвета и начинът, по който го обвиваше в мек фокус, я притесниха. Той е блуждающий, без определена посока, блуждаещ, помисли си Доминика, не може да му се вярва.

Доминика седна срещу него, посрещайки с немигащи очи неговия оценяващ втренчен поглед. Ваня се настани на своето място начело на масата, скръстил престорено скромно ръце пред себе си. За разлика от бившия съветски апаратчик срещу нея, Ваня, както обикновено, бе облечен в елегантен перленосив костюм, синкава риза с колосана яка и морскосиня вратовръзка с миниатюрни бели точки. На петлицата си носеше малка червена лентичка с небесносиня звезда — За заслуги перед Отечеством, За заслуги към Отееството, орден за забележителния му принос в отбраната на Родината. Той си запали цигара с изтритата от честа употреба сребърна запалка и я затвори с щракване.

— Това е полковник Семьонов — каза Ваня, кимвайки към отпуснатия мъж на стола. — Той е началник на Пети отдел. — Семьонов не каза нищо, само се наведе напред и изтръска пепелта в медния пепелник, поставен до чинията му. — Открихме уникална оперативна възможност — продължи Ваня. — На Пети отдел бе възложена отговорността по осъществяването ѝ. — Доминика погледна безизразно от Ваня към Семьонов. — Посъветвах полковника, че ти си изключително подходяща да асистираш в тази операция, още повече, след като си завършила обучението си в академията с такъв отличен успех. Затова исках двамата да се запознаете.

Какви са тези глупости? — помисли си Доминика.

— Благодаря, генерале — каза тя. Въздържа се да го нарече чичо в присъствието на старши офицера. — Все още имам две седмици, за

да завърша. Има финални изпити и последно заключително оценяване. Аз...

— Твоето финално оценяване приключи — прекъсна я Ваня. — Няма нужда да се връщаш в академията. Всъщност искам да започнеш допълнително обучение — като подготовка за тази оперативна задача със Семьонов. — Ваня смачка цигарата си в идентичния пепелник, поставен от неговата страна.

— Може ли да попитам за естеството на задачата, генерале? — каза Доминика. Тя изгледа двете невъзмутими лица срещу себе си. И двамата бяха твърде хитри, за да издадат нещо с поглед, но и двамата не знаеха какво друго може да вижда Доминика. Балоните, ореолите, които се издуваха край главите им.

— Засега е достатъчно да ти кажа, че става дума за потенциално много важен случай, конспирация от много деликатен и чувствителен характер — каза Ваня.

— А естеството на допълнителното обучение? — попита Доминика. Тя съдържаше гласа си спокоен и уважителен. Вратата в единия край на стаята се отвори и влезе един дежурен, носещ сребърна тава с капак, поставена на голям поднос.

— Обядът пристигна — каза Ваня. — Нека поговорим за проекта, след като се нахраним.

Сервитьорът вдигна капака и започна да сервира вдигащи пара голубцы, големи четвъртити рула от кисело зеле, запечени до кафяво, залети с обилен гъст сос от доматино пюре и квасена сметана.

— Най-доброто от руската кухня — каза Ваня и наля червено вино в чашата на Доминика от сребърен декантер.

Ето ти шарада: наскоро тренираните й оперативни сензори забръмчаха. Тя нямаше апетит за такава тежка храна.

Отегчителният обяд се проточи половин час. През цялото време Семьонов произнесе три думи, макар да продължаваше да зяпа Доминика през масата. Имаше определено отегчено изражение, което подсказваше, че никак не му се иска да е в стаята. Когато привърши с яденето, избърса устата си със салфетката и се отблъсна от масата.

— С ваше позволение, генерале — каза той. Отправи още един оценяващ поглед към Доминика, кимна по посока на Егоров и излезе от стаята.

— Да пийнем чай в моя кабинет — каза Ваня, отмествайки назад стола си. — Там ще ни е по-комфортно.

Доминика седна предпазливо, с изпънат гръб на дивана в кабинета на Ваня, през прозореца се виждаше гората на Ясеново. Беше облечена в бяла блуза и черна пола, с коса, вдигната нагоре, неофициалната униформа на академията. На масата пред тях бяха поставени две стъклени чаши с димящ чай във великолепни антични подстаканници^[4] „Колчугино“.

— Баща ти щеше да се гордее с теб — каза Ваня, отпивайки внимателно.

— Благодаря ти — каза Доминика, чакайки.

— Поздравявам те за постиженията ти и за влизането ти в службата.

— Обучението беше предизвикателство, но то беше всичко, на което бих могла да се надявам — каза Доминика. — Готова съм да започна работа. — Това беше вярно. Тя искаше колкото може по-скоро да се озове на предната линия.

— Винаги е чест да служиш на страната си — каза той, попипвайки розетката на ордена на петлицата си. — Няма по-голяма чест от тази. — Той гледаше внимателно племенницата си. — Тази операция с Пети отдел, тя не е нещо, което се случва всеки ден, особено на наскоро завършили.

Той отпи от чая си.

— Нямам търпение да науча повече — каза Доминика.

Гласът му стана по-тънък и сериозен. Доминика не казваше нищо, чакаше го да продължи. Тя не можеше с точност да види, да определи думите му, те бяха замъглени и бледи.

— Естествено, полковник Семьонов изрази загриженост, че твоята неопитност в оперативната дейност — въпреки отличното ти представяне в обучението — би могла да се окаже пречка. Аз го уверих, че моята племенница — той остави думата да подсказва, че е упражнил влиянието си — е идеалният избор. Той, разбира се, бързо осъзна логиката в това да използваме теб, особено в светлината на допълнителното обучение, което предложих.

Доминика чакаше. На какво обучение щяха да я подложат?

Технически средства? Език? Какви учебни предмети? Ваня си запали цигара и издуха дима към тавана.

— Ти си записана в специализирания курс в Кон-института.

Доминика се насили да остане спокойна, безизразна, със студеното усещане за физически удар, който започна в стомаха и се разпространи по гърба ѝ. Хората шушукаха за този институт по време на обучението: бившата Държавна школа № 4, по-известна като Школата за лястовички, където мъже и жени биваха обучавани в изкуството на шпионското съблазняване. *Ти ме изпращаш на училище за курви*, помисли си тя.

— Това ли е институтът, който наричат Школата за лястовички? — попита тя, контролирайки треперенето на гласа си. — Чичо, аз мислех, че ще вляза в службите като офицер, че ще бъда назначена в някой от отделите и ще започна разузнавателна работа. Това е обучение за проститутки, не за оперативни офицери.

Доминика чувстваше, че се задушава. Ваня я погледна безразлично.

— Трябва да погледнеш на този момент от положителната му страна. Това обучение ще ти разкрие други възможности, когато започнеш да провеждаш твои собствени операции в бъдеще. — Той се облегна назад.

— А операцията срещу онзи дипломат? Имаш предвид тя да бъде полова западня, секс капан, така ли? — Тя беше чела за мръсни секс операции, докато беше в академията.

— Мишената е застенчивый, срамежлив и скромен. Ние оценяваме уязвимите му места от доста месеци. Полковник Семьонов е съгласен, че той е податлив.

Доминика се скова.

— Полковникът знае какво искаш да направя, знае ли за Школата за лястовички? — Тя поклати глава. — Той направо ме зяпаше през масата. Все едно ми беше отворил устата, за да ми провери зъбите.

Ваня я прекъсна. Гласът му сега беше малко изострен.

— Аз съм сигурен, че остана много впечатлен, а той е офицер ветеран. А и всички операции са уникални посвоему. Няма окончателно решение как точно ще се процедира. Но въпреки всичко това е огромна възможност за теб, Доминика.

— Не мога да го направя — каза Доминика. — След предишната операция, след начина, по който тя свърши, ми трябваша месеци, за да забравя Устинов...

— Защо повдигаш този въпрос? Не помниш ли, че ти казах да забравиш този епизод и никога да не го споменаваш? — каза Ваня. — Настоявам за пълно подчинение в това отношение.

— Не съм промълвила и дума — рязко му отвърна Доминика. — Просто, ако има още една подобна операция, по-добре да...

— По-добре да? Ти си възпитаница на академията, а вече и младши офицер в службата. Ще се подчиняваш на заповеди, ще приемаш задачите, които ти се възлагат, и ще изпълняваш дълга си. Ще браниш Родината.

— Аз съм се посветила на служба на Русия — каза Доминика. — Просто възразявам да бъда използвана в подобен род операции... Има хора, които работят редовно по такива, чувала съм за тях. Защо не използвате някой от тях?

Ваня се намръщи.

— Престани да дрънкаш. Нито дума повече. Не притежаваш усета, за да разбереш какво ти предлагам. Ти мислиш за себе си, за детинските си грижи. Като офицер в СВР ти нямаш право на предпочитания, нямаш право на избор. Изпълняваш това, което ти се каже, с достойнство, по най-добрия възможен начин. Ако избереш да не приемеш, да позволиш на безумните си предразсъдъци да дерайлират кариерата ти, преди да е започнала, кажи ми веднага. Ще бъдеш освободена от службата, досието ти ще бъде закрито, ще ти се отнеме заплатата, ще ти се отнемат и привилегиите — всичките.

Колко пъти ще използваш майка ми, за да ме шантажираш, помисли си Доминика. С какво друго още можеха да я принудят да служи с чест?

Ваня видя как раменете ѝ се прегърбиха.

— Добре тогава — каза тя, надигайки се, — с твое позволение, може ли да си вървя?

Доминика се изправи и тръгна покрай панорамния прозорец към вратата. Слънцето огря косата ѝ, очертавайки класическия и профил. Ваня наблюдаваше как върви по килима — накуцваше ли леко? — и как спря за кратко до вратата, за да се обърне и да го погледне. По скалпа му премина тръпка, когато видя сините очи, горещи и немигащи, като триони, като скалпели, фиксирани върху лицето му в три тревожни секунди. Блестящи, като очи на вълк, застанал току зад светлините на дачата. Той никога не бе виждал такъв поглед в живота

си. Преди да успее да каже нещо, тя бе изчезнала като кликуша в гората Красний бор.

ГОЛУБЦИ В СВР

Бланширайте зелеви листа. Запържете ориз. Задушете накълцан лук, моркови, обелени и смлени домати, докато омекнат, и добавете към ориза. Накрая сложете телешка кайма. Завийте във всеки зелев лист по две супени лежици от сместа, за да оформите големи четвъртити сарми. Запържете ги в масло, докато добият кафяв цвят, после ги варете един час в бульон, доматен сос и дафинови листа. Сервирайте с гъст сос и квасена сметана.

[1] Съответно емблемата на КГБ и на СВР. — Б.пр. ↑

[2] Тестикули. — Б.р. ↑

[3] Върти се, обърни се. — Б.р. ↑

[4] Метални поставки с дръжка за стъклени чаши за чай. — Б.р.

↑

Нейт Наш пристигна на летището в Хелзинки след двучасов полет. Модерната аерогара беше блестяща и добре осветена. Също както в „Шереметиево“, и тук имаше светещи реклами на парфюми, часовници и екскурзии. Магазини, заредени с дамско бельо, с деликатеси и списания, се простираха чак до терминала. Но тук липсваше застоялата миризма на сготвено зеле, на розова есенция и мокра влажна вълна. Вместо това се усещаше, че някъде пекат канелени пръчици. Нейт си взе единствения куфар, мина през митническата проверка и се насочи към стоянката за таксито отвън, но не забеляза ниския мъж в простичък тъмен костюм, който го наблюдаваше в залата за пристигащи пътници. Този човек каза нещо кратко в телефонната си слушалка и се извърна. След тридесет минути, на деветстотин километра на изток, Ваня Егоров вече знаеше, че Наш е пристигнал във Финландия. Играта можеше да започне.

На следващата сутрин Нейт отиде в кабинета на Том Форсайт, шефа на бюро в Хелзинки. Помещението беше малко, но удобно, с един-единствен морски пейзаж, висящ над бюро му, и малък диван на отсрещната стена. Снимка в рамка на платноход в гладък като стъкло океан стоеше на масичка до дивана, а до нея имаше още една снимка в рамка, на която очевидно младият Форсайт беше на руля. Върху единствения прозорец имаше спуснати транспаранти.

Форсайт беше висок и слаб, в края на четиридесетте, с оредяваща посивяла коса и твърда брадичка. Напрегнати кафяви очи гледаха към Нейт над стъклените лунички на очилата му. Форсайт се усмихна, хвърли сноп документи в чекмеджето и излезе иззад бюро, за да му стисне ръката. Ръкостискането му беше здраво и сдържано.

— Нейт Наш — каза той с мек глас. — Добре дошъл в отдела. — Той му даде знак с ръка да седне на кожения стол пред бюро.

— Благодаря ви.

— В апартамент ли си? Къде те настани посолството? — попита Форсайт.

Жилищният отдел на посолството тази сутрин го бе разквартирувал в удобен двустаен апартамент в Круунунхака. Нейт бе останал очарован, когато отвори двойните врата на малкия балкон с гледка към яхтеното пристанище, фериботния терминал и морето отзад, и го каза на Форсайт.

— Районът е хубав, а и бързо ще стигаш пеша до работата — каза Форсайт. — Бих искал да направим едно кратко съвещание, ти, аз и Марти Гейбъл, за да придобием представа с какво да се захванем. — Гейбъл беше заместник-шеф на бюро, с когото Нейт все още не се бе срещнал. — Имаме няколко добри разработки, но има още какво да се направи.

— Забрави за вътрешни мишени, финландците са ни съюзници и с тях всичко е наред — продължи Форсайт. — Марти и аз сме свързката, така че не трябва да се тревожиш за вътрешното обслужване. Ще минем през всички едностранни възможности, които разработваме.

Обичайните араби — „Хизбула“, „Хамас“, палестинци, — всички си имат представители в града. Може би ще е хитър ход да се доближим до тях, затова помисли за вербуване на агенти. Иранци, сирийци, китайци. Малки посолства. Те се чувстват в безопасност тук, в неутрална Скандинавия. Персийците може би търсят ембаргово оборудване. Провери ги по цялата верига — каза Форсайт, накланяйки се назад в стола си.

— Искам да се захвана за нещо по-голямо — каза Нейт. — Трябва да направя сериозен удар след това, което ми се случи в Москва.

Наистина, помисли си Форсайт. Той виждаше тревогата зад очите му, решителността в челюстите му. Нейт седеше с изправен гръб на стола си.

— Това е чудесно, Нейт — каза Форсайт, — но всяко вербуване, стига да е продуктивно, е добро вербуване. И голямата риба се хваща с голямо търпение, с разработване на цялата верига, чрез генериране на десетки перспективни контакти.

— Знам това, шефе — бързо каза Нейт. — Но не мога да си позволя лукса да стоя търпеливо и да чакам. Този Гондорф ме е взел на мушката. Ако не бяхте вие, щях вече да съм се върнал в Руската

оперативна дирекция пред компютъра и да цъкам с мишката. Още не съм ви казал колко съм ви благодарен за това, че ме поканихте тук.

Форсайт бе изчел личното досие на Нейт, изпратено до бюро, когато бе одобрено назначението му в съседната държава. Нямаше много млади оперативни офицери с такъв почти перфектен руски. Отлични оценки през цялото обучение във „Фермата“ и последващо обучение в „забранената зона“ за Москва на изкуството на оперативната работа под постоянно вражеско наблюдение. Досието съдържаше също така положителна оценка за представянето на Нейт в Русия, особено в провеждането на една деликатна поверителна разузнавателна разработка — без никакви детайли.

Но сега Форсайт виждаше един объркан млад оперативен работник да се гърчи и терзае пред него. С желание да докаже нещо. Не е на добре да се правиш на кутсузлия, като винаги се целиш на най-голямото, и то със затворени очи.

— Не искам да се тревожиш заради Москва. Говорих с някои хора в централата. Нямаш проблеми. — Той видя как лицето на Нейт реагира при мисълта за кариерата и досието му. — И искам да ме чуеш — каза Форсайт и замълча, докато не привлече цялото внимание на Нейт. — Искам да работиш умно, да прилагаш най-добрите конспиративни техники, без да претупваш нещата. Всички ние искаме големи разработки — по дяволите, ти действаш по една такава сега, — но аз няма да приема половинчати операции. Ясно? — Форсайт погледна твърдо Нейт. — Ясно? — повтори той.

— Да, сър! — отговори Нейт. Той схвана посланието, но си каза, че ще намери агенти, няма да допусне да изгори като оперативен офицер. Няма да се прибере у дома. Проблесна му един шантав компилиран образ — на самия него в кънтри клуба в Ричмънд, седнал срещу Сю Ан или Минди, с издути, все едно ухапани от пчели устни, с изрусени кичури в косите, вдигнати на високи кокове, докато братята му удрят леко голф топките по тартановата настилка на мини голф игрището. Мамка му, не!

— Окей — каза Форсайт. — Намери си бюро. То е в първия кабинет нататък по коридора. Излез оттук и иди да намериш Гейбъл — добави той и посегна към входящите писма.

Марти Гейбъл, заместник-шефът на бюро, седеше до своя терминал в друг малък кабинет през една врата от кабинета на Форсайт, опитвайки се да измисли как да напише грама до централата, без да използва думата „минетчия“. По-възрастен от Форсайт, Гейбъл беше към края на петдесетте, едър, с широки рамене, с бяла коса, подстригана на четка, сини очи и стоманен трегер за нос. Челото му беше загоряло и червендалесто, обветреното лице на човек, който не си седи много-много у дома. Кокалестите му мургави ръце висяха неподвижно над клавиатурата. Мразеше да пише грами, мразеше да чука с два пръста по клавишите, мразеше бюрокрацията. Той си беше улично момче. Нейт застана на входа на кабинета му. Помещението беше съвсем голо, неукрасено, с изключение на една държавна картина на Вашингтонския монумент на стената. Работният му плот беше празен. Преди Нейт да почука любезно на рамката на вратата, Гейбъл се завъртя на стола си и го изгледа смръщено.

— Ти ли си новият? Каш? — извика Гейбъл. Акцентът му беше някъде от Ръст Белт^[1].

— Наш. Нейт Наш — каза Нейт, докато вървеше към бюро. Гейбъл остана седнал, но протегна огромната си като тиган ръка. Нейт се стегна за неизбежното трошащо костите ръкостискане.

— Не си бързал много-много да се добереш дотук. Завербува ли някого на път от летището? — Гейбъл се разсмя. — Не? Е, ще има време след обяда — добави той. — Хайде да вървим.

Като излизаха от офиса на бюро, Гейбъл пхна голямата си като на ротвайлер глава в няколко кабинета по коридора, за да провери какво правят другите оперативни работници. Всички стаи бяха празни.

— Добре — каза Гейбъл, — всички задници са на улицата. — Шибаният свят такъв, какъвто трябва да бъде.

Гейбъл отведе Нейт на обяд в мърляв турски ресторант в малка заснежена уличка до железопътната гара. В изпълнената с пара единствена стая за хранене имаше шест маси, шубер за подаване на храната от кухнята и портрет на Ататюрк на стената. Хората в кухнята крещяха, но когато Гейбъл отиде до шубера и потропа с ръце, шумът спря. Слабичък мургав мъж с черни мустаци и престилка разтвори мънистената завеса и излезе от кухнята. Той прегърна за кратко Гейбъл и бе представен като Тарик, собственика. Турчинът стисна вяло ръката на Нейт, без да го погледне в очите. Отидоха до една ъглова маса и

Гейбъл издърпа стола, на който искаше да седне Нейт, с гръб към стената, с поглед към вратата. Той самият седна с гръб към другата стена. После поръча на турски два адана кебапа, две бири и салата.

— Надявам се, че харесваш пикантната храна — попита Гейбъл. — Тази малка дупка се слави с най-добрата турска кухня в града. Тук има много имигранти от Турция. — Гейбъл погледна към кухнята, после се наведе напред. — Заковах Тарик преди около година като поддържащ агент, нали знаеш, да взима пощата, да плаща наема за тайни квартири, да си държи ухото до земята. Неколкостотин на месец и той е щастлив. Ако имаме нужда, можем да черпим информация от тяхната общност в Хелзинки. — Гейбъл се изпъна, когато храната дойде, два дълги кебапа, наръсени с червен пипер, изпечени до тъмнокафяво. Отдолу имаше голяма плоска питка, намазана със стопено масло. От едната страна на чинията имаше купчинка със салата от суров лук, подправен с тъмночервен сумак^[2] и лимон. Тарик тропна две изпотени бутилки бира, измърмори „афиет олсун“ — да ви е сладко — и се оттегли.

Гейбъл започна да нагъва още преди Нейт да хване вилницата си. Той поглъщаше лакомо храната, като същевременно говореше и размахваше големите си лапи из въздуха.

— Не е зле, а? — каза той за кебапа с пълна уста. Надигна бирата си и изгълта половината шише. Челюстите му се вкопчваха в храната като газела, минаваща надолу по хранопровода на крокодил. Без предисловие или притеснение той попита Нейт какво, по дяволите, се е случило в Москва между него и онзи задник Гондорф.

Нейт почувства как тревогите му отново пламват и съкрушено му обясни накратко, с няколко изречения.

Гейбъл насочи вилницата си към него.

— Слушай, запомни две неща за този шибан бизнес. Никога няма да израснеш като оперативен работник, ако не се провалиш, и то здравата, поне веднъж. И ще бъдеш преценяван по постиженията ти, по резултатите, които реализираш, и по това как предпазваш агентите си. Нищо друго няма значение. — Другата половина от бутилката изчезна и Гейбъл си поръча втора. — О, има и още нещо — каза той. — Гондорф е надут малоумник. Не се притеснявай за него.

Гейбъл свърши порцията си, преди Нейт да е изял и половината от своята.

— Ти провалял ли си се някога в кариерата си? — попита го Нейт.

— Майтапиш ли се? — каза Гейбъл, облягайки се назад в стола си. — Толкова често съм бил в лайната, че си бях наел горния етаж на кенефите. По този начин се озовах и тук. След последния разбит влак Форсайт ми спаси задника.

Кариерата на Гейбъл бе преминала предимно в обикаляне на разни дупки — в страни от Третия свят, в Африка и в Азия. Някои оперативни офицери правят кариера, размотавайки се из ресторанти, хотелски стаи и тротоарни кафенета в Париж. Светът на Гейбъл бяха нощните срещи по пусти мръсни пътища в покрити с червен прах джипове „Лендровър“. Той записваше тайни в пропит от пот тефтер, докато седеше с агенти, вкиснати от страх, караше ги да се концентрират, караше ги да се придържат към шибаната тема. Те седяха в жегата с пърпорещ двигател, с вдигнати прозорци, наблюдавайки как главите на мамбите разделят върховете на високата трева покрай двете страни на колата. Нейт бе чувал, че Гейбъл е легенда. Той беше лоялен към източниците си, после към приятелите си, после към ЦРУ. В този ред. Нямаше нещо, което да не е видял, и знаеше кое е важното. Гейбъл се облегна назад, отпи от бирата си и започна да говори. Последното му назначение беше в Истанбул, огромен шибан град, добри операции, град на порока, насилието и безразсъдството, истински Додж Сити^[3]. Говореше прилично турски, знаеше къде да отиде, с кого да се срещне. Доста бързо вербува един член на РПК, Работническата партия на Кюрдистан, мракобесническа сепаратистка терористична групировка от Източна Турция. Те оставяха бомби в куфарчета в правителствени сгради или във ваксаджийски сандъчета из базара, или в хартиени торби в кофите за боклук на площад „Таксим“.

Веднъж Гейбъл влезе в такси, карано от едно кюрдско хлапе, на двадесет-двадесет и една години. Изглеждаше схватлив, шофираше добре. Слушай, трябва да си държиш очите отворени на четири през цялото време! Беше надушил нещо по интуиция, затова бе казал на хлапето да спре пред един ресторант и го покани да хапне с него, онова кюрдско хлапе. Наложил му се да гледа свирепо гадния турчин, докато

онзи не сведе поглед зад тезгяха, всички мразеха кюрдите, наричаха ги „планински турци“.

Хлапето ядеше така, сякаш беше умряло от глад. Говориха за семейството му. Гейбъл надуши РПК, затова нае таксито да го вози за цяла седмица насам-натам. Предчувствието даде резултат. Хлапето се оказа член на местна клетка, но не беше възприело терористичните фъшкии. Малко уважение, петстотин евро на месец, ето ти една хубава малка вербовка. И всичко това, защото Гейбъл си бе държал очите дяволски отворени в едно такси. Не забравяй това.

Хлапето започна с безполезни боклуци, но Гейбъл го сложи в ред — това се наричаше водене на агент поради някаква шибана причина — и те се фокусираха върху лидерите на клетката, как получават заповедите си, как пътуват куриерите. Не беше лошо, но Гейбъл продължи да притиска хлапето и те започнаха да получават местоположенията на складовете на РПК, където се съхраняваше семтекст^[4] или каквото там използваша, нитролит, пристигащ от Полша. После то започна да му предава и имената на тези, които правеха бомбите.

Вървеше добре и той трябваше да охлажда ентусиазма на турската национална полиция, защото те искаха да приключат с тях, „да ги заловят мъртви“, както се изразяваха. Шефът на бюро в Анкара беше щастлив и тузарите в централата поклащаха одобрително глави. После Гейбъл стана по-самонадеян и изпусна положението.

Урок за Нейт — никога не изпускай положението от контрол. Младият кюрд живееше в „Тепебашъ“, скапан квартал надолу по хълма под „Пера“, стария европейски район. Гейбъл обикновено се срещаше с хлапето в таксито и се возеха из града, без да спират, винаги нощем, винаги в движение. Наруши правилата и посети хлапето в дома му, за да се запознае със семейството. В неговата къща. Хлапето го бе поканило, щеше да го обиди, ако откажеше, трябва да отчиташ културните особености, проклети да са. Освен това Гейбъл всъщност искаше да види къде живее агентът му. Слушай, винаги трябва да си наясно къде живеят агентите ти, не знаеш дали няма да ти се наложи да ги измъкваш оттам някоя нощ.

Улицата беше стръмна, от двете ѝ страни имаше олющени дървени къщи, построени на калкан, една до друга, с повехнало великолепие, тесни стъпала, двойни предни врати, странични прозорци

с гравирани стъкла, всичките изпочупени и заковани с дъски. Бившият европейски квартал, сега затрупан с боклук и миришец на канал. В Истанбул привикваш към миризмата на канализация, всъщност дори започва да ти мирише някак приятно. Но както и да е, вече се мръкваше и в къщите палеха лампите. Вечерното повикване за молитва току-що бе свършило.

Гейбъл бе слязъл по хълма с потиснато настроение. Очертаваше се един неловък половин час на стеснителност, сведени очи и безкрайни чаши чай. Мамка му, част от работата. Докато приближаваше, чу писък. Предната врата на къщата на агента му беше отворена. Нещо не беше наред. Мамка му, не беше на добро, съседите скоро щяха да се струпат. Гейбъл си помисли, че само след две минути ще настане истински цирк. Започна да се изтегля назад. Вече бе доста тъмно и никой не можеше да го забележи.

Но имаше сериозен проблем — на предната врата двама души влачеха агента на Гейбъл за мишниците. Съпругата на хлапето беше слабичка, мургава, с бадемови очи, от южните склонове на планините Таурус, с разкъсана тениска, боса. Тя стоеше непосредствено зад тях, пицеше и удряше мъжете. Едно малко детенце на около две годинки седеше до вратата съвсем голичко и плачеше. Онези двама гадняри бяха не по-едри от агента му, но той не се съпротивляваше може би защото един от гаднярите държеше пистолет.

Исусе, хлапето си имаше проблем с РПК. Може би харчеше повече пари, може би се е похвалил с новия си приятел чужденец. Слушай, понякога нещата се скапват буквално за миг. Ти трябва да ги предпазваш, понякога трябва да го направиш за тях. РПК използва средновековни методи, когато се разправя със сънародници, за които мислят, че са предатели.

Гейбъл би могъл да се измъкне. Но като видя момиченцето на вратата — сладко малко същество със сополиво носле, — си помисли: Майната му! Качи се на първото стъпало на къщата и се усмихна на гаднярите. Те спряха и пуснаха хлапето, което падна на задника си на горното стъпало. Малката му женичка спря да пици и погледна Гейбъл, какъв огромен ябанджи, чужденец, с такива големи пестници! Вече се бяха насъбрали дузина съседи, всичките до един кюрди. Шибаният квартал беше мъртвешки тих, нито звук. Надолу, по средата

на улицата, течеше вода. Гаднярът с пистолета изкрещя нещо на кюрдски, прозвуча така, сякаш кантарен топуз падна в корито за пране.

Голямата уста започна да размахва пистолета, насочвайки го ту към хлапето, ту към съпругата му, размахваше го като показалец. Хлапето щеше да е сто процента мъртво, ако Гейбъл не направеше нещо. Майната му така или иначе, тъй като това беше абсолютно, ама абсолютно прецакан край на разработката, хлапето трябваше да се измъкне от Турция, ако искаше да остане живо. Копелето от РПК тръгна надолу по стълбището и продължи да крещи по Гейбъл. Той игнорира малките му святкащи очета и се фокусира върху пистолета. Малки гадни кокалчета, побелели от стискането, знаеш как става, за три секунди. Дулото започна да се приближава.

Гейбъл винаги носеше Hi-Power^[5] в кобура си „Бианки“ отзад на кръста. Извади браунинга и застреля кюрда, па-па-па! Наричат го Мозамбик, двоен изстрел в центъра на тялото, трети изстрел в челото, предполагам, че е бил измислен в Мозамбик или нещо подобно. Очите на гадняра останаха отворени, той мигом се свлече долу. Черепът му се плъзна и удари стъпалата. Пистолетът му заподскача зад него, Гейбъл го вдигна, хвърли го и той изтрака в решетката на канализацията, може би милионният пистолет в турските канали. Изпразнените гилзи на Гейбъл още не бяха докоснали земята, а съседите вече бягаха като шибани катерички, тичаха във всички посоки надолу и нагоре по хълма и захлопваха кепенците зад себе.

Кюрдското хлапе прегърна жена си. Чудеше се дали то осъзнава, че новият му живот е започнал точно тогава? Може би, но съпругата му вероятно го осъзнаваше, тя изглеждаше интелигентна. Зърната ѝ се показваха през разкъсаната тениска. Гейбъл изглежда другия тип от РПК, който май бе видял Исус или Мохамед и вдигна ръце пред себе си, с длани навън, слезе по стъпалата и избяга по улицата в тъмнината.

Гейбъл даде на хлапето пет бона, за да се покрие, не можа да измъкне повече от централата. Не знае къде са сега, може би в Германия или Франция. Пет кюрдски хлапета, учещи немски. Когато те станат на двадесет, синът на Нейт може да ги намери и да ги вербува. Дяволски шантава работа. Окей, сега поуката от цялата тази дълга шибана история.

След това имаше същински апокалипсис, не те майтапя, каза Гейбъл. Първо консулството и генералният консул, с тънкия си гласец,

като от музикална кутия, после посолството в Анкара, после целият комплект вилици и ножове в Държавния департамент. Дипломат, замесен в стрелба с фатален изход, те бяха много разстроени, голям рев падна. Сериозни последици. Трябваше да напусне Истанбул. Турската национална полиция ми даде плакет и прощален обяд; те бяха възхитени. Турските ченгета обичат точната стрелба. Но всички останали бяха страшно ядосани, а официалното разследване на ЦРУ дори не бе започнало. Гейбъл се мота около месец със службата за сигурност в централата. След четиридесет часа разговор те постановиха „недостатъчна конспиративност“. Шефът на бюро в Анкара не върна Гейбъл обратно, беше прекалено взривоопасен политически, звучи също като Гондорф, нали? Много задници ще има в кариерата ти. Перспективите на Гейбъл за задгранични операции бяха приключили за неопределено бъдеще, както изглеждаше, и той бе забит в кабинка метър на метър в турския отдел в централата, за да слуша как една двадесет и три годишна новачка от другата страна на преградата разказва по външната линия на приятелката си, че ще събере кураж да направи фелацио на гаджето си този уикенд. Нито един от младите служители не носеше часовник, мамка му, те гледаха времето на шибаните си телефончета или таблети, или каквото там ги наричаха.

Гейбъл не чувстваше самосъжаление, такава беше оперативната работа. Всичко това му се случи наистина, но той беше от правилната страна. Слушай, най-важното нещо е твоят агент, неговата безопасност, спасяването на живота му. Това е единственото важно нещо.

Долу-горе по същото време Форсайт току-що бе приключил с една своя издънка, но бе отскочил отново и се бе приземил в Хелзинки. Чул, че Гейбъл се е издънил — това не беше нещо ново, — и го изиска като свой заместник, също като в старото време, само че няма такава нещо като доброто старо време, това е мит. Възторжените типове в централата бяха щастливи да пуснат Гейбъл да отиде във Финландия като зам.-шеф на бюро там, никой друг не искаше тази длъжност, а всички искаха да се отърват от него, защото оказваше лошо влияние върху околните.

— И ето ни тук, трима издънили се шпиони на бойното поле, опериращи близо до шибания Полярен кръг. И двамата с теб си пием

биричката в тази евтина турска гостилница. — Гейбъл свърши бирата и извика: Хесап!

Когато Тарик излезе от кухнята, Гейбъл кимна към Нейт. „Той плаща.“

Нейт се разсмя.

— Чакай малко — каза той. — Какво имаш предвид, че и Форсайт се е издънил? Какво му се е случило? — Нейт измъкна няколко евро и ги подаде на Тарик. — Задръж рестото.

Тарик се усмихна тъничко, кимна на Гейбъл и се оттегли в кухнята.

— Оля се с бакшиша, новобранец! — каза Гейбъл. — Не ги свиквай да им плащаш повече. Дръж ги гладни. — Гейбъл стана и наметна палтото си.

— Глупости — каза Нейт. — Ти си платил на онзи млад кюрд пет бона, за да го измъкнеш от Истанбул, но дори и ти си знаел, че той е изгорял и вече е безполезен. Не е трябвало да му плащаш, за да дреме.

Нейт погледна Гейбъл, докато завиха от уличката и излязоха пред железопътната гара. Гейбъл избягваше да го гледа и Нейт разбра, че той е нещо много по-различно от обикновен корав тип. Но не възнамеряваше в близко време да изпитва търпението му.

Въздухът беше студен и Нейт вдигна яката на палтото си.

— Не ми отговори за Форсайт — каза Нейт. — Каква е неговата история?

Гейбъл игнорира въпроса и продължи да върви по тротоара.

— Знаеш ли къде е руското посолство? — попита Гейбъл. — Китай, Иран, Сирия? Трябва да си в състояние да се качиш в кола и да караш право до някое от тях. Един ден може да ти се наложи да спасяваш някое клето копеле оттам. Давам ти седмица да ги откриеш.

— Добре, окей, няма проблем. Но кажи за Форсайт де! Какво се е случило?

Нейт трябваше да подскача около пешеходците по заснежения тротоар, докато Гейбъл грубо си проправяше път през следобедната тълпа. Стигнаха до един ъгъл и изчакаха да пресекат. Нейт видя някакво кафене на отсрещната страна на улицата.

— Чашка бързо кафе? Хайде, аз черпя. Гейбъл погледна косо към Нейт и кимна.

На чаша кафе и един малък коняк Гейбъл разказа историята. Форсайт се смяташе за един от най-страхотните шефове на бюро в службата. При издигането си, през двадесет и пет годишната си кариера, той си бе изградил блестяща репутация. Като млад офицер бе вербувал първия агент от Северна Корея. Преди Стената да падне, Форсайт действаше като водещ агент на един полски полковник, който му бе донесъл пълните военни планове на Южното командване на Варшавския договор. Няколко години по-късно завербува грузинския министър на отбраната, който в замяна на швейцарска банкова сметка уреди да докарат един танк Т-80 с новата динамична защита в три часа сутринта на глинестия бряг на Батуми, до рампата на тежкотоварен десантен кораб, нает от ЦРУ от румънците.

Докато се издигаше, Форсайт се доказва като един от висшите ръководители, които си вършеха работата докрай и знаеха каква е играта. Оперативните офицери го обичаха. Посланиците идваха при него за съвет. Костюмарите от седмия етаж в централата му вярваха и на четиридесет и седем години той беше награден с най-примамливия пост — шеф на бюро в Рим. Първата година на Форсайт там беше, както трябваше и да се очаква, солиден успех.

Това, което никой не очакваше, беше, че при посещението на конгресна делегация в Рим политически изпеченият Том Форсайт ще каже на високомерната асистентка на един сенатор да млъкне и да слуша, вместо да приказва по време на брифинга на бюро. Тя поставила под въпрос „уместността“ на една спорна операция на римското бюро. Освен това тази двадесет и три годишна специализантка по политология в „Йейл“ с двадесетмесечен опит на Хълма лично бе критикувала мениджмънта на Форсайт по въпросната разработка, казвайки, че според нея „приложената конспиративна техника, с една дума, е недостатъчна“. Това бе изтръгнало от обикновено флегматичния Форсайт загадъчното „я иди си го начукай“, което дни по-късно доведе до съобщение от централата, че сенаторът се е оплакал, че римският мандат на Форсайт е прекратен и че той е освободен по основателни причини.

След обичайната забележка за порицание в досието на Форсайт Седмият етаж тихичко му предложи поста на ръководещ бюро в Хелзинки. Предложението беше направено, за да се демонстрира на Конгреса, че централата симпатизира на реакцията на Форсайт срещу

нелепия контрол, натрапен на трудолюбивите оперативни работници по време на шопинг екскурзиите на конгресната делегация, маскирани като проучвателни пътувания. Но идеята да предложат Хелзинки на Форсайт беше неискрена и добре изчислена, защото никой не мислеше, че той ще приеме. Бюрото беше шест пъти по-малко от това в Рим, в може би най-маловажната от четирите някак си заспали скандинавски страни, беше си пост за много по-млад служител. Те очакваха Форсайт да отклони, да намери място да се паркира и да напусне след две години, когато станеше на възраст за пенсия.

— Приемайки назначението, той фактически каза на Седмия етаж да вървят да си го начукат — заключи Гейбъл. — Половин година по-късно ме изиска за свой заместник, а вчера пристигна ти. Не че си издънка! — Гейбъл се засмя. — Просто си известен като такъв.

Гейбъл видя лицето на Нейт, блуждаещия поглед. Окей, каза си той, това хлапе се изяжда отвътре. Беше го виждал и преди, талантлив оперативен работник, прекалено уплашен за репутацията и бъдещето си, за да бъде в състояние да се отпусне и да остави нещата да отшумят. Онзи шубелия Гондорф, който бе объркал хлапето, трябваше да се срамува от себе си. И сега той и Форсайт трябваше да накарат Наш да мисли трезво. Той си отбеляза да поговори с шефа. Последното нещо, от което бюрото се нуждаеше, беше оперативен работник, който не знае точния момент, в който трябва да започне вербуването.

АДАНА КЕБАП ПРИ ДАРИК

Направете пюре от червени чушки, люти чушлета, сол и зехтин. Добавете пюрето към смляно агнешко месо с нарязан лук, чесън, магданоз, масло, кориандър, кимион, червен пипер, зехтин, сол и чер пипер. Омесете и оформете плоски кебапчета. Печете, докато коричката почти се овъгли. Сервирайте със запечен на скара арабски хляб, с тънко нарязан червен лук, поръсен с лимон и сумак.

[1] Част от Средния запад и Източното крайбрежие на САЩ, в миналото силно промишлен район. — Б.р. ↑

[2] Вид подправка. — Б.пр. ↑

[3] Някога така са наричали град Канзас. Наименованието се е превърнало в синоним на насилие, диви порядки и безразсъдство. — Б.пр. ↑

[4] Взривно вещество, произвеждано в бившата Чехословакия, кръстено на предградието Семтин в гр. Пардубице, където е бил синтезиран. — Б.р. ↑

[5] Полуавтоматичен пистолет „Браунинг“. — Б.р. ↑

Синьо-белият „Возход“ се сниши на подводните си криле и доближи към пристана, последван от облак син дизелов дим. С малък куфар в ръце Доминика слезе по стръмната рампа на покритата с катран площадка и приближи до буса, чакащ на чакъления път до реката. Единадесет младежи — седем жени и четирима мъже — се влачеха по пристана зад нея. Всички бяха смълчани и уморени и оставиха чантите си в отвореното багажно отделение на буса. Никой не продумваше и дори не се поглеждаха един друг. Доминика се обърна и се загледа над широката Волга към боровете, опасващи двете страни на бреговете ѝ. Въздухът бе влажен и реката миришеше на дизелово гориво. Три километра на север, зад един неин завой, в утринната мараня се мяркаха камбанариите и кулите около Казанския Кремъл. Доминика разбра, че това е Казан, защото от самолетната писта бяха минали през града, покрай всички знаци по магистралата. Което означаваше, че бяха в Татарстан, все пак Европейска Русия. Посред нощ бяха отлетели на седемстотин километра от Москва до тъмна военна самолетна писта. На неосветените табели пишеше **БОРИСОВСКИЙ АЕРОДРУМ** и **КАЗАНСКИ ДЪРЖАВЕН САМОЛЕТЕН ЗАВОД**. Бяха се качили мълко на бус с надраскани прозорци, покрити със сиви лекъосани завеси. Пътуваха през тихи предутринни улици и спряха на един пристан на брега, където се качиха на люшкация се върху подводните си криле кораб, докато слънцето се вдигаше над града. Чакаха безмълвно около час в „самолетните“ седалки на кораба в задушния въздух. От неритмичното люлеене на корпуса, плискащата се вода по пристана и скърцането на протритите найлонови въжета, опънати на кнехтовете, ѝ се догади, после ѝ се приспа. Освен шофьора на буса и мъжа на руля на корабчето не се виждаше никой друг. Доминика наблюдаваше как слънчевата светлина се разлива по водата и броеше чайките.

Накрая до подвижния мостик дойде сива лада и от нея слязоха мъж и жена, носещи две плоски картонени кутии. Те се качиха на

корабчето, поставиха кутиите на плота пред рубката и отвориха капаците.

— Елате и си вземете — каза жената и седна на предната редица седалки с гръб към пасажерите. Те станаха бавно и отидоха отпред. Не бяха яли нищо от закуската предния ден. В едната кутия имаше прясно опечени булочки, сладки кифлички със стафиди, а другата беше пълна с картонени кутийки с топла оранжада. Мъжът наблюдаваше как пасажерите се връщат на местата си, после отиде и заговори човека на мостика. Двигателите на кораба забоботиха и през седалките премина лек трус. Алюминиевият трап^[1] изтрака по кея и въжетата се откъснаха.

Крабът се вдигна на подводните си крила и целият се тресеше, докато ускоряваше надолу по реката. Седалката пред нея вибрираше, втулките на кабинката бръмчаха, вградените в облегалките металически пепелници тракаха. Преборвайки гаденето, Доминика се фокусира върху тъканта на мръсната облегалка за глава пред нея. Колеж за куртизанки. Тя се носеше надолу по Волга към колосално унижение.

Когато се настаниха в буса, на предната седалка седна безименната жена. Полюшваха се през изпъстрени със слънчеви петна борови гори, докато накрая спряха пред бетонна стена. Слънцето играеше по натрошените стъкла, въздани в горната ѝ част. Бусът наду клаксон, после се промуши през портата, мина нагоре по една стръмна алея и спря пред двуетажно неокласическо имение с мансарден покрив с очукани плочи. В гората беше абсолютно тихо, без помен от вятрец. Вътре в къщата също не се долавяше никакво движение.

Дишай дълбоко. Хайде, отърси се от чувството на потиснатост. Това противно училище беше още едно препятствие, още една жертва, още един тест за нейната лоялност. Тя стоеше в боровата гора пред жълтеникавата сграда и чакаше. Бе пристигнала в Школата за лястовички.

След разговора с чичо си Доминика сериозно бе обмисляла да каже на всички да вървят по дяволите. Искаше ѝ се да вземе майка си и да се върнат в Стрелна, на брега на Невская губа, близо до Петербург. Щеше да си намери работа като учителка или като фитнес инструктор. С малко късмет и време би могла да си намери място и в академия „Ваганова“ и да се върне в балета. Но не, реши, че няма да избяга.

Щеше да направи това, каквото и да ѝ струва. Те нямаше да я изритат. Ставаше дума просто за секс, нямаше значение какво щяха да я карат да прави, те нямаше да сломят духа ѝ.

И макар че се бунтуваше срещу тази мисъл, тайната същност на Доминика, трептящо чувство в тялото ѝ, се чудеше дали мръсният катехизис, обитаващ охрената сграда пред нея, ще я задоволи поне мъничко. Тя негодуваше срещу Школата за лястовички и бе сконфузена от изпращането ѝ тук, но тайничко в себе си бе изпълнена с очакване.

— Оставете чантите си във вестибюла и ме последвайте — каза жената, вървеше пред тях по външните стъпала и през извисяващите се фасадни врати от избледняло дърво. Събраха се в аудиторията. Съдейки по лавиците за книги, стаята вероятно беше бивша библиотека, превърната в лекционна зала, с повдигнат дървен подиум и катедра, с няколко редици скърцащи дървени седалки в единия край. Жената, облечена в безформен черен костюм, мина между тях и им раздаде пликове.

— Вътре ще намерите заданията си — каза тя — и имената, които ще използвате по време на обучението ви. Използвайте само тези имена. Няма да съобщавате никаква лична информация за себе си на другите обучавани. Всяко нарушение ще доведе до незабавно изгонване.

Тя беше в началото на петдесетте, имаше сива коса, вдигната нагоре, квадратно лице и прав нос. Приличаше на жената от марките върху плика, Терешкова, първата жена космонавт. Думите ѝ излизаха в съсирени жълти бучки.

— Вие бяхте избрани за специализирано обучение — каза матроната. — Това е голяма чест. Естеството на обучението може да се стори противно и странно на някои от вас. Концентрирайте се върху уроците и упражненията. Нищо друго няма значение. — Гласът ѝ отекваше във високия таван. — Сега станете и намерете стаите си. Вечерята е в шест часа в трапезарията срещу залата. Обучението ще започне тази вечер в седем часа. Сега вървете. Свободно!

В коридора на втория етаж Доминика преброи дванадесет стаи, по шест от всяка страна, с номерца върху напукани емайлрани табелки, завинтени в дървото. Между вратите на спалните имаше други, обикновени врати, без топки или дръжки. Те можеха да се

отварят само с ключове. Нейната стая беше боядисана в светложелто, постеливо обзаведена, но удобна, с единично легло, гардероб, маса и стол. Имаше слаба, но трайна миризма на дезинфектант по покривката на леглото, в гардероба, по чаршафите на рафта. Стаята имаше отделена със завеса тоалетна (над която висеше ръчен душ), с мивка в ръждиви петна. Над писалищната маса имаше голямо огледало, прекалено голямо, което не се връзваше с казармения стил на стаята. Доминика притисна буза в огледалото и погледна по повърхността в блестящата светлина, както бе обучена. Сребристото опушване на прозрачно огледало. Добре дошла в Школата за лястовички.

Нощното небе не се виждаше през върховете на боровите в сумрака. Къщата беше слабо осветена, в сградата нямаше никакви часовници. Не се чуваше никакъв телефонен звън. Коридорите, стълбищата и стаите на долния етаж бяха тихи, нощта бе завладяла къщата. Стените бяха голи, нямаше дагеротипни официозни портрети на Ленин или Маркс, макар че плесенясалите очертания на местата, където някога са били окачени, все още се виждаха. Каква ли татарска благородна фамилия бе живяла тук преди революцията? Какви ли бляскави компании са яздили и ловували в тези борови гори? Дали са чували свирката на редовния московски параход от реката? Какъв съветски инстинкт бе настанил тази школа толкова далече от Москва?

На масата за хранене тя огледа другите единадесет „студенти“, които мълчаливо гребяха токмач, гъста супа с фиде, сипвана от огромен синьо-бял порцеланов супник от безмълвен сервитьор. Дали някой от тях също бе обучаван в СВР? Доминика се обърна към жената вляво от нея и ѝ се усмихна.

— Името ми е Катя — каза тя, използвайки псевдонима си. Жената ѝ се усмихна в отговор.

— Аз съм Аня.

Тя беше слаба и руса, с широка уста и високи скули, леко обсипани с лунички. Изглеждаше като елегантна доячка с бледи сини очи. Колебливите ѝ думи бяха сини като цвят на метличина, невинни и непресторени. Другите също срамежливо си казаха псевдонимите. След вечеря се изнизаха безшумно в библиотеката.

Вътре беше абсолютно тихо, после светлините угаснаха. Добре дошли на обучение в Школата за лястовички. Започна филм, с ярки черно-бели образи, брутални, диви, остри като трион. Екранът избухна

от напрегнати лица, притискащи се тела, органи, движещи се непрестанно, навсякъде и в толкова близък план, че изглеждаха гинекологично, неразпознаваеми, нематериалистични. Звукът се включи с пълна сила и Доминика видя как главите на съучениците ѝ се отметнаха назад от внезапния шок от шума и гледката. Но само тя виждаше как въздухът се изпълва с въртящи се цветове и разпозна знаците на претоварването, когато започна кървящото редуване на червеновиолетово-синьо-зелено-жълто. Не можеше да го контролира и затвори очи, за да избегне яростната атака. После високоговорителят изпука и звукът изведнъж стихна, намален дотолкова, че едва се чуваше, за да изглежда, че жената на екрана сякаш шепне. Косата ѝ бе залепнала от страни на лицето ѝ, а тялото ѝ се клатеше неспирно от някакъв невидим партньор.

Светлината проблясваше по гредите на тавана на седем метра над главата ѝ. Ще успее ли да издържи тук докрай? Какво щяха да очакват да прави тя? Какво щяха да направят, ако станеше и излезеше от стаята? Щеше ли да бъде изгонена от службата? Дяволите да ги вземат. Те искаха лястовичка и щяха да получат лястовичка. Никой не знаеше, че може да вижда цветовете. Михаил бе казал, че тя е най-добрата му ученичка, що се отнася до умението ѝ да разбира хората. Тя ще остане. И ще се учи.

Каза си, че не става дума за любов. Това училище, това имение, изолирано зад стени, покрити с натрошени стъкла, беше инструмент на държавата, който институционализираше и дехуманизираше любовта. Това нямаше значение, ставаше дума за физически секс, за обучение като в балетното училище. В проблясващата светлина в плесенясалата библиотека Доминика си каза, че ще се справи с това, напук на онези внебрачни ребенки, на онези копелдаци.

Светлините се включиха, а студентите седяха притеснени, със зачервени лица. Аня подсмръкна и избърса очи с опакото на китката си. Матроната се обърна към седящите с равен твърд глас:

— Имахте дълго пътуване. Върнете се в стаите си и си починете. Обучението ще започне отново утре сутрин точно в седем часа. Свободно!

Нищо в поведението ѝ дори и най-слабо не подсказваше, че през последните деветдесет минути бяха гледали филм с хора, извършващи коитус. Те се изнизаха от залата и се качиха нагоре по стълбите с

масивни дървени парапети. Аня ѝ кимна за лека нощ, преди да затвори вратата си. Доминика се запита дали тя или другите знаеха, че тази нощ невидимите сътрудници на Кон-института, натъпкани в cabinets de voyeur^[2] между стаите, ще ги наблюдават как се събличат, къпят и спят.

Доминика застана пред огледалото, прокара четката с дълга дръжка през косата си — единствения семеен символ, който си бе донесла от къщи, и я погледна в ръката си, сякаш тя би могла да ѝ се изсмее. Разкопча блузата си, метна я на извита телена закачалка и небрежно я окачи на рамката на огледалото, закривайки единия му край. Постави малкия си куфар на масата и отвори капака му срещу огледалото, блокирайки още една трета от огледалото. Свали полата си и се завъртя в пирует несъзнателно, за да огледа кривата на гърба и издутината на ханша си в найлоновите чорапогащи, преди небрежно да метне и полата на рамката на огледалото, покривайки последната една трета. На сутринта щяха да разчистят огледалото и може би щяха да я скастрият, но си струваше, дори да е за една нощ. После си изми зъбите, пхна се под завивките в дезифектантния облак от камфор и розово масло и загаси светлината. Остави четката си на тоалетката.

Мъжете бяха отделени от жените, дните се сляха един с друг и те загубиха усета си за време. Сънените утрини бяха посветени на безкрайни лекции по анатомия, психология и най-вече психология на човешките сексуални реакции. Появиха се и някои нови инструктори. Една лекарка безспирно напъваше за сексуалните практики в различните култури. После дойдоха уроците по мъжка анатомия, трябваше да научат как функционира мъжкото тяло и как да възбудят мъжкия индивид. Техники, пози, движения, наброяващи стотици. Всичките бяха изучени, повторени, наизустени, Кама Сутра в стил Горна Волга. Доминика се чудеше на тази ужасяваща енциклопедия, на лепкавите прозрения, които съсипваха нормалността, които ограбваха невинността ѝ. Щеше ли отново да прави секс някога?

Следобедите бяха запазени за „практически занимания“, сякаш тренираха за фигурно пързаляне. Упражняваха ходене, упражняваха разговор, упражняваха измъкване на коркова тапа от бутилка шампанско. Имаше стаи с използвани дрехи, протрити обувки, бельо с

петна от пот. Те се обличаха и се упражняваха в разговор една с друга, учеха се да изслушват, да демонстрират интерес, да правят комплименти и да ласкаят и най-важното — да измъкват информация по време на разговор.

В един от редките следобеди на дружеска атмосфера пет от тях насядаха в кръг на пода в библиотеката с почти докосващи се колене, смееха се, бърбреха си, упражняваха се на така наречения секс разговор по това, което бяха чували на вечерните прожекции.

— Ето така — каза една тъмнокоса девойка с тежък черноморски акцент, затвори очи и измърмори на чугунен английски, „Yah, lovers, you are making me to come.“^[3] Изблик на смях, Доминика погледна пламналите лица и се запита колко скоро някои от тях ще се озоват по бельо в хотел „Интурист“ във Волгоград, гледайки как някакви кльощави виетнамски търговски представители си свалят обувките.

— Катя, опитай и ти — каза момичето на Доминика. Още от първата вечер всички усетиха, че тя е някак по-различна, някак по-специална. До нея седеше Аня и я гледаше с очакване.

Без да разбере защо, може би за да им покаже, може би за да покаже себе си, Доминика притвори очи и прошепна „Да, миличък... точно така... о, ооо“ и издаде звук от корема си: „ЪЪНННХХХХ.“ Момичетата в кръга замълчаха потресени, после изреваха одобрението си и я аплодираха. Жълтокосата Аня зяпаше с широко отворени очи, останала без думи, без да схваща смешния момент.

Аня, със синкавата аура като на ливадни цветя. Тя се съпротивляваше, отвратена от най-похотливите и порнографски аспекти на обучението, лепна се за Доминика за кураж и подкрепа.

— Трябва да свикнеш с това — каза ѝ Доминика, но Аня се гърчеше при вечерните филми, стискаше я за ръката, докато шибаният цирк бушуваше на екрана пред тях. Малкото селско момиче няма да се справи, мислеше си Доминика. Цветът ѝ става по-слаб, а не по-силен.

После, една нощ, след един невъзможно извратен филм, който я доведе до мълчалив плач, Аня дойде в стаята на Доминика със зачервени очи и треперещи устни, а думите ѝ, в цвят на метличина, едва се виждаха. Трябваше да дойде при приятелката си за утеха, защото вече губеше разсъдъка си. Беше им заявила, че иска да напусне, но те ѝ бяха казали нещо — Бог знае какво! — и тя не можа да си тръгне. Доминика я дръпна за ръката зад завесата на банята.

— Трябва да се справиш с това — прошепна тя, разтърсвайки я леко за раменете.

Аня захлипа, обви ръце около врата на Доминика и притисна устни в устата ѝ. Малката идиотка трепереше и Доминика не я избута, не я отхвърли. Те бяха на пода в малката баня. Доминика я залюля в обятията си, усещайки как трепери. Аня обърна глава за още една целувка и Доминика за малко не я отблъсна, но после отстъпи и отново я целуна.

Целувката имаше силен ефект върху Аня и тя посегна към ръката на Доминика, дръпна я към тялото си и я пхна под халата върху гърдта си. О, за Бога, помисли си Доминика. Самата тя не чувстваше страст, а по-скоро съжаление към момичето в прегръдките си. Това ли беше бисексуалността, за която им преподаваха долу? Можеха ли да ги видят зад завесата? Имаше ли аудио в стаята? Това сериозно нарушение ли беше?

Аня държеше ръката ѝ за китката и я прокара по зърното си, което се изду под пръстите на Доминика. Халатът се разтвори и Аня смъкна ръката ѝ надолу между краката си. Перверзия? Акт на любезност! Нещо друго? Непознатата наследствена развратност — от когото и да идваше — я накара да продължи, необяснимо състояние извън тялото, при което да спре сега беше съвсем малко по-възможно, отколкото да продължи напред. Леките като перца връхчета на пръстите на Доминика следваха малки свършени кръгове и Аня се разтопи, главата ѝ се обърна към Доминика, линията на врата ѝ се изви, мека и уязвима.

Седнала на пода, облегната на плочките в банята, Доминика почувства дъха на Аня между краката си и сега нямаше вече причина да спре. Тайната ѝ същност ѝ заповяда да чувства тялото си и усещането от издишванията на Аня изпълниха стомаха ѝ. Главата на Доминика се отпусна и ръката ѝ сграбчи ръба на мивката за опора. Тя напипа четката от черупка на костенурка на прабабушка и я дръпна долу. Четката на прабаба ѝ, с която майка ѝ бе четкала косата ѝ, четката, която беше нейният таен компаньон в бурите на съзряващата ѝ младост.

Доминика прокара дръжката по стомаха на Аня, следвайки меката кехлибарена извивка безкрайно леко, безкрайно настойчиво. Аня затаи дъх и очите ѝ затрепкаха зад плътно затворените клепачи.

Гледайки я в лицето, Доминика нагласи дръжката и изви китката си. Устата на Аня беше полуотворена, очите ѝ излъчиха сребрист белтък, като на неподвижно мъртво лице на труп, поставен върху плоча.

Аня се скова и започна да се движи срещу бавното проникване и триене на четката. Тя обърна мократа си брадичка, за да погледне Доминика и прошепна: „Да, скъпа, точно така, довеждаш ме до оргазъм“, и Доминика се усмихна, наблюдавайки как малката доячка се тресе и мята, докато тя върна своята тайна същност обратно в ураганната стая вътре в себе си и затвори вратата.

След пет минути Аня въздъхна и обърна лицето си, за да бъде целуната отново. Достатъчно.

— Трябва бързо да си тръгнеш, веднага — каза Доминика.

Поруменяла, Аня загърна халата около себе си, погледна Доминика и излезе мълчешком. Дали щеше да има бурни обвинения утре сутрин? Дали имаше някой зад огледалото точно сега? Прекалено уморена, за да се тревожи и за това, Доминика се пхна в леглото в тъмната стая. Четката остана да лежи забравена на пода под мивката.

На следващата сутрин на долния етаж в големия салон, облицован с дървена ламперия и покрит с огромен казахски килим в синьо и слонова кост, на жените бе наредено да седнат на подредени в кръг столове в средата на помещението. На първата от тях, слаба брюнетка с лек напевен западен акцент от Новгород, бе наредено да се изправи, да се съблече и да се разходи из кръга, за да бъде критикувана от другите. Настана гробна тишина. Тя се поколеба, но после се разсъблече. Лекарката и асистентката ѝ, и двете в лабораторни престилки, действаха като модератори, отбелязвайки слабите и силните аспекти. След като момичето свърши, ѝ наредиха да седне в стола си, но да остане гола. Повикаха следващата и процесът се повтори. Пламнали лица, настръхнала кожа, прехапани устни; стаята бавно се изпълваше с нелепи, треперещи голи тела и жалка купчинка дрехи под всеки стол.

Слаба Богу, не присъстваха мъже! Аня кършеше нервно ръце и когато неизбежно дойде и нейният ред, погледна в паника към Доминика. Тя отклони поглед. Лекарката кресна на Аня да побърза, като я видя как се колебае при смъкването на чорапогашника. Когато

дойде нейният ред, Доминика игнорира нервността си и се изправи веднага щом я повикаха. Беше ужасно да ти нареждат да се събличаш в присъствие на половин дузина непознати, но тя се насили да го направи. Аня я гледаше напрегнато. Доминика бе притеснена колкото от голотата си, толкова и от трепетната тишина в стаята, когато тръгна в кръга от столове.

— Най-добрата порода — прошепна асистентката.

— Най-добрата в шоуто — коригира я лекарката.

На следващия ден в кръга от столове застана един мъж и смъкна късия си халат. Отдолу беше гол и определено имаше нужда да бъде изкъпан и да му се почистят ноктите на краката. Лекарката оцени бледото тяло за ученичките, след което последва оценка в по-близък план. На следващия ден мъжът с халата се върна, този път с една ниска набита жена с йодночервена коса, с набръчкани бузи и лакти. Те се съблякоха и безучастно правиха секс на матрак, поставен в центъра на кръга от столове. Лекарката подчертаваше различните секс пози; нареждаше на двойката да спира наред акта, за да илюстрира съответната точка или да демонстрира някоя физическа тънkost. Моделите не показваха никакви емоции нито към партньора, нито към себе си, цветовете им бяха толкова бледи, че почти не се виждаха. Беше бездушно и вяло.

— Не мога да ги гледам — призна си Аня пред Доминика. Те бяха придобили навик да се разхождат заедно в занемарената градина на имението в няколкото свободни минути след закуска. — Не мога да го направя, просто не мога.

— Слушай, можеш да привикнеш към всичко — каза ѝ Доминика. Как изобщо е било избрано това момиче? От кое провинциално градче е била взета? После се запита за себе си: ами ти, можеш ли да привикнеш на всичко след достатъчно време?

След седмица, както очакваше Доминика, последва мултиплициране на унижението. Отново салонът и познатият кръг столове, но този път мъже, груби мъже в тесни костюми и лоши прически, седяха в кръга. На момичетата бе наредено да се съблекат пред тези мъже, които после критикуваха всяка от тях, изтъквайки недостатъците на фигурата, тена или лицето ѝ. Те изобщо не се идентифицираха; техните бледожълти ореоли се комбинираха, за да затъмнят още повече атмосферата в цялата стая.

Аня криеше насълзеното си лице с длани, докато лекарката не ѝ каза да спре да се прави на тъпа крава и да си свали незабавно ръцете. Чувствайки се като в сън, Доминика напусна тялото си, затвори ума си и издържа втрепените погледи на един от тях, с ужасяващо надупчено като от шарка лице. Цветът, идващ от вътрешността му, обагреше очите му в жълто, като цибетка^[4] в алея. Тя го изгледа насреща, без да мига, докато очите му блуждаеха по тялото ѝ.

— Няма достатъчно мръвка по нея — каза той високо, без да се обръща конкретно към никого. — И зърната ѝ са твърде малки. Другите двама мъже кимнаха в съгласие. Доминика ги изгледа втрепенено, докато накрая те отклониха поглед или се захванаха да си палят цигари.

Тя беше изненадана, като забеляза, че е започнала да става безчувствена. Безчувствена към голотата, безчувствена към похотливи коментари, безчувствена към очите на непознати, гледащи гърдите ѝ, ханша ѝ или вагината ѝ. Те могат да правят каквото си искат, казваше си тя, но аз няма да ги оставя да ме гледат в очите. Другите ученички реагираха всяка по свой начин. Една малка тъпа идиотка от Смоленск с южноруски диалект се държа като жена вамп, флиртуваше и кълчеше бедра по време на сесията. Аня явно изобщо не бе преодоляла срама. Натрапчивата миризма на дезинфектант в имението сега бе потушена от острата миризма на телата им, мускус и пот, розова вода и катранен сапун. А след като светлините угаснеха, потните служители сядаха в кабинките и си водеха бележки, и взимаха мерки камерите да не бъдат блокирани.

Късно една нощ Аня почука тихо на вратата ѝ. Доминика я откряна и ѝ каза да си върви.

— Не мога да ти помагам повече — каза тя и Аня се обърна и изчезна в тъмния коридор. Това не е мой проблем, помисли си Доминика. Достатъчно е, че се боря да запазя собствения си разсъдък.

После дойде бус с военни кадети, отличници на класа си. Жените ги чакаха в стаите си, седяха на леглата и наблюдаваха кльощавите им тела, докато смъкнаха ризите, обувките и панталоните си, и се стягаха, докато момчетата ги чукаха като зайци. Накрая и това свърши и кадетите напуснаха, без да погледнат жените, и бусът с полюляване излезе от вратата към боровата гора.

На следващата сутрин в затъмнената библиотека със спуснати завеси започна прожекцията, но вместо обичайния филм те видяха съученичката си от стая номер пет в единичното ѝ легло с кльощавия кадет с обръсната глава от предишния ден. Момичетата почти не поглеждаха към екрана. Това беше срам, това беше унижение, да видиш себе си с крака, сключени около този пъпчив гръб, с ръце като извити хищни нокти върху кокалестите му рамене. Лекарката спираше филма на определени кадри, за да направи коментар и да предложи подобрения. И още по-лошо, сега всички разбраха, че филмите ще идват поред — стая пет, шест, седем и така нататък. Аня бе свела глава надолу, хванала лице в ръцете си. Тя беше в единадесета стая и трябваше да издържи не само на филмите, но и на чакането. Скочи и изтича извън стаята, хлипайки, когато свърши нейната част. Лекарката я остави да избяга. После започна да бърбори какво е било направено погрешно и как би могло да се подобри.

Доминика беше в дванадесета стая, в края на коридора. Следователно филмираният сегмент на интерлюдията с нейния кадет беше последен. Безтелесна, тя наблюдаваше себе си, изненадана от вялото си лице, от това колко механично бе хванала младежа и го бе насочвала, как бе издърпала ухото му, за да се отдръпне, когато се бе сгромолясал върху нея. Главата ѝ се въртеше, но при все това тя не чувстваше нито срам, нито притеснение. Гледаше образите на екрана без никакво чувство и продължаваше да си казва, че тя е член на служба внешней разведки, службата за външно разузнаване на Руската федерация.

На следващата сутрин Аня не дойде на закуска и две момичета отидоха да я потърсят в стаята ѝ. Трябваше да разбият вратата с рамене. Аня бе завързала на примка чорапогащника около врата си, бе увила края му на закачалката за дрехи на задната част на вратата и просто си бе вдигнала краката нагоре, за да се обеси. Беше имала силата да си държи краката над пода, докато е издъхнала. В градината Доминика чу писъците. Втурна се по стълбите, разбута другите настрани, свали Аня от примката и я положи на пода. Чувстваше вина и гняв. Какво беше очаквала малката глупачка от нея все пак? Как бе имала куража да се задуши до смърт, помисли си тя, но не и да легне с един мъж за тридесет минути?

Нямаше почти никаква реакция. Мечката подуши тялото, после си обърна задницата. Изнесоха Аня от имението на брезентова носилка, покрита с одеяло, под което се подаваше русата ѝ коса. Никой нищо не спомена. Ежедневното обучение продължи, както и преди.

Курсът наближаваше към своя край. Шестте лястовички стояха и наблюдаваха, докато четирима младежи влязоха в трапезарията. Те вече бяха новаци „гарвани“, обучени в една по-малка вила надолу по пътя, трима от тях — експерти по съблазняване на уязвими и самотни жени, набелязани от СВР — стари моми, секретарки на министри, неудовлетворени съпруги на посланици, недооценени асистентки на генерали. Четвъртият младеж беше изучавал друга специалност — сприятеляване с чувствителни, плахи мъже — шифровачи, военни аташета, понякога и висши дипломати, които тайно копнееха за мъжко приятелство, за компания, за любов и които бяха страхотно чувствителни към заплахата от излагане. „Гарваните“ надменно заявиха, че доста бяха страдали по време на обучението си. Нямаше кой знае какъв избор на спаринг-партньори, прошепна Димитрий — те практикували с некъпани момичета от близките села, правили секс със смотани повлекани, докарани от фабриките в Казан. Доминика не попита за четвъртото момче, как и с кого е практикувало то.

— Но сега вече сме подготвени да се представим отлично в секса — каза Димитрий. — Ние сме експерти. — Той разтвори ръце и ги изгледа през клепките си.

Жените го гледаха безмълвно. Доминика видя, че лицата им са затворени, видя скептицизма, фатализма и недоверието. Те бяха като безизразните лица на проститутките на улица „Тверская“ в Москва. Плодовете на Школата за лястовички, помисли си Доминика. Празното място на Аня на масата не беше единствената цена.

Те тръгнаха за летището посред нощ, носейки евтините си картонени куфари, оставяйки зад себе си имението, без да поглеждат назад. Курвенското училище бе затворено до пристигането на следващата група. Боровете стърчаха черни, мълчаливи. Самолетът направи кръг над комините на Казан и отлетя на запад над невидимия пейзаж. След час бяха над светлините на Нижний Новгород, разделен от черната лента на Волга. После започна постепенното снижаване към сиянието на неспящата Москва. Тя никога нямаше да види отново нито една от колегите си.

Трябваше да се яви в центъра на следващата сутрин, в Пети отдел, за да започне кариерата си като младши офицер разузнавач. Мислеше си за Семьонов, шефа на Пети, и за другите офицери, с които щеше да се срещне, за това как ли ще я гледат, какво ще кажат. Е, помисли си, обучената куртизанка се върна от степите и възнамерява да се засели в техния свят.

Дневната беше тъмна, когато тя пристъпи на пръсти в апартамента в часовете преди зазоряване, но майка ѝ се появи в коридора, облечена в халата си.

— Чух стъпките ти — каза тя и Доминика знаеше, че има предвид неравния ѝ ход по стълбището. Прегърна майка си, после взе ръката ѝ и я целуна — с устни, които бяха обучени да унищожават мъжете, — жест на изкупление.

ТОКМАЧ В ШКОЛАТА ЗА ЛЯСТОВИЧКИ

Сварете едро нарязани картофи, лук на тънки резенчета и моркови в говежди бульон, докато омекнат. Добавете фиде и варете, докато се свари напълно. Поставете сварено телешко месо в купа и изсипете отгоре зеленчуците с фидето и бульона.

[1] Подвижна стълба към морски съд. — Б.р. ↑

[2] Воайорски кабинки. — Б.пр. ↑

[3] О, любими, ще ме накараш да свърша. — Б.пр. ↑

[4] Малък нощен бозайник, типичен за тропическите гори в Африка и Азия. — Б.р. ↑

Доминика се яви в Пети отдел на следващата сутрин, все още изтощена от полета от Казан. Мина по дългия коридор със светлозелените стени и отиде в кабинета на Семьонов, за да поеме поста си, но ѝ казаха, че полковникът е навън и ще се върне по-късно. После я изпратиха в отдел „Кадри“, после в регистратурата, после в архивите.

Докато завиваше зад един ъгъл на коридора, попадна на Семьонов, който говореше с белокож мъж в тъмносив костюм. Тя забеляза рунтавите му бели вежди и добродушната му усмивка. Ясните му кафяви очи се присвиха, когато Семьонов ги представи: генерал Корчной, началник на Американския отдел, ефрейтор Егорова. Тя имаше бегла представа за името и висшия му пост. В сравнение с бледата аура около Семьонов главата на Корчной беше като окъпана в пламтяща мантия, с такъв сияен цвят, какъвто Доминика не беше виждала досега у никого. Пурпурно кадифе, наситено, дълбоко и плътно.

— Ефрейторът току-що се завърна от курс в Казан — каза Семьонов с мазна усмивка. Всеки в службата знаеше какво означава това. Доминика почувства как кръвта нахлува в бузите ѝ. — Именно тя ще асистира в сближаването с дипломата, разработката, за която ви разказвах, генерале.

— Повече от просто асистирание — каза Доминика, поглеждайки Семьонов, а след това и Корчной. — Аз съм дипломантка от „Гората“, от последния клас.

Тя игнорира Школата за лястовички, проклинайки наум Семьонов. Знаеше какво прави той, но не долови никаква реакция от по-възрастния мъж. Трудно беше да го разгадаеш.

— Чух за вашите постижения в академията, ефрейтор — каза загадъчно генералът. — Радвам се да се запознаем. — Корчной разтърси ръката ѝ със сухо здраво ръкостискане. Семьонов гледаше, усмихваше се, мислейки, че това ще бъде първият от многото висши

офицери, които ще се опитват да се пхнат под полата ѝ. След шест месеца тя щеше да работи в приемната на някой генерал (и на неговия кожен диван). Изненадана и поласкана, Доминика разтърси ръката му, благодари на генерала и продължи нататък по коридора. Погледите им я последваха.

— Повече пара от баня в Якутск — прошепна Семьонов, когато Доминика се скри зад ъгъла. — Знаете ли, че е племенница на заместника?

Корчной кимна.

— Племенница или не, ще бъде трън в задника ни — промърмори Семьонов. Корчной не каза нищо. — Тя иска да бъде оперативен работник. Но погледнете я, тя е създадена да бъде лястовичка. Именно затова Егоров я изпрати в Казан.

— А французинът?

— Половая западня чист секс капан. Въпрос на няколко седмици. Той е комерсиален тип, ще го изстискаме до капка и готово. — Семьонов кимна с глава към коридора. — Тя иска да чете досиета, да е оперативно съпричастна. Единството нещо, с което трябва да е съпричастна, е това, което е между краката на французина.

Корчной се усмихна.

— Пожелавам ви късмет, полковник! — каза той и стисна ръката му.

— Благодаря ви, генерале — отговори Семьонов.

Бяха ѝ посочили място в дъното на френската секция на Пети отдел. Взираше се в ъгъла без прозорци на стените, срещащи се при нащърбеното бюро, което беше съвсем празно, с изключение на олющена дървена касетка за документи. Две дебели папки бяха метнати небрежно върху плота. Семьонов най-накрая ѝ ги беше отпуснал, за да му се махне от главата. Тъмносини корици с черни диагонални ленти, с подгънати краища, с гърбове, разнищени от допир на потни ръце. Особая папка, секретна папка. Първото ѝ оперативно досие. Тя отвори корицата и попи думите и цветовете.

Мишената беше Симон Делон, четиридесет и осем годишен, първи секретар в търговския отдел на френското посолство в Москва. Женен, но съпругата му беше останала в Париж. Той често пътуваше

до Франция на семейни посещения. Като „географски ерген“ в Москва незабавно бе набелязан от ФСБ. Първо му назначиха само един наблюдаващ агент, но с времето и с нарастването на интереса към него той бе покрит плътно от кърлежите на ФСБ. Те прекарваха много време да следят техния кролик, заека си. Екип от дванадесет души го следеше от сутрин до вечер. Снимки, изсипани от един плик, бяха заседнали между страниците на досието. Делон, вървящ сам покрай реката, наблюдаващ сам кънкьорите на пързалката „Динамо“, обядващ сам на ресторантска маса.

Доминика поглади измачканите тънки сини листове на отчетите от проследяването. Бяха използвали огледало, за да наблюдават как една дългокрака проститутка плъзга ръката си по крака на Делон в малък бар на улица „Кримский вал“. Обектът е притеснен, нервен, отказва (неспособен?) да забие проститутката, гласеше отчетът. Клетият нещастник, той явно не е за тук, помисли си Доминика.

Технически анекс: един аудиоимплант в електрическия контакт в дневната е произвел часове със записи: в 20,36:29 — звуци от чиния в мивката; 22,12:34 — лека музика; 23,01:47 — ляга да спи.

Подслушваха телефона му централно, за да покриват ежеседмичните разговори със съпругата му в Париж. Доминика прочете стенограмата на френски. Мадам Делон беше раздразнителна и пренебрежителна от единия край на линията, а Делон — смотан и мълчалив на другия. Брак без секс и радост с непоносима жена, бе записал непознатият стенограф в полето. По някое време в процеса на оценяване СВР бе избутало ФСБ и бе наложило превъзходството си — това беше международна разработка, не вътрешна. Вторият том на досието започваше с оперативни оценки, написани в съкращения стил на полулитературен съветски език, точно този начин на писане, на който се бяха подигравали в академията. Потенциал на обекта за оперативна разработка отличен. Няма дефинирани пороци. Сексуално неудовлетворен. Допуск до класифицирана информация добър. Подходът да бъде резервиран и неагресивен. Податлив на изнудване с оглед брака по сметка. И така нататък. Доминика се облегна назад, погледна страниците и се замисли за обучението си в академията. Беше ясно, че това е дребна разработка, с дребна мишена и с дребна полза. Делон можеше и да е самотен човечец, и по всяка вероятност уязвим, но допускът му в неговото собствено посолство беше на ниско

ниво. Нищо по-добро ли нямаха в Пети отдел от това, от този навоз, от тези фъшкии? Ясно беше, че Семьонов е измислил и раздул разработката. Тя беше минала през академията, бе издържала в курвенското училище, само за да се озове сега в различен тип проституция? Цялата служба ли беше такава?

Тя се качи на асансьора, отиде до столовата, взе си една ябълка и излезе на терасата на слънце. Седна надалеч от пейките, на ниската стена покрай един плет, свали си обувките, затвори очи и почувства топлината на тухлите под краката си.

— Може ли да се присъединя към вас? — стресна я един глас. Тя отвори очи и видя спретнатата фигура на генерал Корчной от Американския отдел пред себе си. Сакото му беше закопчано и той стоеше със събрани крака, сякаш беше иконом. От слънчевата светлина виолетовата му аура изглеждаше още по-наситена, с почти осезаема текстура. Доминика се изправи рязко и затършува непохватно за пантофките си, за да ги обуе.

— Оставете обувките, ефрейтор — каза Корчной със смях. — Бих искал и аз да мога да събуя моите и да си намеря едно езерце с рибки, в което да топна крака.

Доминика се засмя.

— Защо не го направите? Усещането е чудесно!

Корчной погледна сините ѝ очи, кестенявата коса, откритото лице. Що за нисш офицер би могъл да направи такова нечувано предложение на офицер с генералски чин? Що за дипломант би проявил подобно нахалство? После шефът на отдела на СВР, отговорен за всички разузнавателни операции в Северното полукуълбо, се наведе и свали обувките и чорапите си. Двата седнаха един до друг под топлото слънце.

— Как върви работата, ефрейтор? — попита Корчной, гледайки към дърветата покрай терасата.

— Това ми е първата седмица. Имам бюро и шкафче. И чета досието.

— Вашата първа оперативна разработка. Как я намирате?

— Интересно е — каза Доминика, мислейки за пълната незначителност на случая, за колебливите несигурни заключения, за изопачените препоръки.

— Не звучите много ентузиазизирано — каза Корчной.

— О, не, ентусиазирана съм — отговори Доминика.

— Но...? — попита Корчной, обръщайки се леко към нея. Слънцето хвърли паякообразна сянка по рунтавите му вежди.

— Мисля, че ми е нужно време да се запозная с оперативните данни — каза Доминика.

— Какво имате предвид? — попита Корчной. Поведението му беше любезно, успокояващо. Доминика почувства, че ѝ е някак удобно да разговаря с него.

— Прочетох досието, но не съм съгласна със заключенията.

Не виждам как са стигнали до тях.

— С коя част не сте съгласна?

— Те се целят в мишена на ниско ниво — каза тя, като съзнателно не даде твърде много детайли, отчитайки правилата за конфиденциалност и сигурност. — Той е самотен, уязвим, но не мисля, че си струва труда. В „Гората“ често ни говореха за похабяване на оперативни ресурси и за това, че не трябва да се преследват нерентабилни мишени.

— Имаше време — каза Корчной, изпитвайки я, — когато жените не бяха допускани в академията. Имаше време, когато би било немислимо за един младши офицер да тълкува текуща операция, камо ли да я коментира. — Той погледна към пладнешкото слънце и присви очи. Кралски пурпур.

— Съжалявам, генерале — меко каза Доминика. Тя знаеше, тя беше сигурна, че той не е ядосан. — Нямах намерение да критикувам или да говоря неуважително. — Тя погледна как той примига на слънцето, мълчалив, очакващ. Инстинктът ѝ каза, че трябва да говори искрено пред този човек. — Простете ми, генерале, исках само да кажа, че мисля тази разработка за слаба. Не разбирам как са стигнали до тези оперативни заключения. Знам, че имам оскъден опит, но всеки би могъл да го види.

Корчной се обърна и я погледна — тя беше уверена и спокойна. Той се подсмихна.

— От вас се изисква да четете с критично око. И онези идиоти в академията са прави. Трябва да бъдем по-ефективни. Старите времена свършиха. Но ни е трудно да забравим.

— Нямах намерение да проявявам неуважение — каза Доминика. — Просто искам да си върша добре работата.

— И сте права — усмихна се Корчной. — Изложете вашите факти, изтъкнете аргументите си, кажете си мнението. Ще има неодобрение, но не се отказвайте. Пожелавам ви късмет. — Той стана от стената и взе обувките и чорапите си. — Между другото, ефрейтор, как е името на мишената ви? — Той видя колебанието ѝ. — Просто любопитство.

На Доминика ѝ проблесна, че не е време да се прави на послушница. Ако той все още не знаеше името, би могъл да го научи за десет секунди.

— Делон — каза тя. — Френското посолство.

— Благодаря ви.

И той се обърна, все още хванал обувките и чорапите си в ръце, и тръгна надолу по пътеката.

Не че очакваше друго, но трудностите започнаха още при дневната планьорка. Хванала двата тома на досието в ръце, Доминика влезе в заседателната зала и седна до края на избеляла маса с трима офицери, всичките обвити в кафяво и сиво, от Пети отдел (завеждащите Франция, Бенелюкс, Южна Европа и Румъния). Тя усети липсата на енергия в стаята. От тези мъже не се излъчваше никаква емоция, никакво въображение, никаква страст.

Огромна карта на Евразия покриваше цялата стена, няколко телефона стояха върху пращен бюфет в дъното на стаята. Мъжете спряха да говорят, когато тя влезе. Вече бяха плъзнали слухове за красивата възпитаничка на Школата за лястовички. Доминика отговори на втренчените погледи и бегло регистрира техните сурови лица и въпросителните мазни усмивки.

Кафяви, сиви, мръсни, мътни цветове от мътни умове. Евтините алуминиеви пепелници в центъра на масата бяха пълни с фасове.

— Има ли някакви предварителни коментари? — попита Семьонов от най-отдалечения край на масата. Той беше отегчен и безразличен, също както първия път, когато се запозна с него.

Семьонов погледна към трите лица около масата. Никой не продума. Той се обърна към Доминика, предизвиквайки я да заговори. Тя пое дъх.

— С позволение на полковника, бих искала да обсъдим допускателна информацията до информацията — каза Доминика. Направо можеше да чуе собствения си пулс.

— Ние сме оценили неговия допуск — каза Семьонов. Тонът му подсказваше, че Доминика не трябва да се занимава със сложните детайли на операцията. — Информацията си струва труда. Това, което остава, е да определим подхода към него — каза той, гледайки офицера, седнал от едната му страна.

— Опасявам се, че това не е съвсем вярно — каза Доминика. Главите на всички се надигнаха, за да я погледнат. Какво беше това? Що за поведение? От дипломатка на академията? От лястовичка? Очите им се извъртяха към Семьонов в очакване на реакцията му. Очертаваше се интересен развой.

Той се прегърби отпуснато над масата с ръце пред себе си. Днес излъчваше бледожълто сияние. Този човек не можеше да търпи никакво противоречие. Очите му бяха зачервени и воднисти, сивата му коса бе провиснала на главата му.

— Вие сте тук, другарко — каза той, — за да помогнете в сближаването с французина. Въпросите за допускателна информацията му, за манипулирането му и получаваната информация ще бъдат отговорност на офицерите в този отдел. — Той се наведе напред и се втренчи в Доминика. Главите се завъртяха отново към нея. Със сигурност това щеше да бъде краят на дискусията.

Доминика стискаше здраво ръце върху папките с делото пред нея, за да не се разтреперят.

— Извинете, че ви противореча, другарю — каза Доминика, повтаряйки като ехо думата, превърнала се в анахронизъм. — Но аз бях определена да участвам в тази операция като оперативен офицер. Очаквам да бъда включена във всички фази на разработката.

— Оперативен офицер, казвате? — подсмихна се Семьонов. — Дипломатка на „Гората“?

— Да — каза Доминика.

— Кога завършихте? — попита той.

— С последния курс — отговори Доминика.

— А след това? — Семьонов погледна в очакване хората около масата.

— Специализирано обучение.

— Какъв вид специализирано обучение?

Тя беше подготвена за това. Семьонов много добре знаеше къде е била. И се опитваше да я унижи.

— Посещавах базов курс в Кон-института — каза Доминика, стискайки устни. Тя нямаше да отстъпи пред тези личинки, тези червеи. Едновременно с това прокле мислено и чичо си Ваня.

— А, да, Школата за лястовички — каза Семьонов. — И това именно е причината да сте тук. Да участвате във вкарването на мишената Делон в капан.

Един от мъжете на масата не успя съвсем да потисне мазната си гадна усмивка.

— Съжалявам, полковник — каза Доминика. — Аз бях назначена в този отдел като пълноправен член на екипа.

— Разбирам — каза той. — Прочетохте ли папката на Делон?

— И двата тома — отговори тя.

— Похвално! — каза той. — Какви предварителни наблюдения имате за документацията по провеждане на разработката и нейната стойност?

Към тавана се стелеше пушек, а стаята потъна в тишина. Доминика погледна оценяващите я лица.

Тя преглътна.

— Проблемът с допускателността му е сериозен. Мишената Делон в качеството си на търговски служител на средно ниво няма нужния достъп до класифицирани материали, който да е достатъчен, за да оправдае една политически деликатна чернота, черна операция.

— И какво знаете вие за изнудването? — каза спокойно Семьонов, дори леко развеселен. — Току-що излязла от академията, а?

— Самият Делон не си струва усилията — повтори Доминика.

— Има много аналитици в отдел Р, които няма да се съгласят с вас — каза Семьонов с по-твърд тон. — Делон има достъп до търговски данни от Франция и от Европейския съюз. Бюджетни числа. Програми. Инвестиционни стратегии, енергийни политики. Бихте ли изхвърлили такава информация?

Доминика поклати глава.

— Делон не знае нищо, което някой от нашите източници на ниско ниво в което и да е от френските ни търговски представителства

в Париж да не може да ни предостави директно. Сигурно този начин ще бъде по-ефикасен за обслужване на общите изисквания?

Семьонов се облегна назад на стола си с озлобена физиономия.

— Вие очевидно сте научили доста много в академията. Значи предлагате отделът да не ратифицира операцията? Да се оттеглим и да не предприемаме нищо срещу мишената Делон?

— Казвам само, че потенциалният риск от компрометиране на западен дипломат в Москва не е оправдан от неговия нисък потенциал като източник.

— Върнете се и прочетете отново досието, ефрейтор — каза Семьонов. — И елате отново, когато имате да добавите нещо конструктивно.

Всички зяпаха в Доминика, докато тя се изправи, взе папките и тръгна през стаята към вратата. Държеше гърба си изправен и се фокусира върху дръжката. Затвори вратата, за да заглуши мърморенето и кискането.

На следващата сутрин, когато пристигна на празното си бюро, Доминика откри простиък бял плик. Тя внимателно го отвори с нокътя на палеца и разгъна единствения лист хартия. Там, написан с пурпурно мастило с класически почерк, имаше само един ред:

Делон има дъщеря. Следвай инстинкта си.

К.

На следващия ден те отново се събраха около масата, отрупана със снимки и доклади от постоянното наблюдение. Пепелниците преливаха. Доминика отиде до мястото си в края на конферентната маса. Мъжете я игнорираха. Те преглеждаха профила на Делон, замърсено в дим упражнение, провеждано с липса на интерес и с едно око към часовника на стената. От тях не се излъчваше никакъв основен цвят. Те преглеждаха навиците и моделите му на поведение така, както бяха описани от екипите, и спореха за местата, където биха могли да организират контакта. Отегчен, както обикновено, Семьонов погледна към Доминика.

— Е, ефрейтор, имате ли някакви идеи за контактни точки? Ако приемем, че сте преосмислили вашите предишни възражения срещу

операцията?

Доминика се постара да звучи уверено.

— Препрочетох делото, полковник — каза тя, — и все още съм убедена, че този мъж не е сериозна мишена. — Главите около масата този път не се вдигнаха; мъжете държаха очите си забити върху документите пред тях. Тази ласточка, тази лястовичка няма да изкара дълго в Пети, а може би и в службата.

— Оставате на това мнение, така ли? Колко интересно — каза Семьонов. — Значи да го оттеглим, това ли е вашата препоръка?

— Не съм казала нищо подобно — отговори Доминика. — Убедена съм, че ние действително трябва да го следим като мишена и да използваме самотата му. — Тя отвори корицата на папката пред себе си. — Но основната мишена, крайната цел на операцията, не би трябвало да е той.

— Какви глупости говорите? — каза Семьонов.

— То вече е в досието. Направих малко допълнителни проучвания — каза Доминика.

Семьонов погледна около масата, после отново към Доминика.

— Разработката вече е щателно проучена...

— И открих, че мосю Делон има дъщеря — прекъсна го Доминика.

— И съпруга в Париж, знаем всичко това!

— И че дъщеря му работи във френското министерство на отбраната.

— Малко вероятно — ядоса се Семьонов. — Цялото семейство бе проучено. Парижката резидентура провери всички местни архиви и регистри.

— Тогава явно са пропуснали нещо. Тя е на двадесет и пет години, неомъжена и живее с майка си. Името ѝ е Сесил — каза Доминика.

— Това е абсурд — тросна се Семьонов.

— Тя е спомената само веднъж в записките. Проверих чуждестранните директории в библиотеката на отдел Р — продължи Доминика, прелиствайки страниците в папката. — Сесил Денис Делон е в регистъра Рю Сен-Доминик. А именно централният регистър на министерството на отбраната. — Доминика се вгледа в лицата край масата, зяпнали в нея. — Което означава, доколкото мога да заключа,

че тя има достъп до класифицираните бюлетини на отбраната, разпространявани ежедневно в правителството. Тя е един от координаторите в плановия отдел на френската армия. Вероятно разпространява и съхранява доклади за френския военен бюджет, военната им готовност и човешките им ресурси.

— Засега това са само предположения — каза Семьонов.

— Ние не знаем къде съхраняват ядрените си тайни французите, но не бих се изненадала...

— Няма нужда от празни разсъждения — каза Семьонов. Жълтата мъгла около главата му се сгъсти и потъмня. Доминика знаеше, че е ядосан, разочарован, но и пресметлив, знаеше и че нейното открито предизвикателство и непокорство са достатъчни, за да я изхвърлят от службата.

В стаята се възцари мъртва тишина. Допотопните съветски инстинкти на Семьонов бяха задействани, бюрократът в него пресмяташе. Мислите му в един миг се задвижиха в руслото на традиционния КГБ функционер: тази малка царевна с голяма фамилия прави, така че да изглеждам тъп и некомпетентен. Как мога да извлека полза от нейната работа? Ако тази манекенка е права, наградата ще бъде голяма, но все пак има и рискове. Операция, чиято мишена е министерството на отбраната на Франция, ще трябва да получи одобрение директно от върха.

— Ако това е вярно — каза той, — значи ще има допълнителни ползи.

Той го каза така, сякаш бе знаел всичко от самото начало, и тръсна пепелта си в пепелника.

Тя четеше в мазния му влажен ум като в отворена книга.

— Съгласна съм с вас, полковник. Това е реалният потенциал на Делон, заради това си струва да бъде следен, заради това си струва да рискуваме и да го вербуваме.

Семьонов поклати глава.

— Дъщерята е в Париж, на две хиляди и петстотин километра.

— Не е толкова далеч — усмихна се Доминика. — Ще видим. — Семьонов се разтревожи от тази усмивка. — Разбира се, ще трябва да разработим по-детайлизиран профил на отношенията между бащата и дъщерята.

— Разбира се, благодаря ви, ефрейтор — каза Семьонов. Още няколко минути и тя ще превземе целия Пети отдел. Добре, помисли си той, тя ще свърши подготвителната работа, щом толкова много ѝ се иска. Докато операцията се развиваше, той щеше да се погрижи тя да се озове по гръб с крака във въздуха, с работещи камери.

— Много добре, ефрейтор, тъй като вие открихте този интересен детайл, искам да очертаете вашите идеи за контакта с мишената Делон — каза той на Доминика.

— С ваше позволение, полковник, аз вече съм начертала план за инсцениране на първия контакт — каза тя.

— Ясно...

Офицерите от Пети отдел отместиха назад столовете си и смачкаха недопушените цигари в пепелниците. Исусе, клюките за тази Лястовичка бяха ограничени до сините очи, до това как изпълва униформената си пола и до размера на бюста ѝ. Никой не беше споменавал нищо за нейните яйца, нейните топки. Те се изнизиха, оставяйки Доминика да събере документите, разпилени по масата, новото момиче, оставено да разчиства стаята. Нямаше нищо против това. Тя подреди документите, струпва ги върху папките със завитите връхчета на досието на Делон и излезе от конферентната зала, затваряйки вратата зад себе си.

На „Арбат“, на булевард „Никитский“ № 12, имаше малък ресторант, който се казваше „Жан Жак“. Беше нещо като френска бирария, шумен, задимен, изпълнен с винен аромат на cassoulets^[1], яхния и задушено. Масите с бели покривки бяха наредени гъсто от край до край върху черно-белия теракотен под, а виенските столове бяха натъпкани почти един в друг. Стените бяха покрити с бутилки вино в рафтове, стигащи до тавана, а извитият бар бе заобиколен с високи столове. „Жан Жак“ винаги беше пълен с московчани. По обед, ако някой беше сам, трябваше да споделя масата си с непознат.

В един дъждовен вторник по пладне „Жан Жак“ беше още по-пълен от обикновено. Клиентите стояха вътре до предната врата или дори под брезентовия навес отвън, чакащи да се освободи някое място. Глъчката беше оглушителна, цигареният дим висеше на тежки облаци. Сервитьорите сновяха между масите, отваряйки бутилки, носейки

подноси. След петнадесет минути чакане показаха на Симон Делон от френското посолство в Москва една двойна маса в ъгъла на помещението. На другото място седеше млад мъж, довършващ дълбока купа дижонска яхния със зеленчуци и месо. Той топеше черен хляб в соса. Когато Делон седна, младият мъж едва го погледна.

Делон харесваше този ресторант въпреки тълпата и шума, защото му напомняше за Париж. Дори беше още по-хубаво, руската практика да се настаняват заедно непознати обикновено създаваше възможност да седне до страхотна студентка или до атрактивна продавачка. Понякога те дори му се усмихваха, сякаш бяха заедно. Най-малкото поне така изглеждаше от разстояние.

Делон си поръча чаша бяло вино и започна да разглежда менюто. Младият мъж, седящ срещу него, плати сметката си, избърса устата си и взе якето си от облегалката на стола. Делон вдигна поглед и видя, че към масата му върви зашеметяваща тъмнокоса жена с леденосини очи. Той затаи дъх. Жената наистина седна на току-що освободеното от младия мъж място! Косата ѝ беше вдигната нагоре, а под яката ѝ имаше един-единствен наниз перли. Под лекия дъждобран носеше бежова сатенена риза над тъмношоколадова пола, с кафяв колан от крокодилска кожа. Делон отпи яка глътка от виното си, докато зяпаше как ризата се движи по тялото на жената. Тя извади малки правоъгълни очила за четене от чантичката си, също от крокодилска кожа. Сложи ги на върха на носа и зачете менюто. Усети, че я гледа, и вдигна очи. Той се скри в паника зад менюто си. Още един поглед и видя елегантните пръсти, хванали папката, извивката на шията, миглите над тези страхотни рентгенови очи. Тя отново го погледна.

— Извините, нещо не е наред ли? — попита Доминика на руски.

Делон се отърси и преглътна смутено.

Той изглеждаше на около петдесет, с кафява коса като слама, сресана настрани върху голямата му глава, балансираща върху тънък врат, стърчащ от тесни смъкнати рамене. Малки черни очи, остър нос и издута уста, над която имаше тънки мустаци, довършващи мишия ефект. Единият връх на яката му леко стърчеше от синьо-черния костюм, а възелът на вратовръзката му беше малък и неравен. Доминика устоя на импулса да подпъхне яката и да оправи вратовръзката му. Знаеше рождената му дата, какъв аспирин държи в шкафчето над мивката в банята си, цвета на чаршафите на самотното

му легло. Е, помисли си тя, той определено изглежда като търговско аташе.

Делон почти не я поглеждаше в очите. Доминика почувства усилието, което прави, за да ѝ отговори. Когато накрая го направи, думите му бяха в най-бледото синьо, не по-различно от онзи цвят на метличина, който бе характеризирал Аня в Школата за лястовички. Той си пое дъх и Доминика зачака. Тя вече знаеше, че подходът ѝ към него е бил правилен, плановите ѝ се осъществяваха.

— Моля да ме извинете — каза той на английски. — Съжалявам, но не говоря руски. Вие говорите ли английски?

— Да, разбира се — каза Доминика на английски.

— Et français? — попита Делон.

— Oui — отговори тя.

— Чудесно! Нямах намерение да ви зяпам — запелтечи той на френски. — Просто си мислех какъв късмет е, че ви настаниха тук. Дълго ли чакахте?

— Не много дълго — каза Доминика, оглеждайки се из ресторанта и към предната врата. — Във всеки случай, изглежда, че тълпата понамаля.

— Е, аз съм доволен, че получихте място — каза Делон, чудейки се какво друго да каже.

Доминика кимна и погледна обратно в менюто. Късметът нямаше нищо общо с настаняването на Доминика точно на това място в ъгъла на помещението. Всеки клиент в „Жан Жак“ през този ден беше офицер от СВР.

Втората случайна среща в „Жан Жак“ ѝ даде повод да се представи с псевдонима Надя на приличащия на кукумявка дребен дипломат. Още един сблъсък на тротоара пред бирарията няколко дни по-късно някак си му вдъхна достатъчно кураж, за да ѝ предложи да обядват заедно. След това те опитаха един друг ресторант за обяд. Делон беше мъчително срамежлив, с много добри изтънчени маниери. Пиеше умерено, говореше неуверено за себе си и скришом си бършеше челото, докато наблюдаваше как Доминика разсеяно отмята кичур коса зад ухото си. По време на тези контакти резервираността му започна да

отслабва, докато небесносинята му аура се усилваше. Точно това търсеше тя.

Делон бе приел без подозрение легендата, че Надя е учител по чужди езици в „Лайден и Денц“ на улица „Грузинская“. Той си наложи да не реагира, когато тя заговори за отчуждения си съпруг, геолог, работещ на изток в друга часова зона, и имитира учтив интерес, когато тя бегло спомена за малкия си апартамент, чийто единствен плюс беше, че не го споделя с никой друг. А всъщност мислите му запрепускаха.

Семьонов искаше да се движат по-бързо, настояваше Доминика да примами дребния човечец в леглото, за да го компрометират. Доминика се съпротивляваше, печелеше време, шикалкавеше, стигна до границите на неподчинението. Тя знаеше, че Семьонов възнамерява да я използва като лястовичка, че неговата представа за вербуване спира до операции от сорта на секс капаните и че той не оценява благоприятните перспективи на разработката. Тя го убеждаваше усилено, че е необходим период на внимателно разработване на Делон, двойно по-важен заради потенциала на дъщеря му като изумително голям източник. Той трябваше да бъде оплетен бавно. Семьонов сдържаше избухливостта си, докато тази гърдеста възпитаничка на академията го поучаваше, докладваше напредък и предлагаше следващите стъпки.

Това беше класическа разработка в продължение на няколко седмици. Доминика водеше Делон през стadiите на беглото познанство до комфортното приятелство, наблюдавайки как се отпуска с нея, как предпазливо става по-фамилиарен, как крие своята нарастваща страст към нея. Тя предсещаше неговите желания, подтикваше ги, намекваше колко се е привързала към него. Той не можеше да повярва. Французинът беше зашеметен от нея, но Доминика знаеше, че е прекалено стеснителен и че се страхува дори да се притисне към нея. Нямахше да може да бъде вербуван, ако се почувстваше измамен или бъдеше компрометиран, реши тя. Вербуването би трябвало да дойде въз основа на приятелство, на нарастващата влюбеност на Делон и накрая — на невъзможността да ѝ откаже каквото и да било.

Срещаха се веднъж седмично, после два пъти, после започнаха да се виждат през уикендите за разходки из града, за посещения на

музеи. По взаимно негласно съгласие се държаха дискретно. В крайна сметка и двамата бяха семейни. Говореха за неговото семейство, за безгрижното му детство в Бретан, за родителите му. Доминика трябваше да бъде деликатна. Делон беше костенурка, която веднага щеше да си прибере главата под черупката, ако се стреснеше.

С времето той заговори колебливо за лишения си от любов брак. Съпругата му беше няколко години по-възрастна от него и те се бяха оженили след кратко ухажване. Делон каза на Доминика, че жена му била твърдо решена да направи нещо от него, имала грандомански идеи за постове и титли, насърчена от влиянието на своето собствено семейство. Когато открила колко е плах, затворен и мек, тя бе обърнала гръб на брака им. Поддържала приличие, разбира се, но нямала нищо против раздялата, налагаща се заради дипломатическото му назначение. Неговото положение във външно министерство зависело от нея.

Делон обожаваше Сесил, единствената им дъщеря. На една нейна снимка се виждаше слаба, тъмнокоса млада жена с деликатна усмивка. Много приличаше на Делон, срамежлива, неуверена и резервирана. С нарастващата фамилиарност и доверие той най-накрая разкри пред Доминика, че дъщеря му работи в министерството на отбраната. Разбира се, беше безкрайно горд с ранната ѝ кариера, която бе уредена от съпругата му и влиятелния му тъст. Делон говореше с топло чувство за надеждите, които хранеше за дъщеря си. Добър брак, голяма кариера, удобен живот. Това, че той искаше да говори за Сесил, беше повратен момент в разработката.

Един следобед, над ръба на малката си чашка черно кафе в кафенето, Доминика попита Делон дали се тревожи за бъдещето, дали не се притеснява, че съпругата му може да го изостави, че дъщеря му би могла да срещне погрешния мъж и да попадне в капана на меланхоличен живот като неговия собствен. Делон я погледна — обекта на нарастващата му любов — и за първи път може би усети лекото копrienено докосване на ръкавицата на СВР по бузата си. Сигнал за опасност. Но той игнорира тръпката, объркан от сините ѝ очи, бухналата ѝ коса и бе скандализиран да признае сам на себе си — от хоризонталните райета на жарсената блуза, която очертаваше извивката на гърдите ѝ. Но те все още продължаваха непорочното си приятелство. Екскурзиите завършваха с неловко довиждане,

поруменели ръкостискания със зачервени лица и веднъж, бързешком — с ароматна целувка по бузата, от която главата му се замая.

— Какво чакаш? — беснееше Семьонов. — Ние сме тук, за да хванем този робкий француз, това бързливо франсе, а не да му пишем автобиографията.

— Не е моментът да проявяваме глупост — каза му Доминика, разбирайки, че извършва ужасно нарушение на дисциплината. — Оставете ме аз да се оправям с това и ще вербуваме не само французина, но и дъщеря му — помоли тя.

Семьонов кипеше, пулсиращата жълта мъгла около него ту избледняваше, ту се усилваше. Тя беше сигурна, че той лицемереше, планираше някаква коварна подлост, но продължаваше да го тормози както със споровете си, така и физически, когато заставаеше плътно до него. Делон вече почти бе влязъл в капана. Той беше готов да ухапе кукичката, сигурна беше в това. Искаше да започне да шпионира за нея, но просто още не го знаеше. Тя си спомни една фраза от своите стари инструктори пенсионери от оперативния курс.

— Не се тревожете, другарю — каза Доминика. — Тази свёкла, това цвекло, е почти сварено. — Тя се почувства като ветеран, като повтори тази фраза.

— Виж — каза Семьонов, насочвайки пръст към нея, — забрави тези тъпи стари шегички и приключи успешно с мишената. Престани да ни пилееш времето. — Но дори когато се караше, той усещаше нюансите, които Доминика вгражда в тази операция, тънките неща, които той знаеше, че са му неподвластни, и именно поради това изобщо не му допадаха.

Най-накрая Доминика покани Делон в така наречения неин апартамент в северната част на Москва, близо до Белоруската гара, недалеч от езиковото училище, в което се предполагаше, че преподава. Беше малко двустайно жилище с хол и кухня, с отделена със завеса мивка и миниатюрна баня. Килимът беше износен, тапетите — осеяни с балончета и избледнели от времето. Очуканият чайник на газовата печка с един котлон беше твърде стар, за да засвири. Малко и мрачно жилище, но московски апартамент, който не бе споделен с роднини или колеги, все още беше неописуем лукс.

Друг неоценен — за Делон — аспект беше, че стените, таваните и контактите бяха пълни с леци и микрофони. Апартаментите от двете страни, отгоре и отдолу, бяха все контролирани от СВР жилища. Енергията от този блок с апартаментни можеше да вдигне във въздуха самолет Ту-95. Понякога късно през нощта човек можеше да чуе как в мазето бръмчат трансформаторите.

— Симон, имам нужда от помощта ти — каза Доминика, отваряйки вратата на апартамента си. С букетче сини цветя в ръка и с бутилка вино под мишница, Делон веднага придоби разтревожен вид. Това беше третото му посещение в апартамента на Надя и предишните визити се бяха ограничили до целомъдрено слушане на записи, пиене на вино и разговори. Доминика вкара малко паника в гласа си и поклати глава.

— Приех един временен ангажимент като преводач от френски на руски за индустриалния търговски панаир в Москва следващия месец. За да изкарам малко допълнителни пари. Какво си мислех? Та аз изобщо не съм наясно с терминологията в сферата на индустрията, енергетиката, търговията на нито един от двата езика.

Делон се усмихна. Доминика забеляза как синята му аура засия с увереност и любов. Те седнаха на малкия диван в миниатюрния хол. Той знаеше всичко за панаира, това му беше работата. Най-малко шестима техници от СВР зад стените наблюдаваха и записваха сцената.

— Това ли е всичко? — каза той. — За един месец мога да те науча на всички френски думи, които ще ти трябват. — Той я погали по ръката. — Не се тревожи.

Доминика се наведе към него, взе лицето му в ръце и залепи голяма водевилна целувка на устните му. Тя беше пресметнала внимателно времето и естеството на целувката. Показна и момичешка целувка може би, но все пак това беше първият път, в който Делон почувства устните на Доминика.

— Не се тревожи — повтори той с разтреперан глас. Усещаше вкуса на червилото ѝ. Сините му думи сега бяха еднакво оцветени и тъмни. Той се бе решил.

Доминика винаги бе проявявала интерес към службата и задълженията му като дипломат и Делон бе свикнал да ѝ описва работата си, доволен, че някой проявява интерес. Сега вече и той

можеше да направи нещо за нея и на следващата вечер дойде в апартамента на Надя направо от посолството, носейки куфарчето си, от което извади доклад от двадесет страници от търговския отдел за инвестиционните предизвикателства и възможности в Русия. Започна да ѝ го чете. Думата секретно беше отпечатана в началото и в края на всяка страница.

После дойдоха още уроци и още документни. Когато не можеше да донесе оригинали или да ги копира, правеше сносни снимки на документите с телефона си. Те работеха с неговите технически речници на френски и с нейните на руски. Както подобаваше на един езиков учител, Доминика усъвършенстваше бързо речника си и той виждаше с гордостта на учител, че тя по еднакъв начин усвоява теми, свързани и с международната търговия, и с енергетиката. Делон стискаше челюсти, убеден, че ще я обучи и ще я направи експерт.

И проумя, че наистина я обича.

За да разреши проблема с напускането на посолството вечер с документи, за да може Доминика да учи, той започна да ѝ прави копия, стъпка не толкова важна за СВР от гледна точка на информацията — вградените камери в тавана над масата можеха да фокусират и най-малката запетайка, — но като акт на извършване на престъпление, необратима стъпка отвъд, прекращаваща правилата на сигурността на посолството. Доминика знаеше, че той вече е неин. За Делон измислицата „изучаване на терминологията“ премина в измислицата „обучаване на Надя“ и накрая се превърна в непреодолимо обожание към нея — бе готов да направи всичко, което тя поиска. Тази мотивация беше по-силна от всякакви пари, които тя би могла да му предложи, по-силна от всяка заплаха с шантаж при подмамване в спалнята. Дори да осъзнаеше, че си има работа с руското разузнаване, никога нямаше да го признае.

Семьонов наблюдаваше прогреса ѝ и свика ново съвещание, на което се развилня показно, настоявайки да върви напред и да спи с дребния французин.

— Давайте напред тогава и вие го вкарайте в леглото — каза Доминика на Семьонов и на мъжете около масата. — Кой от вас иска да го изчука?

Стаята утихна.

Доминика се опита да бъде малко по-мека.

— Вижте — каза тя. — Следващата стъпка е извънредно деликатна.

Тя трябваше да подтикне Делон да се съгласи да се свърже с дъщеря си и внимателно да я помоли да му подава секретна информация от сферата на отбраната. Беше като да дърпаш конци на марионетка, която на свой ред е свързана с друга марионетка. Щом веднъж дъщеря му пресече линията, Делон щеше да подsigури продължаването на нейното сътрудничество.

— Веднъж само документите от френското министерство на отбраната да потекат, вербовката ще е приключила — каза Доминика.

Семьонов слушаше кисело, но не беше убеден. Планът беше прекалено засукан. Тази дилетантка беше толкова непокорна. Той реши да изчака още малко. Убеди се в правилността на своя план след още един разговор в коридора с генерал Корчной. Ветеранът, опитният шпионин, каза, че е абсолютно съгласен с необходимостта от придвижване напред с вербуването и изказа съчувствието си към Семьонов, когато чу за твърдоглавото поведение на Доминика.

— Тези млади офицери! — каза Корчной. — Разкажи ми повече за нея.

По ирония стеснителният Делон бе този, който форсира графика. Една вечер, както си седяха с Доминика на дивана и преглеждаха един нов търговски документ със средно ниво на конфиденциалност, той импулсивно се протегна и взе ръцете ѝ в своите. После се наведе и нежно я целуна. Може би интимността от съвместната им работа накрая го бе победила, може би инстинктивното усещане, че бавно го засмукват във фунията на шпионажа, го бе направило фаталист. Каквото и да го бе събудило, Доминика отвърна на целувката му нежно, като същевременно трескаво пресмяташе. Те бяха в критичната точка на операцията. Сексът с него точно сега би могъл да застраши прехода. И обратното — би могъл да циментира нейния контрол върху него. Доминика си помисли за лъщящите увиснали гуши и шкембета на мъжете в горещата малка стаичка от другата страна на стената.

Сякаш доловил нейната нерешителност, устните на Делон се поколебаха, очите му рязко се отвориха. В най-малко вероятния момент той щеше да спре. Аурата около главата му пламтеше,

накалена до бяло, като нажежена. В този миг Доминика разбра, че може да продължи напред и че те трябва да станат любовници. Тя щеше да го подведе и да му помогне да я съблазни.

Усети леко съжаление при стигането до този етап. Той беше толкова доверчив и мил — каква разлика от играта с Устинов! А сега тя вече имаше подготовка на лястовичка и спомените от обучението и заучените правила започнаха да изникват безконтролно в ума ѝ.

Доминика сложи ръка зад главата му и притисна устните си плътнo в неговите (№ 13. Недвусмислен сигнал за сексуално желание) и пое треперещо дъх (№ 4. Стимулирай страстна реакция чрез проявяване на страст). Той се отдръпна и я погледна с разширени очи. Доминика погали бузата му и после, взирайки се в очите му, постави ръката му на гърдите си. Така можеше да почувства как бие сърцето ѝ и тя притисна ръката му още по-страстно към себе си (№ 55. Проявявай похотлива несдържаност, за да изглежда автентична половата възбуда). Тя потрепери. Делон все още се взираше в нея с неподвижна ръка.

— Надя — прошепна той.

Със затворени очи Доминика потри бузата си в неговата и доближи устата си до ухото му (№ 23. Осигури слухова мотивация, за да пришпориш желанието).

— Симон, baise-moi^[2] — прошепна тя. Двамата станаха и препъвайки се, влязоха в малката тъмна спалня, която всъщност беше осветена по-ярко от московския футболен стадион „Динамо“, но с невидими инфрачервени светлини. Доминика свали полата си, смъкна блузата си, но запази ниско изрязания си сутиен на място (№ 27. Използвай контраст между голота и дрехи, за да стимулираш сетивата) и наблюдаваше как смешно подскача Делон, за да излезе от панталоните си, докато тя прокараваше ръка по бедрата си (№ 51. Автостимулиране, за да генерираш феромони).

Той беше като чифтосваща се гургулица, пърхаш, перест, лек и безтегловен, докато лежеше върху тялото ѝ. Зарови нежно лице между гърдите ѝ, а тя едва го усети, но изви гърба си, разтвори крака (№ 49. Генерирай динамично напрежение до крайна степен, за да ускориш нервната реакция) и се фокусира за миг в отвора на полилея на тавана. Главата му се вдигна от гърдите ѝ, за да я погледне отново, и тя срещна очите му, а той въздъхна и запърха по-енергично върху нея. Доминика

затвори очи (№ 46. Блокирай разсейвания, които дерайлират ответната реакция). И тя изрече името му отново и отново, усети как през тялото му се надига трепет и му помогна (№ 9. Действай с вагиналният мускул), а той промълви: Nadia, je t'aime.^[3]

Тя прокара пръсти по врата му и прошепна: Любов моя. Разбра какво става, когато вратата на спалнята експлодира навътре и една оранжева крушка в полилея на тавана, за по-добър контраст за дигиталните камери, изпълни стаята със светлина и трима мъже нахлуха вътре при тях. Якичките на ризите им бяха мокри, очите им грееха като на прасета в гора с трюфели. Те бяха наблюдавали от съседния апартамент и миризмата на потните им ризи и на едноседмичните им чорапи изпълни стаята. В мига, в който вратата се отвори, Доминика седна в леглото, притисна ужасения, свиващ се Делон към себе си и започна да крещи на руски да се разкарат. Тя разбра, че Семьонов е разбил нейната внимателно разработена вербовка на парченца. Той не можеше да чака, трябваше да действа съгласно своя некадърен сценарий. Това беше удар срещу нея. Сега си плащаше за своето нагло поведение на конферентната маса, за неуважителните ѝ прекъсвания. Спомни си как се опита да говори като едно от онези стари момчета. „Това цвекло вече е почти сварено“ — беше му казала тя. Е, тези стари момчета тук ѝ показаха кой командва парада.

Те откъснаха Делон от нея, издърпаха го от леглото и го натикаха гол в хола. Бутнаха го на дивана и му хвърлиха смачканите панталони. Той гледаше нагоре към тремавите едри мъже и нищичко не разбираше. Доминика продължаваше да ги ругае от леглото, като същевременно събра чаршафа от него, за да се покрие, и се изправи на крака. Тя беше почти ослепяла от ярост, ушите ѝ бучаха, усещаше стягане в тялото, в гърлото, в главата. Тя беше твърдо решена да ги изтика от стаята и да овладее ситуацията. Преди да успее да стане, третият мъж я сграбчи за китката, издърпа я от леглото и я бутна в хола. Когато Делон видя как я малтретират, понечи да стане, но другите двама го натиснаха надолу. Мъжът обърна Доминика, за да го погледне, и я зашлеви по бузата.

— Шалава, сука! — изплю той и я бутна на пода. Сценарий или не, Доминика изгледа копелето, което я нарече уличница и кучка, и прецени разстоянието до очите му.

Стана на крака и остави чаршафа да падне на пода. Всички очи в стаята се приковаха в тялото ѝ, гърдите ѝ се повдигаха, краката ѝ бяха в готовност. Вдигна светкавично стъпалото си във финт и мъжът от СВР се приведе, за да се защити. Тя бързо се протегна и заби ноктите на палеца и показалеца на ръката си в септума между ноздрите му, стисна силно и го дръпна към себе си (номер от килиите за мъчения, измислен от НКВД през тридесетте години на миналия век). Дръпна рязко главата на виещия главорез, който не беше в състояние да се съпротивлява, наведе го надолу към малката масичка в стаята — отрупана с търговски документи от френското посолство, — удари в ъгъла ѝ бузата му, преобърна масичката заедно с документите и свали мъжа на пода. Той не помръдна. От дивана Делон гледаше и не можеше да повярва.

Цялата сцена трая по-малко от десет секунди. Един от другите офицери от СВР сграбчи Доминика, измъкна я от апартамента, повлече я с лице надолу по коридора и я напъха в друга стая.

— Махни си ръцете от мен — каза тя. Вратата се захлопна в лицето ѝ. Мъжът изчезна. От дъното на стаята долетя глас.

— Ефектно представление, ефрейтор, силен завършек на една дискретна разузнавателна операция. — Доминика се обърна и видя Семьонов, седнал на дивана пред два монитора. Единият екран показваше апартамента, единия мъж, сгърчен в безчувствена купчина на пода, и другия, надвесен над Делон, който все още държеше панталоните си в ръце, с лице към него, вдигнато като за молитва. Вторият екран показваше запис на Доминика и Делон в леглото. Със спрял звук сексът между тях изглеждаше клиничен, безстрастен, сценичен. Тя не му обърна внимание.

Стисна чаршафа около себе си с една ръка, а с пръстите на другата опипа пулсиращата си буза.

— Жопа! Задник! Щяхме да получим всичко! — изкрещя тя.

Семьонов не отговори. Очите му шареха между двата монитора.

— Той щеше да вербува дъщеря си заради мен — фучеше тя. Семьонов не се обърна да я погледне, но измърмори:

— Така или иначе ще го направи. — Той насочи дистанционното и от единия монитор, който предаваше на живо, се чу звук. Дватамата служители на СВР сега крещяха на Делон, който седеше неподвижен на дивана. Доминика направи още една стъпка с босите си крака в

стоята към Семьонов, обмисляйки най-сериозно дали да не забие нокътя на палеца си в окото му.

— Не ви ли е ясно, че той няма да се поддаде на шантаж? Не е достатъчно храбър. Наистина ли си мислите, че...

Семьонов се обърна към нея, докато си палеше цигара. Очите му пламтяха в жълто.

— Ако не сработи, тогава ще можем да го запишем като провал във вашето досие — каза той. — Не можете вие да решавате, никога не сте могли — добави той, усмихвайки й се. — И тази служба не е ваша лична територия.

Той се обърна към немия монитор. Доминика мрачно наблюдаваше себе си, обвила крака около талията на Делон.

— Какъв е смисълът да се върти отново този филм от спалнята, другарю? — попита тя Семьонов.

Той не отговори, само издуха дима от цигарата си към тавана.

— С оглед на факта, че Серов ви удари, няма да повдигна обвинение срещу вас за това, което му направихте. — Той посочи към другия монитор и към Серов, все още лежащ в безсъзнание на пода. — Ама и темперамент имате! Така ли е, Ласточка? Това ще бъде сериозен актив в напъпващата ви кариера.

Той отново се усмихна и кимна към вратата на преходната стая.

— Там има дрехи, ако желаете да се преоблечете, ефрейтор. Ако, разбира се, не предпочетете да стоите гола цяла нощ.

Доминика отиде в стаята и бързо нахлузи безформен комбинезон, пластмасов колан и чифт черни обувки с връзки. Униформата на съвременната съветска жена през петдесетте години.

Доминика никога повече не видя Делон. Историята излезе наяве на части. Един информатор на СВР, работещ в канцеларията на френското посолство, докладва, че Делон е поискал среща с посланика на следващата сутрин. Признал си за „недекларирана интимна връзка с една рускиня“. Малкият човек бе показал доста голям кураж и бе описал броя и естеството на търговските документи, които бе споделил с нея, копирал или компрометирал по някакъв друг начин. Резидентът на DGSE^[4] телеграфира в централата в Париж, както и в отдела за контраразузнаване към Директората за вътрешна сигурност. Явно е

имало многозначително поклащане на глави. Красива жена, *quoi faire?* Какво можеш да направиш?

Германците биха го обявили за *shuldhaft*, виновен, и щяха да му дадат три години. Американците щяха да обявят клетия мухльо за жертва на секс шпионаж и да го осъдят на осем години. В Русия такъв предател, изменник щеше да бъде ликвидиран. Френските следователи стигнаха до суровото заключение *négligent* — небрежност. Делон бе изпратен у дома по бързата процедура — извън досег — и назначен на пост без допуск до класифицирана информация за осемнадесет месеца. Беше близо до дъщеря си и отново в Париж. Голямото му наказание беше, че трябва отново да живее в елегантната величествена къща на съпругата си в Шестнадесети район единствено със спомените — в безсънните ранни утрини — за един мрачен малък московски апартамент и две кобалтовосини очи.

ТЕЛЕШКАТА ДИЖОНСКА ЯХНИЯ В „ЖАН ЖАК“

Подправете и оваляйте в брашно кубчета телешко и запържете добре. Извадете месото. Задушете нарязани на малки кубчета бекон, лук, домати, моркови и картофи, докато омекнат. Добавете мащерка. Върнете месото в тенджерата, залейте с телешки бульон колкото да ги покрие и варете, докато месото стане крехко. Добавете дижонска горчица и малко сметана, кипнете отново и сервирайте.

[1] Типично френско ястие, приготвено в глинен гювеч, от колбаси, патешко месо и зрял фасул. — Б.пр. ↑

[2] Целуни ме (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Обичам те, Надя (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Генерална дирекция за външна сигурност към френското министерство на отбраната. — Б.пр. ↑

Ваня Егоров палеше една след друга цигарите Житан, изпратени му от резидента в Париж. Очите му бяха уморени, имаше чувството, че около гърдите му е стегнат железен обръч. На кожената подложка на бюрото му лежеше още един доклад от екипите по проследяването, третият от доста месеци насам. Американски дипломат, подозиран като офицер на ЦРУ, беше проследен по време на дванадесетчасов тактически контролен обход преди две нощи. По следите на младия американец имаше няколко екипа, а броят на хората, които го следяха, се бе увеличил в късния следобед и през нощта, когато стана вероятно този янки да провежда операция и да се е насочил към среща с агент. Екипите се въодушевиха, когато пролича, че младият американски глупак не е открил, че го следят. Това беше голяма рядкост.

Окончателният брой на проследяващите бе стигнал до сто и двадесет, открито се хвалеха в доклада на ФСБ. Обилният снеговалеж през деня бе приземил наблюдаващия самолет, но наземните екипи продължиха на много нива, сменяйки често опашките. Агенти, придвижващи се пеша, бяха пръснати пред американеца по най-вероятните му маршрути, а по фланговете се придвижваха паралелни екипи. Имаше поне по един пасивен постоянен наблюдател в шестдесетте от всичките сто и осемдесет станции на московското метро, в случай че американецът променеше внезапно курса си. Егоров прелисти нетърпеливо последната страница на доклада. Тези долбойобы от ФСБ, тези шибаняци.

Американецът влязъл в парка „Соколники“ в североизточна Москва призори, минал покрай разнебитен увеселителен парк, тъмен и замръзнал, покрай ръждясало виенско колело и влязъл в лабиринта от алеи, обградени с почернели голи дървета. Спрял до празен, украсен с орнаменти фонтан, седнал на циментовия бордюр в студа, съзерцавайки тъпо голите цветни лехи. В този момент криптираният радиотрафик излязъл от строя. Това беше. Срещата. Насочили са

очилата за нощно виждане върху този янки, добре, но защо не са се разпръснали и не са идентифицирали никого наоколо, никого! Един самотен пешеходец, потаен, нервен, движещ се по посока на някакъв фонтан.

Докато четеше доклада, Егоров ясно можеше да си представи онези типове от ФСБ как се мятат от дърво към дърво, с прикрепените устройства за нощно виждане на главите, гора, пълна със зелени човечета с изпъкнали очи. Бяха докарали дори куче следотърсач, за да търси дали наоколо няма нещо заровено. Елзасецът бе свикнал да следи американци, трениран да се фокусира върху миризмата, генерирана от сапуни „Диал“ и дезодоранти „Шуър“ — миризмата на Америка.

И те бяха чакали. И американецът бе чакал. Далеч над традиционния четириминутен прозорец. Десет, двадесет, тридесет минути. Нищо. Целият парк бил празен. Кучето тичало по следите, оставени от краката на американеца, но не сигнализирило за нищо. Никакви тайници, нищо, заровено в земята, никакви устройства, нищо. Радиоколите по външната страна на парка обикаляли бавно, регистрирайки сто табелки с номера на коли в района, които трябвало да се проверят. Нищо. После американецът напуснал парка и отново, съвсем нетрадиционно, продължил право към къщи, без да се опитва да провери дали е следен. Радиостанциите на ФСБ замлъкнали.

Егоров с отвращение метна доклада в контейнера на бюрото си. ФСБ се поздравяваха сами за „перфектното проследяващо придвижване“, за това, че заекът не е имал и представа, че е бил запущен в бутилка. Голяма работа, помисли си Егоров, и какво бяха постигнали?

Ваня Егоров не знаеше, но суетенето по проследяването, проведено от ФСБ на американския оперативен работник, беше създадо достатъчно вълнения на Марбъл, който бе тръгнал към парка „Соколники“ за срещата с американеца, и той реши да изчака и да наблюдава от една покрита автобусна спирка на улица „Маленковская“, на няколко пресечки от входа на парка. Неговият изключителен уличен инстинкт бе потвърден, когато видя три радиоколи да се придвижват редом една до друга на около сто метра от него. Наблюдаващите екипи се облягаха на калниците на колите, пушеха цигари и не особено потайно си подаваха една бутилка. Това

беше класическата грешка на уличното проследяване, да се струпват и да припкат заедно като тараканки, същински хлебарки.

Много добре, още едно отлагане на смъртна присъда в живота, който съм си избрал, помисли си Марбъл, докато се отдалечаваше от квартала. Колко още му оставаше? Мислеше си какво ще напише във високочестотното си съобщение тази нощ и че е необходимо спешно да намери причина да замине зад граница. Трябваше отново да се срещне с Натаниъл.

На следващата сутрин Зюганов, шефът на отдел „Контраразузнаване“, изпрати класифицирана записка до генерал Егоров, меморандум, имащ за цел да демонстрира далновидността на самия него и овладяването на ситуацията от негова страна.

Би могло да има ограничен брой обяснения за действията на американския офицер:

1. Това би могло да бъде действие за предизвикване, а после за количествено оценяване на потенциалните възможности на лицата, работещи в системата за проследяване на ФСБ, включително и за събиране на разузнавателна информация за сигналите на криптираните честоти на ФСБ.

2. Американецът е открил, че има опашка, отказал се е от планираната среща и е отвел екипите в парка, за да ги подведе.

3. Американецът не е разбрал, но агентът му е провалил срещата по неизвестни причини.

Тази операция на американците изглежда зле планирана и некадърно проведена и отразява нашата трайна оценка за резидента на ЦРУ, Гондорф, като старши офицер, непригоден за справяне със сложните задачи на неговия ранг, нещастен продукт на дългогодишни протекции.

На кого му пука за този полип? — помисли си Егоров. — Ние си имаме достатъчно тъпи, безполезни, разглезени некадърници и в нашата собствена служба.

Ваня знаеше, беше сигурен, че те отново са го изпуснали, че къртицата все още е някъде тук, поти се през нощта в леглото си, предава Русия, излага на риск неговото — на Ваня! — политическо и персонално бъдеще.

После денят му бе съсипан окончателно от един следобеден телефонен разговор с Кремъл, равният глас на президента кълтеше кухо от другия край на криптираната линия. В. В. Путин знаеше за снощната хайка и повтори различните интерпретации на това, което се бе случило. Ваня наум си отбеляза факта, че записката на Зюганов си е намерила път до онзи кабинет.

— Един успех на контраразузнаването срещу американците ще бъде съвсем навременен сега — беше измъркал президентът по телефона. — В период на криза в Родината има по-малко време за хозяйки, домакините, да дрънкат тенджери и тигани в знак протест. — Линията замлъкна, но Ваня не проговори. Той добре познаваше кадансите в говора на президента. — Не разполагаме с излишно време — каза Путин накрая и линията прекъсна.

Ваня се взря в телефонната слушалка и я окачи на апарата. Сукин сын. Кучи син. Той натисна копчето на интеркома си.

— Зюганов, веднага!

Къртицата все още беше тук, но ако тайните срещи в Москва се проваляха, ключът трябваше да е в някоя друга страна, извън Русия. А Наш беше буквално зад съседната врата, във Финландия. Наш. Той отново натисна копчето на интеркома.

— Егорова. Племенницата ми. Незабавно.

След двадесет минути Доминика вече седеше пред бюрото му. Началникът на контраразузнаването Зюганов, чиито крака не докосваха пода, седеше до нея. Всичките три копчета на лилипутския му безформен черен костюм бяха закопчани. Той стискаше двете облегалки на стола, а неизменната му лека невъзмутима усмивка вбесяваше Ваня. Неговото отровно джудже.

Както обикновено, Доминика представляваше изключителна гледка, облечена в морскосиня пола и сако, с коса, вдигната нагоре в обичайната ѝ прическа на кок. Вече не беше такава новачка в

службата, за да не е чувала за неговите изстъпления в килиите за изтезания в „Лубянка“ по време на мрачните години на Съветския съюз.

Това бяха слухове, невероятни, повтаряни единствено между близки приятели вътре в службата. Зюганов се бе изявявал като един от двамата главни езекутори в „Лубянка“, млад за поста си, но много подходящ за тази работа просто защото беше имунизиран за целия й ужас. Говореше се, че джуджето се прехласвало по затворниците си, висящи от гредите на тавана или проснати на масите или на наклонения под, с глави в сифона на канализацията. Той ги опипваше, местеше ги — танц с парцалени кукли, така го наричаха, — облягаше ги на стените, за да може да им говори, докато нервно нагласяше и пренагласяше крайниците им. Доминика си представи мръсните рубашки, пурпурните шии...

— Изглежда, сякаш вечно си седим тук, ти и аз — каза весело Ваня. Доминика изчисти главата си от килията. Тя видя жълтия ореол, ярък и голям. Очертаваше се интересна среща. — Хубаво е да те видя отново.

— Благодаря — тихо каза тя и събра сили за това, което престоеше.

— Доволен съм, че генерал Корчной ти предложи място в Американски отдел.

О, *я стига* — помисли си тя.

— Когато полковник Семьонов ме освободи от Пети отдел, няхах работа. Много съм признателна на генерала за тази възможност — каза Доминика.

— Корчной ми каза, че е впечатлен от работата ти срещу французина — продължи Ваня.

— Въпреки факта, че операцията бе неуспешна — отговори Доминика.

— Всички ние имаме своите успехи и провали — каза Ваня, окъпан в жълто, влизайки в ролята на добър благ човечец.

Гласът на Доминика леко се повиши.

— Операцията срещу Делон все още щеше да бъде в ход, ако Пети отдел не бе действал преждевременно. Ние можехме да проникнем във френското министерство на отбраната.

— Прочетох делото. Имало е перспектива. Защо не сме я реализирали? — меко я прекъсна Зюганов.

Доминика се насили да не облещи очи, като видя параболата от черно, разгръщаща се зад раменете на Зюганов като криле на прилеп. Шейтан, помисли си Доминика, чист дявол.

— Трябва да попитате началника на Пети отдел — каза тя, без да поглежда Зюганов в очите, защото не искаше да вижда какво има зад тях.

— Може би ще го направя — каза Зюганов.

— Е, достатъчно. Няма полза от взаимни обвинения. Ефрейтор Егорова, това не е мястото, на което да се оспорват решения, взети от старши офицери — меко каза Ваня.

Доминика задържа гласа си равен, а очите ѝ не се отделяха от тези на чичо ѝ.

— Точно за това службата се бори за оцеляване. Точно затова Русия не е конкурентна. Заради отношение като това. Заради офицери като Семьонов. Те са кръвопийци, впити в корема, смучещи кръв, неспособни да помръднат.

В стаята настана тишина, докато двамата се взираха един в друг. Зюганов наблюдаваше лицето ѝ, а ръцете му не се помръдваха от ръкохватките на стола.

— Какво да правя с теб, племеннице? — каза Ваня накрая, стана от бюрото си и отиде до големия панорамен прозорец. — Служебната ти характеристика е много добра, не бива да застрашаваш кариерата, която е пред теб. Дори и само начинът, по който ми говориш, е достатъчен, за да те отстраним от службата. Искаш ли да продължиш с оплакванията си?

И помисли за майка си, каза си наум Доминика.

— И помисли за майка си — каза Ваня. — Тя се нуждае от твоята подкрепа.

— Знам, че се възползвам от нашата роднинска връзка — каза Доминика. — Но нашата работа е твърде важна, за да я оставим да се върши по старинен начин, с методите, с които винаги е била вършена. — Тя се обърна, за да може да наблюдава чичо си при прозореца. Разбра две неща. На Ваня не му пукаше за нищо от казаното, той си имаше друг план, който включваше и нея, и затова тя прояви известна волност в коментарите си. Разбра също и че Зюганов

попи думите ѝ, тя можеше да усети как изпуска топлина като пещ. Той беше създание, което не можеше да бъде довошно, ако нямаше плячка. Тя не го поглеждаше.

Ваня поклати глава, взирайки се през прозореца. Добре дошли в съвременното СВР, помисли си той — подобрения, реформи, връзки с обществеността и жени в службата. Младши офицери критикуват старите методи.

— Значи не ти харесват старите методи? — попита я Ваня.

— Не ми харесва, когато по каквато и да е причина се проваля операция, която би могла да успее — отговори му Доминика.

— И си убедена, че можеш сама да проведеш своя собствена операция? — меко попита Ваня.

— С напътствието и съветите на офицери като вас и генерал Корчной... и полковник Зюганов, разбира се — каза Доминика. Тя се насили да включи дребния любител на трупове, седнал до нея.

Той обърна към нея главата си с уши, щръкнали като дръжки на делва, и кимна.

— Повечето биха казали, че ти си твърде млада, твърде неопитна, но ще поживеем, ще видим — Доминика забеляза тона на Ваня, медената фраза преди удара на камшика. — Естеството на задачата, която имам предвид, за нещастие ще те извади от Американския отдел.

— Каква задача? — попита тя. Щеше да запищи, ако ѝ кажеше, че отново трябва да съблазнява някого.

— Задгранично назначение, в резидентурата, ще се занимаваш с оперативна работа. Операция по вербуване. — Ваня нямаше кой знае какви спомени от задгранични операции, но говореше така, сякаш са му доставяли огромно удоволствие.

— Задгранично назначение? — Доминика не знаеше какво да каже. Никога не беше излизала извън Русия.

— В Скандинавия. Имам нужда от някой нов, свеж кадър, с тези инстинкти, които ти демонстрира — каза той. *Имаш предвид с някой мъж.* Той видя очите ѝ и вдигна ръка. — Нямам предвид това, което си мислиш. Имам нужда от оперативен работник.

— Точно това искам да бъда — каза Доминика. — Да бъда член на службата, да работя за Русия.

Зюганов заговори с мек и мазен глас, а думите му бяха възглицночерни.

— Това и ще правите. Задачата е деликатна, изисква големи умения. Една от най-трудните задачи. Вие трябва да унищожите един американски офицер от ЦРУ.

Максим Волонтов, резидентът на СВР в руското посолство в Хелзинки, наблюдаваше от кабинета си как Доминика върви по коридора, за да върне кафеникавата папка в архива за вечерта. Откак бе пристигнала в резидентурата от Москва, Доминика все проверяваше папката, всяка сутрин, и я взимаше в работната зона, за да я чете, и обикновено си записваше нещо в тетрадката, взимаше си бележки. В края на деня я връщаше на чиновника в архива по установената практика на резидентурата. Освен Волонтов и Доминика беше единственият офицер, на когото бе позволено да чете точно това досие. То беше копие на папката на СВР за американския офицер от ЦРУ Натаниъл Наш, изпратено от Ясеново.

Волонтов забеляза краката ѝ на танцорка, тялото под ризата. Той беше на петдесет и пет години, покрит с брадавици, дебел, със зализан нагоре съветски перчем в стил петдесетте години на миналия век. Имаше един железен зъб в задната част на устата, който се виждаше само когато се усмихваше, сиреч никога. Костюмът му беше тъмен, провиснал и лъснат на места. Ако приемем, че съвременните шпиони бяха направени от космически композитни вещества, Волонтов си беше останал целият от стоманени плочки и нитове.

Доминика наблюдаваше с интерес оранжевата мъгла на измамата и кариеризма около куршумообразната му глава. Оранжево, различно от жълто обагрените моржове у дома. Но той се бе задържал много години през наистина трудните времена в КГБ, умееше да се адаптира и да оцелява. Именно специфичните му инстинкти за оцеляване му казваха да се отнася предпазливо с племенницата на първия заместник-директор на СВР Егоров, Въпреки че това го глождеше. Плюс това младата сладурана беше тук по специално назначение. Деликатна задача. След едноседмична подготовка тази вечер Доминика щеше да присъства на първия си дипломатически прием — националния празник на Испания, в елегантното испанско посолство

— и да види дали би могла да зърне американеца Наш. Волонтов също щеше да бъде там и да я наблюдава. Интересно как ли ще се справи с приема? Напомпаните с дизелово гориво мисли на Волонтов се насочиха към великолепните ордьоври, които испанците винаги сервираха.

Доминика бе настанена във временен апартамент в стария квартал на Хелзинки, набързо нает от резидентурата по заповед от Москва, отделен преднамерено от общността на руското посолство, натъпкано в миниатюрни жилища в общия комплекс. Хелзинки беше истинско чудо. Тя се захласваше по спретнатите улици, сградите, боядисани в жълто, червено и оранжево, фасонираните первази и дантелените завеси, които висяха по прозорците дори на магазините.

В удобния си малък апартамент Доминика се подготвяше за испанския национален празник. Постави си грим, облече дрехите си. Изчетка косата си, усещаше колко гореща е дръжката на четката в ръката ѝ. Всъщност тя се чувстваше гореща, готова за битка. Малкият ѝ апартамент бе залят от разлюлени ивици от цветове: червено, алено, лавандула; страст, вълнение, предизвикателство. Припомни си какво я бе инструктирал Волонтов за начина, по който да действа, за да успее с американеца. Тази първа вечер — установяване на контакт, в следващите седмици — инсцениране на нова среща, после редовни срещи, създаване на приятелски връзки, изграждане на доверие, разкриване на навиците и модела му на поведение.

Бяха я инструктирали и в центъра. Преди да напусне Москва, Зюганов бе провел кратък разговор с нея.

— Ефрейтор, имате ли някакви въпроси? — попита я той. Без да дочака отговор, продължи: — Давате си сметка, че това не е операция по вербуване, поне не и в класическия смисъл. Основната цел не е да получим чужда информация. — Той облиза устните си. Доминика остана мълчалива и неподвижна. — Не — продължи Зюганов, — това е по-скоро капан, примка. Всичко, което ни е нужно, е индикация — активна или пасивна — как и кога този американец се среща с агента си. Аз ще направя останалото. — Басовият му глас стана по-копринен. — Обдиратъ. Искам да го одерете до кокал. Оставям на вас да решите как.

Той се втренчи в очите ѝ. Доминика беше сигурна, че той знае за способността ѝ да вижда цветове. Неговите собствени очи казваха:

разгадай ме, ако можеш. Доминика му благодари за инструктажа и бързо се изнесе.

Този Наш беше квалифициран офицер от ЦРУ. Дори и при един-единствен контакт с него щеше да е нужна голяма предпазливост. Но разликата беше, че провеждането на тази операция срещу американеца беше оставена изцяло на нейната преценка. Операцията беше нейна.

Доминика остави четката, стисна ръба на тоалетката и се вгледа в огледалото.

Взря се в себе си. Що за човек беше той? Щеше ли да може да издържи на контакта с него? Ами ако не я хареса? Щеше ли да пробие в неговите дейности? Тя трябваше бързо да определи какъв е правилният подход към него. Помни твоите техники: разкрий, оцени, манипулирай неговите слабости.

Тя се наклони по-близо до огледалото. Резидентът Волонтов ще наблюдава, и онези биволи в центъра също щяха да следят резултата, биволските очи на стадото, всички щяха да са обърнати към нея. Много добре, тя щеше да им покаже на какво е способна.

Американците бяха материалисти, самомнителни, некултурные. В лекциите в академията се подчертаеше, че в ЦРУ осъществяват всичко с пари и технологии, но че им липсва дух. Тя щеше да му покаже дух! Американские, освен това бяха и отстъпчиви, изнежени, избягваха конфликтите, избягваха риска. Тя щеше да му вдъхне увереност. КГБ бе доминирало над американците през шестдесетте, по времето на Хрущов, по времето на Студената война. Сега беше неин ред. Ръцете я заболяха от стискането на тоалетката. Тя наметна зимното си палто и тръгна към вратата. Това момченце от ЦРУ нямаше и идея какво ще му се случи.

Разкошната приемна зала на партерния етаж на испанското посолство беше ярко осветена от трите огромни блестящи кристални полилея. Редица плъзгащи се остъклени френски портали опасваха едната страна на залата, зад която имаше малка градина с декоративна растителност, но в момента те бяха затворени заради мразовития студ на късната есен. Залата беше препълнена и стотици образи се въртяха покрай Доминика, докато тя стоеше на долната площадка, наблюдавайки гостите. Бизнес костюми, смокинги, вечерни рокли,

голи шии, вдигнати коси, шушукане настрани, избухване в силен смях с отметнати глави. Цигарена пепел по реверите, дузина езици, говорени едновременно, стъклария, увита с влажни салфетки. Редовните посетители на партита циркулираха в постоянно променящ се модел, глъчката от гласовете им звучеше като равномерен рев. По краищата на залата имаше поставени маси, отрупани с храна и напитки. Хората се бяха наредили в три редици. Доминика се напегна, за да потисне калейдоскопа от цветове и да се справи с претоварването.

Чудеше се как да привлече погледа на Натаниъл Наш в това стадо. Той дори можеше и да не е тук тази вечер. Минути след като тя влезе в приемната зала, бе притисната от няколко възрастни мъже, на вид дипломати, които се накланяха твърде близо, говореха твърде високо и гледаха твърде очебийно гърдите ѝ. Доминика носеше сив костюм, с един-единствен наниз от перли, жакетът му беше закопчан и само от време на време се подаваше лек намек за черната дантела отдолу. Нищо курвенско, мислеше си Доминика, но изтънчено секси. Безспорно някои скандинавки сигурно биха могли да се обличат като леки жени. Например онази снажна блондинка, застанала до двойния остъклен портал, преливаща извън кашмиреното си горнище — всеки елемент от релефа ѝ се виждаше. Косата ѝ беше много руса, почти бяла и тя си играеше с нея, докато се смееше на нещо, което млад мъж ѝ говореше. Младият мъж. Това беше Наш. Тя познаваше лицето му от стотиците снимки в досието му.

Доминика бавно започна да си проправя път към остъкления портал, но беше все едно да се промъкваш през вечерната тълпа в московското метро. Когато стигна до портала, мис Скандинавия и Наш бяха изчезнали. Доминика се опита да потърси русата глава на жената — амазонката беше с половин глава по-висока от всички в стаята, — но не можа да я види. Както я бяха учили в академията, Доминика тръгна по посока на часовниковата стрелка по външния край на приемната зала, търсейки Наш. Приблужи до една от сервираните маси, до която стоеше резидентът Волонтов. Чинията и устата му преливаха от тапас^[1]. Той не правеше опит да разговаря с никого. Пъхна парче тортиля еспаньола в устата си, без изобщо да си дава сметка за тълпата край себе си.

Доминика продължи да обикаля по краищата на залата. Успя да види широките рамене на блондинката, заобиколена от очаровани потни лица на поне четирима други мъже. Но не и Наш. Накрая го видя в ъгъла на помещението, близо до един от баровете.

Черна коса, спретната фигура, облечен в тъмносин костюм с бледосиня риза и прстичка черна вратовръзка. Лицето му беше открито, изражението — енергично. Той има заслепяваща усмивка, излъчваща искреност, помисли си Доминика. Застана близо до една колона на балната зала, достатъчно небрежно, но така че американецът да не може да я забележи. Но най-забележителното, това, което най-много изненада Доминика, беше, че Наш е обвинен в тъмен пурпур, хубав цвят, топъл, искрен, безопасен. Тя го беше виждала само два пъти при други хора — при баща си и при генерал Корчной.

Наш разговаряше с нисък плешив мъж на около петдесет години, с голям нос, закръглен като патладжан. Тя разпозна в него един от преводачите в руското посолство, как му беше името? Трентов? Титов? Не, Тишков. Преводачът на посланика. Говореше английски, френски, немски и фински. Тя се доближи още, използвайки тълпата при бара като прикритие, и посегна да си вземе чаша шампанско. Чу, че Наш говори на отличен руски, без акцент, със запотения Тишков, който държеше водна чаша, пълна наполовина със скоч. Той слушаше нервно Наш, хвърляше му колебливи погледи и от време на време кимаше с глава. А Наш дори говореше като руснак: ръцете му се отваряха и затваряха, сякаш разпръсваше думите във въздуха. Забележително!

Доминика отпи от шампанското и се приближи още малко. Наблюдаваше Наш над ръба на чашата си. Той седеше спокойно, не притискаше Тишков, но се навеждаше напред, за да бъде чут над глъчката в залата. Разказваше на малкия картоф вица за съветския гражданин, който паркирал пред Кремъл. Един полицай се втурнал към него и изкрещял: „Ти луд ли си? Тук се помещава цялото правителство!“ „Няма проблем — казал човекът. — Ключалките на колата ми са много сигурни.“

Тишков се опитваше да се засмее.

От другия край на бюфета Доминика наблюдаваше как Наш взе още едно уиски на Тишков. Преводачът сега разказваше свой виц и държеше американеца за ръката, докато говореше. Наш се смееше и Доминика всъщност видя, че той прилага силата на своя чар върху

човечеца. Внимателен, очарователен, дискретен, той караше Тишков да се чувства спокойно и удобно.

Той си е шпионин, помисли си Доминика.

Погледна зад Наш и Тишков към Волонтов, застанал някъде в средата на залата. Глиганът резидент изобщо не си даваше сметка за сблъсъка, досущ като по учебник, между американския разузнавач и потенциалната мишена. Наш вдигна поглед и бързо сканира залата. Очите им се срещнаха и се задържаха за миг, Доминика погледна встрани и Наш бързо обърна вниманието си отново към Тишков. Той не показва, че я е забелязал. Но за част от секундата Доминика почувства разтърсване, първото електрическо избърмчаване, зъннннн, когато видиш мишената си отблизо. Нейната плячка. Някога ги наричаха Главния враг.

Доминика се отдръпна леко назад зад колоната и продължи да наблюдава американеца. Очарователно — това естествено, свободно поведение. По-младият мъж поддържаше интереса на по-възрастния Тишков. Уверен, но не и невоспитанный, не груб или арогантен, не такъв като нейните бивши колеги в Пети отдел. Симпатичный. Предишната й нервност за създаването на контакта, за работата й с американеца се изпари. Засърбяха я ръцете, искаше й се веднага да започне да го разработва, да влезе в неговото пространство, в главата му, както бе направила с Михаил в Москва, и да използва лицето и фигурата си, за да привлече вниманието му. Просто въпрос на приближаване, на бързо представяне и...

Не. Успокой се. Докато Тишков е там, тя няма да започне да го разработва. Инструкциите от центъра по отношение на Наш бяха недвусмислени. Контактът трябва да бъде личен, неофициален и никой в посолството не бива да знае, с изключение на Волонтов. Тя трябва да се държи професионално, да бъде точна, пресметлива, хитра. Това бяха изискванията за тази операция и тя нямаше да се отклони от тях. Нуждаеше се от по-добра стратегия, за да се запознае с него, а не просто от планиране на присъствие на всички дипломатически приеми в Хелзинки през следващата календарна година.

Няколко дни по-късно съдбата предостави на Доминика възможността, от която се нуждаеше, на място, което тя никога не би

могла да предвиди. Въпреки скромния уличен вход под непретенциозния неонов надпис, плувната зала „Иржонкату“ в центъра на Хелзинки беше неокласическа перла, построена през двадесетте години на двайсети век, разположена на няколко пресечки от гарата. Медните лампи в стил арт деко покрай балюстрадата на мецанина над елегантния басейн хвърляха движещи се сенки по сивите мраморни пиластри и блестящите плочи на пода.

Благодарение на постоянните уроци по плувна терапия в балетното училище Доминика беше силен и пристрастен плувец. Започна да посещава басейна, който бе на няколко преки от апартамента ѝ, като отдушник. Предпочиташе обедния час. Вечер беше прекалено тъмно, прекалено студено, а и да се прибираш сама по това време беше доста потискащо. Започваше да се чувства все по-самотна и колеблива. Волонтов, изразявайки московското нетърпение, я притискаше да ускори запознанството си с Наш; той не се интересуваше, че нагласяването на правдоподобен случаен „сблъсък“ с мишената, дори и с оглед на това, че Хелзинки бе сравнително малък град, не можеше да се осъществи автоматично.

Пробивът на Доминика дойде, когато Волонтов поиска от нея да изготви един спешен доклад за Ясеново. Тя пропусна обедния си час за плуване, затова отиде след работа въпреки студа и мрака. И видя Нейт да излиза от мъжките съблекални и да върви по ръба на басейна с хавлия на врата. Тя седеше в другия край, с крака, спуснати във водата, когато го видя. Без да бърза, стана и се доближи до една от мраморните колони, и започна да го наблюдава. Той плуваше равномерно и мощно. Доминика гледаше как раменете му се свиват и разпускат, докато гребеше във водата.

Тя потисна нервността си. Трябваше ли да направи скок — буквално и метафорично? Можеше да изчака и да рапортува пред Волонтов, че е открила един от навиците на Наш и че вече се придвижва напред с плановете за установяване на контакт. Но това щеше да се изтълкува единствено като забавяне. Трябваше да действа сега, на мига: привождать в действие, както казваха в академията, задействай операцията. Това беше идеалният шанс за първи контакт, който наистина си беше случаен и ненагласен. Действай!

Доминика носеше скромен състезателен цял бански и проста бяла плувна шапка. Плъзна се във водата и бавно се придвижи през

няколкото коридора до този, в който беше Наш. Заплува бавно, оставайки го да я задмине, после отново го остави да я изпревари на следващата дължина. Нагласи си времето, така че при третия път да се появи в края на басейна, докато той се обръщаше и започваше следващата дължина.

Доминика започна да плува, така че да бъде наравно с Наш, и установи, че ѝ се удава с лекота. Нито един от двамата не плуваше много бързо. През очилата си тя можеше да вижда тялото му под водата, движещо се ритмично в лек свободен стил. Двамата докоснаха ръба на басейна едновременно и започнаха нова дължина към дълбокия му край. По това време Нейт вече бе забелязал плувеца, поддържащ неговото темпо. Погледна под водата и видя, че е жена в състезателен бански, с ритмични и силни движения.

Нейт ускори малко, за да види дали десетина по-дълбоки загребвания няма да го изтеглят малко по-напред от мистериозната плувкия. Тя остана наравно с него без очевидни усилия. Нейт заплува по-бързо, напрягайки мускули, но тя не изостана. Нейт усили леко ударите с краката си и погледна встрани. Тя все още беше там. Приближаваха до стената и Нейт реши да ускори, да направи рязко камшично обръщане и да усили темпото към противоположната стена. Да видим дали ще може да направи такова обръщане и да финишира със спринт. Пое си дъх и приближи до стената. Краката му вече бяха над раменете, стъпалата му удариха експлозивно в плочките, той се отблъсна от стената чисто и силно, готов да ускори. Въртеше ръце с високо вдигнати лакти, забиваше, дърпаше напред, равномерното цап-цап-цап при влизането им във водата изпълваше като метроном ушите му. Ускори ударите на краката си и почувства надигане на вълна около главата и раменете си. Ритмично, бързо ограничи дишането си на една страна, настрани от момичето. Щеше да има достатъчно време, когато докоснеше стената, за да я изчака да дойде запенена до него. През последните пет метра Нейт се разпъна и плъзна, и се обърна настрани, за да погледне по посока на момичето. Но тя беше там и вдигнатата от нея вълна вече плискаше стената в мига, в който той я докосна. Беше го изпреварила. Тя го огледа, изправяйки се в плитката част на басейна. Свали шапката от главата си и разтърси леко мократа си коса.

— Плувате прекрасно — каза Нейт на английски. — Да не сте в някой отбор?

— Не, всъщност не — каза Доминика. Нейт погледна силните ѝ рамене, елегантните ръце, хванали стената, равните къси нокти и тези сини очи, електрикови, големи. Той определи английския ѝ акцент като балтийски или руски. Имаше много финландци, които говореха английски с руски акцент.

— От Хелзинки ли сте? — попита я той.

— Не, руския съм — отговори Доминика, гледайки дали на лицето му ще се появи реакция, презрение, отхвърляне. Вместо това се появи сияйната му усмивка. Давай напред, мистър ЦРУ, помисли си тя. Какво ще кажеш сега!

— Видях как веднъж отборът по плуване на „Динамо“ се състезаваше във Филаделфия — каза Нейт. — Те бяха много добри, особено в бъртерфлая. — Водата от басейна се плискаше по раменете му, отразявайки пурпурната му мъгла.

— Разбира се — каза Доминика. — Руските плувци са най-добрите в света.

Тя се нареди да каже: както и във всички спортове, но се спря. Това вече ще е прекалено, помисли си, успокой топката. Чудесно, контактът е осъществен, националността е определена, сега хвърляй въдицата. Конспиративните техники от „Гората“. Тя отиде до стълбичката, за да излезе от басейна.

— Вечер ли идвате тук? — попита Нейт, когато Доминика каза, че трябва да върви. Мускулите на гърба ѝ се свиваха, когато се качваше по стълбичката.

— Не, разписанието ми е нередовно — отговори Доминика, опитвайки се да звучи като Гарбо, — много нередовно. — Тя гледаше внимателно лицето му — изглеждаше разочарован. Добре! — Не знам кога ще бъда пак тук, но може би ще се срещнем отново.

Тя почувства очите му върху себе си, докато излизаше от басейна и вървеше към женската съблекалня.

Така се случи, че Доминика и Нейт се срещнаха отново в басейна след два дни. Тя кимна неопределено на неговото махване с ръка. Плуваха няколко дължини един до друг. Доминика го даваше полека, бавно, незаинтересовано. Беше благовъзпитана, резервирана, в съзнателен противовес на неговата тромава американска

неофициалност. Постоянно си напомняше да не бъде толкова нервна. Когато я погледнеше, тя разбираше от изражението му, че той нищо не подозира. Той не е наясно какво е това, мислеше си тя с тръпка на вълнение. Офицерът от ЦРУ не знае кой стои срещу него. Когато дойде време да си върви, тя отново излезе от басейна без забавяне. Този път погледна назад към него. Махване, без усмивка. Това беше достатъчно засега.

В продължение на няколко седмици те се срещнаха пет или шест пъти и нито веднъж не беше случайно. Доминика си бе избрала хотел „Торни“, разположен диагонално на улицата срещу входа на басейна. През повечето вечери седеше в салона до прозореца и наблюдаваше пристигането му. Доколкото можеше да разбере, никой не го придружаваше. И никой не го следеше, беше чист.

Доминика се опита да изгражда взаимоотношенията им малко по малко, на недоловими етапи. Тъй като продължаваха да се срещат на басейна, изглеждаше естествено да се представят един на друг. Нейт каза, че е дипломат в американското посолство и работи в икономическия отдел, а Доминика — че е административен асистент в руското посолство. Тя го чу да декламира легендата си и му разказа своята. Той е много естествен, мислеше си тя. Що за обучение получават те? Типичен доверчив американец, неспособен на истинска конспирация. Той я гледаше безхитростно и пурпурната му аура никога не се променяше. Господи, колко е сериозна, мислеше си Нейт. Типична рускиня, страхуваща се да не стъпи накриво. Но той харесваше нейната резервираност, нейната подразбираща се чувственост, харесваше му начинът, по който го гледаше с тези нейни сини очи. Особено много му харесваше как произнася името му, Нейт. Но унило си казваше, че тя не би могла да има допуск до никаква секретна информация. Хайде стига, просто красива секретарка в руското посолството. Двадесет и четири — двадесет и пет годишна московчанка, външно министерство, дипломатическата служба, младши администратор, не бе забравила да махне фамилното и бащиното си име от регистрационния картон в басейна. За да се измъкне от Москва толкова млада, сигурно има високопоставен покровител. Не беше трудно да се повярва, гледайки това лице, тялото под банския. Недостижимо. Нейт реши да я подаде за проверка, просто проформа, но знаеше, че щеше да продължи напред.

Това не беше секс капан за безпомощен французин на родна почва, казваше си Доминика. Това беше операция на чужд терен, срещу чужд разузнавач. Той беше обучен от ЦРУ, тя знаеше, че трябва да навива внимателно влакното на въдицата. Беше написала рапорта си за първоначалния контакт до Ясеново, давайки подробности за първите няколко срещи. Волонтов напираше за по-бърз напредък.

Две седмици, а все още нямаше отговор от Ленгли на грамата за нейната проверка. Типично, на кого ли му пука, мислеше си Нейт. Достатъчно беше да я среща понякога и да се захласва по това лице. Беше я накарал да се усмихне два пъти, английският ѝ беше достатъчно добър, за да схваща шегите. Не смяташе да се разприказва на руски и да я уплаши.

Една вечер, като свършиха с плуването, те се насочиха към стълбичката, за да излязат от басейна, и се блъснаха един в друг. Банският ѝ беше прилепнал до извитите ѝ форми. Нейт видя пулса ѝ под опънатата тъкан. Той ѝ предложи ръката си, за да се изкачи по стълбичката. Нейната ръка беше силна, топла при допир. Той я задържа за миг, после я пусна. Безстрастно лице, никаква реакция. Задържа погледа ѝ за още един миг. Тя смъкна плувната си шапка и разтърси коси.

Доминика знаеше, че той я гледа, и остана хладна, дистанцирана. Какво ли би казал, ако научеше, че тя е била обучавана за лястовичка, ако научеше какво е направила с Делон и с Устинов? Не, тя изобщо, ама изобщо нямаше да го съблазнява. И щеше да чуе крясъците чак от Москва. Не, този път щеше да го направи с дисциплина, с интелигентност, с умение. Давай напред, помисли си тя. Време е да започнеш с отварянето на човешкия плик, да разтърсиш тази разстройващо консистентна пурпурна мантия.

Доминика прие предложението на Нейт тази вечер да се отбият на чаша вино в близкия бар. Лицето му се озари от изненада, после от удоволствие. Да се видят един друг на тротоара изглеждаше странно. Доминика се настани уверено до малката масичка, обгърнала чашата с вино в ръце.

Сега измъкването на информацията: от кое място на Съединените щати произхождате? Имате ли братя и сестри? С какво се занимава семейството ви? Тя вървеше по списък, запълвайки празнотите в неговата папка.

Ако Нейт не беше достатъчно опитен, това можеше да му прозвучи като разпит. Може би просто е нервна или отклонява въпросите за самата себе си. Когато не са напрегнати, руснаците са просто бездушни. Е, добре, нека се отпусне. Той нямаше да прибързва, за да не я уплаши. Да я уплаши с какво, запита се. Тя не беше мишена, а и той не възнамеряваше да спи с нея.

Той поръча черен хляб и сирене. Колко умно, каза си тя, явно мисли, че ние, руснаците, ядем само това. Втора чаша вино? Не, благодаря ви. Накрая Доминика каза, че трябва да се прибира вкъщи. Нейт попита дали може да я изпрати до дома ѝ. Пред вратата на нейния малък модерен блок тя видя, че той се съпротивлява на силния импулс да се наведе за лека целувка по бузата, и го наблюдаваше как се опитва да реши — всички мъже са еднакви, — после му подаде ръка, стисна я здраво и влезе във входа. През стъклената врата видя как той се обърна и си тръгна с ръце в джобовете.

Квалифицираният офицер разузнавач от СВР, възпитаничката на Школата за лястовички и на академията за външно разузнаване се поздрави за хубавата вечер, за сериозния прогрес и особено за това как го отрязва за целувката. После се разсмя. Страхотна куртизанка си, помисли си тя, убийца на гангстери, изкусителка на дипломати и сега отказаться, да откажеш целувка за лека нощ.

— Ей, Ромео! — каза Форсайт, надниквайки в малкия кабинет на Нейт в кабинета на ЦРУ. — Видя ли какво е дошло от централата тази сутрин за Естер Уилямс^[2]? Форсайт имаше предвид резултата от проверката, която Нейт бе поискал с грамата си за Доминика Егорова. Дата и място на раждане: 1989 година, Москва, длъжност: административен асистент, Руското посолство. Той беше изпратил грамата преди повече от месец. Очакваше отговорът от централата да гласи „няма данни“ за тази жена, тя дори не беше в местната дипломатическа листа. Беше му казала, че има нисш административен ранг, на самото дъно. Останалата част от грамата на Нейт бегло описваше контакта, базиран на случайни срещи в плувния басейн. Напълно безполезна, без допуск, без потенциал.

— Не, не съм видял грамата. На дъската ли е закачена? — попита Нейт.

— Ето тук моето копие — каза Форсайт. — Хвърли й един поглед. — Той му подаде документа и се изкиска. Докато Нейт четеше, зад Форсайт се появи Гейбъл.

— О, Томи Фъкфастър^[3]! Прочете ли резултата от проверката? — каза Гейбъл. Той също се смееше. Нейт не ги погледна, а продължи да чете.

1. Проверката на субекта показва потвърден статус на ефрейтор от СВР, вероятно в Първи отдел („Компютърно и информационно разпространение“). Приблизителна дата на постъпване в СВР 2007–2008 г. Завършила академията за външно разузнаване (АВР) 2010 г. Вероятна фамилна връзка с първия заместник-директор на СВР Иван (Ваня) Дмитриевич Егоров. Назначаването на субекта във Финландия не е отразено в списъците на министерството на външните работи на Руската федерация, предполагаем статус TDY (временно назначение) и/или специфична оперативна задача с ограничен срок.

2. Коментар на централата: референтен контакт е от интерес за центр. Семейните връзки на обекта с ръководител на СВР вероятно могат да й подсиgurят уникален допуск и да създадат възможност за много ценно вербуване.

3. Одобрение за старанието на бюрото за предприемчивото разкритие и активната разработка. Насърчете офицера от бюрото да преследва обекта за допълнително оценяване и разработване. Централата остава в подкрепа на оперативните планове на бюрото при необходимост. Поздрави.

Нейт вдигна поглед от грамата към Форсайт и Гейбъл.

— Не можеш да получиш по-добър рапорт от проверката от този — каза Форсайт. — От това може да излезе нещо голямо, ако успееш да стигнеш до края с това вербуване.

Нейт имаше чувството, че краката му се изпълват с цимент.

— Чувствам, че това не е вярно, Том. Тя не е включена в мрежата, рангът ѝ е твърде нисък. Трябва да пробваме дали ще се поддаде на вербуване. Има обаче някаква резервираност и затвореност в нея. — Той отново погледна грамата. — През последните петдесет години в академията не са били допускани жени. Може да пропиляя шест месеца да я разработвам заради едното нищо. Мисля, че трябва да се концентрирам някъде другаде.

Гейбъл се наведе покрай рамото на Форсайт.

— Правилно, обмисли го от край до край. — Той се разсмя. — По дяволите, майтапиш ли се с мен? Бомба като тази, плюс, че е близък роднина на някой от най-горния етаж на СВР? Ти по-добре провери всичко внимателно и старателно. Нямам нищо против да разработваш и някой друг. Но тази дяволска зряла слива само чака да бъде откъсната.

— Схванах, схванах — каза Нейт. — Просто тя не изглежда като оперативен работник на СВР. Мрачна и напласена, поне според моята преценка. — Той сви рамене и погледна другите двама.

— Зарежи тая преценка, хлапе. Ти получи солиден кандидат за разработка — каза Гейбъл и излезе от кабинета. — Ще обсъдим оперативните планове, когато си готов — добави той през рамо.

Форсайт също се обърна да си върви и намигна на Нейт.

Той го погледна и кимна. Окей, да видим докъде ще стигне тая работа, каза си. Прахосване на време. Хайде, мотивирай се.

Отсега нататък Доминика Егорова беше нещо повече от красиво лице. Тя бе мишена за разработка.

Малко по-нагоре по улицата, на която се намираше американското посолство, в руското посолство резидентът Волонтов кастреше Доминика за бавния напредък на операцията ѝ.

— Ефрейтор Егорова, направихте добър старт, но напредъкът ви е твърде бавен. Генерал Егоров изпрати три запитвания за актуализиране на информацията след пристигането ви. Трябва да удвоите усилията си, за да придвижите напред вашето приятелство с Наш. По-чести срещи. Каране на ски заедно. Пътешествия за уикендите. Бъдете изобретателна. Генерал Егоров още веднъж препоръча да култивирате в Наш емоционална зависимост от вас.

Волонтов се облегна назад в стола и прокара мръсни пръсти през намазаната с брилянтин коса.

— Благодаря, полковник — каза Доминика. Чичо й, Семьонов, а сега и този смрадлив мутант. — Може ли да ми кажете, ако обичате, какво има предвид директор Егоров под „емоционална зависимост“?

Спокойният й поглед го предизвикваше да й предложи да съблазни американеца.

— Сигурен съм, че не мога да говоря от името на заместник-директора — каза Волонтов, отклонявайки се от разнебитения мост на техния разговор. — Всичко, което е необходимо, е да се фокусирате върху придвижването на отношенията ви напред. Развийте връзки на доверие. — Волонтов размахна ръце във въздуха, за да илюстрира какво би могло да означава „връзки на доверие“. — И най-важното — накарайте го да говори за себе си.

— Разбира се, полковник — каза Доминика, ставайки от стола. — Ще придвижва нещата напред и ще ви държа в течение. Благодаря ви за ценните насоки.

След заседанието с Волонтов Доминика беше като изпразнена. Той действаше в незначителен и гаден свят, пълен с лукави намеци и инсинуации. „Връзки на доверие“, „емоционална зависимост“. Школата за лястовички. През цялата си кариера ли щеше да се разправя с това?

Докато вървеше към вкъщи, Доминика кипеше от ярост. Отърси се от това! Тя беше изпратена по назначение в чужда страна, живееше в свой собствен апартамент в малък град от приказките. Това беше чудесно. Имаше да върши важна работа срещу квалифициран американски офицер от разузнаването. Е, той не изглеждаше толкова опасен, но си беше офицер от ЦРУ и това беше достатъчно. Тази вечер тя щеше да го подведе да говори повече за себе си. Щеше да го попита какво мисли за руснаците — той все още не си беше признал, че говори езика. Щеше да го накара да говори за Москва. Трябваше да признае, че е бил на работа там. Докато вървеше бързо по осветената улица към „Иржонкату“, несъзнавайки, че куцането й е по-забележимо, тя с нетърпение очакваше срещата.

Нейт също вървеше към „Иржонкату“ и мислеше усилено, главата му беше толкова заета, че едва осъзна, че е забравил за улицата и е игнорирал своите шест правила. Събуди се, плейбой, помисли си

той. Това е първата вечер от новата ти разработка. Той използва червената светлина, за да пресече улицата и смени посоката, за да хвърли поглед наоколо, докато наблюдаваше трафика. Никакви налучквания, никакви случайности. Върви още три пресечки и го направи отново. Няма повтарящи се субекти. Това вече не е забавна свалка със синеока славянка в мокър бански. Не, ако тя беше офицер от СВР — а той все още се съмняваше в това, — Наш щеше да отдели нужното внимание и да направи някои допълнителни оценки. Господи, по-добре щеше да му бъде да разработва този пияница Тишков. Най-малкото той поне имаше достъп до документи и протоколи от тайни срещи. Това би било истински трофей, нещо, което щеше да вдигне шумотевица у дома.

Доминика също бе потънала в мисли и затова пропусна да провери дали не я следят, докато не се озова на три пресечки от басейна. За да поправи небрежността си, тя направи безсмислено обръщане на посоката в алеята — пенсионерите биха завили от възмущение — и се почувства нелепо. Тъй като и двамата разсеяно вършееха по улицата, завиха зад различни ъгли и пристигнаха пред входната врата на басейна в едно и също време. Дишането на Доминика беше ускорено, пулсът на Нейт усилен, но и двамата помнеха какво трябва да си направят един на друг и се захванаха за работа.

Доминика се облегна на дървената преграда на сепарето. Дългите ѝ пръсти бавно обвиха столчето на винената чаша. Нейт седеше срещу нея с опънати крака, кръстосани в глезените. Беше облечен в пуловер с остро деколте и джинси, я тя — в плетена синя жилетка и плисирана пола, с тъмен чорапогащник и черни обувки с ниски токове. Нейт забеляза, че люлее крака си под масата.

— Американците никога не приемат нещата сериозно — каза Доминика. — Винаги обръщат всичко на шега.

— Колко американци познаваш? — попита я Нейт. — Била ли си в Съединените щати?

— В балетното училище имаше един студент американец — отвърна тя. — Той винаги се шегуваше. — Тя нямаше проблем със споменаването на балетното училище, то беше част от легендата ѝ.

— А добър танцър ли беше? — попита Нейт.

— Не особено — каза Доминика. — Програмата беше много трудна, а той не полагаше достатъчно усилия.

— Сигурно му е било самотно — подметна Нейт. — Разведе ли го из Москва, ходехте ли да пийвате заедно?

— Не, разбира се, не, това беше забранено.

— Забранено? Коя част? Пийването или да го накарате да се чувства като у дома си? — попита Нейт, взирайки се във винената чаша.

Доминика го погледна за миг, после отклони очи.

— Виждаш ли, винаги си правиш шеги — каза тя.

— Това не е шега. Просто се чудя какво ще запомни той за Русия, за Москва. Дали ще има хубави спомени от града, или ще си спомня само, че е бил самотен, необичан?

Какво странно нещо каза, помисли си Доминика.

— А ти какво знаеш за Москва? — попита тя, знаейки част от отговора.

— Живях там година, мисля, че ти казах преди, работех в американското посолство. Живеех в жилищния комплекс до посолството.

Никакъв интерес, никакво отклонение.

— Хареса ли ти? — попита тя.

— Вечно бях зает, нямах достатъчно време да изследвам града. — Той отпи глътка от виното и ѝ се усмихна. — Искане ми се да те бях познавал тогава, ти би могла да ме разведеш насам-натам. Освен ако не е било забранено.

Невинно малко момченце, помисли си Доминика. Какъв театър! Тя игнорира коментара.

— Защо си напуснал само след година? Мислех, че дипломатическият мандат е по-дълъг.

Отговорът му щеше да бъде водещото изречение на доклада ѝ.

— Неочаквано се освободи място в Хелзинки — каза Нейт. — И се преместих.

Много хитро, помисли си Доминика. Тя забелязва, че пурпурът около раменете му не се променя дори когато не говореше истината. Много професионално.

— Тъжно ли ти беше, че напускаш? — попита Доминика.

— В някои отношения, да — каза Нейт. — Но освен това ми беше тъжно и за Русия.

— Тъжно за Русия ли? Защо?

— Ние приключихме Студената война, без да си нанесем удар един на друг, но на няколко пъти бяхме на ръба. Каквото и да си мислите за съветската система, тя е минало. Мисля, че всички се надяват Русия да има ново бъдеще, свобода, по-добър живот за гражданите ѝ.

— И ти мислиш, че животът в Русия сега не е по-добър? — попита Доминика, опитвайки се да потуши възмущението в гласа си.

— В някои отношения е по-добър, разбира се — каза Нейт, свивайки рамене. — Но аз мисля, че народът все още страда. Най-жестокият резултат е да видиш зората на новата епоха, но нищо да не се появи от нея.

— Не разбирам — каза Доминика.

Да видим дали ще захапе стръвта, помисли си той.

— Не го приемай погрешно, но аз мисля, че вашите настоящи лидери създават система не по-малко позорна и мракобесническа от съветската в миналото. Но не е толкова очевидно. Тя е модерна, телегенична, в крак с времето. Новите оръжия са петролът и природният газ, но зад сцената има точно толкова жестокост, репресии и корупция, както и преди. — Нейт погледна смутено Доминика и вдигна ръце. — Съжалявам. Нямах намерение да критикувам.

Въпреки цялата си подготовка и практика Доминика никога досега не попадала в подобна дискусия с американец. Тя трябваше да не забравя, че той е разузнавач, че е вещ в изказването на провокативни мнения, за да изстиска някакви коментари от нея. Каза си да се отпусне. Сега не беше моментът да губи контрол. И все пак трябваше да отговори.

— Думите ти не са верни — започна тя. — Това е от този тип антируско отношение, което ние постоянно усещаме. Но то просто не е вярно.

Мислейки за ренегата, офицера от КГБ, отровен с полоний, и за застреляната в асансьора журналистка, Нейт довърши виното си.

— Кажи това на Александър Литвиненко или на Анна Политковска — каза Нейт.

Или на Дмитрий Устинов, помисли си виновно Доминика.

Но въпреки това тя му беше бясна.

ТОРТИЛЯ ЕСПАНЬОЛА В ИСПАНСКОТО ПОСОЛСТВО

Запържете подправени и нарязани на средни кубчета картофи и накълцан лук в много олио, докато омекнат, после махнете и отцедете. Добавете разбити яйца към картофите и лука и ги върнете в намасления тиган. Задушете на средна температура, докато яйцата на дъното започнат да покафеняват. Поставете една чиния върху тигана, обърнете тортилята върху нея, после я плезнете обратно в тигана и запечете, докато стане златистокафява.

[1] Испански ордьоври. — Б.пр. ↑

[2] Естер Уилямс е известна американска плувкиня и актриса в Холивуд (1921–2013). — Б.пр. ↑

[3] Томи Бързото чукане, герой от порнороман. — Б.пр. ↑

Нейт седеше в офиса на бюрото и зяпаше през летвичките на венецианските щори на прозореца. Разсеяно удряше въженцето на щорите и пластмасовата дръжка чукаше в стената и отскачаше назад, клик-клик-клик. Предишната вечер имаше още един прием по случай национален празник в нечие посолство. Няколкото визитни картички на бюрото му нямаха никаква стойност, а между плешките му имаше възел.

Помисли си за плуване и си спомни за Доминика. Той я беше изучавал внимателно, бяха излизали няколко пъти, но все още мислеше, че разработката върви наникъде. Тя беше вярваща, предана, без никакви съмнения, без никакви уязвими места. Той си прахосваше времето. Пластмасовият край на въженцето чукаше в стената. Картичките на бюрото му се подиграваха. Един-единствен лист хартия — последната му грама за контакта с Доминика — лежеше в металната кошница на бюрото му.

Гейбъл пхна глава в кабинета му.

— Исусе, шибания затворник от Зенда^[1] — каза той. — Защо не си на улицата? Заведи някого на обяд.

— Скапах се снощи — каза Ней, зяпайки през прозореца. — Четири национални празника само за тази седмица.

— Поклони се, Хамлет, и аз ще ти дам една перла на мъдростта. Има някакъв перверзен елемент в този гаден HUMINT^[2], с който се занимаваме. Понякога, колкото повече се опитваш да намериш мишени, да започнеш разработка, толкова повече те се отдалечават от теб. Нетърпението, агресията — в твоя случай отчаянието — се усещат във въздуха като мирис на сяр, никой не иска да говори с теб, никой не иска да обядва с теб. Сяр във вятъра. Ти миришеш на развалени яйца.

— Не ти следя мисълта — каза Нейт. Гейбъл се наведе още по-близо.

— Ти си развил страхова невроза от действие, от начина, по който ще се представиш — провлечено каза той. — Колкото по-дълго се взираш в чепа си, толкова по-мек ще става той. Продължавай да опитваш, но отпусни малко педала на газта.

— Благодаря за картинния образ — каза Нейт, — но аз съм от доста време тук и все още нямам нищо, което да покажа.

— Спри или аз ще се разплача — каза Гейбъл. — Единствените типове, на които трябва да се харесаш, сме аз и шефът на това бюро, а ние не се оплакваме... все още. Имаш време, затова продължавай.

Гейбъл вдигна грамата от бюрото на Нейт.

— Освен това тази руска сладуранка е злато, което само чака да бъде изкопано. Започни да я разработваш, за Бога! Имам идея как можем да раздухаме въздуха под полата ѝ за по-добра гледка.

Гейбъл предложи да пратят малък наблюдаващ екип след Егорова, за да получат представа какво прави тя в Хелзинки. Поставянето на опашка след нея се стори на Нейт просто излишно. Той се опитваше да обясни на Форсайт и на Гейбъл, че Егорова е мишена на ниско ниво, обикновен административен служител без допуск до сериозна информация. Наблюдението и щеше да е чиста загуба на време.

— Хайде да не спорим повече — каза Гейбъл. — С други думи, млъквай, по дяволите!

Форсайт вдигна ръка.

— Нейт, тъй като ти си действащият оперативен работник по случая „Егорова“, защо ти да не ръководиш екипа, докато я следи? Полезен опит, а и ще можеш да дадеш някакъв принос. Те са една интересна стара двойка. И двамата са фанатици на тема конспирация, много са опитни в занаята.

Страхотно, помисли си Нейт. Гейбъл беше направил предложение за проследяване, за да даде старт на операцията, а Форсайт го назначи да ръководи екипа, за да го фокусира върху разработката. Форсайт и Гейбъл работеха добре заедно, истински професионалисти, знаеха как да мотивират служителите си.

Гейбъл плъзна една папка към него, предизвиквайки го с поглед да каже нещо.

— Тук е досието на Арчи и Вероника. — Той замълча за миг. — Тези двамата са легенди. Работят още от шестдесетте. И са действали в някои доста горещи операции през годините, включително и по вербуването на Голицин^[3]. Предай им привет от мен.

Двадесет и четири часа по-късно, след двучасов автомобилен тактически обход, който го отведе за час на север по Е75, после на запад по второстепенни шосета до Туулуса и обратно в града, Нейт паркира колата си в обществен паркинг на гара Пасла и навлезе в Ланси-Пасила, район с многоетажни сгради. Намери лесно скромния жилищен блок на четири етажа от тухли и стъкло, със затворени ъглести балкони. Натисна бутона на домофона с надпис Райконен, вратата избръмча и той влезе. Позвъни на звънеца на апартамента на четвъртия етаж.

— Влезте — каза възрастната жена, която отвори вратата. Енергична. На около седемдесет. Вероника. Лицето ѝ беше тясно и аристократично, с прав нос и твърда уста, подсказващо, че на младини сигурно е била доста красива. Леденосините ѝ очи все още бяха поразителни, кожата ѝ — розова, говореща за добро здраве. Гъстата ѝ бяла коса бе вдигната на кок, от който стърчеше молив. Носеше вълнени панталони и лек пуловер. На врата ѝ висяха очила за четене, а на пода до един стол имаше купчина вестници и списания.

— С нетърпение чакахме да се запознаем с теб — каза тя. — Аз съм Яана. — Жената стисна ръката на Нейт и здраво я разтърси. Излъчваше виталност и енергия. Ръкостискането ѝ, очите ѝ, начинът, по който стоеше.

— Искаш ли чаша чай? Колко е часът? — Тя погледна ръчния си часовник, който носеше с циферблата отдолу на китката, класически знак за уличен наблюдаващ, помисли се Нейт. — Достатъчно късно е, за да помислим за нещо по-силно — каза Яана. — Може ли да ти предложиш шнапс? — Всичко това бе изречено във вихъра на движения, жестове, усмивки, намигащи очи.

— Марти Гейбъл ви изпраща поздрави — каза Нейт.

— Колко любезно от страна на Марти — усмихна се Яана, разчиствайки малко пространство върху тънещата в безпорядък ниска масичка. — Той е много мил. Късметлия си, че ти е началник. — Тя сновеше напред-назад между стоята и кухнята, донесе чаши и неясна бистра течност в овална бутилка, която правеше синджир по гърлото.

Шнапсът. — Виждали сме някои доста странни шефове през годините — каза тя, — и от двете страни. Разбира се, руснаците неизменно бяха по-лоши, противни дръвници, опитващи се да оцелеят в тяхната противна система, да са живи и здрави! Те определено ни осигуриха интересни изживявания.

Яана Райконен наля две чаши шнапс, вдигна своята в скандинавски тост, гледайки го в очите, докато отпиваше първата си глътка. Дневната беше малка и комфортна, претрупана с мебели и книжни лавици, обточващи лакираната дървена ламперия на стените. Цялата къща ухаеше на растителен сапун.

— Съпругът ви вкъщи ли е? — попита Нейт. — Надявах се да се запозная и с него.

— Няма да се забави — отговори Яана. — Беше на улицата, за да наблюдава твоето пристигане. — Тя вдигна рамене. — Боя се, че това ни е станало навик.

Нейт се изсмя на себе си. Той беше карал два часа, за да се увери, че няма опашка, и бе пропуснал старика, висящ около собствения си блок. Ето затова работят от толкова дълго, помисли си той.

В този момент в ключалката издрънча ключ, входната врата се отвори и Маркус Райконен влезе в стаята. Арчи. Той водеше кафяв дакел на верижка, който след като подуши за кратко Нейт, дотопурка до леглото си и се плъсна в него. Казваше се Руди. Маркус беше висок над метър и деветдесет и много широк в раменете. Имаше бистри сини очи под рунтави вежди. Отстрани на врата му, под острата линия на челюстта, се открояваха мускулести възли. Движеше се леко и атлетично. Оплешивяваше и носеше остатъка от косата си, подстригана на четка. Ръкостискането му беше много крепко. Носеше тъмносин анцуг с черни маратонки. Отляво на гърдата му имаше малко финландско знаме.

— През улицата в двора? — попита Нейт. — Пейката до стъпалата?

— Добре! — каза Маркус. — Не мислех, че си забелязал. — Усмихна и вдигна чаша с шнапс. — За твое здраве! — каза той и пресуши чашата, гледайки Нейт в очите.

Нейт си спомни обобщеното досие на двамата. Арчи и Вероника бяха сърцето на екипа за едностранно наблюдение на бюрото в

Хелзинки от почти четиридесет години. И двамата бяха вече пенсионери. Арчи бе работил като следовател във финландската данъчна администрация, а Вероника — като библиотекарка. Те бяха ефективни просто защото комбинираха промяната на външността си на улицата с инстинкта за това какво ще направи заекът в следващия момент. Разбира се, те познаваха Хелзинки и неговото метро на пръсти и бяха пораснали заедно с града. Упорити, дискретни, с търпение и с перспективата на цял един живот, те можеха да работят по дадена мишена с месеци, без да ги усетят. Техният стил на покритие беше това, което Гейбъл нарече „по-скоро женска ласка, отколкото докторско докосване“.

Нейт и Райконен оформиха разписанието за наблюдението над Доминика, която щяха да покриват нередовно, но във внимателно подбрано време — вечер след работа, по уикендите, — когато беше вероятно да се случи нещо интересно.

Нейт наблюдаваше работата им от дистанция. Плетени шапки, ръкавици с един пръст и парки единия ден, бизнес костюми и чадъри на следващия. Велосипеди със звънчета и Руди на каишката. Незабележимо малко сиво волво или моторен скутер с кошница. Понякога вървяха заедно, хванали ръце, друг път поотделно. Един ден Яана бе последвала Доминика в един магазин, използвайки инвалидна проходилка. Арчи и Вероника правеха всичко — диагонално наблюдение зад гърба, статично, отпред, отзад, кръстосано, паралелно, жабешко — сменяйки се последователно един след друг.

Нейт се срещна отново с тях в апартамента им след първите две седмици. Те бяха направили снимки. Маркус обобщи резултата. Докладът му беше ясен и прецизен. Яана от време на време го прекъсваше с някои забележки.

— Преди всичко — каза Маркус — ние сме доста сигурни, че до този момент тя не е забелязала или заподозряла, че е под наблюдение. — Той вдигна рамене. — Млада е, но видяхме, че е доста веща на улицата. Не прибъгва до обичайните трикове и се придвижва умело, използва предимствата на заобикалящата я среда. Бих казал, че е значително над средното ниво на улицата.

— Тя вече си познава маршрута. Забелязахме я да използва специфична конспиративна техника само веднъж — каза Маркус, гледайки Яана. — Чакаше на мецанина в хотел „Торни“, който е срещу

плувната зала „Иржонкату“, за да наблюдава идването ти. Изчака няколко минути, после влезе.

— Маркус не е съгласен с мен — каза Яана, — но аз мисля, че тя не е оперативен работник. Не ръководи агенти и не е включена в оперативната поддръжка на резидентурата. Тя няма никаква конкретна работа.

— Разбира се, че има конкретна работа — каза Маркус. — Просто все още не сме я открили. Чакай да мине малко време.

— Едно нещо е сигурно — продължи Яана, все едно не беше чула Маркус. — Тя е самотна. От посолството отива право в своя малък апартамент. Купува си продукти за един човек. Разхожда се сама през уикендите.

— А забелязахте ли някакъв знак за опашка след нея? — попита Нейт. — Има ли някой от резидентурата, който да я наблюдава?

— Мислим, че няма подобно нещо — каза Маркус. — Чиста е. Ще продължим да търсим някакви индикации дали не я наблюдават.

— Аз ще имам още срещи с нея — каза Нейт. — Трябва да ми помогнете за покриването на някои от тях извън плувната зала.

Маркус кимна.

— Като я опознаеш малко повече, ще стане интересно. Особено това, което ще прави веднага след срещите с теб. Това е моментът, когато те винаги тичат към телефона или на randevу със служител от посолството. Доколкото е възможно, уведоми ни за плановите си. Ако искаш, ние можем да ти предложим някои места за среща с нея.

— Едно последно нещо — каза Яана, наливайки си нова чашка шнапс. — Ако ме извиниш, тя изглежда хубав човек, мило момиче е. Има нужда от приятел.

Маркус вдигна вежди и погледна първо към нея, а после към Нейт.

Нейт прегледа докладите на Арчи и Вероника с Гейбъл.

— Добре, дръж я под око, особено ако има някой от посолството, който я покрива — каза Гейбъл. — Ако видиш, че има гръб, тогава е възможно да е оперативна, възможно е дори да разработва теб.

— Не, и за милион години, не! — каза Нейт. — Няма начин.

— Радвам се, че си толкова сигурен. Все пак заеми се с нея, и то сериозно. И помни — бързай бавно.

Нейт си постави за цел да се вижда с Доминика поне веднъж седмично извън басейна. Той претърси града, за да намери места, на които да се срещат, без да ги видят. Срещаха се след работа в барове в сутерени, на кафе в съботните сутрини, на обед в неделните дни в отдалечени ресторантчета. Настаняваше я в стол с гръб към залата. Из цял Хелзинки имаше руснаци от посолството и Нейт искаше да избегне възможността да ги забележат. Създавай приятелство, остани потаен, пристигайте винаги поотделно, тръгвайте поотделно. Стой далеч от телефони, сменяй моделите, изграждай връзка. Загуба на време.

Доминика прилагаше свои собствени конспиративни техники. Тя проверяваше дали не я следят, докато вървеше през града към срещата им. Финландците се зазяпваха в красивото тъмнокосо момиче, вървящо нагоре по ескалатора, пързаящо се по заснежена алея или напускащо магазина през задния вход, без да знаят, че тя търси опашка или че наблюдава през улицата, докато Нейт пристига в тяхното кафене, че брои глави, гледа лица, отбелязва шапки и палта.

Те започваха да се опознават. При последните няколко срещи бяха разговаряли, и то истински, естествена еволюция след толкова време, прекарано заедно. Доминика оценяваше Нейт като честен, естествен, интелигентен. Той не беше некултурен. Беше... ами, просто беше американец. Неговите коментари за живота му в Москва бяха уклончиви и, разбира се, че такива би трябвало да бъдат — той криеше факта, че е бил водещ агент на руска къртица. На Доминика не ѝ пукаше особено от коментарите му за Русия, макар да знаеше, че и тя самата чувства нещата почти по същия начин. Хайде да започваме, казваше си тя. Трябваше да прекарва повече време с него, да продължи да се концентрира върху навиците и стереотипите му. Трябваше да определи кога той действа оперативно.

Доминика усещаше напрежение. Ако скоро не се стигнеше до пробив, при положение че центърът и Волонтов постоянно я притискаха, дали не трябваше да обмисли физически подход? Нелзя! Не трябва! В никакъв случай! Той беше привлекателен, откритостта и хуморът му бяха очарователни. Но забравѸ за това!

Колко срещи бяха имали вече? Нейт предвкушаваше момента, в който отново щеше да види Доминика, но не беше убеден, че би могъл да я убеди в каквото и да било. Тя беше неподатлива. Сблъсъкът със стотици преследващи коли в Москва не бе успял да го обърка, но се притесняваше как да определи какво ще я мотивира. Ако тя имаше оперативна легенда, Нейт не бе успял да я идентифицира. Изглеждаше така, сякаш бе дошла в Хелзинки просто да натрупа опит, а това не се връзваше. Връзката със СВР беше важна, аспект, който би могъл да я превърне в полезна мишена за вербуване. Скоро трябваше да се справи с тази ситуация или Форсайт щеше да стане нетърпелив, а Гейбъл щеше да му скрита задника.

Имаше и нещо друго. Той можеше да гледа лицето ѝ с часове. Исусе, чуй се само! Концентрирай се върху развитието, върху оценката, върху това, което може да я мотивира да действа по определен начин. Те вече разговаряха по-спокойно дори и когато бяха в несъгласие. Тя се разгорещяваше и ставаше дребнава, когато той засегнеше Русия, ясно го виждаше, но също така имаше и чувството, че неохотно се съгласява с него на моменти. Тя не вярваше изцяло на пропагандата. Може би това бе начало? Може би не.

Той се погледна в огледалото и си среса косата. Тази неделя я бе поканил на обяд в малък битов ресторант в Пихлажисто, община на пресечката на метрото на североизток от града. Доминика се бе съгласила да се срещнат там. Преди няколко седмици Арчи го бе предложил като отдалечено и закътано местенце. „Там няма да се натъкнем на никакви руски приятелчета — каза той. — Един от нас ще я наблюдава във влака, другият ще покрива теб.“

Нейт навлече импрегнирано яке над пуловера и кадифените си джинси. Носеше обувки с дълбоки грайфери. Напусна апартамента и тръгна по стъпаловидния маршрут на пометените улици на Круунунхака, после покрай замръзналия бряг, а после по истинския си маршрут, след като се убеди, че е съвсем чист. В другата част на града Доминика също се гледаше в огледалото, отворила широко сините си очи. Не използваше парфюм, но среса косата си за десети път с талисмана от костенуркова черупка. Беше готова да излезе от апартамента и да вземе метрото. Хвърли кос поглед през прозореца към улицата отдолу. Чакаше с нетърпение да разговаря с него, да се препират и всеки път да научава малко повече.

Носеше поло пуловер и жакет от туид над вълнени панталони, за да ѝ е топло, и ниски удобни обувки. Завърза един шал около главата си като някоя стара бабушка, някоя бабка, излезе от апартамента и заключи вратата. Слезе долу в сутерена на блока и мина през мазетата и през парното помещение. Малък коридор я отведе до прозорец с дебела метална решетка, поставен високо в стената, нещо, което Доминика бе открила преди няколко седмици. Изглежда, някога тук е имало улей за сипване на въглища, отдавна неизползван. Беше ѝ отнело почти час да откърти заключената с катинар решетка преди две седмици. Тези проклетни неща не са лесни, особено при положение че имаш само един импровизиран шперц, направен от фуркет. Доминика натрупа кашони, качи се и се провря през прозореца. Страхотен старт за среща, каза си тя, мислейки за това, че ще го види отново.

Затвори решетката и пристъпи по алеята, вглеждайки се в закритите с пердета прозорци. Нищо. Тръгна тихо по алеята, промъкна се между един паркиран пикап и метален контейнер за смет, прекачи се през ниска тухлена стена и излезе на градската улица. Вече беше на една пресечка от нейния блок. Яката на палтото ѝ бе вдигната и шалът скриваше чертите ѝ. Тръгна небрежно към следващата пресечка на запад, проверявайки за повтарящи се лица, като пресичаше улицата и се оглеждаше и в двете посоки. Влезе в комплекса „Кампи“, мина през търговския център, спря до една книжарница, огледа се за опашки, после се насочи към входа на метрото. Застана неподвижно на бавно слизания ескалатор, възползвайки се от рефлекторните прожектори по модните постери на стените. Никакви силуети. Доминика беше на половината път до платформата, когато една слаба възрастна дама, облечена в дъждобран и широка шапка, стъпи на върха на ескалатора и се спусна надолу след нея. Тя държеше букет цветя, увити в зелена хартия, и мрежеста чанта с две ябълки. Вероника се надяваше един ден да може да поговори с това мило момиче, да ѝ да каже колко предсказуема е била, като е използвала търговския център и неговата метростанция, толкова близо до нейния апартамент.

Инструкторът по проследяване на Нейт отпреди сто мрачни години се казваше Джей, бивш физик, който имаше брада като на Ван Дайк, дълга жълтеникавочервена коса и изглеждаше, е, ами, почти като Ван Дайк. Избий си го от главата, не се прави на герой — беше му казал той. — Ако забележиш опашка, нощта ти е приключила, веднага

спираш! — Той бе начертал една хоризонтална линия на черната дъска. — Твоят тактически контролен обход трябва да измъкне на светло опашките, които не виждаш. Целта му е никой да не бъде пропуснат. Всяко проследяване си има повратна точка — каза той, зачертавайки хоризонталната линия с вертикална черта. — Това е моментът, в който лошите момчета трябва да избират дали да останат незабелязани, или да те изпуснат от поглед. — Той изтри ръце от тебеширения прах. — Ако можеш да ги принудиш да се покажат, без да разбиеш сърцата им, ти си успял. Но само за тази нощ. После трябва да започнеш всичко отначало.

Мамка им на техните разбити сърца, мислеше си Нейт. Ако го следяха, трябваше да се издадат. Той се шмугна надолу по дигата близо до железопътното депо зад централната гара, покачи се през телената ограда и се отклони от трафика, докато пресичаше шосе Е12. Чудеше се как ли ще бъде облечена. Пътюм Нейт би могъл да потърси Арчи, но само щеше да си загуби времето. Възрастният човек беше като призрак на улицата, протоплазма, дим около сух лед. Арчи препокриваше Нейт, търсейки повтарящи се лица, използвайки времето и разстоянието. Забрави за палта, забрави за шапки. Арчи гледаше начина, по който хората вървят, техните движения, линията на раменете им, формата на ушите и носа им. Неща, които преследвачите не могат да променят в движение. И обувки. Те никога не си сменят обувките.

Три часа след като изкачи половината Хелзинки и след като видя Арчи — най-накрая — с туристически сак в дясната ръка (чист си!), Нейт беше уверен, че няма опашка. Скромният провинциален ресторант беше собственост на едно афганско семейство. Нейт влезе в малката варосана зала, декорирана с килими по стените, с цветни възглавници на столовете. На всяка маса имаше свещ. Чуваше се тиха музика, идваща от дигитално радио, поставено на полицата. Залата беше празна, имаше една-единствена двойка млади финландци на ъглова маса. От кухнята се носеше великолепен аромат на пикантни подправки и задушено агнешко. Нейт се настани на ъглова маса с лице към предния прозорец. След две минути Арчи и Вероника минаха под ръка покрай същия прозорец, гледайки право напред. Вероника перна носа си с пръст. Сигнал „всичко е чисто“. Арчи мислеше, че жестът е

идиотски, но тя бе непоправима. Той я изгледа и извъртя очи, после двамата изчезнаха.

След минута Доминика се вмъкна през вратата, видя Нейт и тръгна към масата. Хладна, уверена, спокойна. Той дръпна стола ѝ, но тя свали палтото си сама, когато се опита да ѝ помогне. Пристигнаха две чаши с вино. Коляното на Нейт пулсираше, беше го ударил в стълба на една телена ограда преди час. Лявата му ръка беше одраскана след плъзгането по дигата при железопътно депо. Доминика пък си бе скъсала ръкава на жакета при рамото, беше го закачила на ръба на боклукчийския контейнер. Вълнените ѝ чорапи и обувките бяха мокри. Беше стъпила в дълбока до глезените кишава локва докато пресичаше улицата, след като слезе от влака в Пихлажисто.

— Радвам се, че успя да намериш ресторанта — каза Нейт. — Малко е затънтено, но един приятел ми каза, че храната е превъзходна. — Той погледна светлината по косите ѝ. — Надявам се, че не е било твърде далече за теб.

— Пътуването беше леко, във влака нямаше почти никой — каза Доминика.

Само ако знаеше, помисли си Нейт.

— Надявам се ресторантът да ти хареса. Опитвала ли си някога афганска храна?

— Не, но в Москва има няколко афгански ресторанта. Казват, че са добри.

Аурата му беше наситена и свършена и Доминика си спомни за баща си.

— Защото, разбираш ли, малко се притесних, като те поканих в афгански ресторант, притесних се да не помислиш, че съм провокативен — каза Нейт с усмивка. Той искаше да скъси дистанцията, да я накара да се отпусне.

— Не мисля, че си провокативен. Ти си американец, ти просто не можеш да се сдържиш. Започвам да те разбирам малко по малко.

Тя потопи парче от плоския хляб в малка купичка с хумус^[4], наръсен със зехтин.

— Стига да можеш да ми простиш, че съм американец... — каза Нейт.

— Прощавам ти — отговори Доминика, гледайки право в него. Усмивка Мона Лиза и още един залък хляб.

— Тогава съм щастлив — каза Нейт, облегнат на лакти, взирайки се в нея. — Ами ти, ти щастлива ли си?

— Що за странен въпрос! — каза Доминика.

— Не, не точно сега, имам предвид дали изобщо си щастлива, в живота.

— Да — отговори му тя.

— Просто понякога изглеждаш толкова сериозна... дори тъжна. Знам, че баща ти е починал преди няколко години, знам, че сте били близки.

Доминика беше споменала за баща си. Преглътна — не искаше да говори за това и изобщо за себе си.

— Баща ми беше прекрасен човек, университетски професор, щедър и добър.

— Какво мислеше той за промените в Русия? Доволен ли беше от изчезването на Съветския съюз?

— Да, разбира се, както и всички ние, имам предвид, радваше се на промените. Той беше руски патриот. — Тя отпи още глътка вино и сви мокрите си пръсти в обувките. — Ами ти, Нейт? — Тя нямаше да го остави да обсеби разговора. — Какъв е твоят баща? Каза ми, че имаш голямо семейство, но какъв човек е баща ти? Близки ли сте?

Нейт си пое дъх. Те сновяха насам-натам, търгувайки въпрос за въпрос.

Преди седмица Нейт беше доверил на Гейбъл, че работата с това руско момиче не върви наникъде. Тя беше твърде стегната, твърде предпазлива и той не беше направил никакъв пробив в нейната броня.

— Ама ти к'во очакваш? — каза му Гейбъл. — Искаш да я отстреляш веднага ли? Тя е млада и нервна, малка руска откачалка. А и няма такива дяволски чувствителни и услужливи супервайзъри, каквито имаш ти!

Нейт за първи път видя, че Гейбъл има на стената лаоски календар от 1971 година.

— Хвърли й малко кокали, покажи малко нежност. Само недей да се лигавиш с нея, просто се постарай да я отпуснеш.

— Баща ми е адвокат — каза Нейт. — Много успял адвокат, има своя собствена фирма. Влиятелен е в света на правото и на политиката. Близък е с двамата ми по-големи братя, те работят при него.

Адвокатската фирма е основана от семейството ми преди четири поколения.

Близък с по-големите му братя, помисли си тя и подкара направо към въпроса.

— А ти защо не работиш във вашата фирма с баща ти? Би могъл да станеш богат. Не е ли това, което искат всички американци — да бъдат богати?

— Откъде си получила това впечатление? Не знам, предполагам, че винаги съм искал да бъда самостоятелен, независим. Дипломацията ме привличаше, а освен това обичам да пътувам. Затова реших първо да опитам нещо друго.

— Но баща ти не беше ли разочарован, че не си последвал братята си? — попита Доминика.

— Сигурно да, така предполагам — отговори Нейт. — Но може би бяха от това хората вечно да ми казват какво да правя. Знаеш ли какво имам предвид?

Зад клепачите на Доминика проблеснаха образи. Балетът, Устинов, Школата за лястовички, чичо Ваня.

— Но достатъчно ли е просто да избягаш от семейството си?

Не трябва ли да направиш нещо конкретно?

Тя реши, че ще го притисне.

— Начинът, по който бих го описал, не е точно бягство — каза Нейт, леко жегнат. — Аз имам кариера, давам своя принос за страната си. — Той видя лицето на Гондорф да се носи над масата.

— Разбира се — каза Доминика. — Но как точно даваш този принос? — тя отпи още глътка вино.

— По много начини.

— Дай ми един пример — каза тя.

Добре, например аз съм водещ агент на най-добрия източник на ЦРУ, проникване на най-високо ниво във вашите закостенели монолитни служби, за да спрем завинаги световните злостни планове на Руската федерация и на вашия президент върколак, помисли си той.

— Напоследък свърших доста важна икономическа работа във връзка с експорта на дървен материал от Финландия.

— Звучи интересно — каза Доминика, примигвайки към него. — Мислех, че ще започнеш да говориш за световния мир.

Нейт я изгледа. Пурпурната мантия около главата и раменете му запламтя.

— Бих го направил, ако мислех, че руснаците знаят що е то световен мир. — Той се огледа в малкото помещение. — С Афганистан и всичко останало.

Доминика отпи още глътка вино.

— Следващия път аз ще те заведа в един виетнамски ресторант, който знам — каза тя.

Те седяха и се гледаха един друг, и никой не искаше да отклони поглед.

Какво, по дяволите, става? — помисли си Нейт. Май му беше влязла мъничко под кожата. Спомни си какво мислеше Вероника — че Доминика всъщност няма никаква конкретна работа. А дали не разработваше него самия? Сините ѝ очи го гледаха неотклонно над масата.

— Добре, добре — каза Доминика, четейки мислите му. — Но недей постоянно да подценяваш Русия, ние заслужаваме някакво уважение.

Много интересно, помисли си Нейт.

— Ще си спомняме това като нашата първа битка — каза ѝ той.

Доминика отхапа парченце от плоския хляб.

— Както казвате вие, аз ще лелея този спомен.

Храната им пристигна. Доминика си бе поръчала гъста агнешка яхния с леща, която вдигаше пара в голяма купа. Нейт си бе избрал боурани, тъмни карамелизирани парчета тиква в месен сос с кисело мляко. Беше вкусно и той даде на Доминика да опита. Свършиха виното и си поръчаха кафе.

— Следващия път аз ще платя сметката — каза Доминика. Трябва да отидем до Суоменлина, преди да е станало твърде топло и пренаселено.

— Ще оставя ти да уредиш всичко — каза той, а тя кимна, гледайки го през миглите си.

— Знаещ ли, Нейт — каза Доминика, — мисля, че ти си честен, забавен и мил. Приятно ми е, че имам приятел като теб. — Нейт се мобилизира за това, което би могло да последва. — Надявам се и ти да гледаш на мен като на приятел.

Тя вече иска да бъдем приятели, помисли си той.

— Разбира се, че и аз те смятам за приятел.

— Въпреки че съм от Русия?

— Особено защото си от Русия.

Те седяха в гаснещата дневна светлина, гледайки се един друг, и всеки си мислеше накъде върви тази работа и докъде би могъл да докара другия. Четиридесет и пет минути по-късно стояха на платформата на метрото, беше надземна станция. Притъмняваше, стана по-студено, но не толкова, че да замръзнат. Нейт не ѝ предложи да я закара до града, а и във всеки случай тя нямаше да приеме. Той не смяташе да рискува някой от руското посолство да зърне Доминика в колата му с дипломатически номер.

Стъклената муцуна на дебелия мотриса се показва, влакът изфуча в станцията и забави. На платформата нямаше никой друг и осветените отвътре вагони бяха празни.

— Благодаря ти за чудесния следобед — каза Доминика, обръщайки се към него.

Очите им се срещнаха и тя стисна ръката му — истински СВР гладиатор. Той реши да я подложи на малък тест, затова задържа ръката ѝ, наведе се напред и я целуна по бузата. Колко очарователно, каза си тя, но в своята, макар и кратка кариера, тя беше видяла малко повечко. Сигналната свирка звънна и тя влезе във вагона, без да се усмихва, с леко накуцване, и се обърна, за да му махне, докато вратата се затваряше със съскане.

Влакът набра скорост и Нейт видя пред забързаните прозорци една стара дама в пухкава парка, седнала в съседния вагон, с кошничка с плетка в скута си. Влакът се носеше толкова бързо, че Нейт едва успя да види как Вероника първа нося си отстрани. Платформата беше съвсем празна, как бе успяла да се качи на влака?

По време на пътуването си обратно към града и Доминика, и Нейт би трябвало да систематизират впечатленията си, да си припомнят всички детайли и да съставят наум утрешните си доклади за осъществения контакт. Но нито единият от двамата не го правеше. Вместо това Нейт си спомни усещането на бузата и под устните си и как тя пристъпи във влака през отворената врата, с леко замятане в походката, а Доминика си мислеше за ръцете му, едната ожулена и кървяща, и как бе примигнал от изненада, последвана от възхищение, когато беше използвала виетнамския ресторант, за да го предизвика.

Обелете и нарежете на едри парчета тиква и я поръсете обилно със захар, след това покрийте и печете на средна температура, докато омекне и се карамелизира. Сервирайте полята с гъст месен сос, приготвен от запържена телешка кайма, лук на кубчета, чесън, доматиено пюре и вода. Гарнирайте с изцедено кисело мляко, подправено с копър и смлян чесън.

[1] Герой от едноименен роман на Антъни Хоуп (1863–1933), англичанин, който отива на екскурзия в една европейска страна и е помолен да замести краля затворник, с когото си приличат като две капки вода. — Б.пр. ↑

[2] Човешко разузнаване, събиране на информация чрез персонални контакти вместо чрез технически средства. — Б.пр. ↑

[3] Анатолий Голицин, майор от КГБ, завербуван от САЩ в Хелзинки. — Б.пр. ↑

[4] Паста от нахут и тахан със зехтин, чесън, червен пипер и лимонов сок. — Б.р. ↑

Форсайт наблюдаваше през отворената врата как Нейт работи над грамата, отразяваща последните развития от обяда с Егорова. Наш вече активизираше разработката, но засега бе скептичен. Нещата с рускията напредваха бавно и той все още бе колеблив и недостатъчно уверен. Отчаяно искаше да отбележи успех, но колкото повече си блъскаше главата в стената, толкова по-лошо ставаше. А залогът неизбежно се увеличаваше. При всеки нов контакт с Егорова Форсайт се убеждаваше, че централата ще ги притиска още повече, ще предлага външно оценяване, ще изискват оперативни тестове. Ако пък Нейт успееше да я завербува, тогава щяха да настояват и за интервюта, и за полиграф. Последният отговор от централата на докладите за контактите на Нейт беше, както Гейбъл отбеляза, „идиотски предвестник на нещата, които предстояха в бъдеще“:

1. С получаването на тази грама, моля, ограничете съобщенията по този случай до поверителните канали за свръзка. Обектът да бъде наричан с кодово име GT-DIVA. Моля, съставете BIGOT лист^[1] и го изпратете в централата.

2. Централата одобрява работата на бюро и усърдието на оперативния работник за усилията в разработката срещу Дива. Намираме за особено значимо желанието на Дива да се среща с о/р^[2] (несъмнено, неоторизирано) и да дискутира личните си мисли. Подтикнете о/р да продължава да сондира професионални детайли и да определи степента, до която обектът може да реагира. Усилията на о/р за извличане на информация на този етап дават резултати. Чакаме с нетърпение бъдещ напредък. Поздравления!

3. В светлината на получената информация настояваме за актуализираните оперативни планове на

бюрото и обмисляне на оперативни тестове за бъдещ контакт с Дива. Моля, информирайте за следващата насрочена среща и за планираните мерки за сигурност. Централата остава на линия за консултация по възможни следващи стъпки.

Форсайт разпозна знаците. Последното изречение предвещаваше намеса от страна на централата, ако разработката започнеше да се развива. Мишеловите щяха да закръжат, но масовото нахлуване на посетители нямаше да започне, докато времето не се затоплеше, мислеше си Форсайт. Той привика Нейт в кабинета си в края на деня.

— Седни, Нейт. Последната ти грама за Дива е наистина първокласна, обективна, с добра оперативна оценка.

— Благодаря, шефе — каза Нейт. Лично за себе си той не беше толкова сигурен. Знаеше, че нарастващата публика, която виждаше неговите грами, ще ги чете с все по-критично око.

— Конспиративната ти техника е добра, продължавай в същия дух. Марбъл е приоритет, разбира се, но все пак се увери, че разработването ти на Дива не е забелязано от нейното посолство. — Форсайт се замисли за миг. — Този преводач, с когото се запозна, как му беше името? Тишков, той е интересен обект. Но да се разработват двама руснаци в едно и също посолство май не е добра идея, особено след като Дива влиза в играта. Може би трябва да оставиш Тишков за по-късно.

Нейт си помисли, че ако не вербува Доминика, всички Тишковци в Хелзинки няма да могат да му помогнат. Твърде много очаквания. А Форсайт изтъкна и друга опасност.

— Тази разработка вече е в план-листата на централата на високо равнище. Всеки ще си пъха носа в нея. Ако я вербуваш, всички търсачи на горещи удари ще използват от дупките си.

— Сега трябва да разбереш дали Дива е склонна да се съмнява в тяхната система. Дали е готова те слуша и да те остави да я накараш да вземе голямото решение? — Форсайт се облегна назад. — Не е лоша работа да седиш с красива рускиня и да се опитваш да я убедиш да шпионира за теб. Окей, излез оттук и се забавлявай. Вратите са отворени по всяко време, в което изникне някой въпрос.

Гейбъл го заведе в едно малко гръцко бистро и го накара да опита бъркани яйца, пухкави, смесени с лук и домати. Покрай яйцата и многото бири тази вечер Гейбъл се опита да пооправи настроението на Нейт относно разработката на Дива.

— Не се опитвай да я вкараш в леглото, преди да я завербуваш. Тя с основание ще заключи, че си я изучава, за да я хванеш. Първо я вербувай, а после ще имаш възможността да се насладиш на две уникални удоволствия в живота: да бъдеш водещ агент на офицер от СВР и да си ядеш закуската в леглото с пръсти, току-що извадени от нейната...

Гейбъл гаврътна питието си и поръча още две.

— Ей Богу, Марти, чувствам, че наистина израствам под твоите мъдри напътствия — каза Нейт, въртейки очи. — Всичко, което знам, е, че трябва да я накарам да се отпусне, да ме хареса. Но какво ще стане, ако избие на чувства?

Гейбъл го изгледа с възмутено изражение.

— Моля те! Няма такова нещо като оперативен работник, влюбен в агента си. Това не е позволено! Избий си го от главата. Давай и я забий, ако трябва, но любов?

Голямата главна зала на резидентурата на СВР в руското посолство в Хелзинки беше натъпкана с дървени бюра, разположени в нещо като шахматен ред. На нито едно от тях нямаше компютър, но върху повечето имаше електрически пишещи машини със странни лъскави тюркоазни калъфи върху малките метални клавиатури. Това бяха специални JAJUBAVA, пишещи машини, произведени под лиценз в Москва за СВР и ФСБ и пренесени при строги мерки за сигурност в задграничните резидентури, за да е сигурно, че никой няма да бърника по тях.

Стаята беше с нисък таван и натрапчиво осветена от флуоресцентните лампи на тавана, внесени от Москва поради същата причина. Те бръмчаха и примигваха, и се отразяваха в млечнобяло от надрасканите стъкла върху бюрата. Малките капандури по външните стени — резидентурата беше в мансардата на руското посолство — бяха подсигурени първо от външни решетки, после от залостени стоманени кепенци, после от двойни стъкла и накрая от тежки сиви

завеси, чиито ръбове се влачеха разнищени по пода. Подът беше застлан с изтърган килим. Занемарената стая миришеше на застоял цигарен дим и студен черен чай в картонени чашки.

В единия край на залата имаше два кабинета. Единият беше остъклен — помещението за класифицирани документи, — с чиновник, седящ на бюро в кръг от светлина, идваща от настолна лампа с дълга шия. По цялата стена имаше високи сейфове. Чекмеджетата на някои от тях бяха отворени, други — затворени, заключени и запечатани с несиметрични печати от жълт восък, сякаш някой беше хвърлял пържени яйца по тях. Другият кабинет беше абсолютно изолиран, без никакви прозорци — офисът на резидент Волонтов.

Шестимата офицери в резидентурата на СВР държаха главите си надолу над това, което работеха, докато гласът на Волонтов се носеше през затворената врата на кабинета му. Беше очевидно, че той хока наскоро пристигналата от Москва тяхна колежка, младши офицер Доминика Егорова.

— Москва ме тормози да докладваме за прогрес — крещеше Волонтов, надвесен над бюрото си. — Те искат да видят повече резултати срещу този американец.

Оранжевият облак около главата му беше нестабилен като дим, виещ се на спирала. Той наистина е под натиск, помисли си Доминика.

— Аз осъществявам прогрес, полковник — каза Доминика. — Ние имаме повече от десет срещи и всичките са съвсем дискретни. Той с нищо не показва, че е докладвал за контакта на началниците си, което е значително и важно развитие.

— Не ми казвай какво е значително и какво не. Аз ти нареждам и центърът ти нарежда да документиращ всяка твоя среща с Наш. Защо не пишеш телеграми, за да ги преглеждам и изпращам до Ясеново?

— Написала съм няколко телеграми. Вие сам ми казахте да комбинирам няколко съобщения в сбит резюмиран формат. Не мога да пиша за контакти, които все още не са осъществени.

Волонтов захлопна чекмеджето на бюрото си и оранжевият дим се завихри.

— Добре ще бъде да се държиш уважително и да оставиш сарказма за друг път. Искам да ускориш този бавен валс с американеца. Помни, че крайната ти цел е да изкопчиш информация, която да може

да ни отведе до идентифициране на предателя. Това е спешно и е твой главен приоритет.

— Да — каза Доминика, — разбирам крайната цел. Направила съм оперативен план. Всичко се придвижва напред.

— Това включва да наблюдаваш дали изглежда, че той се подготвя за скорошна операция, дали ще пътува, дали е нервен, разсеян или неспокоен.

— Да, полковник, знам всичко това. Уверена съм, че ще успее да открия промените в неговия график. — Доминика не беше сигурна, че ще успее — техните отношения тъпчеха на място, поне така ѝ се струваше.

Волонтов се правеше, че гледа дълбокомислено Доминика.

Очите му пърхаха от брадичката до талията ѝ и обратно.

— Много от индикаторите, които търсим — каза той, облягайки се назад, — вероятно могат да бъдат най-забележими, когато човек познава по-добре мишената си. От моя опит знам — добави Волонтов, — че колкото по-интимни са отношенията, толкова по-интимни са разговорите.

В твоя опит с мароканските носачи на чай, помисли си Доминика. Тя потисна гнева си, докато гледаше брадавиците по врата на Волонтов.

— Добре, полковник. Аз ще се срещна с американеца отново следващата седмица. Няма да забравям вашия съвет за интимността и ще докладвам за прогрес. Ще предложа допълнителни срещи с надеждата да открием работното му разписание. Имам ли вашето одобрение за това?

— Да, да, това ще е добре. Но не подценявай емоционалната зависимост. Разбираш ли? — Оранжева мъгла около главата му, нервност, страх.

Думите излязоха, преди да успее да ги спре.

— Защо просто не вземете да го кажете? — Доминика се изправи от стола си. — Защо просто не ми заповядате да се просна по гръб? Аз съм офицер от службата. Служа на страната си. Няма да позволя да ми говорите по такъв начин. — Тялото ѝ трепереше от гняв и безсилие. Преди навъсеният Волонтов да успее да отговори, Доминика се завъртя кръгом и излезе от кабинета му, затръшвайки вратата зад себе си.

Ако това беше някой друг младши офицер, помисли си Волонтов, щях да го последвам във външната зала и да му одера кожата с брезова пръчка, после да го отпратя у дома под ескорт в подземията на „Лубянка“. Хайде, този път от мен да мине, каза си той. С нейното родословие така ще е по-безопасно. Всички видяха как Доминика изхвъркна от кабинета на Волонтов със зачервено лице и се отправи към своето бюро, точно под тъгла на капандурата. Тя седна, наведе глава и стисна здраво ръба на плота.

Каква луда глава, мислеха си колегите ѝ. Те бяха чули как Доминика повиши глас. Да не би да беше малоумна? Най-добре да стоят настрана от това самоубийство, наистина самоубийство, което май щеше да се случи, мислеха си всички. Всички, освен един.

Разговорът с резидент Волонтов терзаеше Доминика отвътре през всичките пет дни, преди да се срещне отново с Нейт, този път за вечеря в местен ресторант. Вечерта в апартамента си тя гледаше отражението си в тъмното стъкло на прозореца, а светлините от Пунавуори се показваха през върховете на дърветата. Коя си ти? — попита се тя уморено. — Колко още можеш да понесеш. Как копнееше да смачка фасона на звяра, да размаже изсушеното самомнение на тези използвачи и извратеняци. Но ако го направеше публично, щеше да е самоубийство. Не, по-добре тайно отмъщение, което няма да се разкрие, нещо възхитително, което би могла да пази вътре в себе си, нещо, което само тя щеше да знае, че те не знаят.

Волонтов беше просто поредният надзирател в процесията на гнусните надзиратели в нейния живот и кариера, но той беше тук и сега и тя искаше да унищожи него, да угаси мръсното оранжево хало около покритото му с брадавици лице. Операцията срещу Нейт беше от критично значение за Волонтов — той се боеше да не се провали пред центъра. Тя можеше да отмъсти не само на него, а и на тях, като провали тази операция. Как да го направи, без да унищожи себе си? По-късно през тази вечер тя спря с четката за зъби в устата си и се загледа в себе си в огледалото. Можеш да поднесеш изненада на американеца, като свалиш прикритието си и му кажеш, че си от СВР.

Измена. Предателство, това ще бъде предателство. Государственная измена. Държавна измяна. Но пък щеше да съсипе

разработката на Волонтов, щеше да постави американците нащрек и да шашне Нейт. Щеше да е интересно да види изненадата му, когато научи, че тя е офицер разузнавач. Щеше да я уважава заради това, щеше да бъде впечатлен. Щеше да я уважава!

Ей, я стига, ти луда ли си? Забрави ли дисциплината? Отговорността към Родината? Но това не беше действие срещу Родината. Тя щеше да отмъсти на тях, да свали маските им, а не да продава държавни тайни. Тя щеше да държи юздите в свои ръце, тя щеше да реши докъде да стигне. Не, това беше лудост, проблем, не, невъзможно беше... Трябваше да търси удовлетворение някъде другаде. Изчетка косата си и се вгледа в заострената дръжка на четката, представяйки си как я забива с все сила в задника на Волонтов. После изгаси лампата и си легна.

В края на седмицата Нейт и Доминика седяха на ъглова маса в „Ресторанте Вилетта“ в квартал „Тооло“, най-добрия ерзац италиански ресторант в Хелзинки. Пластмасов навес с цветовете на италианското знаме се простираше над приземния етаж на жилищния блок, в който се намираше. Неизбежните червено-бели покривки и обгорели свещи с непочистени капки восък допълваха декора. Времето все още беше студено, но зимата скоро щеше да отстъпи, още десетина сантиметра сняг, после кратката пролет щеше да даде път на прекрасното лято и пристанището щеше да се изпълни с платна и сновящи фериботи. Както обикновено, Доминика и Нейт пристигнаха поотделно. Под зимното си палто тя носеше черна плетена рокля с колан и черни дълги вълнени чорапи. Роклята очерта тялото ѝ, докато си окачваше палтото на облегалката на стола.

Нейт беше облякъл костюм, но без вратовръзка, а ризата му на ситни сини райета беше отворена на врата. Беше излязъл от посолството преди два часа и шофира по шосе Е12, докато стигна до Рускеасуо на запад, после се върна на юг по външните улици и влезе в „Тооло“ едва след като видя колата на Арчи, паркирана в една странична уличка със спусната лява козирка. Чисто е.

Предния ден Нейт се бе посъветвал с Гейбъл.

— Накарай я да говори за работа — каза му той. — Тя е офицер от СВР, това е нейната мръсна тайна.

Нейт кимна. Той се гърчеше, измъчваше се от наложителната необходимост за осъществяване на пробив. Форсайт го хвалеше, Гейбъл го окуражаваше, но Нейт ставаше все по-неспокоен. Той трябваше да осъществи пробив, и то веднага.

Те си побъбриха за минута, докато гледаха неправдоподобно огромното меню.

— Много си тих тази вечер — каза Доминика, гледайки в него над върха на менюто. Същият великолепен пурпур. Той никога не се променя, помисли си тя.

— Труден ден в офиса — каза Нейт. Давай го небрежно. — Закъснях за среща, пропуснах някои цифри в една телеграма, шефът ми не остана особено щастлив и ми го каза.

— Не мога да повярвам, че не си отличник в работата си.

— Е, сега вече се чувствам по-добре — каза Нейт и поръча две чаши вино на кръжация наоколо сервитьор. — Тази вечер изглеждаш чудесно.

— Така ли мислиш? — Той й правеше комплимент. Колко уверен изглеждаше.

— Да, наистина го мисля. Накара ме да забравя шефа ми, работата и скапания си ден.

Неговият шеф. Доминика се запита какво ли си мисли той всъщност. Тя погледна отново към менюто, но й беше трудно да се фокусира върху написаното.

— Ти не си сам, Нейт. И моят шеф ме нахока. — Тя усещаше пулса си в гърлото. Отпи глътка вино и усети как то запали стомаха й.

— Значи и двамата сме загазили. Ти какво направи?

— Няма значение — каза Доминика. — Той просто е много неприятна личност, некултурный. И е грозен. Има брадавици. Колко резидентни в Хелзинки имат брадавици, помисли си тя.

— Какво означава некултурный?

Като че ли не знаеш, каза си Доминика.

— Той е селяндур, няма никаква култура. Нейт се разсмя.

— Как се казва? Дали не съм го срещал по веригата?

Тя бе сменила пет пъти намерението си през последните два дни и накрая взе решение да се въздържа от глупави игри. Погледна към Нейт през масата. Той дъвчеше гризини и й се хилеше. Недей! Измена! Предателство!

— Името му е Волонтов, Максим — каза тя, чувайки гласа си като през нечийи чужди уши. Боже мой, помисли си тя, казах го! Погледна внимателно Нейт. Той преглеждаше менюто и не вдигна поглед, когато тя произнесе името. Аурата около главата му не се промени.

— Не, не мисля, че сме се срещали. — Нейт усещаше как космите по ръцете му настръхват. Мамка му! Какво прави тя? Току-що се разкри.

— Е, тогава си късметлия — каза Доминика, продължавайки да се взира в него. Нейт вдигна поглед от менюто. Дали беше направила грешка и името на резидента просто ѝ се бе изплъзнало? Тя го гледаше равнодушно. Не. Каза го преднамерено.

— И защо е толкова гаден? — попита я той.

— Отвратителен е, старо съветско копеле. Всеки ден ме зяпа, какъв е изразът на английски? — Доминика продължаваше да го гледа равнодушно.

— Съблича те с поглед — помогна ѝ Нейт.

— Аха — каза Доминика.

Никаква реакция от негова страна. Дали бе пропуснал това, което току-що бе казала? Господи, толкова далеч ли бе стигнала? После изведнъж разбра, че не ѝ пука. Тя се бе плъзнала по наклона и сега бе пазител на смъртно опасна тайна. Доволен ли си сега, дурак, ти, малък глупако?

— Звучи ужасно... но аз мога да го разбера защо те зяпа. — Нейт я погледна и ѝ се ухили хлапашки. Исусе, помисли си той, това дойде като гръм от ясно небе. Дали не е сигнал към мен? Преструва ли се? На срамежлива ли се прави?

Той погледна в непоколебимите ѝ сини очи. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха под вълнената рокля. Пръстите ѝ стискаха ръбовете на смехотворно огромното меню.

— Сега ти си некултурный — каза тя. Дали всъщност вече не го знаеше? Или беше толкова добър, че да скрие така реакцията си?

— Е, явно и двамата имаме проблеми в работата. Трябва да си съчувстваме.

— Какво означава „съчувстваме“? — попита Доминика. Синеок втренчен взор.

— Да си плачем един друг на раменете — каза Нейт. Пурпур, стабилен и топъл.

Доминика не знаеше дали да се разсмее, или да запищи.

Остани професионалист.

— Плаченето можем да оставим за после. Сега съм гладна, хайде да поръчваме.

Беше понеделник сутрин, когато Нейт получи от централата предадената по поверителните канали грама с информацията, че Марбъл е съобщил по ковкома^[3], че ще пристигне в Хелзинки след две седмици като участник в руската търговска делегация за двудневната скандинавско-балтийска икономическа среща на високо равнище. Марбъл щеше да използва делегацията като прикритие за пътуването си и да остане под обхвата на радара на контраразузнаването. В допълнение щеше да има и оперативно прикритие — докато траеше срещата, той трябваше да опита да се свърже с водещия член на канадската делегация, заместник-министъра на търговията Антъни Трънк, за когото СВР мислеха, че представлява благодатна мишена за вербуване с оглед предпочитанията му към мъже в ранната му младост.

Висш канадски служител и на това отгоре пидер, педал. Американският отдел имаше предимство и Марбъл беше логичният кандидат за пътуването до Хелзинки — за да подуши парфюмираната персона на Трънк. Командировката бе одобрена от центъра. Тъй като Марбъл знаеше какво ще стане, бяха издадени инструкции за изключване на резидентурата в Хелзинки както от конференцията, така и от операцията. Впоследствие той бе подал сигнал чрез сателитната връзка, че ще има възможност да се срещне с водещите го агенти от ЦРУ късно посред нощ след дневното заседание и приключването на тържествената вечеря. Рисковано, но възможно.

Един анализатор от руската централа щеше да пристигне два дни преди началото на конференцията, за да помогне за подготовката на текущите информационни изисквания за съвещанията. Дълъг лист с допълнителни въпроси, генерирани от предишните разузнавателни доклади на Марбъл, беше изпратен с нова грама в бюрото. Накрая на списъка, както винаги, бяха меко формулираните контраразузнавателни въпроси: имате ли информация за някаква

къртица в правителството на САЩ? Знаете ли за компрометиране на някакви класифицирани материали в САЩ? Знаете ли за някакви разузнавателни операции, насочени срещу лица или учреждения в САЩ? Умерени, меки въпроси с отворен край, предназначени да отворят пещта на фурната, за да се погледне вътре.

Те продължиха надолу по списъка. Презареждането на техническите му устройства беше невъзможно — на връщане от Хелзинки Марбъл щеше да мине през митницата. Планът за контакти в чужбина трябваше да бъде актуализиран. Форсайт забрани на двамата висши офицери, дошли от централата, да участват в разговорите. Нейт беше водещ офицер на Марбъл и той щеше да свърши работата.

Имаше и подготвителни мероприятия, които никой друг не можеше да направи: Нейт се покри, излезе на улицата и изчезна от поглед. Посред нощ той оглеждаше тъмните алеи, ъглите на стените, стълбищата по товарните докове — места за кратка среща — близо до разкошния неокласически хотел „Камп“, където щеше да се състои срещата на високо равнище и където щяха да отседнат делегатите. Мотаеше се покрай кафета, ресторанти, из центъра на града и около Скулптурния музей, изминаваше пеша разстояния, мереше ги с крачки, мереше ъгли, оценяваше човешкия поток и прикритието — това щяха да са местата за светкавичен контакт, — всички в рамките на една кратка разходка около „Камп“.

Накрая, през една нощ, в която по монолитните фасади на железопътната гара се лееше пороеен дъжд, Нейт се качи по страничните ѝ стъпала и точно зад вратата почувства една ръка, а после и тежината на хотелски ключ в джоба си. Един мъж с изпито лице, неофициален агент под прикритие от Европа, беше наел стая в хотел „Гло“ за седмица със случаен псевдоним. Всяка вечер по време на конференцията Нейт щеше да чака в хотелската стая, за да се срещне с Марбъл в мига, в който той успее да се измъкне, да чака лекичко драсване по вратата, да чака да започне дългият разговор в затоплената стая със спуснати щори и включен телевизор в ранните утринни часове, докато градът спи и сменящите се улични светлини се отразяват в безконечни линии по мокрите пуси улици. До момента, в който Марбъл слезеше от самолета в Хелзинки, бюрото щеше да е готово да прекара толкова време с него, колкото позволяваше

безопасността, без да се покаже дори и частица от американски косъм на улицата.

В ранната вечер след края на работния ден Доминика стоеше до прозореца на мецанина в хотел „Торни“ срещу плувния басейн, очаквайки да се покаже Нейт. Сега вече плуваха заедно поне три пъти седмично, но от цели шест дни той не се бе появявал. Странно, мислеше си тя и се чувстваше зарязана. Преди седмица, в една ветровита пролетна неделя, двамата се бяха срещнали на кафе в „Карусел“ на пристанището в Уланлинна. Виждаше се разрастващата се гора от покращащи се такелажни съоръжения, фаловите на мачтите дрънчаха в алуминиевите пилони, а по необичайно синьото небе плуваха облаци.

Доминика бе взела автобус, после метро и накрая две таксита, за да се добере до пристана. Тя поспори със себе си, докато вървеше покрай Хавстранден, но накрая мацна малко парфюм зад ушите си. Той дойде пеша по пътя и в походката му имаше някаква гъвкавост. Нейт, както обикновено, бе очарователен, но имаше и нещо друго. Пурпурната му аура беше мъглява, избледняла. Той беше разсеян, мислите му бяха другаде. Докато преди бяха прекарвали по четири, пет, дори шест часа заедно, сега само след един час каза, че има друг ангажимент — някаква неочаквана работа, не нещо светско, увери я, но трябвало да тръгва. Повървяха малко заедно, после Доминика предложи следващата седмица да вземат ферибота до Суоменлина и да прекарат деня в изследване на старата крепост, а той отвърна, че ще му бъде много, много приятно, но по-добре би било да го направят след две седмици.

Дърветата по улиците напъпваха, те чувстваха слънцето по лицата си. Застанаха на тих уличен ъгъл и се изправиха един срещу друг. Доминика тръгваше към вкъщи, а Нейт — в друга посока. Тя усети, че той излъчва нервна енергия. Явно очакваше да се случи нещо.

— Съжалявам, че съм такава досада — каза той. — Просто имам ужасно много работа. Значи отиваме в крепостта след две седмици заедно?

— Разбира се — каза тя. — Ще те потърся в басейна. Можем да се уговорим за Суоменлина, когато се видим. — И се обърна, за да пресече улицата. Какво, запита се тя, какво я беше прихванало да си слага парфюм! Нейт я наблюдаваше как върви по тротоара в раззеленения квартал, отбелязвайки лекото накуцване в походката ѝ. Стройните ѝ крака на танцьорка се издуваха на прасците и тя леко размахваше ръце, докато вървеше.

После се замисли за скорошното пристигане на Марбъл. Все още трябваше да намери абсолютно чисто място за поставяне на сигнал, което да е близо до хотел „Гло“, за да може Марбъл да разбере кога да се качи до неговата стая. И тръгна.

ГРЪЦКИ ЯЙЦА СТРАПАТСАДА

Задушете в загрято олио обелени и нарязани домати, лук, захар, сол и пипер. Когато се сгъстят, добавете разбити яйца и бъркайте енергично, докато яйцата се изпържат добре. Сервирайте с препечен селски хляб, наръсен със зехтин.

[1] Списък на лица, имащи право на достъп до определена разработка. — Б.пр. ↑

[2] Оперативен работник. — Б.пр. ↑

[3] Специално тайно комуникационно съоръжение. — Б.пр. ↑

Много време мина. Къде е той е? Какво прави? Друга мишена ли имаше, друга жена? Дали не прекъсна контакта, защото тя си свали прикритието? Тя продължи да упорства и всяка вечер заставаше в хотел „Торни“ срещу басейна, очаквайки да го зърне. Разбра, че и тази вечер няма да дойде. Това е, това е, за което ме изпратиха тук. Тя се отърси от образа на чичо Ваня в кабинета му и от лоеното лице на Волонтов, гледащо я всеки ден. На сутринта трябваше да докладва.

Докато се прибираще към апартамента си, Доминика едва забелязваше улиците или светлините в прозорците. Мислеше си какво ще се случи утре в резидентурата. Докладът ѝ за едноседмичното отсъствие на Нейт ще бъде предаден чрез незабавна грама до заместник-директора, само на неговото внимание. Едно спешно искане от отдела за контраразузнаване до пътническото бюро и веднага щяха да получат списък на всички руснаци, пътували до Скандинавия през последните шест месеца и които щяха да пътуват дотам през следващите шест месеца. Дипломати, бизнесмени, учени, студенти, служители, дори и спортни отбори. Списъкът щеше да бъде поименен. Търпеливите вълци в контраразузнаването щяха да започнат да елиминират имена с оглед на възраст, професия, история и най-важното — достъп до държавни тайни. Съкратеният списък на главните заподозрени щеше да съдържа може би дузина или пък стотици имена. Нямаше значение. След това СВР щеше да започне наблюдение върху тях в Москва, да следи пощата им, телефоните им, да претърси апартаментите и дачите им, да разпрати информатори, които да се сближат с тях.

Издирването със сигурност щеше да се разпростре и до Хелзинки, мислеше си тя. Вероятно от контраразузнаването щяха да пуснат екип, който да следи Нейт в продължение на две-три седмици или дори месец, за да наблюдават действията му. Неочаквано и невидимо те щяха да записват наблюденията си, после безкрайното бдение щеше да се прехвърли отново в Москва. Беше неизбежно. В

края на процеса, ако агентът наистина беше руснак, тя или той щеше да бъде арестуван, съден и екзекутиран. Сивите кардинали отново щяха да постигнат своето.

Стъпките ѝ отекваха силно в нощния въздух на притихналия град. Тя се чудеше кой ли беше агентът на Нейт. Защо предаваше Русия? Дали този човек, бил той мъж или жена, беше свестен? Продажен? Изменник? Благороден? Луд? Тя искаше да чуе неговия глас, да види лицето му. Дали би могла изобщо да разбере мотивите му? Дали би могла изобщо да оправдае измяната му? Мислеше си за своята лична простъпка, дошла в резултат на обидата ѝ. Ти доста лесно намери рационално обяснение за това, нали, заговоршчица, нали, велика конспираторке?

Доминика затвори очи и се опря на стената на притъмнялата сграда. В момента тя беше единствената, която подозираше — не, тя знаеше, че Нейт ще се срещне с агента си, с къртицата, и се почувства замаяна. Ами ако не каже нищо? Ако не им даде информацията и силата да победят в този гамбит? Би ли могла да бъде толкова нелоялна?

Помисли си за това как кракът ѝ бе съсипан от онази курва Соня. Спомни си зеления писък на агония в помещението с душовете в академията. В спомените ѝ проблесна оранжевата лампа на тавана, докато безпомощният Делон се гърчеше пред главорезите, спомни си вкуса на кръвта на Устинов в устата. И видя лицето на Аня, посиняло от задушаването.

Нека чакат, каза си тя, изпълнена с решителност. Това щеше да е ужасно опасно и потенциално фатално. Но властта, която би могла да има над Волонтов и чичо Ваня, щеше да е реална. Майка ѝ все ѝ казваше да контролира експлозивния си нрав. И ето сега това ледено парене в гърлото ѝ, то беше наистина въодушевяващо.

Тя тръгна отново. Токовете ѝ чаткаха по тротоара. Имаше и още нещо, което изведнъж осъзна и което я изненада. Тя знаеше достатъчно за Играта, за да е наясно, че Нейт щеше да бъде съсипан и репутацията му ще бъде унищожена, ако загубеше агента си. Тя си припомни времето, което бяха прекарвали заедно в Хелзинки. Не би могла да му причини това, съзнавайки колко много Нейт прилича на баща ѝ и колко много го харесва тя.

На следващата сутрин, с буца в стомаха, от която направо ѝ прилошаваше, тя мина през парадната врата на посолството, после през двора и се изкачи до мансардата по мраморните стъпала, изтрити от безбройните офицери, служили тук преди нея. Служба внешней разведки, службата за външно разузнаване, СВР. На върха на стълбището имаше масивна, сводеста врата, окачена на огромни панти, после друга, с шифрова ключалка, после трета, с електронна клавиатура. Тя постави чантичката си на бюрото си и кимна на колегите си. Волонтов стоеше на вратата на кабинета си и ѝ махаше.

Тя застана пред бюрото му, неспособна да вдигне очи от отпуснатите му месести ръце.

— Ще докладвате ли за някакво развитие, ефрейтор? — попита той.

Чистеше ноктите си с ножче за отваряне на писма. Сърцето ѝ препускаше и пулсирането в главата ѝ не спираше и не спираше. Личеше ли ѝ? Знаеше ли той нещо? Тя чуваше собствения си глас в главата, сякаш някой друг говореше в стаята.

— Полковник, открих, че американецът обожава музеите — каза Доминика. Гласът ѝ звучеше дървено. — Поканих го в арт галерията „Киазма“ наскоро. Планирам след това да вечеряме... в моя апартамент.

Какво каза тя? Точно това, което Волонтов искаше да чуе. Той вдигна поглед от маникюра си, изсумтя, после зяпна в гърдите ѝ.

— Време беше. Постарай се да прекара достатъчно приятно, за да поиска да те посети отново — каза той. — Не си ли забелязала нещо необичайно?

Две думи — да, забелязах — и машината щеше да се задвижи и отговорността ѝ щеше да приключи. Едно просто изречение: Той каза, че следващите две седмици ще бъде зает — ето всичко, което беше нужно. Шумът в ушите ѝ се усили и зрението ѝ се замъгли. Доминика едва различаваше този шопар зад бюрото му, обвит в мръсната си оранжева мъгла. Гърлото ѝ се сви и тя с изненада установи, че краката ѝ треперят, а коленете ѝ се огъват, доста необичайно, но устоя на порива да се облегне на бюрото, наложи си да се спре. Волонтов продължаваше да зяпа в гърдите ѝ. Един кичур от наплесканата му с

брилянтин коса стърчеше отстрани на главата му. В последната хилядна от секундата Доминика се реши.

— На този етап няма какво да докладвам — каза тя. Сърцето ѝ бясно думкаше. Беше преминала през линията, която отделяше обикновеното провинение от извършването на измяна срещу Родината. Те щяха да я разкрият, щяха да изпратят войници с ледени пики да я намушкат до смърт, както Троцки. Щяха да напъхат майка ѝ в пещ. Волонтов я изгледа за миг, изсумтя отново и ѝ махна с ръка да излезе от кабинета му. На Доминика ѝ проблесна, че той нищо не заподозря. Тя беше сигурна в инстинктите си и почувства как ледът във вените ѝ пламти.

Върна се на бюрото си и се отпусна тежко на стола. Ръцете ѝ бяха влажни и трепереха, огледа се из стаята, по лицата на офицерите и на секретарки по другите бюра. Всички бяха свели глави надолу, четяха, пишеха на машина или на ръка. Освен Марта Йеленова, която седеше на второто бюро след нейното. Тя държеше цигара и се взираше в нея. Доминика ѝ се усмихна леко и отклони поглед.

Марта. Единственият човек в посолството, когото Доминика можеше да нарече приятел. Тя беше главен административен асистент в резидентурата. Понякога двете разговаряха в офиса, понякога сядаха една до друга по време на вечери за някой непознат колега от посолството. Една дъждовна неделна сутрин се бяха срещнали за разходка покрай пристанището, между щандовете за прясна храна на пазарния площад. Марта беше елегантна, аристократична, около петдесетте, с гъста кестенява коса, която носеше пусната до раменете. Имаше тъмни изпъкнали вежди над най-поразяващите лешникови очи. Фината ѝ уста имаше склонност да се извива нагоре в крива усмивка, което намекваше за непоклатимо циничен поглед към живота. Тя беше една от малцината със стабилен цвят около главата и тялото ѝ — наситеното рубиненочервено на страстта и топлотата, същото червено, което Доминика виждаше, когато слушаше музика.

Доминика беше сигурна, че на младини Марта е била истинска красавица. Тя се нахвърляше върху всеки мъж в офиса, който направеше дори и най-малък коментар за царствената ѝ фигура, сега малко понапълняла в кръста, и го изпращаше бегом да търси изхода. Марта ни най-малко не се стряскаше от Волонтов и по един характерен начин му казваше, че ще получи ваучера, отчета или месечния доклад,

когато ги приключи. Волонтов не можеше да накърни с нищо нейното олимпийско спокойствие.

Доскоро Доминика не знаеше нищо за живота на Марта, но дори и да знаеше, би се изненадала да научи, че през 1983 година Марта Йеленова е била изпратена от КГБ в Държавна школа номер четири — Школата за лястовички, в гората край Казан. На двадесет години. Баща и участвал в Отечествената война, после станал охрана в централата на НКВД^[1] в Ленинград, партиен член, лоялен васал на държавата. Невероятната красота на Марта била забелязана от един майор от московското КГБ, който бил на инспекция там, и именно той уредил да я наемат в службата, естествено, с надеждата да я назначат за негова специална асистентка. Бащата на Марта познавал играта, но все пак се надявал на по-добър живот за нея, не казал нищо и изпратил единствената си дъщеря в Москва да живее при сестра му и да започне работа във Второ главно управление на КГБ (вътрешна сигурност), в Седми отдел (операции срещу туристи), трето отделение (хотели и ресторанти). Само в Седми отдел работели двеста офицери и хиляда и шестстотин информатори и агенти на почасова заетост.

Щом попаднала в Москва, било неизбежно да бъде забелязана — първо от един полковник от Второ управление. Той я назначил за свой асистент. Впоследствие била забелязана и от един генерал от управлението и той я направил свой адютант, макар Марта да си нямала и представа какво включват адютантските задължения. Разбрала, когато един ден следобед генералът я натиснал на дивана в кабинета си и пхнал ръката си под униформената ѝ пола. Марта го халосала отстрани по главата с (типично съветската) метална гарафа за вода. Последвалият скандал в оказалото се изведнъж необичайно пуританско КГБ се усложнил от факта, че съпругата на генерала била сестра на кандидат-член на Политбюро на КПСС^[2]. И така Марта бързо била прехвърлена в Държавната школа номер четири. Нямала избор. Трябвало да се научи да бъде лястовичка.

Марта притежавала рядката комбинация от поразителна съблазнителност и върховен интелект. Първото качество ѝ служело да привлича безпомощни чужди дипломати, журналисти и бизнесмени. А второто ѝ давало перспектива, остър поглед и далновиден усет за

създаване на влиятелни приятели. В края на почти двадесетгодишната ѝ кариера тя била известна королева ласточек, кралица на лястовичките. Участвала в десетки секс капани на Второ управление, сред които имало и едно вербуване от КГБ на японски милиардер секс маниак, разгонен британски посланик и едно истинско влечуго — индийски министър на отбраната. В апогея на кариерата си Марта била примамката на легендарно съблазняване, компромат и вербуване на шифровачката в германското посолство, благодарение на която КГБ получило възможност да чете криптирания трафик на германците и на НАТО в продължение на цели седем години. Това бил единственият път, когато Марта работила срещу друга жена, но тази разработка и вербовка все още се изучавали във Висшата школа на КГБ като класическа операция.

С годините, извън оперативните си романи, Марта имала и дискретни афери с двама членове на Политбюро, с генерал от Първо главно управление и с доста синове на влиятелни служители в колегиума на КГБ. Множество остарелички шефове с рунтави вежди си я спомняха с обич. Благодарение на тези „ментори“ Марта била недосегаема — дори ѝ била дадена пенсия на майор от Второ главно управление при пенсионирането ѝ като оперативна лястовичка, ей така, от признателните, макар ѝ уморени благодетели. Марта решила да се наслаждава на живота и да види малко и от външния свят, затова поискала — и веднага ѝ била дадена — задгранична служба в Хелзинки.

В началото Марта не знаеше дали Доминика е член на СВР или просто административен служител. Тя определено беше твърде млада, за да бъде назначена зад граница. Фамилията ѝ обясняваше много неща, но фактът, че Доминика нямаше конкретни задължения в резидентурата, идваше и си отиваше когато си искаше и говореше директно и насаме с резидента, навеждаше на мисълта, че тя е в Хелзинки със специална задача. Дрехите ѝ бяха нови, сигурно ѝ бяха подсигурили цял гардероб. Ключките в офиса се активизираха, когато се разбра, че на новодошлата красавица е предоставен отделен апартамент извън жилищния блок за персонала на посолството. На Марта това ѝ звучеше познато.

В резидентурата тя беше коректна, резервирана, вършеше си работата бързо и добре, но с необичайна напрегнатост. На улицата Марта виждаше как очите на Доминика се стрелкат от лицата на хората към вратите, по тротоарите, през уличното платно, използвайки нормални движения, за да маскира постоянните си бегли погледи. Когато седяха заедно в някое кафе, тя виждаше в нея проблясък на доста задоволителна интуиция, лек нюанс на закачливост, сияйна усмивка. Опитната Марта веднага забеляза как Доминика почти несъзнателно използва красотата си — очи, усмивка, тяло — в общуването си. И когато разговаряха, тя разпознаваше кога момичето използва определени техники за водене на разговор и за извличане на информация.

Какво създание — мислеше си Марта, — при това, на оперативна работа! Красота, ум, конспиративна техника и пламенни сини очи. Очевидно беше, че тя има чувство за дълг, обича страната си, но имаше нещо друго под повърхността, подземен извор, който бълбукаше незабележимо. Гордост, гняв, неподчинение. И нещо друго, трудно за дефиниране, някаква скрита страна, склонност към бунт, недоволство, сякаш сама си търсеше белята. Марта се чудеше колко време ще мине, преди тази млада жена, с нейните проникателни очи и природни инстинкти, да осъзнае, че работата на центъра е показуха, нещо, което се прави само за ефект, за шоу. Резидент Волонтов беше краен пример за работна етика, от типа функционери, които бяха управлявали КГБ и Кремъл през последните седемдесет години. Те започнаха да се разхождат извън посолството в края на деня, спираха в някой местен бар за по чаша вино и греховно парче пай с хайвер, сметана и сирене. Говореха за семействата си, за Москва, за преживяванията си. Доминика не спомена Школата за лястовички. Марта се смееше и разсмиваше и нея, и двете се разхождаха под ръка по тротоарите в края на вечерта.

Една нощ в бара, след като деликатно казаха на някакъв противен германец да ги остави на мира, Марта разказа на Доминика историята на живота си и кариерата си на лястовичка. Беше горда, че е служила на страната си, не мислеше за отвратителните години в КГБ. И ни най-малко не се срамуваше от това коя е била и какво е правила. Устните на Доминика затрепериха, тя погледна приятелката си и започна тихо да плаче. След това прекараха дълга вечер, в края на

която Марта знаеше всичко за Доминика. Задачата за преследването на Нейт, чичо Ваня, Школата за лястовички, за французина Делон и дори за Устинов. Думите излизаха от Доминика като порой. Нямаше никаква мисъл за манипулиране или изтръгване на информация. Оттук нататък двете жени бяха просто приятелки.

Вечер след вечер, съсредоточена и хладнокръвна, Марта слушаше и си мислеше: Господи, как тези власти, тези противни началници са успели да изстискат толкова много от това момиче за толкова кратко време. Но тя виждаше сила в Доминика, виждаше и нещо друго. Подозираше, че контактът ѝ с готиния млад американски офицер от ЦРУ беше довел до по-дълбока реакция. Но да каже нещо такова беше все едно да намекне, че може би не е действала правилно, и затова Марта не каза нищо.

— Не знам — каза Доминика. — Той е арогантен, шеговит, не харесва Русия, или поне не ни уважава особено. Чичо Ваня смята, че той е отявлен шпионин.

— Звучи така, сякаш е неприятен тип — каза Марта. — Но така ще е по-лесно да се работи срещу него — дори да се спи с него, за да получиш каквото искаш.

Тя запали цигара и погледна Доминика, която се бе облегнала назад в сепарето. Вече бяха на третата чаша вино.

— Не толкова неприятен, колкото фрустриращ. Но мил. — Тя въздъхна. — Аз трябва да кажа на Волонтов, когато усетя, че провежда операция и че е разсеян. Те искат да го хванат с агента му — каза Доминика. Виното я беше хванало.

— А познаваш ли го достатъчно добре, за да се справиш с това? — попита я Марта. — Ще можеш ли да разбереш?

Доминика отметна кичур къдрица коса от челото си.

— Мисля, че вече да... имам предвид, че вече разбрах — каза тя.

— И изтича право при полковник Волонтов и му докладва? — попита Марта. Тя вече знаеше какво се бе случило.

— Не точно — отговори ѝ Доминика. — Казах му, че ще продължа да наблюдавам.

— И положително не си докладвала за подозренията си, че твоят млад американец е зает с нещо?

— Той не е моят млад американец — каза Доминика със затворени очи.

— Но ти подозираш, че има такова нещо, и Волонтов те е питал направо, а ти не си му казала и дума, вярно ли е? — пропита Марта, навеждайки се към Доминика. — Отвори си очите и ме погледни.

Тя отвори очи.

— Вярно е. Не казах нищо — отговори Доминика и отново затвори очи.

Марта отпи от виното си, забелязвайки с известно безразличие, че Доминика не само е извършила предателство срещу държавата — да се каже предателство срещу Думата звучеше нелепо, — като не бе докладвала и бе излъгала, но тази вечер направи и нея съпричастна в измяната, защото бе чула за нейното престъпление. Тя се протегна и стисна ръката на Доминика.

— Трябва да внимаваш!

Марта бе посветила живота си на Държавата, с години бе игнорирала ексцесиите и жестокостите и лично бе допринесла за съсипването на много мъже, чийто единствен грях беше поддаването на удоволствията на плътта. Но вътре в себе си тя отдавна бе скъсала с тези копелета. Познаваше ситуацията, в която се намираше Доминика. Зверове, помисли си тя, те ще изцедят до капка това красиво, интелигентно момиче, после ще я захвърлят. И ако това, което правеше, дори и най-мъничко разстроеше Владимир Путин, тя щеше да се озове в смъртна опасност. Информацията на Доминика беше като завързана торба със змии — безопасна за момента, но не трябваше да я удря в стената.

Кратката визита на Марбъл в Хелзинки беше триумф в много отношения. Първо, той лично се запозна и осъществи значителен напредък с търговския министър Трънк, като така по безспорен начин доказа, че е необходимо да продължава с преследването на канадското денди. Второ, от трите му среднощни срещи с Нейт в хотел „Гло“, продължили до зори, се родиха осем доклада с информация на най-високо ниво (с бележки за още тридесет и седем възможни) за операции на СВР в Европа и в Северна Америка. Трето, Марбъл бе открил името на заместник-комисаря в Управлението за стратегическа политика и планиране на RCMP^[3], който се срещаше с руски агент доносник, работещ през деня като танцьор в бар „Факс“ в Отава. И

накрая, старият агент повтори по памет — той обикновено нямаше достъп до китайските доклади — есенцията на три рапорта от Пекин, с детайли за борбата за надмощие, която продължаваше да тлее в постоянното присъствие на тяхното Политбюро през последните две години след премахването на Бо Силай в началото на 2012 година. Коментарите на Марбъл относно интереса на президента Путин — „изключително вманиачен“, така го наричаше — към разединяването на Китайската комунистическа партия бяха високо оценени от аналитиците.

Това беше положителната информация от Марбъл. Най-експлозивният момент обаче беше един намек, който Марбъл бе доловил — че има „директорска разработка“, която се ръководи от четвъртия етаж на Ясеново. Ставаше дума за платен агент на Русия, толкова важен и толкова засекретен, че ръководството на СВР водеше случая лично. За контраразузнаването в ЦРУ този факт можеше да означава единствено, че става дума за мегакъртица. Едно правителство, една държава имаше голям проблем, проникването беше много сериозно и опасно и всички в централата се гледаха един друг и се питаха дали шпионинът не е във Вашингтон. Тази част от разузнавателната информация беше обособена от останалото, съобщено от Марбъл, и по нея започна отделна разработка.

Не беше необходимо някой да казва на старата кримка какво да прави. Всъщност той им каза какво ще направи. Знаеше как да дърпа нишките на паяжината, как да седи незабележимо като паяк в нея, чакащ потрепването им. Щеше да събере — полека-лека — колкото може повече информация. Междувременно думите къртица на СВР, директорска разработка и Ясеново се озоваха на белите дъски на дузина анализатори в контраразузнаването на централата на ЦРУ. Те бяха добри в чакането, щяха да чакат с месеци, дори с години, за да напаснат повече парчета в тази мозайка.

Последната вечер Марбъл каза на Нейт, че след шест месеца Антъни Трънк ще присъства на икономическа конференция в Рим, както и на Общото събрание на ООН в Ню Йорк, което му подсигуряваше две бъдещи възможности за пътуване извън Русия под правдоподобното прикритие за преследването на канадеца от СВР.

Централата беше доволна от тази серия срещи с Марбъл и от работата на Нейт. В тайната банкова сметка на Марбъл беше депозиран

бонус и Нейт бе награден с увеличение на редовното си възнаграждение със 153 долара след облагане.

— Страхотно! — каза Гейбъл, като чу за увеличението. — Сто петдесет и три долара. Точно колкото да не обезценят съвсем приноса ти. Осъзнаваш ли, че получи и ваучер за шест безплатни измивания на колата си?

В края на серията срещи, преди Марбъл да се върне в Москва, Нейт повдигна деликатно въпроса за сигурността на генерала. Марбъл доста безгрижно призна, че след като двамата за малко не бяха смазани на снежната московска улица онази нощ — изглежда сякаш се бе случило преди сто години, — в централата на СВР в Ясеново е започнал сериозен лов за разкриване на къртицата. Неговият стар приятел, първият заместник-директор Егоров, беше убеден, че някой висш офицер в руската служба шпионира за ЦРУ.

— С други думи... аз — каза той със смях. Тревогата на Нейт си пролича по лицето му.

— Виж — каза Марбъл, — аз съм привикнал с риска. Знам как работи моята служба. Знам как мисли и действа този жулик, този стар мошеник Егоров. Няма причини за тревога. — Той се замисли за себе си, за четиринадесетте си години като агент на Ленгли, за будните нощи, в които се ослушваше за стъпки по стълбището, или за усещането на стягане в гърдите, когато веднъж го привикаха в Москва „за консултации“. Спомни си неизразимата вълна на облекчение, когато видя пълната конферентна зала, след като бе извикан на едно съвещание. Други преди него бяха влизали в празна заседателна стая с убийце, с главорез, чакащ зад вратата.

Ветеранът успокои своя млад напрегнат водещ офицер и те прегледаха плановете за непредвидени ситуации, за най-опасното действие в забранената зона. Експлотиране. Измъкване на някого на свобода. Отвътре, от Москва, докато те преследват по петите, със семейство или с любовница, свити в багажник на кола, или дръзко прекарване през паспортния контрол. След четиридесет минути Марбъл вдигна ръка.

— Натаниъл, достатъчно за тази вечер. Ти си много изчерпателен и прилежен.

Нейт се изчерви в неловко смущение и те си казаха лека нощ.

Сега, когато Марбъл си беше в безопасност у дома, Нейт се радваше, като четеше цветистите похвали от централата за добре обезпечените и продуктивни срещи с агента. В една грама докладът на Нейт бе характеризиран като „добре приет на най-високо равнище“.

Форсайт го потупа по рамото за добрата работа, а Гейбъл му донесе бира.

— При всички похвали, които получи, никой не мисли за агента — каза Гейбъл. — Твоя отговорност е никога да не забравяш агента си. Схвана ли?

Блясъкът избледня на фона на неотложния проблем на Нейт. Доминика. Накъде вървеше тази разработка? Какво означаваше нейното признание, че работи за резидента? Ако в близко време не постигнеше някакъв напредък в тази посока, от централата щяха да завалят оплаквания.

— Майната й на централата! — каза Гейбъл. — Просто го давай по-леко няколко седмици, къпи се в славата на последното ти ужасно добро изпълнение, после ще решим какво ще правиш по-нататък.

Нейт вече познаваше Гейбъл достатъчно добре.

— Ти всъщност имаш предвид: стани от този стол и хващай улицата, преди да те изритам през парадния вход, нали? — каза му той.

— Да, да, всъщност точно това имам предвид — отговори Гейбъл. — Иди в плувния басейн. Намери твоя СВР ефрейтор.

Занеси й цветя. Кажи й, че си бил нещастен без нея и че много ти е липсвала. Изведи я на вечеря.

— Да ти кажа ли истината, Марти, тя всъщност наистина ми липсваше — каза Нейт, гледайки надолу в килима. После вдигна очи към Гейбъл.

— А стига бе! — каза му Гейбъл и излезе.

ТОРТА С ХАЙВЕР

Смесете задушен шалот^[4], сметана и намачкано сирене нюшател^[5] и излейте сместа във форма за торта.

Посипете с настъргани сварени яйца. Намажете отгоре тънък слой хайвер с малък размер (от есетра или севруга) и охладете. Махнете формата. Можете да мажете от сместа върху блини или триъгълни тостове.

[1] Старо име на КГБ, сега Федерална служба за безопасност. — Б.р. ↑

[2] Комунистическа партия на Съветския съюз. — Б.р. ↑

[3] Кралската конна канадска полиция. — Б.пр. ↑

[4] Вид дребен лук. — Б.р. ↑

[5] Подобно на камамбер френско сирене. — Б.р. ↑

Марта взе известно участие в конспирациите на Доминика. Помогна ѝ за попълването на присъствената книга и работните дневници, така че да демонстрира активност, и двете заедно обсъдиха начина, по който тя трябва да пише докладите си за проведените контакти, за да показват обнадеждаващ прогрес и същевременно да са достатъчно болкоуспокояващи, за да не събудят спящите мечки в центъра. Тя пишеше за приятни, но неопределени сесии с американеца в музея, на обяд, на кафе, със завоалирани препратки към неговата почти апатична неотзивчивост.

— Звучи така, сякаш е много противен — каза Доминика, — а също и аз. Ние ще бъдем две стари моми, ти и аз.

— Така ли мислиш? — попита Марта, палейки цигара. — Може би ще бъдем като двете момичета, които си купуват наденици. Месарят няма дребни за ресто, затова им дава още една наденица. „Какво ще правим с тази третата?“ — прошепва едното момиче. „Тихо — казва приятелката ѝ. — Тази третата ще я изядем!“

Доминика избухна в смях.

Волонтов непрестанно ѝ висеше на главата и предаваше надолу по веригата натиска, на който го подлагаха от Москва. Той забеляза очевидното приятелство между двете жени, застаряващата бивша лястовичка и нейната млада приятелка. А Егорова определено беше под влиянието на Йеленова. Почти хроничната липса на респект и подчинение у Марта с всеки изминал ден се увеличаваше и ставаше все по-очебийна.

В един ветровит бурен ден с проливен дъжд, който идваше на вълни от юг, от Естония, когато Доминика беше извън посолството, Волонтов привика Марта в кабинета си. Тя седна, без да бъде поканена, изпъвайки рамене.

— Искали сте да ме видите, полковник?

Волонтов я погледна, без да говори. Очите му шареха от краката до лицето ѝ. Марта го погледна в очите.

— Какво искате, полковник? — каза отново тя.

— Забелязах твоето близко приятелство с ефрейтор Егорова — каза Волонтов. — Двете, изглежда, прекарват доста време заедно.

— Някакъв проблем ли има в това, полковник? — попита Марта. Тя си запали цигара, вдигна глава и издуха дима към тавана.

Волонтов я гледаше като селски ерген.

— Какво разправяш на Егорова?

— Не съм сигурна, че разбрах въпроса ви, полковник — каза Марта. — Излизаме на по чаша вино, говорим си за семействата, за пътувания, за храна.

— За какво друго си говорите? — попита Волонтов. — Говорите ли си за мъже, за гаджета?

Светлината от флуоресцентните тръби в кабинета се отразяваше в лъщящите ревери на българския му костюм.

— Извинете, полковник — каза Марта, — каква е причината за тези лични въпроси?

Сукин сын, кучият му син!

Волонтов удари с ръка върху бюрото си.

— Не е нужно да ти обяснявам причината — изкрещя той. — Каквото и да си говорила на Егорова, искам да спреш. Твоето всеизвестно цинично поведение и извратените ти схващания й влияят зле. Продуктивността й спадна. Тя изостава от поставената й задача. Писмените й доклади са неудовлетворителни. Остави я на мира. Или ще взема мерки.

Привикнала към всичко това и без да се засяга от флегматичните крясъци на съветския бюрократизъм, Марта хладнокръвно се наведе напред и заби цигарата си в пепелника на бюрото му. Очите му се стрелнаха надолу в отворената й блуза. Тя постави ръцете си на ръба на бюрото и се наведе още по-близо, за да му предостави по-добър изглед.

— Полковник — започна тя, — трябва да ви кажа нещо. Вие сте отвратителен. Вие сте този, който трябва да остави Егорова на мира. Не я мърсете с вашите отвратителни маниери. Тя не е направила нищо лошо.

— На кого си мислиш, че говориш, а? — изкрещя Волонтов. — Ти не си нищо друго, освен една изхабена курва, блядиша! Мога да те изпратя у дома още тази вечер, овързана като свиня, каквато си. И ще

бъдеш изпратена в регионалното пътническо бюро в Магнитогорск, където по цял ден ще можеш да проверяваш пътнически разрешителни, а по цяла нощ ще правиш свирки на беззъбите хокеисти от „Металург“.

— А, да, полковник, всички тези познати заплахи — каза Марта. Тя познаваше този вид гадини, този вид страхливци. — Но какво ще кажете за тази заплаха, полковник? Аз ще ви прескоча. Ще ви създам толкова много проблеми в Москва, че вие ще сте този, който ще стои на колене в Магнитогорск. Ваня Егоров няма да остане доволен да чуе, че вашата резидентура е свалка, купчина боклук и че вашите постижения просто не съществуват. Той ще бъде доста заинтересован да чуе как похотливо оглеждате племенницата му и си мечтаете да заврете лицето ѝ между краката си. Мудак. Копеле.

Това беше колосално непокорство. Това беше предателство.

Волонтов се изправи зад бюрото си и закрещя на Марта:

— Събирай си багажа. До утре вечер да те няма тук. Не ме интересува как: с влак, с кораб, със самолет. Ако не си изчезнала до утре вечер...

— Жопа! Задник! — каза Марта, която бе обърнала гръб към Волонтов и вървеше към вратата.

Треперещ от ярост, той рязко отвори чекмеджето на бюрото си, задраци в него и извади малък автоматичен „Макаров“, пистолета, с който не се бе разделял през цялата си кариера. Никога не беше стрелял с него на бойното поле, никога не бе натискал спусъка от гняв. Сега, с трепереща ръка, той дръпна затвора назад и зареди патрон в цевта. Вече на вратата, Марта чу звука и се обърна. Пистолетът на Волонтов беше вдигнат, насочен право срещу нея.

— Аз не съм Димитрий Устинов, полковник Волонтов. Вие и тези като вас не можете да унищожите всяко същество, което не сте в състояние да контролирате.

Сърцето на Марта думкаше, тя не знаеше дали Волонтов ще дръпне спусъка.

Устинов? Убитият олигарх? Заклан в луксозния си апартамент, кофи кръв, слухове за мафиотска вендета? Волонтов нямаше представа за какво говори тази кучка, но съветските електронни лампи, модел петдесетте години, в главата му започнаха да загряват. Инстинктите му на хлебарка му казаха, че има нещо, скрито под повърхността. Той

свали пистолета. Марта завъртя дръжката на вратата на кабинета му и излезе. Колегите ѝ стояха струпани в коридора — всички бяха чули крясъците.

Вътре в кабинета Волонтов пушеше цигара и се опитваше да се успокои. Пресегна се към обезопасения бежов телефон, с етикет ВЧ — високочастотный, високочестотен.

— Дайте ми Москва — каза той на оператора. След тридесет секунди говореше с първия заместник-директор Егоров. Две минути по-късно му бяха дадени инструкции. Те включваха следното: да игнорира това, което Йеленова му бе казала, да не го повтаря пред абсолютно никого и да не прави нищо повече. Волонтов се опита да възрази, че такова неподчинение подронва авторитета му. По прациящата линия Егоров му каза да внимава и да си отвори ушите.

— Есть человек, есть проблема. Нет человека, нет проблемы — натърти Егоров.

През Волонтов премина ледена тръпка. Той знаеше тази фраза наизуст. Един от афоризмите на другаря Сталин. „Има човек, има проблем. Няма човек, няма проблем.“

Нейт и Доминика седяха на дивана в неговия апартамент. Светлините от пристанището се процеждаха през прозореца, а от тъмнината зад островите в залива долиташе басовият звук на корабна сирена. Екип чистачи бе проверил апартамента на Нейт, за да може да я покани на вечеря. На този етап никой не знаеше кой има оперативно предимство. Никой не знаеше докъде ще доведат съответно неговите или нейните усилия. Нито пък някой разбираше напълно залозите на играта. И двамата знаеха, че очакват с нетърпение да се видят. Малката дневна на Нейт беше слабо осветена от две лампи. Свиреше тиха музика, балади на Бени Мур.

Нейт беше сготвил специално за Доминика vitello picatta, телешки ескалопи с лимонов сос и каперси. Тя стоеше, опряна на кухненската маса, за да го наблюдава как леко сотира изтънените като хартия медальони в олио и масло. Приблужи се до печката, докато той наливаше вино и лимонов сок в тигана, за да глазира основата, след което добави лимонови резенчета и каперси и накрая парчета студено масло. Сложи парчетата телешко обратно в тигана, за да ги затопли.

Изядоха вечерята на дивана, сложили чиниите в скута си. Доминика си изпи виното и си наля повторно.

Те бяха подновили отношенията си след прекъсването от няколко седмици и се бяха виждали вече няколко пъти. В една мразовита неделя, докато се разхождаха около старата крепост, беше започнал и познатият им спор.

— Ти си живял в Москва цяла година, за Бога! — каза Доминика. — Но не знаеш руски. Представите ти са черно-бели. Не си научил нищо.

Нейт се усмихна и ѝ предложи ръката си, за да се опре на нея, докато вървеше по тревистия парапет, част от крепостната стена. Доминика не я прие и упорито продължи сама напред.

— Виж, национализмът не е лошо нещо. Вие имате много неща, с които да се гордеете — каза ѝ Нейт. — Но светът не е населен с ваши врагове. Русия трябва да се концентрира върху това да помага на своя собствен народ.

— Ние се справяме много добре, благодаря ти — каза Доминика.

Те продължиха кавгата и в апартамента му след вечеря.

— Просто казвам, че Русия не се е променила фундаментално от старите времена, че тя пропуска великите възможности пред себе си. Че всички познати лоши навици са се завърнали.

— Какви лоши навици? — попита Доминика. Тя подсушаваше една чиния на мивката.

— Корупция, репресии, затвори. Съветското поведение отново е станало стандарт, то задушава демокрацията в Русия.

— Ти сякаш си доволен да го повтаряш като по списък — каза Доминика. — Предполагам, че в Америка няма нищо подобно?

— Със сигурност и ние си имаме нашите проблеми, но не хвърляме дисиденти в затвора и не убиваме политически опоненти. — Нейт видя как лицето ѝ се промени. — Има хора, които ценят хуманността, които вярват, че всички имат права, без значение от коя страна са. Е, има и хора, на които явно не им пука особено за техния събрат, които нямат съзнание, като някои от тези в бившия Съветски съюз, в старото КГБ. Някои от тях изобщо не са изчезнали.

Доминика не можеше да повярва, че водят този разговор. На първо място, беше обидно да седи тук и да бъде поучавана от този

млад американец. На второ място, тя знаеше, че много от казаното е вярно, но беше немислимо да си го признае.

— О, значи си експерт — каза тя, остави чинията и взе друга — по КГБ?

— Е, ами познавах един-двама от тях — каза Нейт. Доминика продължи да подсушава чинията, без да спира.

— Познавал си хора от КГБ? Невъзможно. И кои бяха те? — попита тя. И какво ще направиш, ако той ти каже?

— Никой, който ти би могла да познаваш. Но ако трябва да сравнявам, аз лично предпочитам да общувам с офицери от СВР. Те са много по-симпатични.

Пак тази ухилена усмивка и този наситен пурпур.

Доминика не реагира, но погледна часовника си и каза, че става късно. Нейт ѝ помогна да си облече палтото и издърпа косата ѝ от яката. Докато го правеше, тя почувства как пръстът му докосна врата ѝ.

— Благодаря ти за вечерята, Нейт — каза тя. Едва се сдържаше да не избухне.

— Може ли да те изпратя до вас? — попита той.

— Не, благодаря ти — каза Доминика, отиде до входната врата и се обърна, за да му подаде ръка, но той беше точно зад нея и постави своята на рамото ѝ, а после я целуна леко по устата. — Лека нощ — каза тя и излезе в коридора с пламтящи устни.

ТЕЛЕШКА ПИКАТА НА НЕЙТ

Начукайте малки телешки медальони, докато станат тънки като хартия. Подправете и запържете бързо в масло и олио, докато придобият златист цвят. Извадете ги и ги покрийте. Сложете в тигана сухо бяло вино и лимонов сок и варете до сгъстяване. Намалете температурата, добавете тънки лимонови резенчета, каперси и студено масло. Варете, докато получите гъст сос на слаба температура (внимавайте да не заври отново). Върнете медальоните в соса, за да се стоплят.

Вече беше след полунощ, хелзинкският сняг бе отстъпил пред дъждовете на зараждащата се пролет, които се лееха по паважа, капеха от голите клони на дърветата и потракваха по прозорците. Нейт се тръшна на леглото си. На дванадесет пресечки по-нататък Доминика лежеше будна, слушаше дъжда и чувстваше как по устните ѝ още трепти целувката за лека нощ на Нейт. Беше доволна, че го е спасила, и реши, че отново ще го направи, ако се наложи.

Слава Богу, че я имаше Марта. Приятелката ѝ не само я подкрепи в решението ѝ, но ироничните ѝ горчиви коментари за живота ѝ бяха помогнали да избистри мисленето си, особено относно криенето на тайни от службата. Марта не вярваше в сляпата отдаденост. Тя ѝ каза да не бъде *tricoteuse*^[1], да бъде вярна на себе си, да бъде предана първо към себе си, после, ако остане място, и към Русия. Доминика се тръшна на леглото си.

На пет пресечки на изток Марта Йеленова отвори вратата на апартамента си в блока, запазен за служители на руското посолство. В коридора на кооперацията се носеше тежка миризма на готвено зеле и варено телешко и ѝ напомни жилищните сгради в Москва. Изтръска дъжда от шлифера си и го окачи на закачалката до вратата.

Апартаментът ѝ беше малък, една-единствена стая с отделен кухненски бокс, зад който имаше миниатюрна баня. Жилището бе използвано от поколения служители на руското посолство и беше занемарено и мрачно, мебелите бяха надраскани и нестабилни. Марта се препъна, докато сваляше мокрите си обувки. Изкиска се на себе си. Беше пийнала и позалиташе след една дълга самотна вечер в малко заведение. В някакъв момент на вечерта си бе поръчала пит-и-панна, популярна скандинавска яхния от телешко, лук и картофи. Напусна заведението и повървя до дома си в дъжда. Беше минало известно време от сблъсъка ѝ с Волонтов и очакваното отзоваване в Москва, мъмренето, уволнението от службата така и не се бяха случили.

Резидентът преднамерено и упорито я игнорираше, но не се стигна до абсолютно нищо.

Марта видя, че през последните дни Доминика се опитва да си урежда по-чести оперативни срещи с Натаниъл, най-вече защото това поддържаше щастлив Волонтов, но и — както тя забеляза — защото момичето очакваше с нетърпение да се види с младия американец. Волонтов бе привикал и нея в кабинета си и когато Доминика се върна на бюрото си, ѝ намигна.

— Той беше много спокоен, говореше ми с почти извинителен тон — каза ѝ тя, докато си пийваха вино след работа. — Насърчи ме да продължавам да работя, да се опитам да ускоря темпото, ако мога.

— Не вярвам на това мекотело — каза Марта. — Моят съвет, Доми, е да продължаваш да им казваш, че работиш много усърдно, че напредъкът е бавен, но си окуражена от развитието на отношенията. Те всички искат да докладват за успех в центъра, затова Волонтов ще прави мили очи.

По късно през нощта, докато се прибираха, залитайки от виното, тя каза на Доминика, че ако поне едната от двете има някакъв здрав разум, и двете би трябвало да дезертират. Скандално!

Марта влезе в спалнята си. Стовари се тежко на леглото, смъкна мокрите си дрехи и ги пусна на купчина върху пода.

Облече си късо горнище на една пижама. Беше от Индия, светлобежово, избродирано със зелени и златни конци. От врата до подгъва имаше зелени копчета в тон с бродерията. Застана пред нащърбеното огледало и се огледа. Пижамата ѝ беше подарък от един генерал от ГРУ, назначен в съветското посолство в Ню Делхи. Беше се запознал с Марта по време на операция, включваща секс капана срещу индийския министър на отбраната. Изкараха гореща афера, която продължи осем седмици, но накрая той я прекрати. Да имаш кралицата лястовичка като временна московска забегка беше едно, но съвсем друго — да се задомиш с „някой като нея“.

Някой като теб, помисли си Марта, гледайки отражението си. Тя разтвори пижамата и се взря в голото си тяло в огледалото. Няколко години над петдесетте, но все още се държеше, каза си. Малко повече на талията, няколко бръчки покрай очите, но гърдите ѝ не бяха съвсем отпуснати и като се обърна леко и отметна дрехата настрани, видя, че задникът ѝ все още има онази извивка, заради която, поне до голяма

степен, един млад френски офицер разузнавач през 1984 г. забрави дълга си и прекара доста повече от месец в хотел в Ленинград с нея. Тя си мислеше за него понякога, без причина.

Марта отиде боса до кухнята, за да изгълта чаша вода. Тя щеше да изчисти главата ѝ, за да може да заспи. Върна се в спалнята и почувства как една ръка се плъзга като змия отзад около врата ѝ. Не беше чула нищо. Някой стисна здраво гърлото ѝ. Тя сграбчи ръката с двете си ръце, за да облекчи натиска. Човекът зад нея не изглеждаше да е едър, по-скоро ѝ се стори някак слаб. Дишането върху врата ѝ беше стабилно, той не се страхуваше. Не стискаше прекалено силно гърлото ѝ — просто я държеше. Марта помисли, че може би е някой перверзник, сексуално извратен тип. Тя се приготви да се протегне назад, за да го стисне за тестисите.

Но едва след като той я довлече пред огледалото, тя разбра, че това не е финландско момче за доставки с мокро петно отпред на престилката си. Подуши миризма на амоняк и пот. После нещо друго. Глас в ухото ѝ, като на хлебарка, вървяща по оризова хартия. Една дума на руски. Молчатъ. Мълчи. В един ужасяващ проблясък тя разбра. Това бяха те.

Зад гърба ѝ стоеше странно същество, гледащо над рамото ѝ в огледалото. Очите им се срещнаха. По-конкретно нейните очи срещнаха едно-единствено око. Другото, тебеширено мраморно в гнездото си, се взираше празно. В мъждивата светлина на спалнята Марта не можеше да види тялото му, а само безплътните ръце и страховитото, покрито с белези от шарка лице зад себе си, плаващо над рамото ѝ. Гласът му отново започна да стърже като хлебарка.

— Добър вечер, другарко Йеленова. Мога ли да те наричам Марта? Или може би „моя малка лястовичке“?

Очите на Марта бяха леко отворени. Златистите бродерии на пижамата ѝ вибрираха, улавяйки треперенето на тялото ѝ. Интимният ѝ триъгълник се виждаше между гънките на леко отвореното горнище. Чудовището я стисна малко по-силно и я изправи на пръсти.

— Моя малка лястовичке — прошепна мъжът. — Какво си направила ти? — Той я придвижи, все още застанала на пръсти, с още една стъпка към огледалото. Марта погледна и видя своите собствени ужасени очи, взиращи се в лицето ѝ.

— Ще споделиш ли леглото си с мен, малка лястовичке? — каза мъжът. — Изминах дълъг път. — Другата му ръка, в черна ръкавица, държаща дълъг три педи нож с извита дръжка, се измъкна отзад и се преметна пред тялото ѝ. Мъжът отметна едната страна на пижамата ѝ с върха на ножа. Гърдите ѝ натежаха от страх. Плуващата глава зад нея се усмихна, заби брадичката си в извивката на врата ѝ и стегна хватката си. Стремителният шум в главата ѝ се усили. Тя чу как дяволът каза: показатъ где раки зимуют. Ще ти покажа къде зимуват раците. Тя знаеше тази фраза и нейната смъртоносна фаталност. После стремителният шум стана по-силен и тя припадна.

Дойде бързо на себе си, като в надигнала се вълна, връщаща се в светлината. Лежеше гола по гръб, на нейното тясно, безмилостно малко легло. Почувства опъването на тиксо върху устата си. Ръцете ѝ бяха завързани отзад, възлите върху китките ѝ се врязваха в гърба ѝ. Страничната лампа с избелелия си прозирен розов абажур хвърляше мека светлина по чаршафа. Краката ѝ бяха завързани заедно при глезените. Дръпна и пробва всички възли, но нито един не поддаде.

Чу шум, обърна глава и сърцето ѝ спря. Това беше най-ужасяващото нещо, което бе виждала. Мъжът бе облякъл нейната индийска пижама. Той танцуваше из малката стая, поклащайки тялото си напред-назад. Ножът беше в ръката му и той от време на време го въртеше над главата си, докато правеше пируети. Марта заплака безмълвно.

Сергей Маторин беше на четири хиляди и петстотин километра от там, начело на колоната към долината Панчшир. Той съзерцаваше сенките, хвърлени от малката розова лампа в спалнята на Марта. Беше в бункера от пясъчни чували на неговия отряд „Алфа“ на хълма, със свистящ газов фенер, хвърлящ зеленикава светлина по ъглите на убежището. Овързаното тяло на Марта се бе превърнало в тялото на жената на селския старейшина, взета като заложница по време на един рейд на зазоряване, наказание за подслоняване на бунтовници. Трополящият по прозореца хелзинкски дъжд беше воят на „вятъра на стоте нощи“^[2], който носеше пясъци на огромни талази от северната пустия до Куш и разтърсваше вратите от гофрирана ламарина на бункерите. Хайбер отново си беше у дома.

Афганката бе умряла по някое време на свечеряване, твърде развълнувана или твърде износена от изреждането на неговите

войници върху нея, или може би коланът с амуниции около врата ѝ, заскобен за шперплатената стена, се бе затегнал прекалено силно около гърлото ѝ. Тя стоеше изправена на стената, с вдигната сякаш някак горделиво брадичка, закачена за яката си, а мъртвите ѝ очи проблясваха в зелено от фенера. Тя правеше компания на Хайбер. Той седеше, поклащайки се на тенекиените звуци на афганската музика, идващи от касетофона, но батериите бяха изтощени и музиката ту забавяше, ту се усиляваше.

Марта се мятеше наляво-надясно, надявайки се да освободи ръката си, да освободи краката си, за да може да се бори с него. Движенията ѝ привлякоха вниманието му, той се покатери в долната част на леглото и започна да се придвижва сантиметър по сантиметър към нея на ръце и колене. Пижамата ѝ се издуваше около тялото му. Надвеси се над нея, гледайки надолу, и се притисна с цялата си тежест отгоре ѝ. Тя продължи да напруга ръцете си, но въжетата не поддаваха. Маторин сниши лицето си на няколко сантиметра от нейното и погледна в очите ѝ, вслушвайки се в тежките ѝ вдишвания. Откъсна тиксото от устата ѝ, за да се наслади на паническото ѝ дишане. Боже! — прошепна тя.

Очите му шареха по лицето ѝ, докато невидимата му ръка вкара с разкъсващи движения върха на ножа под плитък ъгъл в диафрагмата ѝ, през цялото ѝ сърце чак до гърлото ѝ. Марта изви гърба си, разтърсвана от конвулсии. Отворената ѝ уста не можеше да издаде никакъв звук, а тялото ѝ се мятеше във въжетата. Маторин обузда тремора ѝ, почувства как хрипливото ѝ дишане се ускорява и наблюдаваше, наблюдаваше, наблюдаваше как светлината си отива от очите ѝ. Тънки струйки кръв прокапаха от едната ѝ ноздра и от ъгълчето на устата ѝ. Минаха три минути, преди Марта да издъхне. Тя не чу как Маторин прошепна:

— Боже? Не, Бог не би могъл да е тук тази нощ!

На следващата сутрин Доминика влезе в резидентурата и погледна към празното бюро на Марта. Вероятно дълга нощ с аквавит^[3], помисли си тя.

Марта не се появи до средата на сутринта и Волонтов подаде глава от кабинета си и изкрещя:

— Къде е Йеленова тази сутрин? Обадила ли се е, че е болна? — Никой не знаеше къде е тя. — Ефрейтор Егорова, обадете се в апартамента ѝ.

Доминика набра номера и няколко пъти, но никой не отговори. Волонтов извика служителя по сигурността и му нареди да отиде до апартамента и, да почука на вратата и да използва резервните ключове в офиса, за да влезе. Той се върна след час и каза, че апартаментът е празен, но изглеждал съвсем нормално. Дрехите — в гардероба, чиниите в мивката, леглото — оправено.

— Изпратете бърза грама до центъра — излая Волонтов на офицера, който го гледаше като ротвайлер, чакащ знак с ръка. — Информирайте ги, че административен асистент Йеленова Марта не се е явила на работа, с местонахождение неизвестно. Не е уведомила, че е болна. Информирайте ги, че я търсим и че сме подали и искане във финландската национална полиция за издирването ѝ. Свържете се с вашите хора в полицията. Кажете им, че посолството настоява за незабавни действия и максимална дискретност. Вървете.

Волонтов привика своя подчинен от контраразведката, служителя от контраразузнаването, в кабинета си и затвори вратата.

— Може би имаме проблем — каза му той. — Марта Йеленова не се яви на работа. — Той погледна стенния часовник на СВР над вратата. — Вече има повече от пет часа.

Контраразведката, лишено от въображение товарно животно от бившата Погранична дирекция на КГБ, погледна своя часовник, сякаш за да потвърди изчислението на Волонтов за времето.

— Прескочи до СуПо^[4] — нареди му Волонтов. — Поискай среща със Съндквист. Кажи им за Йеленова и че се опасяваме да не е била отвлечена. Помоли ги да проверят всички изходи: въздушни, железопътни, водни.

— Отвлечена?! — попита контраразведката. — Кой би отвлякъл Йеленова?

— Идиот! Няма да кажем на финландското разузнаване, че е дезертирала, я! Просто ги накарай да започнат проверка. Те имат снимка от визата ѝ. Кажи им, че дискретността е наложителна. И си затваряй устата!

През следващите шест часа полицията не осъществи никакъв напредък, но от СуПо бяха намерили снимка на жена, бегло приличаща

на Йеленова, на пограничния пункт при Хаапаранта, на границата с Швеция при Ботническият залив. Жената носеше шал и тъмни очила, които скриваха по-голямата част от лицето ѝ, но носът и брадичката съвпадаха. От СуПо казаха, че жената е минала през имиграционния контрол с финландски паспорт на името на Рита Вирен, име, което финландците щяха да проверят. Тя беше в компанията на неидентифициран мъж със слънчеви очила и бейзболна шапка.

— Ето доказателството — каза контраразведката. — Били са американците. Тя е дезертирала в ЦРУ.

— Имбецил! Как стигна до това заключение? — попита Волонтов.

— Погледнете бейзболната шапка — каза контраразведката, сочейки на снимките от охранителните видеокамери, които бяха пратени по факса на руснаците. — Над козирката пише Ню Йорк.

Волонтов му каза да се разкара.

Офисът преливаше от слухове. Убийство? Отвлечане? Думата, която никой не смееше да произнесе — дезертиране? Всички знаеха, че Марта и Волонтов имаха ужасен скандал преди няколко седмици. Но да дезертира? Доминика не беше на себе си. Марта не би дезертирала, но дори и да го направеше, нямаше да си тръгне, без да се сбогува с нея. Тя само се шегуваше, че двете трябва да дезертират заедно. Не. Случило се беше нещо лошо. После тя замръзна. Дали те по някакъв начин не бяха разбрали, че тя, Доминика, фалшифицира докладите си за Наш? Дали изчезването на Марта не беше предупреждение! Абсурд. Имаше някакво много лесно обяснение. Марта бе избягала от работа за седмица в Лапландия с някой рус инструктор по йога. Но Доминика не можеше да убеди самата себе си.

Издирването на Йеленова продължи с дни, но без резултат. Волонтов беше обезумял от ужас, че изчезването на един от неговите хора ще опетни цялата му репутация в центъра, смешна фиксидея с оглед на факта, че жалката му тридесетгодишна служба вече си беше изобилно лекьосана с леност, небрежност и кариеризъм. Посолството подаде протестна нота до финландското министерство на външните работи и до министерството на вътрешните работи за криминално отвлечане на член от дипломатическия персонал, чиято сигурност, напомняха те на притеснените финландци, беше пряка отговорност на финландското правителство. От отдел К в Москва пристигна

специален следовател, за да разпита служителите в посолството и резидента, както и да обсъди случая с финландските следователи. Тръгна си след четири дни с тържественото заключение, че госпожица Йеленова е изчезнала.

Доминика заподозря истината, докато лежеше по лице в леглото си в предоставения ѝ от СВР апартамент и плачеше за приятелката си. Тя беше истински приятел — по-голямата сестра, която никога не бе имала — и беше ужасно, немислимо, че те биха могли да ѝ причинят зло. Но защо? Докато ровеше из ума си, споменът за това, че бе казала на Марта за Устинов, връхлетя вледеняващо върху нея. Дали не бяха научили за това? Дали Марта не го бе споменала пред някого? Дали това, което ѝ се бе изплъзнало от устата, не бе довело до изчезването на колежката ѝ, на офицер от службата, от сънения малък Хелзинки — в двадесет и първи век, в един нормален цивилизован свят? Тя затвори очи. Стори ѝ се, че леглото се върти и се озова в любовното гнездо на Устинов, върху просмуканото с кръвта му въртящо се легло. Като премисли, си спомни, че лицето на Волонтов бе показвало страх, който беше накъсал оранжевия му ореол.

Тя стана, отиде до прозореца и погледна към нощното небе. Присмя се на себе си. Обучен офицер разузнавач. Истински оперативен работник. Безмилостна съблазнителка. Те я бяха използвали, те все още я използваха като малка пешка, малка шахматна пионка. Който и да беше агентът на Нейт, сега тя можеше да го разбере малко по-добре, осъзнавайки омразата, която сигурно го крепеше.

Доминика повече от всякога бе убедена в решението си да не докладва за Нейт. Това беше като повей на студен въздух, профучаващ през нея. Но нейните малки игри бяха пасивни, нали? Тя видя лицето на Марта в стъклото. Как би могла да ги накара да изкупят това, което ѝ бяха причинили? Как би могла да ги унищожи, тях, Волонтов, чичо Ваня и всички останали?

По бузите ѝ рукоуха сълзи. Тя плачеше за Марта, за баща си, може би и за самата себе си. Плачеше за Русия, но вече не им вярваше. Извърна се от прозореца със затворени очи. Нещо се скъса в нея, тя стисна зъби, сви юмруци и помете от страничната масичка малката керамична ваза с напъпили пролетни клонки — Марта ѝ я беше купила от неделния пазар.

Изпълненият с ужас Волонтов седеше в резидентурата и чакаше официално порицание в някаква форма. Вместо това получи съчувствено обаждане по високочестотния телефон от Ваня Егоров, който изказа съжаление, че истинската оперативна работа на предната линия не може без рискове. Имало е отстъпници в миналото, ще има отстъпници и в бъдеще. Ние ги осъждаме, каза той, и трябва да бъдем бдителни, но е невъзможно да спрем всички. Егоров помоли Волонтов да се концертира върху ръководството на сигурните операции и по-конкретно да се фокусира върху „специалния проект“ с племенницата му и с младия американец.

— Разбира се, генерале — каза облекчено Волонтов. — Убеден съм, че на този фронт осъществяваме сериозен напредък.

Чушъ собачья. Глупости, помисли си Егоров и приключи разговора. Ваня знаеше, че племенницата му е споменала поне част от историята с Устинов пред тази жена, Йеленова, сериозна грешка, но засега трябваше да си затвори очите. Всъщност беше си направо късмет, че Йеленова впоследствие се бе изпуснала пред този олигофрен Волонтов, който за щастие бе проявил достатъчно съобразителност да му се обади. Беше въпрос само на незабавното изпращане на Маторин, после сравнително лесна конспирация с изпращането на следовател, за да замаже положението и да приключи с проблема. Господи, само ако президентът доловеше и полъх от това нарушение... Егоров дори не искаше да си го помисли.

След Втората световна война Съветите бяха създали маршрут за проникване покрай кльоновете на финландско-руската граница на три километра западно от Вяртсиля в Русия, през необитаем масив от гъсти борови гори и стръмни хълмове. Откъм финландската страна патрулите бяха рядкост. От десетилетия граничари от КГБ, имащи право да работят по секретни задачи, периодически бяха назначавани в района, за да създават възможност на агентите да преминават безпрепятствено. Колкото и да се променяха техниките, нещата си оставаха същите: маршрутите през минните полета през 1953 година бяха маркирани от колове, забити в снега, с привързани към тях платнени ленти. От 2010 година безопасният маршрут през полето беше маркиран с пластмасови пилони, снабдени с инфрачервени стробоскопи, видими само с очила за нощно виждане.

Седмица по-рано Маторин бе проникнал във Финландия, използвайки този маршрут, и бе взет от шосе номер 70 от нелегален ятак на отдел S, който го откара на четиристотин километра южно по провинциален път № 6 и накрая в града по магистрала E75. Убиецът от Спецназ отиде право в апартамента на Йеленова, уби я и сложи тялото ѝ в гумен армейски чувал за трупове. После почисти апартамента и повика нелегалния, който в ранните утринни часове откара Маторин и тялото на Марта обратно на север до мястото за изтегляне във Вяртсиля. После нелегалният се върна в Хелзинки. На следващата сутрин, използвайки финландски документи, той и неговата леко дегизирана съпруга напуснаха страната при Хаарпаранта, привидно отправяйки се за една приятна ваканция в Швеция. Те никога нямаше да се върнат във Финландия, усложнявайки допълнително разследването на случая Марта Йеленова. Цялата операция бе отнела малко по-малко от четиридесет часа.

Слънчевата светлина се промъкваше през боровете на Вяртсиля, хвърляйки дълги нежни сенки, които пълзяха нагоре по покритите със сняг хълмове. Граничарите на Федералната погранична служба стояха на извисяващата се кула В 30 и наблюдаваха дърветата с бинокли. Слънцето изгря иззад кулата над върховете на боровете, окъпвайки целия район в златна светлина.

— Вот — каза единият от тях. — Ето!

Самотен тънък силует излезе от дърветата. Беше облечен в бял камуфлажен комбинезон за сняг, с качулка и апрески. Граничарите видяха как той се движи стабилно през преспите, следван от дългата си сянка, протягаща се зад него. Дърпаше с въже малка обозна шейна. На нея лежеше нещо овално, увито в бял найлон. Марта Йеленова се бе върнала в родината си.

ПОСЛЕДНОТО ЯСТИЕ НА МАРТА ЪЕЛЕНОВА — ПИТ-И-ПАННА

Запържете във врящо масло поотделно и за кратко кубчета телешко, картофи и ситно нарязан лук, докато стане хрупкав. Смесете съставките в тиган с още малко масло, подправете и затоплете отново. Оформете кладенче

в сместа и пуснете в него едно сурово яйце. Разбъркайте
яйцето в сместа преди сервиране.

[1] Френски термин за безучастен наблюдател, идва от жените, които стояли до гилотината по време на Френската революция и си запълвали времето с плетене между отделните екзекуции. — Б.пр. ↑

[2] Вятър, който се появява между юни и септември в афганската пустиня и продължава до сто и двадесет дни. — Б.пр. ↑

[3] Вода на живота, традиционна скандинавска алкохолна напитка, около 40 градуса, ароматизирана с много билки и подправки. — Б.пр. ↑

[4] Suojelupoliisi — финландската тайна разузнавателна служба. — Б.пр. ↑

Нейт седеше с Гейбъл в задната част на „Индия Пранкари“ в Каллио и гледаше през прозорците. Ресторантът беше почти празен. Гейбъл настоя да си поръчат роган джош, ароматна, пикантна, мазна, яркочервена агнешка яхния. Хапнаха я с мек хляб, лют сос от домати и джинджирил и изобилно количество бира. Гейбъл сравни първата си лъжица с една непалска роган джош, която бе опитал около лагерен огън в Дахран преди стотина години, чакайки на импровизирана самолетна писта край пилатуса, с който бяха вкарали четирима тибетци в Китай.

— Шибаните скандинавци не могат да ти приготвят индийска храна — каза той, дъвчейки. — При тях всичко е еленско, боровинки в сметанов сос и варени картофи. Само да посегне готвачът към магданоза — и те получават удар.

Както обикновено, храната изчезваше в гушата на Гейбъл с изумителна скорост.

— Четири малки човечета, шерпи, корави като кратуни, тренирахме ги месец, учехме ги да се промушват вътре и да се измъкват бързо, да поставят снадки на телефонната линия на Народноосвободителната армия на Китай, минаваща покрай границата, буквално в сянката на Еверест и Кангчендзъонга. На шибания край на света. Излетяха над планините, влязоха в Китай, трябваше да излязат... но така и не се върнаха. Вероятно патрулът на китайските комуняги ги е хванал. — Той замъча за минута, после махна да му донесат още от соса и двамата започнаха да говорят за Дива и как да стартира. Нейт не можеше да измъкне никаква конкретна информация от нея, не можеше да премине повратната точка. Тя не омекваше, той губеше ценно време. Гейбъл спря да дъвче и го зяпна, когато си призна, че започва все повече да я харесва.

— Тя има желание да излизаме навън, да общуваме, да спорим за разни неща, но не поддава — каза Нейт.

— Да не би да мислиш, че тя те разработва, а не обратното, а? — каза Гейбъл, дъвчейки.

— Не е невъзможно — отговори Нейт. — Но няма повод да се занимава с разработки. Никакви тъпи амбиции за кариера, за пари, нищо.

— Мдааа, а какво ще направиш, ако тя ти се покаже без нищо под дъждобрана? Мисля, че би могъл да наречеш това повод за вербуване.

Нейт го погледна раздразнено.

— Не мисля, че тя ще излезе с подобен подход. Просто предчувствие.

— Така ти се иска. Абе, изглежда сякаш сте залепнали на място. Предлагам да измислиш нещо, за да отлепиш разработката. Разтърси я, смути я, объркай я, разклати равновесието ѝ.

Той довърши бирата си и поръча още две.

— Тя няма да поддаде на стандартни клишета — каза Нейт. — Опитвам се да ѝ говоря за Русия, за проблемите там, без да я притискам, просто ѝ давам благоприятен повод. Има нещо в очите ѝ, но не, все още не е готова.

— Трябва да потърсиш друг мотив. Хубавият живот на Запад.

Луксозни джунджурии. Банкова сметка.

— Погрешна посока — каза Нейт. — Тя не е такава. Тя е идеалистка, националистка, но не е тромава съветска смотанячка. Израснала е с балета, с музика, с книги, с езици.

— Говорите ли за Кремъл? За всички лайна, които се творят зад стените му?

— Аз определено говоря — каза Нейт. — Но тя е много надъхана. Гледа на всичко от гледна точка на своята Родина.

— Що за щуротия е това? — попита Гейбъл.

— Целият национален мит — отечеството, земята, химните, преследване на нацисти през степите.

— О, да! Някои мацки от руската Червена армия бяха много горещи — каза Гейбъл, поглеждайки нагоре към тавана. — С тези рубашки и ботуши те изглеждаха...

— Това ли е твоята представа за оперативна подготовка?

Дива ли обсъждаме или...?

— Добре де, трябва да намериш нещо, с което да я изтръгнеш от отбранителната ѝ позиция. — Той се облегна на стола, поклащайки се леко, с ръце зад главата си. — Не подценявай чувствата ѝ към теб. Може би тя ще поиска да помогне на кариерата ти, нещо като подарък. Така няма да ѝ се струва, че извършва държавна измяна. Или може би е пристрастена към тръпката. Някои агенти се опиват от адреналина.

Тази нощ звънецът в апартамента на Нейт иззвъня. Доминика стоеше на вратата с почервенели очи и измъчено лице. Не плачеше, но устните ѝ трепереха и тя сложи ръка на устата си, сякаш да задуши риданията си. Нейт я дръпна вътре и бързо провери коридора. Тя беше натежала като олово и не се възпротиви на силното му дръпване. Той взе палтото ѝ. Беше облечена в бяло еластично горнище и джинси. Той нежно я настани на дивана. Тя седна на крайчеца на възглавницата, гледайки надолу в ръцете си. Нейт не знаеше какво се е случило, нито какво да направи. Вероятно я отпращаха у дома предсрочно, сигурно беше в беда. Това щеше да бъде върховно. Отзоваване на СВР офицер, преди да бъде завербуван.

Започни да я успокояваш. Каквото и да е, тя е разстроена, уязвима. Чаша вино, скоч, водка? Зъбите ѝ потракваха в чашата, докато отпиваше първата глътка.

— Знам, че говориш руски — изведнъж каза тя на руски с равен и изтощен глас. Главата ѝ все още бе наведена надолу, косата ѝ се виеше от двете страни на лицето ѝ. — Ти си единственият, с когото мога да говоря, едно момче от ЦРУ, това е лудост, нали?

Момче от ЦРУ? Какво, по дяволите, ставаше? Нейт застина и се насили да мигне. Доминика отпи още една потракваща глътка.

После започна да говори бавно и тихо. Разказа му за Марта и за изчезването ѝ. Когато Нейт я запиташе защо, тя му каза за Устинов. Когато Нейт я запиташе как, тя му каза за обучението си. Тези слухове за Държавна школа № 4, помисли си той. Исусе!

После тя го погледна, опитвайки се да прецени реакцията му, когато чу, че е била в Школата за лястовички. Нямахше съжаление, нямахше презрение, просто очите му срещнаха нейните. Той винаги беше такъв. Пурпурната мантия около главата му пулсираше. Тя отчаяно искаше да му се довери. Той ѝ наля още една чаша.

— От какво се нуждаеш? — попита той на английски. — Искam да ти помогна.

Тя игнорира въпроса и превключи на английски.

— Знам, че ти не си американски дипломат от търговския отдел на посолството ви. Знам, че си офицер от ЦРУ. И ти много добре знаеш, че аз работя в резидентурата на моето посолство като офицер от нашата Държавна сигурност. Най-малкото би трябвало да си го разбрал, когато ти казах, че Волонтов е мой шеф. Предполагам, знаеш и че Ваня Егоров ми е чичо, първият заместник-директор на службата.

Нейт се опитваше да не мърда.

— В Москва, след академията за външно разузнаване, работих в Първо управление, в една операция срещу френски дипломат. Беше неуспешна. После бях назначена в Хелзинки. — Доминика вдигна поглед към него. Лицето ѝ бе подпухнало. Тя го гледаше изучаващо и той се протегна и хвана ръката ѝ. Беше студена.

— Марта беше моя приятелка. Тя цял живот им е служила лоялно, дали са ѝ медали, пенсия, задгранично назначение. Тя беше силна, независима. Не съжаляваше за живота си, наслаждаваше се на всичко. През времето, в което я познавах, тя успя да ми покаже коя съм аз.

Доминика леко стисна ръката на Нейт.

— Не знам какво се е случило с Марта, но тя изчезна без нито една дума и аз знам, че е мъртва. Тя не им е направила нищичко. Чичо ми се страхува да не се разкрие нещо за Устинов. Той иска да предпази себе си. Има един мъж, един кошмар, кошмарно създание, което принадлежи на чичо ми. Той го използва за такива работи.

— В опасност ли си? — попита Нейт. — Мислите му препускаха. Тя говореше за минали операции, политически убийства, ликвидиране на човек от техния собствен персонал, скандал на върха на СВР. Тя диктуваше поне половин дузина разузнавателни доклади направо там, на дивана. Той не посмя да си води бележки, не трябваше да спира потока на излиянията ѝ.

— Ти си била замесена в аферата „Устинов“ — каза Нейт, — затова може би чичо ти се притеснява от теб.

Тя поклати глава.

— Чичо ми знае, че не мога да му навредя. Майка ми е в Москва. Той я използва като заложница, като гаранция, досущ като в старите

времена. Освен това той ме обучи, прекара ме през школата, изпрати ме в чужбина. Аз съм точно толкова негово създание, колкото и онова негово чудовище.

Бях изпратена в Хелзинки да се запозная и да се сприятеля с теб — продължи Доминика. — Чичо ми казва, че ме смята за един от своите оперативни работници, но той гледа на мен като на своята малка лястовичка, долетяла направо от шестдесетте години. Много са нетърпеливи за напредъка, който осъществявам с теб. Искат да чуят, че съм те вкарала в леглото.

— Готов съм да ти помогна в това отношение — каза Нейт. Тя го изгледа и леко изсумтя.

— Прави ти удоволствие да продължаваш с шегите — каза тя. — Може би няма да мислиш, че е толкова забавно, когато ти кажа, че трябва да разследвам предишната ти дейност в Москва и да открия къртицата, с която се срещаш. Чичо Ваня ме изпрати да те наблюдавам, да видя дали си на оперативен режим, дали си активен, както беше две седмици миналия месец.

Къртицата, с която се срещаш? Нейт се почувства като дете, застанало до железопътните релси, докато бърз товарен влак реве покрай него, на сантиметри от размазването си. Опита се да не реагира, но знаеше, че Доминика чете по лицето му.

— Не съм казала нищо на онзи плужек Волонтов — каза Доминика. — Тогава Марта все още беше жива. Тя разбра какво бях решила. — Нейт се опита да се концентрира върху думите ѝ, докато вцепенено мислеше, че Марбъл е бил на косъм от разкриване. Те нямаха и идея за опасността. Решението на Доминика да не докладва най-вероятно бе спасило живота му.

Откак се „натъкнах“ на теб в басейна, се опитвам да се сприятелим — каза Доминика. — По много начини ние сме си правили едни и същи неща един на друг. Знам, че ти се опитваше да идентифицираш моите слабости, моето уязвимо място, каква е думата, уязвимост?

Твоето очарователно преследване доведе единствено до това, че можехме да прекарваме повече време заедно. Предполагам, че такъв е бил и планът на чичо Ваня от самото начало. Това, което ме изненада, е, че аз продължавах да те оставям да ме разработваш — беше ми ясно,

че го правиш — дори исках да продължаваш да ме разработваш. Харесваше ми да бъда с теб.

Нейт седеше неподвижен, все още хванал ръката ѝ. Исусе Христе, тя го е разработвала, точно както Гейбъл си мислеше. СВР издирваше Марбъл. Слава Богу, че тя бе взела това решение. И, помисли си Нейт, Бог да благослови Марта, каквато и да е била.

Той знаеше, че Доминика вече е преминала критичния стадий. Равният ѝ глас беше дестилат от гняв, страх, желание да удря. Вече му бе казала достатъчно, за да я накара да премине отвъд точката на кипене. Сега идваше безкрайно деликатният момент, когато тя или щеше да се отдръпне и да си отиде, или щеше да вземе решение да стане агент на ЦРУ.

— Доминика — каза той, — аз вече ти казах, че искам да ти помогна. Вече те попитах от какво се нуждаеш? Какво искаш да направиш?

Доминика издърпа ръката си от неговата. Бузите ѝ поруменияха.

— Не съжалявам за нищо — каза тя.

— Знам, че не съжаляваш — каза Нейт. В стаята не се чуваше никакъв звук. — Но какво искаш да направиш? — попита я меко той.

Тя сякаш му прочете мислите.

— Ти си много изкусен, нали, мистър Нейт Наш? — каза тя. — Дойдох да поплача на рамото ти, да ти кажа за моята мисия срещу теб, да ти кажа, че ти помогнах.

— Благодарен съм ти за всичко — каза Нейт, не искам да показва колко скандално облекчен се чувства.

Но Доминика все пак го видя по лицето му.

— Но ти не ме молиш да работя с теб, за да отмъстя за Марта, за да си отмъстя на чичо ми, на Волонтов или на всички останали, нито за да се опитам да реформирам моята обична страна?

— Не е нужно да ти казвам нито едно от тези неща.

— Разбира се, че не е нужно — каза тя. — Ти си твърде внимателен, за да го направиш. — Нейт я гледаше, без да продумва. — Всичко, което правиш, е да ме попиташ какво аз искам да направя.

— Точно така — каза Нейт.

— Вместо ти да ми кажеш какво ти искаш да направя.

— Аз мисля, че ние трябва да започнем да работим заедно. Да крадем тайни — каза веднага Нейт. Сърцето се бе качило в устата му.

— За отмъщение, за Марта, за Родину, за...

— Не, за нито едно от тези неща — прекъсна я Нейт. Думите на Гейбъл изплуваха в главата му. Доминика го погледна. Пурпурната му аура се бе разпростряла като лъчи на изгряващо слънце. — А защото ти се нуждаеш от това, Доминика Егорова, защото то ще ти помогне да нахраниш тази твоя ярост, защото то ще бъде нещо твое, нещо лично, за първи път в живота ти.

Доминика се втренчи в него. Очите ѝ бяха непоколебими, отворени.

— Колко интересно нещо каза!

Най-доброто вербуване е това, при което агентите сами се вербуват, така беше крещял инструкторът му във „Фермата“. Помни това, не забравяй, без изненади, естествена еволюция, бе казал той. Е, това едва ли беше естествена еволюция на поетапно вербуване. Нейт се чувстваше така, като че ли току-що е минал по бързей от клас четири^[1] във вана.

Беше минал почти час, а Доминика все още не бе казала: Да, ще го направя. Никой агент не взема решение с ръкостискане и подпис. Затова Нейт просто я накара да говори.

— Каквото и да решиш, аз ти обещавам, че ще работим по най-безопасния начин — изрецитира ѝ той стандартния катехизис при разговор с агенти. Когато казваш такова нещо, говориш искрено, но въпреки това всички — и оперативният работник, и агентът — знаят, че дългосрочното оцеляване на шпионин, особено в Русия, е малко вероятно. Но успокоителното изказване предизвика реакция.

— Ако ние двамата ще вършим тази работа правилно, не можем да избегнем риска. Ние и двамата го знаем — дяволито каза тя.

Тя каза ние, помисли си Нейт.

— И ще започнем бавно, внимателно... Ако решим да започнем изобщо — каза той.

— Именно. Ако решим.

— И ще караме толкова бързо или толкова бавно, колкото ти искаш — продължи Нейт.

— Твоите хора могат да проучат моята мотивация, когато им е удобно. Ако сътрудничеството ни се окаже неудовлетворително, аз ще

ти кажа и ние ще се договорим за окончание, за приключване на нашите взаимоотношения.

Явно и в СВР имаха същия жаргон за действия при ръководене на агенти.

Тя премина през първия етап. Ставаше късно. Доминика стана и взе палтото си. Нейт ѝ помогна, гледайки очите ѝ, ъгълчетата на устата ѝ, ръцете ѝ. Щеше ли да устои? Те останаха неподвижни за миг, взиращи се един в друг. Доминика се обърна към него на вратата и му подаде ръка. Той я пое и каза спокойной ночи, лека нощ, и тя бързо си тръгна, без да вдигне никакъв шум по стълбите.

След като Доминика напусна апартамента му, Нейт остана буден до късно, надхвърляйки си бележки, припомняйки си това, което му бе казала. Устоя на идиотския порив да отиде до посолството, да събуди целия офис и да започне да пише грами до централата. Вербуване. Офицер от СВР, лястовичка, чичо ѝ управлява цялото разузнаване, политически убийства. Това е шпионски филм, за Бога! Нямаше търпение да се добере до бюрото утре.

После приповдигнатият му дух се изпари. Тръшна се на леглото, захвърляйки завивката на пода. Плодът на Мъртво море се превърна на пепел в устата му^[2]. Въодушевлението се изпари. Той трябваше да подсигури и обезопаси вербовката, да гарантира нейната ангажираност. Тя би могла да се отметне, много агенти го правеха. Когато я впрегнеше на работа, централата неизбежно щеше да започне да му диша във врата. Каква е мотивацията ѝ? Какво заплащане? Какъв е допускът ѝ? Как мислиш, тя дали ще подпише споразумение за поверителност? Това е толкова внезапно! Дали не е провокатор?

Продуктивност. Те щяха да искат резултати, и то бързо. Те щяха да настояват първо за най-добрата информация, която тя би могла да даде, а това щеше да е опасно. Малките хорица в малките си кабинети с техните малки кръгли святкащи оченца щяха да искат да я валидират като източник *bona fide*^[3]. Всичко щеше да бъде тест, те нямаше да бъдат удовлетворени, докато информацията ѝ не се потвърдеше, докато не я вкарат в „кутията“, докато не минеше през полиграфа. Нейт знаеше, че ако я притиснеха прекалено силно или я подтикнеха в погрешна посока, щяха да я загубят. А ако той я загубеше след

обявяването на вербуването ѝ, щеше да има многозначителни погледи от централата — разработката била фалш от самия старт.

А това беше само началото. Ако Доминика бъдеше заловена, СВР щеше да я убие. Нямаше да има значение как ще я хванат: къртица в централата, грешка на водещия агент, вражеско проследяване или просто лош късмет, лампи, светващи върху нея, застанала пред отворено чекмедже на някой сейф с работеща камера. Нейт се обърна в леглото.

Щеше да има разпити и процес, но на тях нямаше да им пука за фактите. Чичо Ваня нямаше да я спаси. Те щяха да я отведат боса, облечена в затворнически комбинезон, в мазето на „Лу-янка“, Лефортово или Бутирка. Щяха да я бутат по коридор, обграден с очукани стоманени врати, да я вкарат в стая с отходен канал в олят с фекалии хлъзгав под, с куки на таванските греди и със закован със скоби, изправен до ъгъла в стената, ковчег от мукава. Щяха да я застрелят зад дясното око още преди да влезе до средата на стаята, без предупреждение и щяха да я гледат как ляга по лице долу на пода, преди да я вдигнат за китките и глезените и да я хвърлят в мукавения ковчег. Толкова просто. Толкова безвъзвратно.

РОГАН ДЖАШ

Счукайте в хапан едро нарязан лук, джинджирил, кардамон, скилидки чесън, карамфил, кориандър, червени пиперки, кимион и сол, за да получите мека паста. Добавете дафинов лист, канела и затоплено масло. Задушете, докато подправките си пуснат аромата. Добавете нарязани на кубчета агнешко, разбъркайте с йогурт, топла вода и чер пипер. Печете два часа в загрята на средна температура фурна. Накрая поръсете с кориандър.

[1] При рафтинга има класове на трудност на бързеите, общо шест категории. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с една ябълка, спомената в Библията, която се намирала в Содом, до Мъртво море. Тя била красива на вид, но щом я

отхапеш, се превръщала в пепел. Останало е като синоним на разочарование от някаква красива илюзия. — Б.пр. ↑

[3] Истински, искрен, с честни намерения (лат.). — Б.пр. ↑

Вербуването на Доминика не беше нормално в какъвто и да било смисъл. Тя беше обучен офицер разузнавач, но сега трябваше да се научи да бъде шпионин. Това не беше обикновена трансформация. Циментирай връзката, бе казал Форсайт. Затова и първият ход на бюро то беше да проведе безкрайно дискретно проучване за местонахождението на Марта, за да демонстрират загриженост. Гейбъл уреди среща със свързочен офицер от СуПо. Никаква следа за рускията. Видеото от охранителните камери за вероятното пресичане на границата при Хаапаранат беше неубедително. Останалата без сълзи Доминика благодари на Нейт, че все пак е опитал.

Те се опитваха да сведат до минимум BIGOT листата, регистрирания списък на служителите, имащи допуск до операцията, макар че не можеха да направят кой знае какво по отношение на централата. Разработката вече беше в ограничените канали за управление, което беше пълна глупост, каза Гейбъл, защото само около сто души четат грамите. Все пак се опитваха да ограничат разпространението. Форсайт и Гейбъл го бяха правили и преди и знаеха, че колкото по-внимателно се започне една разработка, толкова по-дълго ще продължи информационният поток. Нейт чувстваше, че решителността му нараства — да я предпази на всяка цена. Не се проваляй, не проваляй и нея!

Нейт намери един двустаен в Мункиниеми, покрай крайбрежието на Рамзай Странд, до входа на яхтеното пристанище и изпрати и нелегален местен агент да го наеме за дванадесет месеца под името Дейн като бизнес апартамент — той щеше да го ползва само от време на време. На довольния хазаин ме можеше да му пука по-малко.

Беше дъждовна пролетна нощ. Фаровете на колите се отразяваха по паважа и осветиха Доминика отзад, докато слизаше от зелено-жълтия тролей № 4 на Тийлимаки. Нейт я настигна след две пресечки и я хвана под ръка. Дори не каза здрасти, в стриктния оперативен стил на СВР, с изправен гръб, нервна. Първата ѝ среща в тайна квартира

като агент. Тя бе обхваната не толкова от страх, колкото от срам. Те вървяха безмълвно по тесни алеи зад жилищни сгради, от чиито прозорци се процеждаше сребристая светлина от телевизионните екрани. Минаха бързешком през главния портал и тихичко се изкачиха по двата реда стъпала. Миришеше на готвено, на варено еленско месо и сметанов сос.

Първата нощ на останалата част от техния живот. Две включени лампи и очакващият ги Гейбъл, който я пресрещна и взе палтото ѝ. Доминика не можеше да спре да гледа косата му, приличащата на телена четка. Хареса ѝ как изглежда, харесаха ѝ очите му и пурпурът около него. Още един солиден пурпурный, помисли си тя. Форсайт излезе от кухнята, с очила на челото, борейки се с коркова тапа. Елегантен, благоразумен, хладнокръвен, въздухът около него беше лазурен. Лазурный. Сигурно беше чувствителен. Доминика седна на дивана и загледа как тримата мъже се движат из стаята. Те бяха естествени, непосредствени, прями, но все пак тя разбираше по погледите им, че в момента е подложена на оценка.

Знаеше, че това тук, в тази стая с тях, е истинско. Нейт беше младши офицер — всичко, което тя знаеше за ЦРУ досега, — но тези, другите, бяха хладнокръвни сериозни мъже, можеше да почувстваш годините зад тях, като при генерал Корчной у дома. После Гейбъл вдигна чаша и отсече здравье, наздраве, а Доминика сподави усмивката си и запази благоприличие.

Никаква работа за тази вечер, наистина бяха много добри в занаята, просто си говореха и оставиха Нейт да проведе по-голямата част от разговора, действително бяха добри — слушаха я и чуваха всичко. Накрая Доминика си тръгна първа — стандартна конспиративна техника и при тях, забеляза тя — и се разходи по крайбрежието. Все още не всички лодки бяха тук, в пролетните води, а тя не се чувстваше засрамена като преди. Наистина се бяха оказали много добри.

На втората среща Доминика имаше повече време да се огледа. Тесният кухненски бокс имаше вграден двоен газов котлон, достатъчно, за да се кипне вода, и хладилник с пластмасови формички за лед. Както бе обичайно за обзаведена тайна квартира, диванът, столовете и масите бяха малки и евтини, в крещящи цветове, авокадо и старо злато — това все още си е истинска мания в Скандинавия, каза

Гейбъл. По евтините репродукции по стените имаше разбиващи се вълни и един елен на лунна светлина. Постелките на пода бяха в типичен лапландски стил. Едната спалня беше с двойно легло, което опираше до двете стени — трябваше да пропълзиш върху него през долната му табла. Втората спалня беше празна, с изключение на един висящ от тавана полилей от яркочервено стъкло. Банята имаше вана и неизбежното биде, което Гейбъл една вечер обърка с тоалетната чиния. На Доминика ѝ излязоха сълзи в очите и оттогава започна да го нарича Браток — скъпи братко!

Да водиш обучен офицер разузнавач като агент е по-трудно, отколкото да направляваш potent banker, отчаян от курса на еврото и от това, че си има Кинг Конг за съпруга, двегодишно БМВ и Годзила за любовница. Доминика беше завършила АВР. Те спореха иронично-шеговито за конспиративните техники. („Не мога да повярвам, че смяташ това място за подходящо!“) или за сигурността („Нее, Доми, килимчето на перилата е знак, че е чисто, не са ли те учили на позитивни сигнали?“). Нейт се чудеше колко пъти трябваше да казва „Нека го направим по моя начин“ и всеки път се свиваше, когато тя му отвърщаше с подчертан драматизъм, за да го подразни: „Моята глава хвърква, ако ти сбъркаш!“

Тримата бързо разбраха, че Доминика има изключителна, необикновена интуиция. Тя довършваше изреченията им, кимаше бързо при дискретни намеци, имаше свръхестествен усет за моментите, в които трябва да слуша. Интелигентна жена, обучена като офицер разузнавач, мислеше си Форсайт, но имаше нещо друго, което той никога не бе виждал досега. Ясновидство не беше вярната дума, но му звучеше приблизително най-точно. Част от Доминика наблюдаваше процеса отдалеч. Тя виждаше, че те я уважават, че оценяват по достойнство подготовката ѝ, и все пак не приемаше нищо за даденост. Знаеше, че я тестват по мъничко. Понякога отстъпваха пред нея, друг път настояваха да го направят по техния начин. Те бяха много задълбочени и акуратни, мислеше си тя.

Седмичните срещи в тайната квартира, работата с тях, всичко това започна да я прави по-определена, по-категорична. Мъчението от взимането на решението бе забравено, вербуването ѝ от ЦРУ се превърна в изгарящ елмаз в мозъка ѝ. Тя се разхождаше наоколо с него, наслаждаваше му се. Особено сладко ѝ беше, когато говореше с

Волонтов. Можеш ли да познаеш какво правя? — мислеше си тя, докато потният резидент ломотеше за работата ѝ. Нейт се оказа прав. Това беше нещо, което бе нейно, само нейно.

Форсайт се появи отново, когато стана време да се обсъди — с безкрайно внимание — каква секретна информация може да открадне тя от резидентурата. Те строяха иглу — най-големите блокове бяха в основата. Започнаха с това с какви документи борави лично тя, после какво друго може да открадне безопасно, после дали знае за други съкровища, до които няма достъп. Казваха ѝ да го дава по-леко. Тренираните като агенти шпиони в началото винаги припираха твърде много в старанието си да постигнат колкото се може повече. Доминика попита дали ще ѝ дадат камера или предавател. Тя искаше да им покаже колко е хладнокръвна и натоварена, но това само активира звънците в главите на хората от ЦРУ. Доминика видя лицата и промяната в аурите им и разбра, че е направила погрешна стъпка. Да говорим за технически средства малко по-късно, каза ѝ Форсайт, и на следващия ден написа грама с искане да изпратят изпитващ — нямаше да е зле да приключат с това.

Полиграф. Детектор на лъжата. Нейт седеше в малката спалня и слушаше приглушените гласове в хола, единият — дълбок, другият — сладък. Доминика седеше в бял стол и отговаряше с да и не на дебелопръстия мустакат изпитващ, когото Гейбъл познаваше от други полиграфски сесии и хич не го харесваше.

— Тоя пич удари дъното преди двайсет години, после започна да се закопава — каза той.

Доминика знаеше, че това е важен тест за нея, и си наложи да не разгадава този човек, да не се прави на умница, да не си играе с него. Концентрира се върху въпросите, които се носеха оцветени покрай бузите ѝ.

Нейт се поти цял час, после отиде в дневната и ги слушаше, докато приключваха. Доминика му кимна, но господин Дебелите пръсти не го удостои дори с един поглед. Те никога не го правят, задържат информацията, докато не „оценят“ резултата, сдържани, скромни, като едни истински девственици. Накрая Форсайт отведе изпитващия в офиса, сложи го да седне и му каза, че хич не му дреме за правилата и че иска предварителните плюсове и минуси, защото това е изключително важно. Шашардисан, изпитващият заяви

удовлетворението си от това, че Доминика бе тази, за която се представя, че действително има чин ефрейтор в СВР и нещо по-важно — не е двоен агент, изпратен от СВР, за да дезинформира ЦРУ, нито пък да идентифицира засекретени нелегални офицери на службата или да измъква информация за текущи разузнавателни операции на САЩ.

Тъй като вече се чувстваше довереник на Форсайт, изпитващият отбеляза насаме пред него, че графиките показват лек галваничен пик, когато отговаря на въпрос, в който се споменава завербувалият я офицер, Наш. Това наложило нова серия от перифразирани въпроси, което било важно, каза той, за да се потвърди, че няма доказателства за обучение в класически чешки или кубински контратехники — нямаше никакво контролирано дишане, никакви стиснати юмруци или свит анус. Когато Форсайт предаде на Гейбъл коментарите за реакциите на Доминика спрямо Нейт, той просто каза: „Оргаспазъм“, и се омете от стаята.

С резултат от теста „никаква измама“ в джобовите им операцията можеше да продължи напред и те трябваше да започнат да говорят за осигуряването на нейната безопасност, за прикритието, за поведението, за темпото.

— Трябва да поддържаш профила си нормален — каза лазурният Форсайт. — Трябва да продължаваш да докладваш за контактите си с Натаниъл на центъра, да продължаваш да показваш умерен напредък. Веднъж месечно няма да е особено добре. На всеки две седмици ще е по-добре, дори всяка седмица. Това ще ти даде свобода на придвижване.

— Знам, че трябва да го правя — каза Доминика. — Вече имам написаните грами в главата си. От сега до зимата.

— Трябва да ги пишеш самостоятелно — каза Форсайт. — Ние можем да ти помагаме, но те трябва да бъдат твои рапорти, с твои думи, с твои лични подробности.

Доминика кимна. Тя познава играта, помисли си Форсайт.

Чувства се като у дома си в нея.

— Ще нарисувам портрет на Нейт. Самомнителен, нафукан, но предпазлив. Лесен за манипулиране, но подозрителен, объркан. — Тя се обърна да погледне Нейт, повдигайки едната си вежда.

— Трудно е да се повярва, че ще ти е нужно да се напъваш чак до зимата, за да проумееш всичко това — каза Гейбъл, седнал на дивана

до Нейт, който му показва среден пръст.

— Не знам колко дълго можем да продължаваме да се разтакаваме с това. Рано или късно Ясеново ще загуби търпение — каза Форсайт. Той вече мислеше за деня, в който Доминика ще бъде отзована в Москва. Ще бъде ли готова да оперира отвътре? Щяха ли да я подготвят навреме? Можеше ли календарът да се окаже това, което щеше да победи тях, а не нея, мислеше си той.

— Има един начин да проточим контакта и да държим примката около врата ми хлабава. Нещо, което ще убеди Ясеново да инвестира повече време — каза Доминика. — Чичо Ваня го очаква.

— Какво е то? — попита Форсайт.

— Ако с времето докладвам, че Нейт и аз сме станали любовници, Москва ще бъде доволна, това ще удовлетвори техните очаквания. За тях ще е разбираемо — те ще си спомнят Държавна школа № 4.

Гейбъл се надигна от дивана с изражение на болезнена мъка на лицето.

— Любовници? Исусе Христе! Не бих помолил никого да причини това на Наш. Просто е прекалено!

В една ветровита неделя малките лодки и платноходки останаха привързани към понтоните на доковете в залива. В тайната квартира Доминика поговори известно време за Марта, но бързо спря и съобщи на Нейт новините. Онова влечуго Волонтов напоследък явно се бе усетил, че е останал без асистент, и загрижено бе помолил Доминика да поеме някои административни задължения. Искаше ѝ се да му откаже и да го дискредитира в очите на центъра, но веднага се сети за Нейт, Форсайт и Браток и отговори, че на драго сърце ще му помогне. Нейната тайна, огненият ѝ елмаз, сега гореше още по-ярко. Тя се учеше да търси възможности, за да подхранва своя нарастващ апетит.

Дадоха ѝ да обработва картите за разписанията на офицерите в резидентурата и картотеката на оперативното счетоводство. От последното имаше и допълнителна полза, можеше ли Нейт да отгатне? Всеки разход трябваше да бъде отнесен към рапорт за разработка или към оперативна телеграма, описваща съответното действие.

— Волонтов и неговите офицери трябва да го правят сами, но те просто хвърлят всичко на моето бюро — каза Доминика. — Никой, освен резидента не може да чете грамите на другите, това е стриктно разделение. — Сините очи на Доминика блестяха. — Освен това аз им трябва за съотнасянето на разходите. — Тя направи драматична пауза. — Затова... Волонтов ми даде достъп до оперативния трафик. До целия!

Информацията започна да пристига на части и парчета и те следяха — Форсайт от първа ръка, а членестоногите там, в Ленгли, от по-голямо разстояние — за всяка фалшива нотка, за всичко прекомерно подходящо, прекомерно добре скроено. Тя ги изумяваше със запаметените детайли, докато преразказваше една сюжетна линия, която отключваше втора, после трета и четвърта. Започна да си води зашифровани бележки. Те ги проверяваха — беше безпогрешна.

Знаеше почти наизуст пълния текст на ежемесечните отчети за поддръжка на дейността на отдел N, разкри трима нелегални на отдел S в Хелзинки, „спящи“, засекретени агенти, които бяха оцелели във Финландия с десетилетия. Единият вече бе напуснал страната при Хаапаранта, за да осигури димната завеса след изчезването на Марта. Другите двама живееха в близост до община Еспоо, но ги оставиха на мира, за да предпазят Доминика.

На следващата среща тя ги ужаси, когато разгъна оригинален документ, задигнат от бюро на Волонтов. Беше го натъпкала смачкан в джоба си, вместо да го отнесе за унищожаване заедно с останалия отпадък. Совершенно секретно, строго секретно, от отдел PR, четири страници за естонския и за латвийския парламент. Сега те бяха натовски съюзници, затова Ленгли предаде тази разузнавателна информация в Националния съвет за сигурност и до Овалния кабинет. Гейбъл ѝ изкрещя никога да не го прави отново.

Централата беше съгласна с Гейбъл. Повече никакво крадене на документи! Дадох ѝ специална камера. На Нейт това не му хареса, смяташе го за прекалено рисковано, но Форсайт каза, че трябва да я накарат да свиква и е убеден, че тя ще може да се справи с устройството.

— Не съм сигурен, че е подготвена за това — каза Нейт. Всяко шпионско оборудване утрояваше риска, а на него никак не му се искаше разработката да гръмне, нито пък да я поставя в по-голяма опасност.

— Добре, но ти по-добре вземи да я подготвиш — каза Гейбъл, — ако утре я отзоват у дома, разработката приключва.

— Като говорим за това, време е за едно малко вътрешно московско оперативно обучение — каза Форсайт на Нейт. — По твоята специалност.

Обучението на Доминика в забранената зона на конспиративните техники започна. Лятото се бе настанило над островърхите покриви и медните куполи на Хелзинки и постоянният полуздрач на белите нощи измести сумрака. Стотици развлечени финландци слизаха с ескалаторите към платформите на метрото. Доминика с шал, Доминика с барета, Доминика с палто, броейки крачките си, носейки се с тълпата към турникета на входа. Преминаваше оттам и на някой ъгъл на пасажа той се докосваше до нея през аления въздух, тя усещаше миризмата му, чувстваше ръкава на пуловера му, стискайки здраво между двата си пръста кутия с цигари, опряна на талията ѝ. Той грабваше кутията — перфектен бърз пас, със светкавично незабележимо докосване — и изчезваше в тълпата.

Летен дъжд, свеж и лек, бавен и муден трафик, фарове, отразяващи се в паважа. Тя погледна часовника си в светлината на една витрина. Никакво гъделичкане зад нея, тя се чувстваше добре и знаеше, че ще уцели времевия прозорец. Когато Нейт ѝ бе обяснил какво щяха да правят, тя се разсмя.

— Ние не прибягваме до подобни драматични средства — каза тя, а той ѝ отговори:

— Това е, защото СВР оперира в демократични държави. Тя се намуси, но го изслуша внимателно.

Вървеше плътно до гранитната стена, колите свистяха по мократа улица. Зави зад ъгъла и спря в сянката на едно скеле в покрита алея за пешеходци. Колата на Нейт излезе иззад ъгъла в тридесет и осмата минута след кръглия час, движейки се бързо, като че ли без определена цел. Приблужи се, дясното предно стъкло беше свалено, тя

слезе от бордюра и пхна ръка в прозореца, пусна пластмасовия плик да падне на седалката и взе касетката за подмяна от неговата ръка, после отстъпи назад под скелето и той подкара. Не я бе погледнал, но тя видя ръката му, дърпаща ръчната спирачка, за да не светнат стоповете. Доставка с движеща се кола. Такава драма! — мислеше си тя.

Те ускоряваха темпото. И неизбежно търсачите на горещи пробиви в централата започнаха да кръжат. Тя беше контролиран източник, с добра позиция в резидентурата на СВР, написаха те и пожелаха да „сондират и други възможности“. Форсайт ги държа настрана със седмици, но тогава те издадоха заповед и Гейбъл искаше да се качи на самолета и да отиде там, но Форсайт му каза да се спре.

Лудостта започна. Инженерите от Дирекцията за наука и технологии искаха Дива да свали съдържанието на целия сървър в резидентурата, да постави аудио и видео там, да хакне шифровъчната система. Техничарите в „Наука и технологии“ безгрижно признаха, че някои от техните устройства биха могли, повторение, биха могли да предизвикат спад в осветлението на южен Хелзинки, а в един момент поискаха тя да инсталира радиоактивен предавател на покрива на руското посолство. После обаче централата съобщи, че въпросното „Rule of Sixes“^[1] би забавило действието на всяка екипировка на терен: проучванията и изработването на устройството би отнело още шест месеца, би струвало допълнително шест милиона долара и въз основа на тестването на печатните платки на стенда едно такова устройство би тежало триста килограма. Лудост.

Докато тайната страна на операцията се разширяваше, Нейт и Доминика продължаваха тяхната мудна, протаканска се публична връзка за пред Волонтов и центъра. Вечери, екскурзии из провинцията, концерти. Нейт ѝ подаваше лични данни за себе си, нещо, което центърът би могъл да провери персонално, за да се демонстрира колко е добра Доминика в отварянето на стридите, сиреч в измъкването на тайни. Но, както бе предрекъл Форсайт, Волонтов искаше по-голям и по-бърз прогрес, затова — с ентузиазиранията помощ на Гейбъл — Доминика написа така дългоочакваната грама със съобщението, че е започнала физически отношения с Нейт, просто за да спечелят време. Гейбъл искаше да напише „ъгъл на еректилна дисфункция“ в ръкописа,

твърдейки, че това ще доведе до още по-голямо отлагане, но зачервеният Форсайт го отхвърли. Нейт показва среден пръст на Гейбъл.

Доминика започна да снима секретни руски документи вътре в резидентурата, използвайки различни скрити камери, инсталирани в портмонета и чантички, ключодържатели, червила. Набелязваше си за фотографиране само най-добрите документи и беше достатъчно гъвкава, за да знае кога трябва да изчака. Гейбъл я хвалеше, но Нейт постоянно се тревожеше и косеше заради рисковете, които Доминика поемаше.

Един неделен следобед в тайната квартира на Доминика ѝ писна да го слуша.

— За мен ли се тревожиш или за твоята разработка и твоята репутация? — попита го тя. Стаята утихна и Гейбъл си прочисти гърлото.

Нейт се обърна бавно към нея, притеснен и ядосан.

— Аз съм съсредоточен върху опазването на информацията — каза той и я изгледа твърдо в лицето. — Просто мисля, че трябва да забавиш темпото.

— Ако наистина мислиш така — каза Гейбъл, — просто ще се влюбиш в следващия етап.

Грамата от централата се бе разпростряла на пет страници. Те искаха от нея да вкара специално подготвена флашка в някой от компютрите на резидентурата, за предпочитане в машината в залата с архива, но и под бюрото на Волонтов би било добре. Четиринадесет секунди източване и Ленгли щеше да получи достъп до чистия текст зад всички криптирани грами на СВР, „точка до точка“, Ясеново — Хелзинки, трансмитирани по стандартните телефонни линии. Четенето на съобщенията en claire беше много по-лесно, отколкото да се опитват да разбиват постоянно променящите се шифрови алгоритми. Но това беше най-рискованият възможен ход. Форсайт видя лицето на Нейт и му каза да пропусне срещата в тайната квартира. Гейбъл щеше да я проведе и да инструктира Доминика.

Два дни по-късно Доминика избути в архива телена количка с халтави колела, натоварена с папки, пликосе с класифицирани документи, предназначени за унищожаване, и счетоводни тефтери.

Слава Богу, че поне можеше да се държи за това нещо, защото краката ѝ трепереха. Уредникът на архива я погледна с очакване, мъж на средна възраст на име Свет, с огромни очила и широка вълнена вратовръзка, стигаща само до средата на корема му. Всяка вечер той с нетърпение очакваше момента, в който щеше да наблюдава как Егорова връща папките след приключване на работа, особено когато се протягаше, за да стигне до по-високите чекмеджета. Фасетъчните му бръмбарски очи я следваха, докато тя тикаше количката през вратата.

Доминика го беше упражнявала в пантомима с Гейбъл — той ѝ каза да не спира и да го прави плавно. Тя закачи количката за ъгъла на бюрото му и я остави да се преобърне, предизвиквайки изливане на каскада от документи върху пода. Свет стана на крака, безкрайно паникьосан. Тя застана на колене встрани до бюрото му, където имаше порт с мигаща зелена светлина, увери се, че устройството е с правилната страна нагоре и пипнешком го пъкна вътре, после започна да брои, докато продължаваше да вдига документите. Девет, десет, единадесет. Свет стоеше изпънат като бастун и Доминика му посочи една друга папка на пода, в най-отдалечения ъгъл. Дванадесет, тринадесет, четиринадесет. Измъкна флашката, изправи се, отхвърляйки косата зад ухото си, а парченцето пластмаса в джоба на полата ѝ думкаше като Издайническото сърце^[2]. Тя вдигна всички папки, върна ги в чекмеджетата и го остави отново да я зяпа, повдигната на пръсти, вдигнала единия си крак за ефект.

Два часа до края на деня — струваше ѝ се, че очите на всички са втренчени в нея, сякаш всеки знаеше. После фоайето и нетърпеливата недоволна опашка от служители в посолството, струпана пред двойната входна врата, до която имаше маса с двама души, приличащи на бурлаци по Волга, охраната на посолството, с кафяви облаци около главите, проверяващи чантички и джобове. Мили Боже, случайна проверка на чантите, а аз избрах точно този ден. По гърба ѝ се стече пътечка пот, тя я усещаше как лази надолу, а беше заклещена в опашката като в капан, не можеше да избяга назад по стълбите, те наблюдаваха стриктно за това. Държеше палтото си притиснато пред себе си и плъзна флашката под колана на полата, надолу в бельото си. Охранителят смърдеше на водка, а очите му знаеха, сигурно знаеха, че тя криеше онази джаджа в чорапогащника си, но той само разбърка

съдържанието на чантичката ѝ, плъзна я към края на масата и ѝ махна да минава.

Разказа им за това същата вечер, докато адреналинът от риска все още пареше в стомаха ѝ. Нейт стоеше настрани до вратата на кухнята, а Форсайт слушаше тихо с очила на челото. Гейбъл отвори една голяма бира и я изгълта наведнъж.

— Предполагам, че сега знаем защо наричат флашките палец — защото можеш да ги скриеш навсякъде — каза той.

После се шмугна покрай Нейт и започна да приготвя фондю от сирене, за Бога! Доминика никога не беше опитвала такова нещо и не знаеше дори какво е, а когато беше готово, те седнаха около масата, топиха хляб в пикантното стопено сирене, ухаещо на виното в него, разговаряха и дори се посмяха малко.

Форсайт и Гейбъл си тръгнаха след вечеря. Нейт наля две чаши вино и двамата влязоха в хола.

— Това, което направи днес, беше прекалено рисковано. Аз никога не бих те оставил да го направиш — каза Нейт.

— Нали всичко свърши добре — каза Доминика, обръщайки се с лице към него. — И двамата знаем, че има рискове.

— Някои рискове са приемливи, някои са неизбежни, но повечето са тъпи.

— Тъпи? Глупые? Не се тревожи, Нейт — каза Доминика, — няма да загубиш твоя звезден шпионин.

Думата тъпи беше запалила гнева ѝ. Неговият също вече пушеше.

— Просто трябва да се научиш да се дрогираш с нещо по-различно от адреналина — каза той.

— Имаш предвид като виното? — попита тя и хвърли чашата си в стената. — Не, благодаря, предпочитам адреналин.

Шумът от капките на стичащото се вино беше единственият звук в стаята.

Нейт я притисна и сграбчи ръцете ѝ над лактите.

— Какъв ти е проблемът? — просъска той.

Те се взираха свирепо един в друг, а лицата им бяха само на няколко сантиметра разстояние.

— На теб какъв ти е проблемът? — прошепна тя. Стаята се разфокусира. Нейт беше пурпурен, мъглав. Тя погледна устните му,

предизвиквайки го да дойде по-близо. Още една секунда и моментът се изпари като дим.

— Моля те, пусни ме — каза Доминика и той пусна ръцете ѝ, а тя вдигна връхната си дреха и без да го поглежда, отвори вратата — хвърляйки автоматични предохранителни погледи по коридора и стълбището — и излезе, затваряйки я леко зад себе.

Нейт зяпаше в затворената врата. Усещаше езика в устата си надебелял, а сърцето му думкаше в гърдите. Исусе, всичко, което искаше, беше операцията да върви нормално. Всичко, което искаше, беше да я предпази. Всичко, което искаше...

ФОНДЮ СЪС СИРЕНЕ НА ГЕЙБЪЛ

Кипнете бяло вино със счукан чесън, добавете настъргано сирене грюйер и ементал, сложете на средна температура, докато сирената се стопят. Добавете в суспензията царевично нишесте, още малко вино за овкусяване и затоплете (без да завира), докато фондютото стане кремообразно и гъсто. Сервирайте с леко препечени кубчета от ръчен хляб.

[1] Специално оборудване, предназначено за шпионска комуникация. — Б.пр. ↑

[2] Разказ на Едгар Алън По, в който убиецът започва да халюцинира, че сърцето на жертвата, убита от него и заровена на парчета под пода, все още бие и ще го издаде. — Б.пр. ↑

Вече беше време за къси ръкави и финландците, чакащи по тротоарите да светне зелената светлина на светофарите, седяха със затворени очи, обърнали лица към слънцето като слънчогледи. Широките тревни площи и пейките на Кайвопуисто бяха заети от секретарки, излезли за обед, които припичаха деколтетата си на слънце, с вирнати нагоре брадички, опиващи се от светлината.

На вратата му имаше закачена бележка и Нейт отиде в кабинета на Форсайт и седна. Гейбъл се бе разположил на дивана. Форсайт му подаде кратка грама от централата, съобщаваща за вероятността новият директор на ЦРУ, с наскоро потвърдено назначение, да пътува инкогнито от Копенхаген до Хелзинки за шест часа, за да проведе контролна среща с Дива, за да я поздрави и да изрази високата оценка на управлението за досегашната ѝ работа. Нейт погледна към Форсайт, после отново към Гейбъл.

— Как ли пък ще може да пътува инкогнито?! — попита Нейт. — Та той е по всички новини.

— Ще бъде в Копенхаген за някакво нещо на НАТО — добави Форсайт. — И представа си нямам как ще се измъкне от датчаните. Алън Дълес го правеше, Енгълтън също, хваща самолета, не казва на никого и се появява изневиделица.

— Да, в шибаната 1951 година — каза Гейбъл. — И тези пичове пътуваха соло, слизаш по стълбите на „Констелейшъна“, минаваш по пистата, влизаш в таксито и се настаняваш в хотел чрез простичко записване в регистъра. Тези кръгли шапчици на стюардесите обаче...

Форсайт го игнорира.

— Аз изпратих един учтив „не-благодаря-ви“ отговор миналата вечер и резидентът за Европа ме привика на килимчето час и половина по-късно, и ми сдъвка задника. Не е молба. Директорът иска да бъде включен.

— Ето ти още един надут балон, шибания европейски резидент — каза Гейбъл. — Мисли си, че е корабен капитан от битката при

Трафалгар... Дали пък не чете коледна благословия на войниците?

Форсайт продължаваше да го игнорира.

— Можем да контролираме нещата само от минутата, в която той слезе от самолета. VIP терминала, развеждаме го с кола наоколо, уверяваме се, че няма опашка, скатаваме момчетата от охраната му в един ван долу, качваме го тук горе, стиска ѝ ръката, после го изкарваме навън. Просто се моли FAPSI — руската SIGINT служба^[1] — да не прихване полета му. — Форсайт погледна отново грамата. — Те сигурно наскоро са му съобщили за Дива. Е, поне е добра реклама за разработката.

— Реклама? Той ще докара нещата дотам, че да я убият — каза Нейт. — За нас ще е по-безопасно да я пъхнем в багажника на някоя кола и да я закараме в Швеция за дълъг уикенд. Защо не му кажем, че в момента тя отсъства?

— Не — каза Форсайт.

— Да му кажем, че тя отказва.

— Не. Инструктирай я, кажи ѝ да се усмихва. Сините ѝ очи ще свършат останалото. Хайде да донесем тук малко храна, някакви напитки.

— Кола със заглушители, паркирана наблизко — каза Гейбъл.

— Ами Доминика? — попита Нейт. — Кой ще изяде лайнияния сандвич, ако нещо се обърка?

— Ти — казаха в един глас Форсайт и Гейбъл.

Стъпки на площадката... Вратата се отвори и Доминика стана, докато директорът на Централното разузнавателно управление свали връхната си дреха, пристъпи в стаята, раздруса ръката ѝ надолу-нагоре и ѝ каза, че много се радва да се запознае с нея. После раздруса и ръката на Нейт, каза му, че е свършил страхотна работа с тази млада дама — със сияйна усмивка в нейна посока — и че двамата могат да се гордеят с това, което са направили за Съединените щати. Доминика килна леко глава при последните му думи, после всички седнаха, тя и директорът на дивана, и той отвори кранчето на очарованието си, потупваше я по коляното, за да подчертава мисълта си, и понякога ръката му се задържаше там — навик, придобит в кулоарите на Сената.

Той беше висок и слаб, с катеричи очи, с хлътнали бузи и лъскава, боядисана в черно коса. Доминика реши, че той ѝ прилича на Кашчей, митологичния злодей, за когото баща ѝ четеше, когато беше малко момиченце. Тя го гледаше твърдо, но аурата му беше слаба, бледозелено сияние около лицето и ушите. Зелёный, емоционален, не е такъв, за какъвто се представя, помисли си Доминика. Толкова различен от чичо Ваня, а в действителност същият, различни служби, но същата ящерица, същият гущер.

Той попита Форсайт за „оперативната среда“ в Скандинавия и всички знаеха, че тези неща не бива да се дискутират пред агента, затова тя стана и излезе. След малко донесе плато пелмени, вдигащи пара тестени топчета, току-що извадени от тенджерата, напълнени с кайма и подправки, полети с квасена сметана. Доминика бе настояла да направи нещо — руският начин да почете госта. Нейт мислеше, че трябва да му сервира сухи крекери näkkileipä^[2] с топла ванилова сода.

— Направо превъзходно! — каза директорът, с бучка сметана в ъгълчето на устата.

Той избърса устните си, потупа възглавницата на дивана, за да седне Доминика до него. Нейт, Гейбъл и Форсайт седяха на столове до тях под ъгъл, с лице към Доминика, за да я подкрепят, докато директорът я разпитваше откъде е, сякаш да я провери дали има избирателни права. Гейбъл си мислеше за дългите и отчаяни късни нощи в смърдящи хотелски стаи, с потящи се агенти, дребни хора, поемащи неописуеми рискове, отчаяно искащи да излязат отново навън, слушащи го напрегнато как им говори бавно, без да спира, наблюдавайки лицата им, наливайки водка или арак, или мао-таи. Това беше много отдавна. Тук, в този окъпан в слънце апартамент, те провеждаха приятна старовремска агентурна среща.

Руснаците не обичат да говорят за бъдещи успехи — за тях това е все едно да дърпаш дявола за опашката. По-добре е да се мълчи. Директорът се приближи още повече до Доминика, но тя не се отдръпна. Хубаво шоу, помисли си Нейт, тя явно знае как да се оправя с това, нали? Директорът казваше, че всички те аплодират нейните усилия, че той проявява персонален интерес към нейната дейност и че не трябва да се колебае да се свързва с него директно по всяко време през деня или през нощта. Нейт се изкуши да попита за телефонния му

номер в Бетесда. Форсайт прочете мислите му и проскърца със стола си, за да му даде знак да си затваря устата.

Бутилковозелен и празнословен, директорът Кашчей говореше нещо за банкова сметка. Определена сума пари била вложена в сметка на името на Доминика като първоначален бонус за вербуването ѝ, а всеки месец там щели да се депозират още пари. Сметката била изцяло под неин контрол, но, разбира се, теглене и разточително харчене бяха нежелателни. Той продължи и каза, че ще бъдат депозирани допълнителни суми, когато започне работа в Москва. Доминика погледна Нейт и се обърна да погледне и Форсайт. Лицата и на двамата бяха абсолютно безизразни. Кашчей безпощадно продължаваше.

След като минеха две години от вътрешната ѝ служба в Москва, напяхаше той, в нейната сметка щеше да бъде депозиран допълнителен бонус от четвърт милион долара. Накрая, при взаимно договорена дата за нейното оттегляне от служба, ЦРУ щеше да я настани на Запад, на място, избрано съобразно нейната сигурност, и щеше да ѝ подsigури жилище с не по-малко от три хиляди квадратни фута площ.

В стаята беше абсолютно тихо. Лицето на Доминика се бе променило, тя изглежда всеки един от тях, после се обърна към посетителя. Усмихна се с нейната нажежена до бяло усмивка. О, мамка му, помисли си Нейт.

— Сър, благодаря ви за това, че сте изминали толкова дълъг път, за да се запознаете с мен — каза Доминика. — Аз казах на мистър Форсайт и на мистър Гейбъл, и на мистър Наш — тя посочваше всеки един, докато ги споменаваше, — че съм се ангажирала да помагам на вашата служба по какъвто начин ми е възможно. Аз съм се посветила на това да помогна на моята страна, да помагам на Русия. Оценявам всичко, което ми предложихте. Но ви моля да ме извините. Аз не правя това за пари.

Доминика гледаше безизразно седналото до нея некултурное бостанско плашило.

— О, разбира се, че не — каза Кашчей, потупвайки я по коляното. — И все пак всички ние осъзнаваме колко полезни могат да бъдат парите.

— Да, сър, прав сте — каза Доминика. Нейт видя, че тя е разстроена, кожата на ключицата ѝ се беше зачервила. Форсайт също го разбра. Гейбъл се размърда и започна да събира връхните им дрехи.

— Господин директор, за съжаление ще ни е нужен половин час, за да стигнем с колата оттук до самолета ви — каза Форсайт, ставайки на крака.

— Добре, добре — каза той. — Беше удоволствие да се запозная с вас, Доминик. Ви сте куражлийка, поемаща ужасен риск. Исусе, кажи й колко още й остава да живее, помисли си Нейт.

— Не забравяйте — каза директорът и я прегърна с ръце през гръдния й кош, — обаждайте ми се в случай на нужда.

Мдааа, за да може да те хване за ръчичка и да те поведе през разораната полоса при пограничната бодлива тел, между противопехотните мини, на две минути пред кучетата, помисли си Гейбъл.

Форсайт напъха Кашчей в шлифера и шапката му, докато Гейбъл слизаше надолу по стълбището, за да подготви охраната. Директорът го последва. Форсайт спря на вратата и й намигна.

— Ще поговорим малко по-късно — каза той и изчезна.

Доминика и Нейт стояха на входната врата на апартамента като младоженци, казващи довиждане на свадлив чичо, дошъл за неделен обед.

Нейт тихо затвори вратата. Тайната квартира беше мъртвешки тиха, толкова тиха, че чука как вратите на колата тракнаха, после и звука от тръгването й.

— Е — каза Нейт, — хареса ли ти директорът?

В полуздрача през тесния залив бродеха призрачни навигационни светлини, а над водата се носеха щастливи гласове, идващи през един отворен прозорец. Две чаши вино стърчаха недокоснати на масата, докато те стояха в мрака, Доминика на дивана, а Нейт на стола. Околната светлина докосваше косата и миглите на дясното й око. Беше облечена в лятна дневна рокля, тясна в горната част, с токчета, като за интервю за работа. Не й се говореше, а Нейт не знаеше какво да каже, притеснен, че техните спорове, а сега и тази визита, я бяха пречупили. Очакваше да му каже, че се оттегля. Той беше нейният водещ офицер. На него се падаше отговорността да поддържа разработката в действие.

Мамка му, мислеше си той, много игри се провалят, много агенти се изгубват в мелницата на контраразузнаването, може да е лош късмет или уцелване на неподходящия момент, пропускаш влака с тридесет минути и това променя всичко. Но кой ще е офицерът, загубил агента си, защото тя си мисли, че всички сме идиоти? Той можеше да си представи приведените напред глави в кафенето на централата. О, да, това е Наш, в Хелзинки. От Ленгли ще пуснат грама: Време е за прибиране у дома, моля, седнете, да си поговорим за вашето бъдеще. Баща му ще му пише: Добре дошъл у дома, сине, всичко е простено. Катраненочерна миньорска шахта, стръмна, без никакъв въздух. Той забеляза, че тя се е изправила и върви към него.

Тъмната стая ѝ бе повлияла, като пашкул, като нещо невидимо, тя не съзнаваше, но стоеше пред него и го гледаше от горе на долу. Обичайният му наситен пурпур си беше тук, но странно, тя усещаше топлината, излъчваща се от аурата му, стабилна и постоянна. Знаеше, че той страда, прекалено сериозният професионалист се тревожеше за баланса в кариерата си, но под професионалната му сериозност имаше някаква уязвимост. Каквото и да си мислеше за нея лично — тя не беше сигурна, — неговите тревоги и притеснения бяха трогателни. Доминика осъзна, че и тя самата чувства напрежение от това да живее постоянно с леденостудената тайна. Подтикната отначало от гнева, тя бе попаднала в новата си различна роля. Беше се насочила към американците, защото им вярваше, на тях им пукаше за нея, те бяха професионалисти.

Но най-вече заради Нейт. Част от всичко, което Доминика правеше, беше заради него, осъзна тя. Ако той я попиташе, тя щеше да му каже, че няма намерение да спира. Тя бе решителна и фокусирана.

Но точно сега се нуждаеше от нещо повече от вълната на измамата, от осъзнаването, че нейната воля е по-силна от тази на останалите, че тя е по-добра от сивите кардинали. Имаше необходимост да бъде нужна на някого. На него. Тя почувства как тайната ѝ същност отваря вратата на ураганното убежище и излиза навън. Сложи ръце на облегалките на стола на Нейт, наведе се и го целуна по устните.

Не го беше предвидила. (И разбра, че той със сигурност не беше.) Доминика знаеше, че както в нейната, така и в неговата служба е запрещено, строго забранено, да имаш физическа близост с агент.

Емоционалните усложнения са смърт за секретните операции. Имаше съвсем основателни причини да гонят лястовичката от стаята веднага след секс капана и „чичо Саша“ да поеме нещата, цялата работа, защото страстта пречи, ти не можеш да стигнеш доникъде с агент, който мисли за своя хуй, казваха старите инструктори, кикотейки се, докато се опитваха да я накарат да се изчерви.

Тя се озова в обятията му, целуваше го, не страстно, а бавно, нежно; устните му бяха топли и ѝ се прииска да ги изпие. Почувства напрежението, надигащо се в тялото му, в черепа му, в гърдите му, между краката му. Ръцете му притиснаха гърба ѝ и тя почувства сладост и възбуда, сякаш бяха приятели от детинство, които се откриваха един друг като възрастни. Той издиша наситена пурпурна топлина в ухото ѝ и тя усети как плъзва надолу по гръбнака ѝ.

— Доминика — каза той, опитвайки да я накара да спре. Те се бяха скарали преди няколко дни и беше чисто безумие да се впускат в това, стабилността на разработката изискваше...

— Зомолчи — прошепна тя, млъкни, глупчо, и плъзна устни по врата му, и го прегърна по-силно.

Главата му се замая от нерешителност, от тревога, от неканена похот, надигаща се в дълбините му. Нейт знаеше, че я желае, но това беше лудост, безразсъдно, забранено. Той не можеше да си спомни какво се случи после.

Те бяха голи и пламнали от възбуда в малката спалня и Доминика леко прокарваше ноктите си между краката му, за да го накара да я следва — тя си помисли, че може би току-що е измислила нова техника за възбуждане. Прекачиха се тромаво през таблата върху леглото, заclinено между стените на стаята. Тя остави ръката си върху него, притискайки ноктите си малко по-силно, и се засмя, устата ѝ беше пресъхнала от желание. Да чувства кожата му за първи път, да прокарва устните си по стомаха му беше нереалистично и замайващо. Той я погледна изненадано, когато го бутна назад с ръка на гърдите му. Похотливо и нежно, свенливо и мръснишки, тя го вкушваше и чувстваше сладостта му в устата си и всичко беше така, сякаш винаги са били любовници. Нямаше и помен от мисъл за Школата за лястовички или за безбройните техники. Доминика просто го желаше.

Започна да става по-напрегнато, тайната ѝ същност се разширяваше и изпълваше главата ѝ, стягаше гърлото ѝ и точно

навреме Нейт благословено я преобърна по гръб и тя устреми треперещите си палци към тавана, а светлината от издуващата се луна, издигаща се над островите в пристанището, проникна през прозореца и влезе в очите ѝ. Тя беше абсолютно заслепена от нощта и луната, Нейт бе само силует над нея, после дойде съкрушителният натиск. Доминика почувства внезапно, разбиващо сладко разширяване и лунната светлина се задвижи като ракета зад клепачите ѝ. Тя се надяваше, че той ще задържи натежаващото ѝ тяло, за да не бъде отнесено като късче хартия. Почувства глухо прииждане вътре в себе и после немирна и бурна вълна се надигна нагоре от дълбините ѝ, по-голяма от другите, увисна, завъртя се и тя каза: Боже мой, от дъното на гърлото си, и едно белооко състояние на блаженство отекна в нея и я разлюля цялата като вятър, огъващ житна нива.

Те лежаха един до друг в съкрушаващата лунна светлина. Доминика чакаше бедрата ѝ да спрат да треперят, преди да се обърне и да погледне неговото лунно мокро тяло.

— Душка, ти си много добър в разработването на агенти — прошепна тя.

Нощният въздух още не бе изсушил телата им, когато чуха превъртането на ключа в ключалката на тайната квартира и веднага се изстреляха от леглото. Нейт нахлузи панталоните, ризата и обувките си, Доминика грабна дрехите си и изтича в банята. Нейт влезе в хола и видя Гейбъл в кухнята, облегнат на отворения хладилник.

— Помислих си дали да не се върна, за да направя оценка на пораженията след *tour-de-force*^[3] представлението на директора — каза Гейбъл и се обърна назад, за да погледне в хладилника. — Има ли още от тези кнедлички?

— На най-долния рафт — отвърна Нейт. — Да, и аз говорих с Доминика за цялата тая тъпотия. Мисля, че тя разбра разликата между нас и костюмарите.

— Щях да си скъсам задника от смях, когато се ядоса на стария паун. Тя има дух — каза Гейбъл. Той постави съда с пелмените на плота. — Значи добре си я успокоил? — попита той.

— Йес, Браток — каза Доминика, излизайки от банята. — Сега съм спокойна. — Тя беше напълно облечена, със сресана коса и спокойно изражение. Нейт гледаше Гейбъл в лицето. — Ей сега ще ти стопля малко пелмени. — Тя запали газовия котлон и затрака с един

тиган. — Втория път са най-хубави — особено така! — Доминика сръчно изсипа сварените пелмени в загрялото масло на тигана и ги запържи, докато покафеняха леко от всички страни. — Но по този начин са най-хубави с оцет.

Непоносимото домашно суетене продължи и когато застанаха около кухненския плот и започнаха да ядат от купите си. Никой не продумваше, а Гейбъл от време на време поглеждаше от Доминика към Нейт и обратно. Нейт усърдно гледаше в храната си, но Доминика отвръщаше на погледите на Гейбъл невъзмутима, разчитайки разцъфналия облак около главата му. Като свършиха с яденето, Гейбъл пусна вода в мивката, а Доминика си сложи палтото и каза лека нощ. Не погледна назад към Нейт, докато слизаше по стълбите. Той затвори вратата и се обърна с ужас, за да погледне Гейбъл, който вървеше към дивана в хола с две чаши между пръстите и бутилка скоч в другата ръка.

— Е, Приап^[4] — каза Гейбъл, поставяйки чашите на масата, — успокой малко топката, докато донеса лед.

ПЕЛМЕНИ

Подвийте крайчетата на шестсантиметрови кръгчета от тънко разточено тесто, направено от брашно, яйце, мляко и сол. Смесете телешка и свинска кайма с накълцано пилешко месо, ситно нарязан лук, пасиран чесън и вода. Поставете малко количество от пълнежа в центъра на всяко кръгче, навлажнете краищата, сгънете ги на полумесеци и притиснете ръбчетата, след което съберете двата края на получените полумесеци. Варете във вряща подсолена вода, докато пелмените изплават на повърхността. Сервирайте с квасена сметана.

[1] Сигнално разузнаване, което събира информацията си от прихващане на радио и електронни сигнали на чужди разузнавания. — Б.пр. ↑

[2] Ръжени кръгли, плоски, с дупка в средата финландски крекери. — Б.р. ↑

[3] Проява на голямо умение и находчивост (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Син на Хермес и Афродита, известен с огромните си гениталии. — Б.пр. ↑

— Мина ли ти? — каза Форсайт, надвесен над бюрото си. — Ти си водещ офицер според сметките на централата на една от най-обещаващите руски разработки в дирекция „Операции“ за последното десетилетие и нямаш достатъчно дисциплина, за да останеш далеч от леглото ѝ?

— Шефе, знам, че беше грешка, но не го бях планирал, то просто се случи. Тя беше много възбудена заради директора. Той я нарече Доминик. Много ѝ се насъбра, имаше нужда от близост, беше поставена под огромно напрежение.

— Тя имаше нужда от близост? — каза Гейбъл от обичайното си място на дивана зад Нейт. — Така ли нарича сега вашето поколение чукането?

Обичайно добродушното благородно лице на Форсайт беше мрачно, очите му бяха втренчени в Нейт, докато младият мъж гледаше надолу.

— Тогава се отзови на нуждите ѝ, поговори с нея, за да я успокоиш, дай ѝ подкрепата си. Но ти не...

— Направо го удари на секс — каза Гейбъл.

— Да, на секс — повтори Форсайт. — Какво се случва, ако отношенията ви ударят дъното? Ами ако след четири месеца помежду ви избухне скандал и тя реши, че не може да те понася?

— Лесно е да се предположи, че ще случи така — каза Гейбъл.

— Ще продължи ли тя да работи за ЦРУ? Или го прави само защото е зашеметена от твоя...

— Мачо Гаспачо — намеси се Гейбъл.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — каза Форсайт, поглеждайки към отпусналия се на дивана Гейбъл. После се обърна отново към Нейт, който се беше засмял на коментара на Гейбъл.

— Стегни се, Нейт — каза той. — Въпреки информацията, която тя предоставя до този момент, Дива е нов агент. Трябва да я видим първо да работи продуктивно, за да сме сигурни, че вербовката ти е

успешна. Това означава ли, че не ѝ вярваме? И да, и не — никога не се вярва напълно на който и да било агент.

Руснаците стават мрачни, стават драматични, стават носталгични. Накрая откачат. Спомнете си Юрченко^[1], махащ за сбогом от самолета на „Аерофлот“? Дива е силна, но всички знаем, че е темпераментна и импулсивна.

Той вдигна ръка, за да попречи на Гейбъл да направи още един лекомислен хлапашки коментар.

— Твоята работа като оперативен работник е да събираш разузнавателна информация, да подсигуриш безопасността ѝ, да пренебрегнеш своите лични емоции и да направиш от Дива най-добрия агент, който можеш.

— Пренебрегване — рече Гейбъл. — Това означава никакво чуване.

— Откак си дошъл в бюро, все напираш да направиш някаква голяма вербовка, притесняваш се да не загубиш разработката, притесняваш се за личното си досие и кариерата си. Е, добре, бъди истински професионален водещ офицер на тази руския. Действай с нея с трезва глава...

— Тази, дето е на раменете ти — подхвърли Гейбъл.

— И прецени какво може да причини една любовна афера на операцията и на нея. Ние започнахме да мислим за момента, в който тя ще се върне в Москва. Не знаем точното време. Тя може просто да откаже да работи там, затова започни да я караш да мисли на тази основа, подготвяй я за това.

— Слушам, сър — каза Нейт, поглеждайки към Форсайт.

— Изяснихме ли се? — каза Форсайт, упражнявайки натиск за последен път.

— Знам, знам, знам — промърмори Нейт. — Напълно съм наясно. Ще върна нещата в релсите.

— Добре е да го чуем — каза Гейбъл, надигайки се от дивана. — Сега мога да извадя четирите камери за наблюдение на бавачки от тайната квартира.

Нейт го погледна с разширени очи. Лицето на Форсайт не изразяваше нищо.

— Просто се шегувам, Ромео — каза Гейбъл. — Не бих могъл да понеса да гледам повторения.

Това, което възпря Форсайт и Гейбъл да продължат да сритват задника на Нейт, беше сигналът, който Доминика подаде на следващия ден: Нейт едва се сдържа да не си дръпне рязко ръката, когато потърси петното вазелин в долната част на дръжката на колата си сутринта. Тя го беше изтрила през нощта. Аварийен сигнал, помисли си той, плюс дванадесет часа. Нощта беше мразовита, скандинавската есен бе дошла, по стъклата на колите имаше скреж, от отдушниците им се вдигаше пара. Те чакаха в тайната квартира и преглеждаха отново извънредните ситуации. Дали не ѝ се бе наложило да бяга, дали не бяха по петите ѝ? Нейт проучи разписанията на самолетите и фериботите. Един приятел на Гейбъл от СуПо стоеше на линия. Арчи и Вероника бяха на телефона. И тримата офицери от ЦРУ едва издържаха на чакането, бяха със свити стомаси. Никой не си поглеждаше часовника — бяха твърде печени за подобно нещо.

Нейт се изправи, когато ключът се превъртя в ключалката и те разбраха, че всичко е окей, защото леденосините ѝ очи искряха и бузите ѝ бяха поруменели — вероятно не само от тактическия обход, а и от нещо друго.

Гейбъл ѝ донесе чаша димящ чай и докато го духаше, за да изстине, тя им разказваше историята бързо и точно, детайлите най-напред, защото това беше начинът, по който всички те бяха обучени. Искаше ѝ се и да ги разтърси мъничко и да ги впечатли. Предишния ден неидентифициран мъж дошъл в руското посолство, поискал да види шефа на охраната и му дал затворен плик с надпис „Да се достави неотворено на мистър Волонтов“. Човекът се измъкнал от посолството, преди мудният охранител да му поиска името, но все пак веднага занесъл писмото горе на резидент Волонтов, който открил втори плик в първия. После той бе изревал на Доминика да дойде.

Докато тя му превеждала бележката от английски, Волонтов не можел да си намери място от възбуда и тревога, обвинен в мръсния си оранжев облак. В бележката, написана с печатни букви, се казваше, че приносителят предлага на СВР строго секретен технически наръчник от САЩ за сумата от 500 000 долара и иска среща след пет дни в хотел „Камп“.

Доминика местеше поглед от Нейт към Форсайт и към Гейбъл, пийваше от чая и продължаваше. В плика имаше и втора страница, с три разкъсани дупки, явно бе откъсната от класьор с тройно подвързване. TOP SECRET/UMBRA^[2] в горния и в долния край на страницата, заглавие с удебелени букви US National Communications Grid^[3] и горен ъгъл, подрязан диагонално. Волонтов бил нервен, накарал я да прочете предупредителните бележки под заглавието два пъти: „Разпространение забранено“, „Ако се намери, да се върне в кабинета по координацията“ и „Злоупотребата е обект на съдебно преследване“.

Лицето на Волонтов посивяло, той излял да му направи копие. Неговите съветски подлизурковски сокове бяха рукнали и той запъхтяно й казал, че смята да прати по куриер оригиналната заглавна страница директно на първия заместник-директор Егоров, топ приоритет, за по-голяма сигурност. Форсайт погледна Гейбъл, който се изправи и наметна палтото си, когато Доминика вдигна пуловера си и измъкна сгънато парче хартия от колана си и я плъзна към тях — беше направила второ копие. Американците се струпаха край листчето, Гейбъл потупа диагоналния ъгъл и промърмори: „Копелето е отрязало серийния номер“, после погледна Доминика:

— Мисля, че ти казах никога повече да не правиш така. — След това се наведе, целуна я по върха на главата и излезе.

Грамата NIACT^[4] от офиса в Хелзинки щеше да бъде във Вашингтон след тридесет минути. Гейбъл обичаше да изпраща среднощни екшън грами и да събужда ядачите на понички в Ленгли.

През целия остатък от деня Волонтов не можел да си намери място от терзания, каза им Доминика. Привиквал я в офиса си поне пет пъти, с оранжево хало от напрегнатото очакване около главата, голямо колкото фериботен рул. Дори и той осъзнал, че това може да бъде колосален разузнавателен пробив и че май е ударил къоравото. Почти в края на деня решил, че ще се обади директно на Ваня Егоров, за да го информира за поверителното и потенциално грандиозно развитие и да го предупреди за пристигащата куриерска пратка. Нека заместник-директорът види как той, Волонтов, персонално ръководи операцията.

Резидентът бе затворил вратата, за да се обади по високочестотния телефон, и Доминика чуваше безсмисления смях и сервилността в постоянното лаещо „Да, да, да, да“, истински лъстец,

как го казвате вие, целувач на задници? Да, доста близо, каза Форсайт. Волонтов я бе привикал за десети път през този ден и важно-важно я бе уведомирал, че заместник-директорът, разбира се, е одобрил предложението му Доминика и само Доминика да асистира на резидента в тази операция... Тя трябваше да подготви парите — беше й казано да изтегли само 5000 долара. Наредено й бе да наеме стая в хотел „Камп“. Пак тя трябваше да превежда по време на срещата с американеца. Започвай веднага, каза й той и я освободи с едно махване на ръката.

Без знанието на Доминика Волонтов се бе обадил и на своя подчинен от контраразведката, отдела по контраразузнаване, онзи бивш феномен от Погранични войски.

— Искам да осигуриш контранаблюдение на срещата, която ще проведе в края на седмицата. В лобито на хотел „Камп“. Просто да седиш и да наблюдаваш.

— Среща? — каза контраразведката. — Колко души ще са нужни? Разбира се, ще бъдем въоръжени.

— Идиот. Само ти. Никакви оръжия. Просто стой в лобито. Наблюдавай ме, когато се срещна с лицето. Стой там. После ме наблюдавай, като излизам. Ясно ли е? — каза Волонтов. Контраразведката кимна, но беше разочарован.

Нейт изгони Доминика от тайната квартира след час. От днес нататък — московски правила: никакви ненужни срещи. Никакви дневни срещи. Оглеждай се за опашка, приемай за даденост, че имаш опашка. Съкрати видимите социални контакти. Стой близко до посолството, след като рандевуто в хотел „Камп“ приключи. Волонтов ще бъде много възбуден, много неспокоен, нервите му може да са опънати до краен предел и ще наблюдава много внимателно всички. Те не трябваше да поемат никакви рискове, никакви.

— Има кобра в тоалетната чиния — каза Гейбъл, като се върнаха в офиса. — Трябва да процедираме извънредно внимателно. Каквото и да провали срещата, каквото и да е то — ако например този малоумен американец бъде арестуван или ако СВР не получи наръчника, — освен Волонтов Доминика е единствената в резидентурата, която знае за доброволеца.

Форсайт изпрати поверителна грама по секретната линия, подчертавайки пред централата риска за Дива. Резидентът на ЦРУ за

Европа беше шокиран, като прочете, че Форсайт препоръчва бюрото просто да идентифицира предателя и да остави на ФБР да го направи на яхния, след като се върне в Съединените щати. Той не би могъл да подкрепи морално план, който би довел до ужасна загуба на секретна информация, свързана с националната сигурност — не и докато неговата ръка стои на руля на отдела за Европа.

Когато правното аташе^[5] в американското посолство, петдесет и две годишният специален агент на ФБР Елууд Маратос, нахлу в кабинета на Форсайт, за да координира „удара“, те разбраха, че централата е информирала едва ли не всеки срещнат в цял Вашингтон. През двадесет и пет годишната си кариера Маратос се бе изявявал като следовател на банкови обири в Средния запад. След като влезе в офиса и седна, вдигна краката си, показвайки подметките на обувките си на Форсайт и Гейбъл, и каза, че това е чист случай на шпионаж, извършван от американски гражданин, и следователно е от изключителната компетенция на ФБР.

— Шибан кретен — каза Гейбъл, след като Маратос си тръгна. — Мисли си, че еспreso значи „нонстоп влак“ на испански.

Сигурно беше, че ако им позволят, дузина специални агенти на ФБР щяха да направят истински десант в Хелзинки, облечени в маскировъчни панталони, тактически боти и бейзболни шапки на „Янките“ от Ню Йорк. Цялото бюро трябваше да направи всичко възможно, за да държи федералните под контрол. Форсайт каза на Нейт да подготви план за изтеглянето на Дива. Те трябваше да са готови да я измъкнат, ако станеше издънка и руснаците започнеха да търсят причината за провала.

После нещо се случи в централата. Сигурно се беше състояло голямо съвещание и те започнаха да обръщат внимание на опасността за Дива. По-късно някой каза, че всъщност Саймън Бенфорд, шефът на контраразузнаването, е изпаднал в един от всеизвестните му театрални пристъпи и е предупредил, че невниманието към контраразузнавателната заплаха за този агент ще създаде „абсолютна помия“. Резултатът бяха две грами, пристигнали на третия ден, два дни преди срещата в „Камп“. Първата имаше гриф „От европейския резидент директно за началника на офиса в Хелзинки“. Втората беше написана от Бенфорд с характерната му икономичност, граничеща с рязкост. Грамата предлагаше такъв оперативен гамбит, че изуми дори

Марти, старо куче, който имаше в офиса си пепелник, направен от човешки череп, от Камбоджа или от Маями — твърдеше, че не си спомня откъде.

Първата грама гласеше:

1. Моля, продължете по-нататъшния трафик на съответната информация по този канал. Оценяваме указанията на централата да се предотврати потенциалната незаконна продажба на класифицирани американски материали на СВР. Бюрото трябва да координира действията си с представителя на ФБР в посолството, който е уведомен от централата на ФБР във Вашингтон. Централата потвърждава пред бюрото, че ФБР има предимство във всички разследвания и въпроси в сферата на правоприлагането, включващи заплахата за националната сигурност и амер. гражд., заподозрени във федерално престъпление, според Глава II на Закона за реформа на разузнаването от 2004 г. и изпълнителна заповед 12333 и 50 USC 401.

2. Настояваме офиса в Хелзинки напълно да подкрепи разследването на ФБР според обстоятелствата. Централата разбира се, е загрижена, че какъвто и да е арест би могъл да засегне сигурността на агент GTDIVA. Бюрото трябва да засили мерките за осигуряване на оперативна безопасност на Дива.

3. Моля, докладвайте развитието на събитията чрез незабавни приоритетни грами, включително NIACT. Централата остава на разположение за оказване на съдействие според обстоятелствата.

Втората грама гласеше:

1. Доклад относно GTDIVA получен. Дива се развива в изключителен източник.

2. Моля предайте нашите поздравии на централата.

3. Съгласни, че дори и най-малка погрешна стъпка в работата с посочения доброволец ще предизвика критичен поглед към Дива. В случай на най-лош изход, моля, подсигурете аварийен план за ексфилтриране. Централата готова за придвижване на дезертъора и настаняването му.

4. Независимо от правоохранителните правни принципи отн. ФБР целта на централата е да идентифицира доброволеца и да се извърши арестът му, без да се алармира СВР и да се позволи, повт. да се позволи, на СВР да получи наръчника, без повдигане на подозрения в руското КР. ФБР ще бъде информирано за секретната акция и ще следва насоките на бюрото, за да постигне целите на централната администрация.

5. За бюрото — Мин. на отбраната създаде модифицирано копие (GTSOLAR) на наръчника, предложен за продажба в Хелзинки. Прецизирането на естеството на модификациите на класифицираните данни ще доведе до техническа дезинформация и погрешно насочване.

6. OSWR^[6] изследовател, пренасящ SOLAR наръчника, тръгва Вашингтон вечерта на 17, очаквано пристигане сутринта на 18. Моля, посрещнете и настанете.

7. Представете възм. най-скоро оперативно предложение за подмяна на наръчник SOLAR като приоритет. Игнорирайте нарежданията в предишната грама.

Те все пак успяха да разтълкуват грамата и се задействаха. Извикаха техниците, направиха още една среща с Дива преди деня на контакта. Показаха ѝ чертежите, копираха ключа от стаята ѝ, обясниха ѝ отделните стъпки. Накараха я още веднъж да погледне чертежите. Всичко е наред, Неит, каза тя. Възбудата в гласа ѝ издаваше нервността ѝ. Говориха за риска, за разкриването ѝ, но тя не искаше да слуша. Сините ѝ очи проучваха лицето му, докато той развиваше картата и маркираше ъгъла, от който щяха да я вземат, ако се наложеше да бяга. Тя долови загрижеността в гласа му.

Заради нея ли беше това, питаше се Доминика, или заради операцията? Нейт, водещият офицер, се бе завърнал, а аурата му бе непроменена.

Нещата бяха твърде сериозни, затова прекъснаха за късна вечеря. Този път беше ред на Форсайт. Той не сготви кой знае какво, но Доминика го зяпаше удивена как измъква касеролата от фурната, навлечен в престилка, окъпан в синьо, с кухненски ръкавици. Той знаеше само едно ястие, *soubise* — ориз, задушен с масло и запържен лук. В случай на катастрофа и за да не умрат от глад, Гейбъл бе донесъл агнешки кебап отвън. Хранеха се, без да разговарят. После поглед към часовника — беше по-добре да се прибира у дома.

Тя не отвори вратата, изчака за миг, вдигайки яката си.

— Късмет за утре — каза Доминика.

Тя е тази, която е под ножа, помисли си Нейт.

— И на теб — каза Нейт. — Всичко ще е наред.

— Ще се видим след два дни. — Тя си сложи ръкавиците, готова да отвори вратата. Чакаше. Шум на чинии в мивката. Погледна към него. Усмивката на Мона Лиза.

— Искам да бъдеш много внимателна — каза той.

Тя погледна над рамото му към малката, окъпана от луната спалня, но той не мигна и сърцето ѝ се сви.

— Спокойной ночи, Нейт, лека нощ, Нейт.

Не се чу никакъв шум, докато слизаше по стълбите.

Те обиколиха стаите, угасиха лампите и се приготвиха да си вървят. Вече беше утре. Форсайт говореше, докато оправяха апартамента преди тръгване.

— Никакви изблици, никакви колебания, никакви геройски изпълнения.

Гейбъл дръпна завесите и изключи осветлението в банята.

— Ясно — каза Нейт.

— Имам предвид, ако утре възникне проблем, няма да реагираме като военна спецчаст — продължи Форсайт.

— Добре де, разбрах — каза Нейт, който беше напълно наясно какво предстои и се опитваше да не се отнася снизходително с шефа си.

— Ако възникне проблем, това, което ще направим, е първо да го преценим. После ще вземем решение как да действаме. Но ще бъде от

решаващо значение Доминика да изиграе своята роля в подмяната, да продаде ментето. Ако тя не успее, без значение по каква причина, операцията свършва.

Гейбъл влезе обратно в стаята.

— По това време утре в СВР ще има да се тупат един друг по раменете за това, че са се измъкнали с автентичната стока. Без съмнение чиста радост в Москва.

Те си облякоха палтата. Каквото имаше да се казва, трябваше да се каже сега, защото отвън на улицата щяха да тръгнат в различни посоки без прегръдки за лека нощ.

— Значи това, което чувам, е, че ние ще я оставим да влезе в тази каша, за да направи измамата? — каза Нейт, опитвайки се да сдържа гласа си спокоен.

— Да направи измамата? — каза Гейбъл. — Това да не ти е Лас Вегас? Ние ще я предпазим по всички начини, които са ни известни. Но ти трябва да го приемеш, хлапе! Вдигни си главата. Това е много голяма работа.

Тримата се разделиха в мразовития въздух. Нейт повървя доста, отивайки до колата си, тролите не вървяха толкова късно. Усети малко от вазелина, все още останал под дръжката на вратата, влезе вътре, взря се в таблото и зрението му се замъгли, изведнъж се видя да паркира пред апартамента и, чукаше на вратата и, тя беше в прегръдките му, тънката и нощница прилепваше към тялото и, тя го обсипваше с целувки, после замъгленото му зрение се избистри, той разтърси глава, за да я прочисти, запали колата и подкара към дома си, правейки осморки в покрайнините на града, гледайки в страничните огледала.

SOUBISE НА ФОРСАЙТ

Сварете ориз в подсолена вода за пет минути. В отделна касерола карамелизирайте леко сух лук в масло. Сложете ориза и разбъркайте, покрийте и печете на средна температура във фурната, като периодично разбърквате, докато стане златист. Преди сервиране полейте със сметана и с настърган грюйер.

[1] Виталий Сергеевич Юрченко, полковник от КГБ. На 1 август 1985 г. отива в посолството на САЩ в Рим и преминава на страната на ЦРУ. След три месеца, след като предоставя данни за двама американски офицери, агенти на КГБ, се измъква и се връща в Русия. — Б.пр. ↑

[2] UMBRA — кодова дума за събирана по електронен път разузнавателна информация. — Б.пр. ↑

[3] Национална комуникационна мрежа на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] NIght ACTion — нощно действие, незабавен акт по отношение на класифицирана информация. — Б.пр. ↑

[5] Агентите на ФБР в чужбина работят под прикритието на правни аташета. — Б.пр. ↑

[6] служба за научни и оръжейни изследвания — Б.пр. ↑

Форсайт, Нейт и един техник на име Гинсбърг стояха като на тръни на червените плюшени столове в една елегантна стая на хотел „Камп“. Те гледаха скептично орнаментирания копринени тапети и сатенения балдахин над леглото. През прозрачните завеси на големите френски прозорци слабо се дочуваше шумът от трафика по Норра Еспланаден. Тримата офицери от ЦРУ се бяха разположили около ниска масичка с позлатени ръбове, на която имаше два лаптопа, клетъчен телефон, миниатюрен сигнален приемник и криптирана „Моторола SB5100“ — огромните радиопредаватели бяха по-сигурни от клетъчните телефони, особено при наличието на вероятност руснаците да наблюдават всички канали по време на срещата в хотелската стая. Лаптопите показваха две изображения: номер едно беше от стаята на Доминика в „Камп“, абсолютно идентична с тази, в която седяха те. Това всъщност беше съседната стая. Лаптоп номер две показваше интериора на голямата баня на същата тази стая. И двете изображения бяха от горния ъгъл, близо до тавана, снимани с обектив рибеешко око с 270-градусов обхват.

По инструкция на Волонтов Доминика бе наела стаята няколко дни предварително, което даде възможност на техниците да влязат. Те бяха работили цяла нощ, за да инсталират две безжични камери, едната вдълбана в жлеб на орнаментирания гипсов таван на спалнята, а другата, безопасно поставена в отдушника на банята. Камерите предаваха криптиран сигнал до приемника, а после той се декодираше и записваше на лаптопите. Всяка камера — с размер на запалка Zippo — съдържаше и миниатюрен дигитален микрофон, който предаваше звука.

Гейбъл беше в един паркиран ван на улицата пред „Камп“, с LEGGATT^[1] Маратос и трима специални агенти от офиса по контрашпионажа на ФБР във Вашингтон. За едва прикрит ужас на Маратос Форсайт бе издал вето за каквото и да било присъствие на ФБР в хотелската стая, отчасти да съдържа и контролира федералните,

но най-вече за да им попречи да видят Доминика. Те нямаха никакво намерение да я разкриват като агент пред федералните.

Федералните във Вашингтон бяха реагирали агресивно. Те отказаха да оставят доброволеца, който и да беше той, да напусне Хелзинки и да се върне в Съединените щати, преди да са го пипнали. Твърде много неща биха могли да се объркат, настояваха те. Това, което всъщност имаха предвид, беше, че те не биха могли да понесат политически провал, ако UNSUB, неидентифицираният субект, се измъкнеше.

Тогава ядачите на кекс в централата се съгласиха, че федералните трябва да изчакат, докато руснаците се изнесат от терена, и тогава да го заловят. Те казаха: „Ама, разбира се“, когато ЦРУ настоя Форсайт и само Форсайт да издаде заповедта за ареста.

— Всички разбираме последователността на събитията, нали? — каза Форсайт в кабинета си предния ден. Той гледаше многозначително към Маратос.

— Даа, дааа, разбираме ги. Това не ни е първото закопчаване — каза Маратос. — Просто бъдете готов да ни кажете, когато разберете името на малкия минетчия.

— Елууд, аз искам да подчертая, че вие трябва да чакате стартов сигнал от мен. Ще поставите живота на моя източник в смъртна опасност, ако действате твърде силово и твърде прибързано — каза Форсайт.

Маратос го изглежда с досада.

— Казах, че съм разбрал, за Бога! Разбрах!

Гейбъл беше казал на Нейт, че неговата работа в тази операция ще бъде да мълчи и да слуша, но Нейт все пак заговори, гледайки право във федералния.

— Ако вашите хора прецакат тази работа, по-добре ще е да карате жена си да ви пали колата всяка сутрин.

Това беше ужасно, нечувано нарушаване на етикета.

— Ти, малко лайно! — каза Маратос. — Това заплаха срещу федерален офицер ли е?

Нейт понечи да му отговори, но Форсайт кресна:

— Млъкнете, по дяволите, и двамата!

Маратос се замисли дали да не каже още нещо, но сдържа устата си затворена.

Радиото на масичката изщрака два пъти, сигнал от Гейбъл във вана, че Волонтов и Доминика са влезли във фоайето на хотела. Три минути по-късно лаптоп номер едно показва как вратата се отваря и Волонтов, Доминика и един нисък млад мъж влизат в стаята. Доминика носеше куфарче. Доброволецът беше тъмнокож, с буйна, сплъстена черна коса и гъсти вежди. Носеше син анорак, а на рамото му висеше черна брезентова торба. Камерата обаче не записваше онова, което Доминика виждаше. Въздухът около него бе обагрен в землистожълто, като на небе преди торнадо. Тя знаеше какво се кани да му направи Волонтов — но знаеше и че младият мъж е загубен. Те седнаха на креслата около ниската масичка. Аудиото предаваше това, което Волонтов говореше на руски, заедно с превода на Доминика. Зловещо беше да слушаш как гласът ѝ идва от лаптопа.

По настояване на Волонтов младият мъж се представи като Джон Пол Булърд, анализатор на средно ниво в Националната служба за комуникации. Той разказа за работата си и за нуждата си от пари. Потупа брезентовата торба и повтори искането си Волонтов да му плати половин милион долара за наръчника, чиято заглавна корица вече бе предоставил. Волонтов заговори отново и Доминика попита младия американец как биха могли да се уверят, че наръчникът е истински.

Булърд отвори торбата и подаде на Доминика подвързания наръчник с размер на тънък телефонен указател. Тя го връчи на Волонтов, който прекара три секунди в прелистване на страниците, преди да го върне на Доминика. Каза нещо на Булърд и Доминика го преведе. Те щяха да проверят документа лично, преди да определят реалната му стойност. Булърд каза: „Истински е, абсолютно автентичен е.“

Волонтов кимна и Доминика стана от стола си с документа и с куфарчето и отиде в банята. Предишния ден резидентът бе дал подробни инструкции наръчникът да бъде поставен — веднага щом е възможно — във фалшивото дъно на куфарчето, в случай че това е провокация на Запада, капан. Банята без прозорци беше мястото, в което наръчникът трябваше да бъде скрит в куфарчето. Форсайт прошепна по радиото: „Всичко е окей, задръжте.“ Лаптоп две показва как вратата на банята се отваря, после главата на Доминика изпълни екрана, затвори вратата и постави куфарчето върху тоалетката под

огледалото. С бързи движения се наведе към пода и бутна долната плочка на тоалетната, която се отвори навътре на пантите си. Доминика измъкна идентично изглеждащия наръчник от зейналото скривалище, частично променен от двадесет учени глави и педантично подготвен — дори до липсващата заглавна страница — и пхна на негово място оригинала. Плочката се затвори. Доминика притисна два бутона в капака на куфарчето. При натиска вътрешната му подплата се отвори и разкри фалшивото дъно, в което Доминика пхна модифицирания наръчник. После щракна похлупака на укритието и затвори капака на куфарчето.

Спря, за да се огледа в огледалото, приглади косата си и после погледна към отдушника и в невидимата камера. Предната вечер Нейт ѝ бе казал, че те ще наблюдават подмяната, за да се уверят, че всичко върви гладко. Изплезе се пред камерата и след един последен поглед в огледалото се върна в стаята.

— Исусе Христе! — каза Форсайт, не можейки да повярва на очите си. — Невероятно. Що за операция ръководиш ти? — добави той, гледайки към Нейт.

— Може ли да ѝ взема телефонния номер? — каза техникът Гинсбърг.

— Млъквайте и двамата! — скастри ги Форсайт.

Доминика седна отново, а Волонтов бръкна в джоба си и извади дебел плик. Постави го на масата и го плъзна към Булърд. Доминика му каза, че те могат да му платят само 5000 долара, докато не се уверят в автентичността на наръчника. Изуменият поглед на Булърд срещна безучастното мълчание на Волонтов.

— Какво ли може да направи той? — каза Гинсбърг. — Да отиде при властите ли? — Един остър поглед на Форсайт го накара да млъкне. Доминика каза на Булърд, че те ще си тръгнат първи и че той трябва да изчака в стаята пет минути преди да излезе от хотела. Младият американец се облегна на креслото, напълно съкрушен. Волонтов се изправи, закопча палтото си и излезе от стаята, а Доминика го последва. Останал сам, американецът се наведе напред с лице в ръцете си.

Форсайт прошепна в радиото, повтаряйки името на Булърд два пъти.

— Партието свърши. Гостът още е горе на етаж. Никой да не мърда. Никакво движение.

Две кликания в знак на потвърждение. Изведнъж Булърд се изпъна и стана.

— Седни долу, по дяволите — каза Форсайт на екрана на лаптопа. — Стой там, ти, малко копеле! — Булърд отиде до вратата и излезе от стаята. Форсайт грабна радиото.

— Гостът тръгна. Син анорак, черна брезентова торба. Всички да стоят на място. Никакво движение. Никой да не мърда.

Волонтов и Доминика излязоха от хотела и влязоха в чакащата ги до бордюра кола на посолството. Хората на ФБР ги наблюдаваха и понечиха да излязат от вана.

— Стойте мирно, момчета — каза Гейбъл. — Никой още не е слязъл по стълбите.

— Майната му — каза единият от федералните агенти. — Руснаците си тръгнаха. Хайде да го заковем тоя чеп.

Гейбъл стисна над лакътя единия от агентите.

— Никой няма да ходи никъде, докато не получим сигнал за действие — каза той.

— По дяволите, я се разкарай от пътя ни! — изрева Маратос, докато плъзгаше вратата на вана. Агентите на ФБР се изсипаха отвътре и изтичаха в хотела. Вратите на асансьора се отвориха и Булърд влезе в лобито, в анорак, право в ръцете на тримата федерални агенти, които го проснаха на пода, извиха ръцете му на гърба и му щракнаха чифт белезници. Докато го изправяха на крака и го изнасяха от фойето, се събра тълпа от гости на хотела и туристи. В суматоката никой не забеляза контраразведката от руското посолство, застанал зад тълпата. Той се обърна и напусна хотела през страничен изход.

Форсайт събра оборудването, а Нейт отиде да извади наръчника на Булърд от банята на съседната стая, докато техниците бързо махаха камерите от ъглите на тавана и от банския отдушник. Всички се срещнаха отново в бюрото.

— Мамка му! — беснееше Форсайт. — Ще откъсна топките на Маратос! Беше прекалено бързо!

— Ще трябва да изчакаш да се върне обратно в града — каза Гейбъл. — Те се насочиха право към летището. Имаха самолет, чакащ

да откара тоя тип във Вашингтон. Всички тези задници получиха ерекция, толкова бяха възбудени. Вече мислят за повишенията си.

— Мислиш ли, че руснаците са имали някой, който да покрива лобито? — каза Нейт. Той се бореше да потисне ужаса, надигащ се в стомаха му.

— Няма как да знаем — отговори Гейбъл. — Имаше много хора, които наблюдаваха ареста. Аз бих поставил някой да се размотава наоколо.

— Страхотно! — каза Нейт. — Отивам в тайната квартира да чакам Доминика. Обадете ми се, ако чуете нещо.

Той се приготви да си върви.

— Задръж — каза Форсайт. — Седни за минута. Нейт седна.

— Искам да запазиш спокойствие, разбираш ли? Никакво ходене до апартамента й. Никакви телефонни разговори. Никакво оставяне на сигнали, никакво ходене по обичайните й места. Ако те видя дори на пет пресечки от руското посолство, ще ти откъсна топките, след като откъсна тези на Маратос. — Той го изглежда продължително. — Разбираш ли ме, Нейт?

— Да. Отивам в тайната квартира да чакам. Това е всичко.

— Това е точно ситуацията, която обсъдихме. Ние не знаем дали руснаците изобщо са видели нещо. Ще изпратя веднага грама до Вашингтон с пълно описание на ситуацията и се надявам да назначат Маратос в Топека^[2] да картотекира сигнатурни карти от депозитните сейфове през остатъка от кариерата си.

Нейт се изправи, за да излезе, с лице, изразяващо ярост и страх.

— Седни долу, още не съм свършил — каза Форсайт. — Сега идва трудната част, да чакаме вест, че твоят агент е в безопасност. Ако действаш твърде прибързано, може да я изложиш на риск, дори и ако те не подозират нищо. Трябва да оставим тази игра да се извърти до края.

— Ами ако поставим Арчи и Вероника при нейния апартамент? — предложи Гейбъл най-вече заради спокойствието на Нейт, отколкото заради каквото и да било друго.

— Не, не искам да рискувам дори и с това — каза Форсайт. — Но, Марти, искам да помолиш твоя човек в СуПо да се повърти около охранителния пост на улица „Техтаанкату“, за да държи под око

руснаците. Трябва да ни съобщи за всяко странно нещо, което влиза или излиза от това посолство. Обещай му бонус.

Нейт стана, за да си върви.

— Запази спокойствие — каза Форсайт.

В момента, в който пристъпи в тайната квартира, Нейт усети аромата на Доминика във въздуха, дъх на сапун и пудра, над нещо по-првично, възбуждащо и остро. За миг помисли, че тя вече е дошла в апартамента, но вътре нямаше никой. Бяха й казали да стои надалеч един ден и една нощ. Волонтов сигурно щеше да е въодушевен, щеше да изпраща грами и да провежда разговори. Щеше да се нуждае от нея. Нейт влезе в спалнята и легна на леглото. Заспа в дрехите си и се събуди посред нощ, за да придърпа завивката върху себе си. Мирисът ѝ по чаршафите изпълваше дробовете му. Накрая слънцето го събуди.

Гейбъл беше в кухнята и правеше кафе.

— Всичко е супер — каза той. — Нищо странно, нищо необичайно. Не казвай на Форсайт, но аз изпратих Вероника да позвъни на звънеца ѝ снощи. Нямаше никой у тях. Изглежда, не е спала там. Руснаците вероятно са бодърствали цяла нощ.

Нейт отиде до мивката и си напписа лицето. Гърдите го стягаха. Контейнерът с един-единствен пелмен все още стоеше в хладилника. Той погледна смачканото топче тесто, което тя бе направила със собствените си ръце. Гейбъл правеше омлет на котлона, но Нейт беше твърде изнервен, за да яде.

— Никой не знае как се прави истински омлет — каза Гейбъл. — Не става дума просто да изпържиш яйца и да ги сгънеш на две. Това са глупости. Трябва да разтърсваш тигана и да разбъркваш, за да не стане на топчета — слушаш ли ме, — да стане гладко, после ги оформяш в предната част на тигана. Ето така. — Той хвана изпържените яйца лекичко с една вилица, промени хватката си върху дръжката на тигана, тупна го върху котлона и обърна яйцата върху чинията. Омлетът му беше като бледожълта отронена сълза от леко изпържени яйца. — И шибаният център все пак трябва да остане течен — каза Гейбъл, срязвайки го с вилица. — Искаш ли малко?

— За бога, Марти! — каза Нейт.

— Виж, всичко, което можем да направим, е да чакаме, за да видим какво се случва. Никакво озъртане от наша страна. Никакво

движение. — Той пхна с вилицата хапка омлет в устата си. — Може ли да ти задам един въпрос? Кой е най-важният аспект на този пикник?

— Имаш предвид наръчника, подмяната? — каза Нейт. — Майната му на наръчника, ами агентът ни? Те може би вече са поставили Доминика в някой стол в мазето точно сега, а ти си хапваш омлет.

— Аз не по-малко от теб искам тя да е в безопасност — каза Гейбъл, — но ние чакаме да видим дали руснаците вярват, че са успели с кражбата на наръчника. Ние чакаме да чуем как се тупат по гърбовете. Централата следи в реално време трафика на резидентурата. Свалената информация от флашката на Доминика действа; тя ни дава всичко и NSA чете всичко. Пълна радио тишина, но това би могло да означава, че те проявяват допълнителна предпазливост.

— Ами ако загубим агента си? Струва ли си?

— Прецени сам. Ще накараме болшевиките да загубят седем години в планиране на кибератаки срещу нещо, за което си въобразяват, че е нашата инфраструктура, за нищо. Кое е по-важно?

Нейт погледна Гейбъл, който му върна острия поглед.

— Наслаждавай се на шибания си омлет — каза му Нейт.

По средата на деня Форсайт вдигна поглед от бюрото си. Гейбъл току-що бе получил вест от своя човек, който бе прекарал сутринта, наблюдавайки руското посолство. На Нейт не му хареса изражението на Гейбъл.

— Един бус е напуснал руското посолство в девет сутринта. Дива и двама други. Носели дипломатическа торба и се насочили към летището.

— Има полет на „Аерофлот“ до Москва всеки ден по обед — каза Гейбъл, поглеждайки часовника си. — Значи след деветдесет минути.

— Това ли е всичко? — попита Нейт. — И какво ще направим ние по въпроса?

— Няма да направим абсолютно нищо — каза Форсайт. — Отиването на буса на летището е напълно нормално. Първото нещо, което те биха направили през изминала нощ, е да копират проклетото

нещо и да подготвят дипломатическата пратка. Сега носят оригинала в торбата за обедния полет. Доминика и двама души за ескорт. Волонтов би направил нещо подобно, да изпрати нея да целуне нечий задник и да получи почестите.

— Не сме сигурни в това — каза Нейт. — Ами ако я ескортират на път към Русия? Ами ако е в беда?

— Дори и да е така, какво предлагаш? — попита Форсайт. — Наръчникът ще пристигне в Москва.

— Пуснете ме да отида на летището — каза Нейт. — Няма да се мотая и да се набивам на очи. Просто ще се огледам. Може би ще усетя какво се случва. Бихме искала да научим каква е ситуацията, нали бихме искали да сме в състояние да докладваме детайлите, нали така?

— По никакъв начин — каза Форсайт. — Ще бъдеш като Ромео, крещящ на Жулиета да излезе на балкона.

Нейт погледна Гейбъл.

— Не мога да издържам повече — каза Гейбъл. — Всеки миг този тъпчо ще започне да плаче. Том, ще отида с него. Няма да го оставя да оплеска всичко. Можем да видим кой пътува с нея, да получим индикация за случващото се. — Гейбъл погледна Форсайт и кимна.

Тъй като Форсайт не каза нищо, Нейт и Гейбъл си облякоха палтата и хукнаха надолу по стълбите. С Нейт на волана пътуването до летището беше буквално на две колела. Минаха покрай остъклената наблюдателница на мецанина, която гледаше към залата за заминаващи пътници. Гейбъл забеляза Доминика, седнала близо до терминала на „Аерофлот“. Беше облечена в същия морскосин костюм с бяла риза, който бе носила предишния ден. Жълтата брезентова дипломатическа торба стоеше на пода между коленете на един от служителите. Доминика изглеждаше мъничка и тиха, облечена като примерна малка функционерка, връщаща се в Москва, в центъра.

Гейбъл сграбчи Нейт за яката и го натика зад една широка колона.

— Просто стой тук. Никакво махане. Никакво мърдане. Не знаем как ще реагира, ако те види. Ако се издъниш, може да я убиеш.

Доминика седеше между служителя от охраната на резидентурата и сервилния администратор от посолството, който, като разбра, че получава безплатно пътуване до дома, натъпка куфара си с

консервирана съомга и музикални дискове, за да ги продаде на съседите и приятелите си в Москва. Той дори не знаеше кое е това цицесто младо бонбонче, седнало до него, и хич не го интересуваше. На седналия от другата страна служител от охраната му бяха подшушнати някои инструкции за пътуването. Беше му казано единствено, че ефрейтор Егорова ще бъде посрещната на летището от служители и че той трябва да предаде торбата на същите тези офицери. Трябваше да получи разписка за торбата и му бе отпуснат два дни отпуск, преди да се завърне в Хелзинки. Точка.

Доминика бе обвита в непреодолимата двойна помия на одеколона на охранителя и задушаващата миризма на готвено зеле от админа. Нещо хвана окото ѝ и тя погледна нагоре към наблюдателницата на мецанина. До една колона на стъклената стена стоеше Нейт. Той гледаше към нея, с ръце до тялото, а стъклото бе обагрено в пурпур. Дъхът и секна. Насили се да остане неподвижна. Очите им се срещнаха и тя незабележимо кимна с глава. Не, душка, тя се концентрира и застави мисълта си да достигне до него през стъклото. Пусни ме да вървя. Нейт погледна към нея и кимна.

ПРАВИЛНИЯТ ФРЕНСКИ ОМЛЕТ НА ГЕЙБЪЛ

Разбийте яйцата със сол и чер пипер. Поставете масло в тиган на силна температура и когато спре да се пени, изсипете яйцата. Разбъркайте енергично и разтърсвайте тигана, докато не получите хомогенна смес. Наклонете тигана надолу, за да се съберат яйцата в предната му част. Прокарайте вилица по края и ги прегънете с все още мокрия център, като краищата на омлета трябва да се съединят. Хванете тигана с дясната ръка и го тупнете върху котлона, за да се отлепи омлетът от дъното и го обърнете върху чиния. Омлетът трябва да бъде бледожълт и кремообразен отвътре.

[1] Правно аташе. — Б.пр. ↑

[2] Столицата на щата Канзас. — Б.пр. ↑

Волонтов не погледна Доминика, когато ѝ каза, че иска преведено резюме на наръчника на Булърд, но въздухът около главата му бе наситен с тъмнооранжева мъгла. Измама, недоверие, опасност. Усещаше ги. Трябваше да остане в посолството през нощта, можеше да спи на дивана в стаята до архива. Главорезът резидент на контраразузнаването я държеше под око през цялото време. Тя не знаеше, че той бе наблюдавал суматохата, когато федералните смъкнаха доброволеца Булърд на мраморния под във фоайето на „Камп“, сред туристическата тълпа, но интуицията ѝ подсказваше, че нещо сериозно се е объркало.

Волонтов я гледаше през стаята и тя усещаше киселината на старото време, погледа на палачите на Сталин — Дзержински, Ежов, Берия: безизразен, безкръвен поглед, който изпращаше мъже и жени в подземията. Доминика разбра, че нещо се е случило, и си наложи да потисне надигания се изблик на паника. Те се държаха дистанцирано, типичен лош знак, машината на недоверието беше стартирана. Доминика реши да се държи така, сякаш нищо не се е случило, да си придаде изражение на невинност. Тя мислеше за тайната квартира, за Нейт и Браток, после си каза да спре да мисли за тях, да се подготви за това, което предстоеше. Започна да зазихда ума си, да заравя тайните колкото можеше по-надълбоко. Те не трябваше да се докопат до тях, независимо колко дълбоко щяха да копаят.

Двама сиви мъже ги посрещнаха на „Шереметиево“, застанали рамо до рамо в средата на терминала. Те взеха жълтеникавата брезентова торба от служителя по сигурността и след това той си тръгна в отделна кола. Казаха ѝ, че е наредено да се яви за разговор, и тръгнаха от двете ѝ страни към чакащата ги кола. В късната следобедна светлина я откараха в пълно мълчание от летището до необозначена сграда в източния край на града. Намираще се до Рязанский проспект, това беше всичко, което успя да види. Асансьорът скърцаше, а дългият коридор беше боядисан в зелено. Седя там, докато

дневната светлина избледня и се мръкна. Не беше яла нищо и носеше едни и същи дрехи вече втори ден. После някакъв мъж с очила отвори една врата и ѝ направи знак да влезе в стаята, която бе обзаведена, така че да прилича на частен офис, но беше необитаема — сценичен декор, до най-голямата подробност, включително вазата с рози на бюфета.

Мъжът имаше тънки ръце, ръце на пианист. Беше плешив, с вдлъбнатина отстрани на главата, сякаш останала от трепанация, която по удивителен начин извиваше и разкривяваше жълтия балон на аурата му. Жёлтый, познатият жълт цвят на измамата и предателството. Той приветства Доминика с добре дошла обратно в Москва, винаги е добре да се завърнеш в Москва, нали? Те бяха доволни, каза той, от нейната работа в Скандинавия, особено със справянето с доброволца. Не, не жёлтый, а желтизна, този мъж целият беше жълтина. Това беше заблуда, това беше опасност, смъртна опасност, тя усещаше миризмата ѝ.

Трябваше да възприеме правилно поведение — любопитна, малко озадачена, уморена от пътуването. И над всичко, за Бога, никакъв намек за страх, никакъв намек за отчаяние. Да не би да има никакъв проблем? — попита тя. Би ли могла да научи името му, чина и управлението? Тя изказа предположението, че той е колега от службата. Полковник Дигтяр, отдел К, да, разбира се, от центъра. Дигтяр. Украинец, помисли си тя. Лампите на тавана хвърляха сенки по вдлъбнатината в черепа му.

Тя разказа хронологията на операцията, от входа до хотелската среща. Не, тя не знаеше, че е имало инцидент, не знаеше нищо за ареста, станал, след като двамата с резидента си бяха тръгнали от „Камп“. Резидент Волонтов не беше споменал, че е имало никакъв проблем. Дигтяр не си водеше бележки, нямаше никаква папка, в която да прави справки. Те записваха всичко, гледаха лицето ѝ, наблюдаваха ръцете ѝ. Тя устоя на порива да потърси местата, където биха могли да са камерите. Не гледай, не мисли, никой не може да ти помогне, ти трябва да го направиш сама, това е твоето пътешествие, което ще направиш в самота.

Взеха паспорта ѝ и я пуснаха да си отиде у дома за през нощта. Майка ѝ излезе на вратата в домашния си халат, отначало изненадана, но ѝ отне по-малко от секунда, за да затвори лицето си и да придобие напълно безизразен поглед.

— Доминушка, каква изненада, влизай, дай да те погледна. Не знаех, че ще си дойдеш — с равен глас каза майка ѝ. Внимание!

— Беше неочаквано пътуване — отговори ѝ Доминика с колкото е възможно по-нормален тон. — Колко е хубаво да съм си у дома, мамо, колко е хубаво да те видя отново. — Опасност. Майка и дъщеря се прегърнаха, целунаха се по бузите три пъти, както изискваше традицията, и отново се прегърнаха.

Доминика не посмя да я притисне, не можеше да си позволи да рухне. Те може би ги наблюдаваха. Майка и дъщеря останаха до късно и Доминика бърбеше за финландците, за живота зад граница. Тя трябваше да спи, имаше работа сутринта. Още една целувка, майка ѝ я погали по бузата, после се отдалечи от леглото. Тя знаеше.

Взеха я сутринта и я закараха обратно на Рязанский проспект, и тя отново разказа цялата история, този път на трима мъже, седящи на маса с вазата с рози пред тях, вероятно микрофонът беше пъхнат сред цветята. Никой не говореше, но този път отгръщаха страници в една папка без етикети. Нима тази свиня Волонтов беше изпратил доклада си толкова бързо? Те се изнизаха навън и я оставиха сама, после влязоха отново и тя отново им разказа историята, абсолютно същата. Търсеха разлики, противоречия. Никога през живота ѝ не се бяха взирали така в нея, по-лошо от балетното училище, по-лошо дори от мъжете, които я зяпаха в лястовичето училище. Тя усещаше стягане в гърлото, чувстваше, че яростта ѝ се надига, но устоя и отвърщаше на техните втренчени погледи с немигащи очи. Нямахте да ги допуснете до ледената тайна в гръдта си.

Това трая цял ден, после ѝ позволиха да се прибере у дома. Майка ѝ готвеше щчи на печката, гъста месна супа, и миризмата на дача и на зеленчуци, на спомени от снежни утрини изпълваше апартамента. Ръката на Доминика трепереше, докато ядеше. Майка ѝ не хапна нищо, седеше срещу нея и я гледаше. Тя знаеше.

Майка ѝ не беше свирила професионално от петнадесет години, но стана и се върна в кухнята с калъф. Беше обикновена цигулка, нищо общо с нейната „Гуарнери“, но тя седна близо до дъщеря си на масата, постави я под брадичката си и засвири бавно, Шуман или Шуберт, Доминика не разбра. Цигулката вибрираше, нотите звучаха плътно, наситено, червено пурпурни, такива, каквито ги бе усещала отдавна-отдавна, в дневната, с батюшка.

— Баща ти винаги е бил изключително горд с теб — каза майка й, докато свиреше. Преднамерено ли бе решила да посвири, за да заглуши микрофоните? Невъзможно. Майка й? — Той все се надяваше, че твоят ентусиазъм, твоят патриотичен дълг ще те крепят. — Очите й бяха затворени. — Ужасно много искаше да ти каже как се чувства той, който бе преуспял в системата. Но не посмя. Не проговори, защото искаше да те предпази. — Тя отвори очи, но продължи да свири като в транс, пръстите й се движеха твърдо и сигурно по грифа. — Той ги презираше и би искал да ти го каже сега, точно в този момент, в който си в беда. — Как бе отгатнала, как бе разбрала? — Целия си живот. Той искаше да ти го разкаже. Сега аз ще ти разкажа — шепнеше майка й. — Не им се давай. Съпротивлявай се. Пребори се с тях. Оцелей. — С последната дума тя спря да свири и положи цигулката на масата, стана, целуна дъщеря си по главата и излезе от стаята. Музиката остана да витае във въздуха, цигулката бе топла на мястото, на което се бе допирала брадичката на майка й.

Следващият ден беше изпълнен с поредица от кабинети, с един мъж или с двама, или с трима, или с жена в костюм, с коса на кок, облачно черна и зла, която заобиколи бюрото, за да седне близо до нея, или полковник Дигтяр с жълтата кухня в черепа, настояващ да му опише шарките на килима в стаята в хотел „Камп“. Вратите понякога се затваряха меко зад нея, а понякога се захлопваха с удар, който разтърсваше рамката. Ние не ти вярваме. После невероятното, ужасното, невъзможното, неизбежното.

Отровно пътуване в олюляващ се бус без прозорци, ехо на подземен гараж и ето че бяха в затвор, сигурно беше Лефортово, а не Бутирка, защото това беше политически въпрос. Избутах я по зле осветен коридор в смърдящо преддверие. Един мъж и една жена наблюдаваха как сваля полата си, изхлузва обувките си и се протяга зад гърба си, за да разкопчае сутиена си. Те очакваха да сведе глава, да се извърне от техните втренчени погледи, да прикрие зърната и пубиса си, но тя беше тренирана лястовичка и възпитаница на АВР. Те можеха да вървят по дяволите. Чисто гола, тя стоеше изправена и не отклони поглед и когато й метнаха лекъосан памучен затворнически комбинезон, който простъргваше в дюшека в тъмната килия без прозорци, с два нара, и тя си помисли за майка си, която я очакваше за

вечеря, и мълком призова баща си, а после, изненадвайки и самата себе си, призова Нейт.

Водеха я по някакви коридори, но никога не допускаха да види някой друг затворник, за да подложат духа ѝ на глад и да го умъртвят. Пазачите щракаха с малките си метални „щурци“^[1] и когато щракнеха два „щуреца“ едновременно, клик-клак, кликклак, я бутаха в някой от дървените шкафове, по един в края на всеки коридор, залостваха я здраво в черния въздух, натежал от миризмата на отдавна изчезнали жертви, и я държаха там, докато другият затворник не отминеше. През капандурата се виждаше мастиленочерен или бледожълт цвят, нощта продължаваше да следва деня, но лампите на тавана в килията ѝ никога не спираха да жужат, а сигналната аларма пищеше най-редовно. Баща ѝ вървеше до нея, усмихнатият Нейт я чакаше във всяка една от различните стаи, някои студени, някои горещи, някои тъмни, други ярко осветени. Тя отмяташе косата от очите си, когато лисваха вода върху нея и включваха вентилаторите. Нейт седеше до нея и ѝ държеше ръката, привързана за облегалката на стола, докато тя зъзнеше. Двамата не ѝ говореха, но беше достатъчно да знае, че са с нея, да усеща техния допир.

Следователите крещяха или се смееха много близо до лицето ѝ и питаха за чуждестранните ѝ контакти — за французина Делон и за американеца Наш. За американците ли работи? Това не беше проблем в наше време, с разведряването и прочие. Казваха, че искат да чуят нейната версия на историята, после я шамаросваха, за да млъкне, и ѝ казваха, че Марта Йеленова е мъртва и че всъщност тя, Доминика, я е убила, и че ще изпратят хора да направят същото и с майка ѝ. Удряха я, цялото ѝ лице бе нашарено и възпалено. Всички малки лястовички обичат тези неща, нали?

Те се сменяха през дните и нощите и понякога я връзваха просната на някоя стоманена маса. Нямаше значение дали е исправена, или главата ѝ виси надолу от единия край на масата. Доминика устояваше с всичките си сили, с цялата си воля. Не беше ненавист, защото това би било прекалено крехко и нетрайно. Тя култивираше презрение, тя нямаше да се поддаде, нямаше да отстъпи пред тези зверове, нямаше да им позволи да наложат тяхната воля над нейната.

Те не изглеждаха достатъчно умни, за да намерят всички нервни възли — в основата на опашната кост или над лакътя, или на стъпалата

на краката ѝ, — но леките търсеци пръсти никога не пропускаха и острата болка се изстрелваше нагоре в тялото ѝ, в главата ѝ, и тя чуваше собствения си разкъсан дъх в гърлото си. Болката в нерва се различаваше от болката в сухожилието, която пък се различаваше от болката от кабела, стегнат здраво около главата ѝ през отворената ѝ уста. Доминика откри, че очакването на болката, чакането на това, което ще дойде, беше по-лошо от мъченията, които предстояха. Топката от електропроводим ланолин, размазана между бутовете ѝ, я ужасяваше повече от първото мушкане на заобления алуминиев клин, който пъхаха в нея, ужасяваше я повече от усещането на електрическият ток, горчивата пулсираща болка неволно извиваща гръбнака ѝ, която я оставаше безчувствена, когато токът спреше.

Една тъмничарка задоволяваше личния си перверзен нагон, докато изпълняваше служебните си задължения. Силните ѝ ръце и дебели китки бяха с петна от витилиго, нямаха пигмент. Пристегнатата с ремъци за стол от метал и брезент, Доминика гледаше как розовите ръце шареха безкрайно върху тялото ѝ, стискаха, натискаха, щипеха. Очите на матроната — те бяха овални като на котка — наблюдаваха лицето на Доминика. Едната ѝ петниста ръка се спираше долу на корема ѝ и устните на матроната несъзнателно се разтваряха от възбуда.

Матроната се наведе по-ниско — лицето ѝ беше на инч от това на Доминика, очите ѝ търсеха, диреха отвращение, ужас или паника. Доминика сдържа лицето си спокойно и я изгледа в стрелкащите очи, после разтвори бедра.

— Давай напред, гарпия, харпия — прошепна тя в лицето ѝ. — Давай напред и намокри ръкава си.

Матроната се изправи и я зашлеви по бузата. Съжалявам, че ти развалих малката мокра игричка, помисли си Доминика.

„Щурците“ шракваха, набутваха я в задната част на шкафовете по краищата на коридорите и лампите оставаха на тавана, докато усетеше пясък под клепачите си, и стържещият високоговорител звучеше като Шуман или Шуберт, тя не можеше да разбере кой точно. Хвърлиха в килията ѝ едно болнаво момиче със синини по краката и корясала рана в ъгълчето на устата. То искаше да говори цяла нощ, уплашена съкилийничка, която плачеше и обясняваше колко ги мрази, и че тя не е направила нищо лошо. Малката жълтокрила канарейка,

канарчето, искаше приятел. Момичето облизваше раната на устата си, гледаше към Доминика на нейната койка, протегна ръка и прошепна, че е самотна. Доминика обърна лице към стената и игнорира стържещия ѝ глас.

Те не знаеха нищо. Търсеха нещо, което да изплува на повърхността, нещо, което да измъкнат, но тя се държеше здраво за тайната си. Те се връщаха към американеца, искаха да научат повече за нейната задача да се сближи с Наш. Чукала ли си го? Уви ли твоята малка лястовича човка около неговия хуй? Всеки ден имаше два часа без ремъци, писъци или шамари през лицето, от които главата ѝ се мяташе наляво и надясно и зрението ѝ се замъгляваше. Един безименен полковник — в официална униформа с кобалтовосини пагони, които съответстваха на ореола му, чувствителен, като на Форсайт, артист — седна до масата. Трябваше да бъде внимателна с него, да стои нащрек.

Той говореше тихо, гладко, равно, в началото на всяка сесия питаше защо е предала страната си. Тя отговаряше, че не е направила нищо такова, а той продължаваше, сякаш не я бе чул, питаше я какви са били причините да реши да го направи, какъв е бил точният момент, в който е решила да го направи.

Полковникът беше толкова мек, толкова уверен в поведението си. Въпросите му бяха извлечени от презумпцията за нейната вина, която започваше да става реалност. Нека да поговорим за разочарованията от живота, казваше той, тези разочарования, които са те принудили да направиш тези неща. Логика, фантазия и изкривени твърдения, всичко това започна да завладява изтощения ѝ ум. Искаш ли да прочетеш стенограмите от процеса на Синявски? Тя не знаеше кой е бил той — един дисидент през 1966 г. Прочети как отрицанието еволюира в приемане, как това може да освобождава, каза полковникът. Гласът му беше мек, модулиращ, синият му балон сякаш обвиваше и нея. Стой нащрек.

Древните, отровни, хладнокръвни, безпристрастни стенограми я хипнотизираха, сякаш присъстваше физически на процеса. Тя чувстваше как се изплъзва на самата себе си. Изморителният акт на отричането на индивидуалните обвинения я довеждаше по-близо до съгласяването с всеобхващащата презумпция на полковника за нейната вина. Беше просто, реално, казваше той, те просто трябваше да

установят как се е отклонила, кога и доколко сериозно беше отклонението.

Той почти я пречупи, този умерен, въздържан полковник в неговата униформа, но тя все пак отказа да бъде въввлечена в тяхната черна дупка. Името ѝ беше Доминика Егорова. Тя беше балерина, офицер от СВР, лястовичка, обучена да превива умовете на другите. Тя обичаше и беше обичана. Затвори очи и полетя високо над Москва, следвайки реката, високо над полята и горите, и спусна крилата си над Бутово и тесния трап, в който беше тялото на Марта Йеленова със замръзналата земя над нея.

Марта ѝ даде сила и тя изтръгна ума си от бездната, оттегли се вътре в себе си, използвайки всичко, което те ѝ даваха, за да им се съпротивлява, включително халюцинациите — Доминика ги приветстваше. Тя лежеше в килията си, но беше в леглото си в Хелзинки и топлата светлина в очите ѝ се превръщаше във финландския лунен зрак, тя продължаваше да лежи неподвижно и чувстваше Нейт върху себе си. Треската и студените тръпки бяха неговите ласки. Инфектираното ѝ око лееше сълзи от любов, които той попиваше с целувки. Тя се обръщаше върху дюшека, с юмруци под стомаха си, за да спре болката.

Дори когато ръцете ѝ станаха безчувствени от ремъците, тя усещаше как става по-силна. Докосваше тайната си вътре, в себе си — беше дълбоко заровена, но тя можеше да я почувства отново. Тайната, която живееше в душата ѝ, тайната, която беше натъпкала много, много навътре, далеч от техния досег, се възраждаше, започваше да гори отново. Тя можеше да мисли за нея, знаейки, че те няма да я открият. Майка ѝ бе казала: съпротивлявай се, бори се, оцелей. Те ставаха по-слаби, тя ставаше по-силна. Техните цветове се колебаеха и примигваха като при разхлабен бушон.

Тя им каза, продължаваше да им казва, че не е направила нищо погрешно, че не може да им каже нищо, защото няма нищо за казване. Колкото по-високо крещяха те, толкова по-щастлива ставаше тя. Да, щастлива — тя обичаше тези мъже и жени, които я изтезаваха, тя обичаше тюркоазно оцветения полковник. Те знаеха, че не могат да продължават до безкрайност, времето им изтичаше. Ако не успееха да изтръгнат признание, те нямаше да имат нищо срещу нея.

Далече горе, над назъбените покриви на Лефортово, „Лубянка“ и Ясеново, етерът се изпълваше с многозначителни тайни съобщения, въпроси и отговори, приоритети и крайни срокове. Информацията идваше от Вашингтон и засягаше аферата „Булърд“. Резидентурата във Вашингтон си имаше своите пипала навън, доносниците бяха канени на обяд, провеждаха се срещи с отзивчиви американци в подземни гаражи или по тъмни павирани улици в Джорджтаун или Александрия. От министерство на правосъдието на САЩ се изплъзна слух, че Булърд е бил под подозрение цяла година, преди да се свърже с руското разузнаване в Хелзинки. Във Вашингтон планирали ареста му, но това неочаквано пътуване в чужбина просто бе ускорило събитията. Официалните източници в САЩ омаловажиха загубата на наръчника — не чак толкова публично, но изтеклата вътрешна информация от „източник на най-високо държавно равнище“ определяше инцидента като „тежка загуба за националната сигурност“. Конгресът настоя за разследване на отговорността. Сътресенията, вълнението и взаимните обвинения, всичко това беше част от пъстра измама, сглобена и размножена чрез десетки несъзнаващи участието си източници и най-различни бърбровци, оркестрирана лично от шефа на контраразузнаването на ЦРУ Саймън Бенфорд, с едничката цел да уверят руснаците, че наръчникът, който са получили, е истински. А ако допълнителната полза беше да се защити Дива — ако все още бе жива, — всичко щеше да е още по-добре.

Отдел R (аналитици) и отдел X (учени) представиха доклади. Предварителните анализи на документа от Националната комуникационна мрежа, предаден от Булърд, завършиха с оценката, че наръчникът е автентичен и уникален. Офицерите от отдел T, комуникационните експерти от ФАПСи^[2] и учените от Университета по информационни технологии в Санкт Петербург започнаха да проучват наръчника в консултации с министерството на отбраната, за да идентифицират уязвимите места в огромната мрежа на САЩ, от които биха могли да се възползват. Бе поискано финансиране от бюджета за отбрана за създаване на софтуер, който евентуално да се използва срещу оценените като най-слаби точки в системата.

И защото искаха да повярват, между князики, князете в Кремъл, бе постигнат консенсус. Материалът беше автентичен, получаването

му беше изключителен успех, независимо че американците знаеха за загубата му. Получаването на информацията на Булърд под носа на щатското разузнаване беше тактически триумф, демонстрация на руското майсторство в конспирацията. Това, че доброволецът Булърд бе арестуван, си беше негов проблем, очевидно резултат от глупостта, небрежността и алчността му. Кремъл не можеше да се тревожи повече за неговата съдба. Сега той си беше американска грижа, с три последователни доживотни присъди.

Резидент Волонтов и резидентурата в Хелзинки бяха отличени с похвала от Държавната дума. На късна следобедна церемония в позлатената Андреевска зала в Кремълския дворец с двойните орли над вратите, където някога бяха стояли червените петолъчки, заместник-директорът на СВР Егоров бе награден с втора звезда на пагоните и чин генерал-лейтенант. Самият президент Путин подаде на Егоров овалната филцова кутия с пагоните с две звезди, целуна го три пъти по бузите и му дари крокодилската си усмивка, запазената си марка, която, идваща от президента, беше извънредно въодушевяващ жест на одобрение. Церемонията по повишението съвпадна с уикенда и забави освобождаването на Доминика с два дни.

В понеделник след закуска Ваня Егоров най-накрая проведе съответните разговори. До контраразузнаването, до Дирекцията за вътрешни разследвания и накрая до ФСИН, подлизурковците от Федералната служба за изпълнение на наказания, демоничния потомък на ГУЛаг. Той се представи, използвайки новата си звезда — генерал-лейтенант Егоров, — за да им каже да приключват. Тази работа започваше да изглежда зле, та тя беше дъщеря на брат му, за Бога! Не, той не искаше да отиват на второ ниво. Не, той не позволяваше прилагане на дрога или курс на сензорно лишаване или по-силни електрошокове. Какво, по дяволите, не ви е на ред на вас, бе хора? Тези мерки са за копелдаци предатели, като къртицата, която все още е тук, мислеше си той. Ако тя не бе признала, значи нямаше нищо за признаване, макар че само дяволът знаеше какво се е случило в Хелзинки, при положение че този слизняк, този плужек Волонтов, е ръководил нещата. Освободете я и я изпратете при мен, майка ѝ се тревожи, искам я обратно на работа, каза той с бащинска загриженост.

Сам полковник Дигтяр донесе кашона с дрехите ѝ в килията и остана там, докато тя се съблече и върна комбинезона — държавна

собственост, — и се облече пред него, пищялките и бедрата ѝ бяха целите в синьо-черни петна, ноктите ѝ бяха пурпурни, ребрата ѝ стърчаха. Те бяха постигнали всичко това за толкова кратко време! Отведоха я нагоре по стълбите до решетъчната врата и тя пристъпи на снежната улица, сред шума на градското движение и миризмата от ауспусите на автобусите, и тръгна, в началото малко предпазливо по леда, но само докато усети земята под краката си, после дъхът ѝ се издигна на облаци над главата ѝ. Балетното ѝ накуцване сега бе поизразено и кракът ѝ туптеше, но тя се концентрира върху размахването на ръцете и походката с изправен гръб. Белезите на китките ѝ се подаваха изпод маншетите на палтото.

Доминика сънуваше затвора в леглото си или седнала на стол в дневната, докато майка ѝ переше чаршафите от слюзта, от отровата, напускаща тялото ѝ. Тя влизаше в гардероба в коридора, затваряше вратата пред себе си и стоеше залостена в тъмното, за да преживее отново шкафовете в затвора — мирис и звук, клик-клак, клик-клак, — заради удоволствието от съзнаването, че може да излезе на светло, когато поиска. Увиваше китките си с чорапогащник и завързваше плътен възел със зъби, за да усети пулса си. След като всички нервни импулси я напускаха, тя плачеше мълчаливо и сълзите мокреха бузите ѝ. Сега майка ѝ свиреше на цигулка всеки ден, половин час на ден, докато Доминика седеше на пода и се разтягаше, вдигаше краката си и правеше коремни преси, докато стомахът ѝ запищеше, и правеше лицеви опори, докато ръцете ѝ затреперваха. Първата нощ майка ѝ я сложи да седне във ваната и я изкъпа, но сега Доминика седеше в банята сама, гледаше как белезите изчезват, наблюдаваше как ѝ минава. Кимаше на себе си в огледалото. Оправяше се, но усещането за изкупление, звукът на алената фуга, червената ярост отново и отново се надигаше около нея. Това беше дълбока ярост, такава, каквото бе лесно да се контролира, такава, която щеше да издържи, такава, от която тя можеше да се храни.

Доминика Егорова седеше на стол пред голото бюро на чичо си в кабинета му на директорския четвърти етаж в централата на СВР в

Ясеново. Навън брулената от снежната вихрушка борова гора се простираше докъдето поглед стига, а зад нея бяха голите полета и равният хоризонт. През панорамните прозорци струеше слънчева светлина, осветяваше половината лице на чичо й и потапяше другата му половина в сянка. Половината от зверската му жълта аура беше на петна, другата половина искреше на слънцето. Ваня Егоров се облегна назад, запали цигара и погледна племенницата си. Тя носеше простичка бяла риза, закопчана до врата, и синя пола. Тъмната й коса беше грижливо сресана. Изглеждаше бледа и по-слаба.

— Доминика — каза Ваня така, сякаш тя току-що се бе върнала от пътешествие по Волга. — Останах много доволен, когато научих, че неприятностите ти са свършили. Разследването по проблема Хелзинки приключи.

— Да — каза тя, взирайки се втренчено в една точка на стената зад него.

Ваня я погледна внимателно.

— Не трябва да се притесняваш. Всеки офицер, който е на активна оперативна дейност, в един момент от своята кариера може да се окаже обект на разследване. Това е природата на нашата работа.

— Това ли е природата на нашата работа? Да те връзват мокра до кости, с вода, която капе от теб, пред климатик за четири часа на ден? — каза тя спокойно, без никаква интонация.

Ваня я погледна кисело.

— Животни — каза той. — Ще наредя разглеждане на случая.

Разглеждане на твоите лични перспективи за повишение, помисли си Доминика.

— Поздравления за повишението, чичо — каза тя.

Ваня погледна почетната грамота и лентичката и попипа розетката на ревера си.

— Да, благодаря ти много — каза чичо й. — Ами ти? Какво да правя с теб, а?

Сякаш имаше избор. Но тя имаше нещо наум.

— Сега, след като се върнах, съм готова да се явя там, където искаш да ме изпратиш. Решението е твое, разбира се, но при цялото ми уважение все пак ще ти кажа, че никак не бих искала да се върна в Пети. Ще бъде ли възможно да получа отново мястото, предложено ми от генерал Корчной в Американския отдел?

— Ще го попитам — каза Ваня. — Сигурен съм, че той ще се съгласи.

— Има и нещо друго — продължи Доминика. Тя си помисли за всички тях и за затворническата килия и усети стягане в гърлото, и знаеше, че лицето и вратът ѝ ще се изчервят. (№ 47. Напънете врата и лицето си, за да изразите автентична емоция или доближаване до кулминация.)

— Искам да продължа да разработвам Наш — каза тя изведнъж, приковавайки очи в неговите.

Ваня се облегна и я изгледа многозначително.

— Сериозно искане — каза Ваня. — Знаеш, че полковник Волонтов мислеше, че прогресът ти срещу американеца е твърде бавен.

— При цялото ми уважение полковник Волонтов е просто едно товарно добиче — каза Доминика. — Той няма усет за истинска оперативна работа. Той не прави нищо, за да придвижи напред твоите интереси или тези на службата. Сега, когато съм далеч от неговите похотливи погледи, вече не ме е грижа за неговото мнение.

Ваня се обърна и погледна през панорамния прозорец.

— А какво е положението с Наш?

— Аз развих близко приятелство с американеца — каза Доминика. — Ние се виждахме често, така, както ти предвиждаше. Преди да напусна Хелзинки, ние станяхме... интимни.

— И ти вярваш, че би могла да разкриеш неговите действия? — Той продължаваше да се взира през прозореца, а жълтата му корона придоби по-наситен цвят. Той ще се съгласи, помисли си Доминика. Това е много важно за него.

— Без съмнение — каза тя. — Въпреки мнението на полковник Волонтов страстта на Наш нарастваше. — Доминика не откъсваше очи от чичо си. — За жалост затворът и разследването ми някак си разрушиха нашия роман.

Ваня обмисляше цялостната идея. Той отчаяно се нуждаеше от някакъв напредък по въпроса за къртицата. Племенницата му познаваше Наш по-добре от всеки друг и определено изглеждаше мотивирана. Но тя беше някак си различна — изживяването в Лефортово сигурно ѝ беше повлияло, — изглеждаше обсебена,

нахъсана. Дали не беше влюбена в Наш? Дали не искаше да прекара повече време извън Москва, на Запад, дали...

— Чичо, аз бях проверена и реабилитирана — подсказа му Доминика, четейки мислите му. — Казаха ми, че съм възстановена на предишната си позиция, репутацията ми е чиста. Аз съм най-подходящият офицер, най-добрият шанс да пипнем американеца и да идентифицираме руския предател. Тази операция вече е лично предизвикателство за мен. Аз искам да работя отново срещу тях.

— Изглеждаш доста уверена — каза Ваня.

— Да, наистина съм. И ти би трябвало да бъдеш. Ти си този, който ме създаде — каза Доминика. Тя видя как Ваня се наду при тези думи, суетата му беше колкото жълтия балон около главата му.

— И как смяташ да процедираш? — попита я Ваня.

Доминика знаеше, че трябва да дръпне една струна, но внимателно.

— Ще разчитам на твоите съвети и насоки и на тези на генерал Корчной.

— Генерал Корчной не е уведомен за тази разработка — каза Ваня.

— Предполагам, че неговият отдел ще бъде логичното място, от което да се работи — каза Доминика. — Ако ти имаш друга идея...

— Ще обмисля включването на Корчной — каза Ваня.

Разгорещеният й чичо обмисля нещо, за което вече е взел решение, помисли си Доминика.

— Каквото и да решиш, ние ще поддържаме стриктно разделение. Аз ще изяснявам оперативните стъпки директно с теб или с този, когото ти определиш.

— Знаеш ли, че Наш приключи мандата си в Хелзинки? — попита я Ваня. Той следеше лицето й за реакция, но не откри нищо.

— Не знаех — каза Доминика. — Но това няма значение. Няма къде да се скрие.

Клюкарските канали в Ясеново започнаха да жужат. Плъзна слух, че племенницата на Егоров се е върнала в службата от Финландия; точно там, където службата току-що бе отбелязала голям успех, много, много секретен. Дали Егорова имаше нещо общо с това?

Слухове за разследване? Обичайна злоупотреба или нещо друго? Тя изглеждаше същата и все пак различна, беше по-слаба. Нещо в начина, по който отвърщаше на погледите на хората, с тези луди немигащи очи. Сега работи в самостоятелна стая в Американския отдел на Корчной. Специална работа за племенницата на заместник-директора, не е изненадващо, но не просто семейственост, не просто очакваните фамилни връзки. Само погледнете тези очи, очи като лешникотрошачка — не балетът!

Тя бе подала молба до генерал Корчной, искайки позволениято му да постъпи в неговия отдел. Той бе спрял, за да я погледне изпод рунтавите си бели вежди с все същата величествена пурпурна мантия.

— Поздравявам те за силата и твърдостта на духа, които прояви в Лефортово — каза тихо той. Доминика се изчерви. — Никога повече няма да говорим за това.

Същия следобед Корчной бе разговарял със заместник-директора. Докато си пийваха коняк, Ваня го информира за своята операция за възстановяване на отношенията между Доминика и американеца в преследване на къртицата. Корчной демонстрира, че е впечатлен, и поиска Ваня да даде одобрението си за назначаването на Доминика в Американския отдел.

— Това е най-доброто място, откъдето може да се работи по проблема — каза му Корчной.

— Володя — отговори му Ваня и в умалителното име, което използва, се долови дълбочината на дългото им приятелство. — Имам нужда от твоето въображение по този проблем. Имам нужда от нещо ново.

— Между нас казано, ще се изненадам, ако не измислим нещо — каза Корчной.

Ваня напълни отново чашите.

— И най-строга секретност за всичко това! — каза той, отпивайки от коняка си. — Не искаме къртицата да се усети, че примката около врата и се затяга.

Сварете телешко, нарязано на парчета, с накълцан лук, листа целина, моркови и цели скилидки чесън във вода за два часа. В отделна тенджера сложете кисело зеле и гъста сметана, полейте с гореща вода колкото да ги покрие и задушете на средна температура четиридесет минути. Сварете нарязани на кубчета картофи, глава целина и гъби, нарязани на филийки, докато омекнат. Смесете всички съставки, подправете обилно със сол, с цели люти чушки, дафинов лист и риган и варете още двадесет минути. Покрийте тенджерата с кърпа и я оставете да къкри на ниска температура още тридесет минути. Сервирайте с квасена сметана и копър.

[1] Малки метални приспособления, подобни на кухи кутийки, които при натискане издават щракащ звук, подобен на свирене на щурец. Използват се от парашутисти във военновъздушните сили на САЩ, за да си подават сигнали след спускане при десант. — Б.пр. ↑

[2] Федеральное агентство правительственной связи и информации при Президенте Российской Федерации (ФАПСИ) — Федерална агенция за правителствени връзки и информация към президента. — Б.пр. ↑

Натаниъл Наш вървеше безцелно по светлозеления коридор на централата на ЦРУ. Коридорът беше празен, с намазан с паркетин под, простиращ се към коридор D, после коридор E и коридор DI. За оперативен офицер преминаването през територията на отдела на разузнаването беше все едно като да върви в мистериозна джунгла. Иззад ъглите току ще надникне някоя глава, после ще отскочи назад. Магарешки смях, вой на маймуна в горския гъсталак, ехтящи звуци отвъд реката от кух дънер на тиково дърво, удряно с тояги.

Хелзинки беше спомен, мъчение. Доминика бе погълната, изчезнала, статус неизвестен, „контакт с агента прекъснат“, чакай, докато се появи отново, може би някой офицер от бюро то ще се срещне с нея на дипломатическо парти в другата половина на света може би след десет години, може би никога. Или чакай, докато друг агент чуе, че е пратена в лагер, в лагер, или когато московските наблюдатели прочетат в „Правда“, че тя е мъртва. Текущото прихващане на съобщенията на резидентурата в Хелзинки не разкриваше нищо за нейната съдба.

Месец след отзоваването на Доминика Нейт бе помолил Форсайт да излезе в неплатена отпуска. Той съвсем непринудено сподели, че мисли да отиде до Москва на частно пътуване, за да види дали ще може да открие какво ѝ се е случило. Обичайно невъзмутимият Форсайт този път избухна.

— Искаш да отидеш в Москва? — изкрещя той. — Офицер от ЦРУ, запознат с оперативната дейност в Москва, иска да влезе в Русия като частно лице без дипломатически имунитет? Офицер от ЦРУ, за когото СВР знае, че е бил активен в тяхната столица и е извършвал шпионаж? Това ли ми казваш? — Нейт не отговори. Гейбъл, чувайки крясъците, влезе в кабинета. — Какъв е планът ти, Нейт? — каза Форсайт. — Какво планираш, да нахлуеш в „Лубянка“, да разбиеш вратата на килията ѝ, да разчистиш пътя си до покрива и да я пренесеш с делтапланер на Запад?

— Малко е далечко за делтапланер от Москва — каза Гейбъл. — Иначе това е страхотно добър план.

— Ще ти го кажа само веднъж — каза Форсайт. — Ти нямаш моето позволение, нито това на Централното разузнавателно управление да излезеш в неплатена отпуска, да напускаш този пост или дори най-бегло да обмисляш пътуване до Руската федерация. Ние не знаем дали Дива е в беда, не знаем нищо за нейното настоящо местоположение или статус. Ние чакаме вест. Събираме информация.

Нейт се отпусна в стола си.

— Ако тя е в беда, накрая ще чуем — каза Форсайт. — Ти не си виновен за това, не си стъпил ти накриво, не си сгрешил. Дива е агент, ние предпазваме агентите си, ние поемаме рискове, ние ги водим, а най-добрите водим срещу най-ужасните рискове. И понякога ги губим, независимо от всички конспиративни техники и всички предпазни мерки. Разбираш ли ме?

— Накратко — и надълго — Нейт — каза му Гейбъл по-късно в своя кабинет, — това е приключено, мамка му. Ние имаме да вършим много неща. Хващай се за работа, за Бога! Престани да се разтакаваш наоколо. Това вече заприлича на роман от Джейн Остин.

В централата беше напълно естествено Нейт да бъде преназначен в CE/ROD, което означаваше Central Eurasia/Russian Ops Desk, „Горещия ROD“^[1], слонското гробище^[2] за офицери, завръщащи се от Москва, все още усещащи тръпката от постоянното следене. Имаше и офицери, които се бяха провалили с някой руснак в Малайзия, Претория или Каракас, а имаше и новаци, готвещи се за първи мандат в Москва, все такива едни надъхани и сериозни, които все още нито веднъж не бяха почувствали задникът им да трепери от страх, защото животът на агента им зависи от това колко добре използват обратните си огледала.

Шефът на ROD седеше в кабинета си в Ленгли, малко ъглово помещение със закован двоен прозорец, гледащ към трите извивки на сводестия покрив на кафенето между старата и новата сграда на централата. Той беше към петдесетте, слаб, с кафеникави петна на бузите и с малко бяла косица, сресана странично на върха на почти плешивата му глава. Острите му бели мустаци и очилата с тежки

рамки му придаваха вид на професор, а поставката за лули на бюрото му допълваше илюзията, защото шефът на ROD беше всичко друго, но не и педантичен учен.

Той беше старо куче с дузина задгранични назначения в биографията. Беше се издигнал, разработвайки една кубинска мишена, а по средата на кариерата си се бе прехвърлил на руснак, когато се разкри, че цялото стадо кубински агенти на ЦРУ — общо петдесет вербувани, даващи информация от години, — с две изключения, са били двойни агенти, контролирани от ГДР, Главната дирекция на разузнаването в Хавана. Разкритието дотолкова деморализира дузина ветерани офицери, посветили целия си професионален живот на кубинските операции, че ГДР не би могла да нанесе по-големи поражения на кубинската секция на ЦРУ, дори и ако я беше взривила.

Сега шефът на ROD се занимаваше с управлението на руските разработки из целия свят. Водеше съществуващите агенти, двадесетина от най-добрите информатори. Марбъл все още беше най-същественият елемент в кошарата на ROD, но имаше и други предстоящи потенциални придобивки, които се развиваха доста добре.

Всяка сутрин той четеше „дневното табло“ — преди години десетсантиметрова купчина от принтирани телеграми, а сега каскада от оперативни грами, скролиращи по монитора му, от млади офицери по бюрата из целия свят относно техните „разработки“. Глобална палитра от събития, от Рио, Сингапур или Истанбул, описания на контакти, напъпващи приятелства, пиянски вечери, прекарани в ходене на колене с руски втори секретари или аташета, или — най-забавното — с вероятни офицери разузнавачи от СВР или ГРУ.

Последната грама му навя спомени. Млада и общителна съпруга на оперативен офицер от ЦРУ, назначен в мръсна африканска столица, бе споделила рецептата на баба си за пържени палачинки със сирене с новата булка на доста неприветлив майор от ГРУ. Жените се сближиха, докато младата рускиня плачеше над чинията златисти палачинки. Тя страдаше от носталгия и си мислеше за своята баба. Нахрани я с достатъчно палачинки и мъжът ѝ може да поддаде, мислеше си шефът на ROD.

На този екран веднъж, два или пет пъти годишно някъде в света имаше завербуване. Един човек в някоя държава имаше нужда да каже да на предложението, било то любезно, косвено, уклончиво, бащинско

или просто бизнес предложение. И после трафикът на грамите нарастваше, докато централата и съответното бюро се гмуркаха в мистерията на постъпващата информация, валидиране, конспирация и в някои възхитителни извънредни случаи работа отвътре след завръщането на агента в Москва.

Имаше и проблеми, както винаги. Вербуваните мишени губеха решителност в светлината на сутрешния махмурлук. Други не можеха — никога не биха могли — да придобият решителността да излеят храбро гнева си срещу тяхната система. Неколцина избягваха ямата, като просто докладваха за американското предложение на своя началник, за да бъдат спешно върнати в Москва, извън досег, с първия полет на „Аерофлот“.

А имаше и тъмна страна на Играта, напомняне, че противникът невинаги е в отбранителна позиция. Веднъж годишно (поне) някоя взривяваща грама, а понякога и цял поток такива съобщаваха, че млад офицер от ЦРУ някъде по света сам или сама са станали обект на опити за вербуване от руска страна, обикновено защото центърът си го е набелязал или се е опитал да експлоатира предполагаема слабост. Последната бъркотия беше миналата година, когато заплатите в ЦРУ бяха замразени от Конгреса и руснаците питаха навсякъде: „Кой има нужда от пари?“ или „Кой е разочарован?“.

В този свят на приливи и отливи шефът на ROD имаше и друг належаш проблем. Той се чудеше как да отвори вратата на клетката в зоопарка, за да изрита Нейт Наш от офиса и да го върне обратно на оперативна работа. Съобщението от ковкома, което дойде последната нощ, му даде отговора.

Шефът харесваше Нейт и беше напълно запознат с досието му. Той виждаше вътрешния огън, отгатваше емоционалния компонент, познаваше от непосредствен опит личните съмнения на мислещ оперативен офицер, съмнения, които обагряха успехите и причиняваха потиснатост при провалите. Знаеше за случая „Дива“ и как той обагрят дните и нощите на Нейт. Марти Гейбъл би се разкрещял на Наш да се яви незабавно, но шефът на ROD беше по-тих. Той изчака, докато Наш улови погледа му, и тогава му даде знак с глава да мине да го види.

— Марбъл сигнализира — каза шефът, поставяйки една студена лула в устата си. — Пристига в Ню Йорк за сесия на Общото събрание на ООН за две седмици. — Нейт се изправи в стола си, досущ като

куче птичар, готово за скок. — Мина доста време, откак не сме го виждали. Ще има много да разказва. Свободен ли си да започнеш подготовката? — На шефа му стана забавно от изражението на Нейт. — Иди да се представиш на Саймън Бенфорд в CID^[3], преди да започнеш. Той ще иска ти да покриваш контраразузнавателните мерки, без да е нужно да споменаваме и обезпечаването на безопасността на Марбъл.

Нейт кимна и стана, за да излезе от кабинета.

— Задръж — каза шефът. — Когато се срещнеш с Бенфорд... не казвай и не прави нищо тъпо, нали? Постарай се наистина здравата. Аз говорих с него за предстоящата среща с Марбъл. Ще го цитирам буквално: „Кажи на оперативния офицер, че трябва да ми вземе ума с находчивостта си в уреждането на тези срещи с Марбъл.“

Нейт се обърна и го погледна.

— Схвана ли посланието?

Нейт кимна отново и излезе. Шефът видя, че за първи път от месеци лицето му се бе изчистило.

КАРТОФЕНИ ПАЛАЧИНКИ СЪС СИРЕНЕ

Настържете на едро лук и картофи и изстискайте всичката течност от тях. Добавете настърган грюйер, брашно и стрит чесън към разбити яйца, после добавете картофите и лука. Трябва да се получи гъста смес. Пържете десетсантиметрови кръгчета от сместа в олио, докато придобият златистокафяв цвят, после обърнете, запържете от другата страна и извадете. Сервирайте със сос от сух спанак, задушен в каймак и квасена сметана.

[1] Оперативното бюро за Централна Евразия и Русия, или Руското оперативно бюро. — Б.пр. ↑

[2] Място, в което според легендите слоновете сами отиват, когато усетят, че им е дошло времето да умират. — Б.пр. ↑

[3] Дирекция контраразузнаване. — Б.пр. ↑

Марбъл беше твърде специален източник, за да бъде поканен в бюро в Ню Йорк. От ROD заобиколиха местния началник на нюйоркското бюро, сприхав късокрак мазник, известен единствено със способността си да потупва гърбове и да си проси билети за мачовете в града. Той беше изключен и оставен в пълно неведение. Марбъл щеше да се срещне с Нейт през нощта, след като приключеше срещата му в ООН.

Москва, Хелзинки, Ню Йорк. Те започваха оттам, откъдето бяха спрели, никога нямаше време първо да затоплиш старите отношения с вътрешните агенти, просто започваш да говориш. Нейт седеше с Марбъл в малък апартамент в хотел „Мидтаун“. Бюро, два стола, отзад — спалня, палтата им на леглото. Беше среднощ и далечният шум на алеята „Франклин Рузвелт“ долиташе през прозореца. Имаше две включени лампи и те бяха придърпали столовете си до малка масичка.

Марбъл стискаше сърдечно ръката на Нейт, а той наля чаша вода от една гарафа със свободната си ръка и му я предложи.

— Добре изглеждаш — каза той, ей така, за да даде тласък на разговора. На един бюфет встрани имаше поднос със сандвичи, малко салата и шишенце с оцет. Те не бяха докоснали храната.

Марбъл се усмихна и сви рамене.

— Работата напредва — каза той. — В центъра докладваме успехи, за да си доставяме удоволствие един на друг. Играем си на мишина възня^[1], преливаме от пусто в празно, за да създаваме впечатление, че работим. Малко неща наистина си струват усилията. — Той пусна ръката на Нейт, облегна се назад, пийна глътка вода и погледна часовника си. — Имаме само половин час тази вечер. Вероятно ще бъда свободен след две вечери. Има обаче някои интересни развития. Нека ти ги кажа. Мисля, че отдел S има шпионин в САЩ. Ръководи се от Ню Йорк, но аз предполагам, че оперира в Ню Ингленд, защото има срещи, които се провеждат в Бостън. Аз не би трябвало за знам нищо за операцията, но те просто дойдоха при мен за

съвет относно локациите на срещите. Операцията е добре изпитана, шпионинът действа активно от няколко години, пет, предполагам.

— Има ли някакви други детайли, по които да го идентифицираме? — попита Нейт.

— Никакви. Но има нещо друго, което може би има връзка. Просто предположение — каза Марбъл. — Започнал е нов информационен поток. ГРУ е много заинтересовано. Някой вътре в балистичната ви подводничарска програма.

— Нов поток? Какъв тип информация? Какво предполагаш за източника?

— Изглежда е някой, участващ в поддръжката. Има информация за ремонт на стари съдове. Клас „Посейдон“... не, „Трайдънт“. Част от информацията е много плътна.

— Плътна. Имаш предвид детайлна? — попита Нейт.

— Да. Прочетох резюмето. Съдейки по него, източникът е вътре в програмата. — Марбъл пийна още една глътка вода. — Но има нещо странно. Като началник на Американския отдел аз не съм уведомен за никакъв активен източник в моята сфера, който да снеся военна информация. Съдейки по техния интерес, ГРУ също не ръководи източника. Информацията е нова и за тях.

— Това какво ти говори? — попита Нейт. Марбъл започна да отмята на пръсти.

— Има нов поток информация. Аз не съм уведомен за какъвто и да е регистриран източник, който да обяснява този поток. Шпионинът съществува. Затова мисля, че може би този шпионин, управляван от отдел S, би могъл да е подводничарският източник — каза Марбъл.

— Докладите току-що започват, но ти казваш, че има вероятност шпионинът да е тук, в нашата страна, от пет години — каза Нейт.

— Именно — отговори Марбъл. — За пет години той е действал внимателно, изградил си е легендата и накрая е получил допуск. И сега започва активно да предава информация. Би била перфектната комбинация, невидима и добре позиционирана къртица, назначена на важен пост — каза Марбъл.

Нейт кимна, пишейки в малко тефтерче.

— А нещо за „директорската разработка“, която спомена в Хелзинки? — попита Нейт. — Има ли някакво развитие?

— Нищо. Знам колко е важно, затова се ослушвам и оглеждам всеки ден. Има едно нещо, което трябва да се каже. Един ден бях в кабинета на директора, седях в задната част на стаята. Егоров дойде и каза на директора: „Има нещо ново от Лебед.“ Той не знаеше, че аз слушам.

— Swan?

— Да, лебед, swan.

— Псевдоним на къртицата?

— Именно — каза Марбъл.

— Нещо друго? Някакви други следи?

— Точно това, което ти казах. Лебед трябва да е на много висок пост в нечие правителство, за да бъде ръководен по отделна директорска разработка. Няма никакви индикации, поне в моя отдел, за подобна операция. Никакви протоколи от проведени срещи на водещи офицери, никакви оперативни грами.

— Ти какво мислиш? — попита Нейт. — Какво е заключението ти?

Марбъл отпи още глътка вода.

— Моето заключение, дорогой друг, скъпи приятелю, е, че това не би била директорска разработка, ако не е във Вашингтон, вътре във вашето правителство.

— Ти мислиш, че Лебед е тук, у нас? — Марбъл кимна. — Как можем да го разкрием?

Марбъл вдигна рамене.

— Ще удвоя усилията си, за да го открия. Междувременно ти можеш да се поогледаш около резидент Голов във Вашингтон.

Той има статута, за да се среща с някой висш служител. А той е брита, остър като бръснач, в оперативната работа.

Той стана и отиде до прозореца, за да погледне към улицата.

— Толкова много игри — каза той на града долу, — толкова много опасности. Ще се радвам да видя края на всичко това.

— Като говорим за опасности — каза Нейт, — какъв е твоят статус? В безопасност ли си? Какво правят те, за да разкрият тяхното изтичане? Нейт избягваше да употребява думата крот, къртица, с всичките ѝ конотации.

— Ще трябва да оставя това за следващата среща — каза Марбъл, поглеждайки часовника си. — Няма нищо тревожно, може да

почака.

Марбъл се обърна, отиде до леглото и си облече палтото. Нейт оправи извитата яка на възрастния човек, потупа го по рамото. Вече не трябваше да се тревожат за метка, за тази следа. Марбъл го погледна сърдечно.

— Можем да обсъдим най-увлекателната тема — мен — след два дни. Конференцията свършва по обед. Можем да вечеряме и да говорим цяла нощ. — Той погледна отново през прозореца. — Обичам този град. Бих искал един ден да живея тук.

— И един ден ще живееш тук — каза Нейт, мислейки си, че е малко вероятно Марбъл да получи позволение да се премести тук. Всичко зависеше от естеството на пенсионирането му и най-вече дали ще доживее до пенсия. Марбъл отиде до вратата, хванал Нейт под ръка. Нейт отчаяно искаше да го попита дали не е чул нещо — каквото и да е — за Доминика, но не можеше. Поради стриктния правилник за разделението той никога не бе казвал на Марбъл за вербуването на Доминика, нито за мисията ѝ да демаскира къртицата чрез Нейт. Агентите просто не знаеха за другите агенти.

Вместо това Нейт каза:

— Чухме, че Ваня Егоров бил повишен наскоро.

— Ваня е безнадежден — каза Марбъл. — Познавам го от двадесет години. Той иска да управлява службата, но все още няма достатъчно подкрепа в Кремъл от, знаеш от кого. Трябва му оперативен успех, за да угоди на онзи оборотень, неговия господар върколак. Ако се справи добре с Лебед, може би това ще му помогне, но той има нужда от нещо друго, нещо драматично.

— Като например? — попита Нейт.

— Да хване мен — каза Марбъл със смях. — Не му пожелавам успех.

Марбъл стисна топло ръката на Нейт. Той имаше нещо наум, Нейт го усещаше.

— Има ли нещо друго?

— Имам молба, едно съобщение, което искам да предадеш — каза Марбъл.

— Разбира се.

— Бих искал да говоря с Бенфорд. Та ако има време, да прескочи до Нью Йорк след два дни. Трябва да обсъдя нещо с него. — Марбъл

гледаше Нейт в очите.

— Искаш ли аз да му предам съобщението? — попита Нейт.

— Нейт, не искам да се чувстваш засегнат, но аз трябва да говоря лично с Бенфорд. Разбираш ли? — Марбъл гледаше внимателно лицето на Нейт, но не видя нищо друго, освен привързаност и уважение.

— Разбира се, ще го направя, дядя — каза Нейт. — Той ще бъде тук.

Марбъл отвори вратата. Нейт видя инстинктивния, незабележим трепет.

— Спокойной ночи — каза той.

— Выспаться — пожела му Нейт. — Да се наспиш добре.

Промяна на хотела по настояване на Бенфорд, Нейт, чакащ, за да съобщи номера на стаята на Марбъл в хотел „Браянт парк“, в бившата централа на „Америкън Радиейтър Къмпани“, с базалтовата облицовка и позлатени парапети, окъпани в млечните светлини на рампата на фона на нощното сияние на града. Мечешка прегръдка на вратата, не се бяха виждали четири или пет години. Те седнаха, а радиаторът бръмчеше и звукът от клаксоните на такситата в Манхатън долиташе през стъклото на прозореца откъм Уест Фортийт. Бутилка коняк, наполовина пълна, и две пълни чаши, които се напълваха отново веднага щом се изпразнеха. Те не бяха точно стари приятели, но Бенфорд бе работил с Марбъл в продължение на четиринадесет години. Веднъж годишно четеше досието, наблюдаваше как набъбва като плувен басейн, пълнен от градински маркуч, надебеляло от доклади за контакти, описващи безценни външни срещи всяка година, два пъти годишно, в Париж или Джакарта, или Ню Делхи.

Досието на Марбъл беше здравата измачкана от прелистване хроника в дванадесет тома на живота на агента, смъртта на съпругата му, скръбта на вдовеца, неочакваните пътувания на Запад, припрените уговорки за среща. ЦРУ му беше дало медали, общо три, и ги бяха взели обратно, скътани за по-нататък. Благодарствени ноти от водещи офицери, шефове и директори и невероятни атестати, хвалещи Марбъл за „опазването на демокрацията по света“. Проблемите, възникващи през годините, се решаваха, големи и малки, и депозитите в

пенсионерската сметка с жълтите тънки хартийки от банковите разпечатки маркираха всяка шестмесечна глава на неговата одисея.

Досието обхващаше историята на шефовете на руския отдел на ЦРУ, някои от които бяха чудесни, а някои не чак толкова и дори си присвояваха успехите на Марбъл. То също така документираше генеалогията на директорите на ЦРУ, някои бивши адмирали или генерали, които безучастно носеха униформите и лентичките за медалите си сред шпионите в сградата, построена от Алън Дълес, и които от време на време носеха зашеметяващата информация на Марбъл в Белия дом, представяйки я като несъмнен плод на техните усилия. В досието имаше и списък на имена на млади мъже и жени, водещите офицери на Марбъл, оперативните работници от снежните улици и наплутите от мухи фоайета и кънтящи стълбища, всички те бяха минали и заминали, някои нагоре, други не.

Бенфорд имаше обичай да чете досието ежегодно, през цялото време, търсейки знаци за конспиративна пролука, ослушвайки се за проскърцване на дървояд в дървенията. Беше цинично, но той се оглеждаше за отстъпление, за спад на качеството на информацията, за съвпадаща загуба на допуск. Нямаше никакви индикации за тревога. Марбъл беше най-добрата руска вербовка на ЦРУ не само защото бе оцелял толкова дълго, а защото продължаваше да става все по-добър.

— Натаниъл каза ли ти какво съм му съобщил? — попита Марбъл.

— Да — каза Бенфорд. — Ще имаме много работа.

— Шпионинът, подводничарският въпрос, директорската разработка, този Лебед?

— Прочетох резюмето тази сутрин — каза Бенфорд.

— Съжалявам, че го казвам, но краят на Студената война не намали стремежа на нашите лидери да причиняват злини. В много отношения е по-лесно да се разберат старите съветски типове. — Марбъл наля още две чашки коняк, вдигна своята и отпи.

Бенфорд сви рамене.

— Ние вероятно бяхме не по-малко гадни. Освен това, ако бяхме спрели, всички щяхме да останем без работа.

— И точно за това искам да си поговорим с теб — каза Марбъл.

— Володя, да не би да ми казваш, че искаш да спреш? — попита Бенфорд. — Има ли някаква причина за избирането на този момент?

— Бенфорд, не ме разбирай погрешно. Аз не искам да спирам. Когато дойде моментът, много бих искал да се пенсионирам спокойно, да се преместя в Америка и да ти позволя да ми купиш апартамент в този град.

— Ще имаш всичко това и дори повече. Кажи ми какво си мислиш?

— Все още предстои да разберем колко дълго мога да продължа да работя с вас и какво ще е естеството на моето пенсиониране, дали доброволно или кинетично, принудително — каза Марбъл. Бенфорд си помисли, че никога не е чувал агент да споменава възможността за своя арест или екзекуция като „принудително пенсиониране“. Марбъл продължи: — Едно нещо е сигурно. Имам две или три години, оставащи в нормалния курс на кариерата ми с оглед аспирациите на Ваня Егоров и общата посока на службата.

— Все пак би могъл да станеш заместник-директор — убедено каза Бенфорд. — Ти си уважаван в Ясеново, имаш приятели в Думата.

Марбъл отпи още глътка коняк.

— Искаш ме в хамута за още десет години, а? Сред политиците? Бенфорд, аз мисля, че ние сме закадочные друзья, сърдечни приятели. Не, приятелю, моето време изтича. И с известно самохвалство мога да кажа, че когато спра да работя и информацията спре, ще се почувства известна загуба?

— Вярно е — каза Бенфорд. — Никаква фалшива скромност не е нужна. Това ще бъде огромна загуба. Ти не можеш да бъдеш заместен.

— И тогава ще има диви крясъци на тревога от твоите господари, призови за възстановяване на информацията, обмисляне на погрешни кандидати, необмислено впускане за вербуване.

— Тачен обичай, той поддържа хора като мен млади — каза Бенфорд. — Володя, накъде биеш? Нямам търпение да чуя това, което ние наричаме „развързката“.

— Предлагам да поставя мой приемник, заместник, който да продължи работата.

Бенфорд беше видял твърде много през годините, за да бъде изненадан, но неволно се наведе напред.

— Володя, моите уважения, но да не би да ми казваш, че имаш протеже? Някой, който знае, че работим заедно? — Той си помисли за миг за водещото изречение на меморандума, с който щеше да документира това.

— Не, тя все още няма идея за нашата съвместна работа. Това ще дойде с времето, когато я обуча и подготвя.

— Тя? — попита Бенфорд. — Ти предлагаш да бъдеш заместен, ти, генерал в СВР, с тридесетгодишен опит начело на Американския отдел, заместен с жена? Не че имам възражения срещу пола, но в центъра ви няма жени на висши постове. Знам само за една жена, която е била в колегиума в последните тридесет години. Има младши офицери, администраторки, чиновнички, поддържащ персонал. Какъв допуск ще има тя?

— Успокой се, Бенфорд, такава личност съществува.

— Моля те, кажи!

— Доминика Егорова, племенницата на Ваня Егоров — каза Марбъл.

— Не говориш сериозно — каза Бенфорд с безизразно лице, с немигащи очи, със стабилни ръце, наливащи по още един коняк. Мълниеносни мисли святкаха една след друга в ума му. Исусе, Господи Боже мой, тя е жива! Двамата ни агенти са се запознали. Те работят заедно. Моля те, Боже, да не са си споделяли тайните, докато са похапвали борш в столовата. Младият Наш ще има много работа! И накрая последната гореща светкавица. Това може и да сработи, по дяволите!

— Кажи ми защо? — попита Бенфорд с безмерен скептицизъм. — Моля те, Володя, преди конякът да свърши и да започна да изтрезнявам.

Марбъл потупа малката масичка с показалеца си.

— Бенфорд, искам да си отвориш ушите. Това е перфектна конспирация, такава добра възможност, каквато никога не сте имали в историята на вашата служба. — Той потупваше масата при всеки важен елемент, който искаше да подчертае. — Тя е перфектното решение на нашия проблем. Обмислил съм го много внимателно. Фамилното име ѝ дава известни привилегии, поне докато Ваня не се пенсионира или не бъде премахнат, но дотогава тя ще бъде вече напред по свой самостоятелен път. Възпитаничка е на академията за външно

разузнаване и завърши с отличие. Интелигентна е и има дух. — Гледайки надолу, Бенфорд въртеше столчето на чашата в ръцете си. Марбъл разбираше какво си мисли той.

— И ти, и аз знаем, че само добрата характеристика не е достатъчна — продължи той. — Но тя има мотивация, цяла планина от негодувание. Баща ѝ умря, беше изхвърлена от академията по танци и балет, тази свиня чичо ѝ я използва в елиминирането на един съперник на Путин. Изтъргува мълчанието ѝ за място в академията, но после се отметна и я прати в Школата за лястовички. Вероятно знаеш какво е това.

Бенфорд кимна.

— А после я прати в Хелзинки, предполагам, знаеш, че е била там. После оперативен провал, не по нейна вина, но имаше проблем и те я върнаха обратно, и я изтезаваха и разпитваха два месеца. В Лефортово, можеш да си го представиш, досущ както в старите времена. Мога да те уверя, че тя скоро няма да им го прости.

И съм запазил най-доброто за накрая — продължи Марбъл, облягайки се на стола си. — Знам какво мислиш, че перспективите ѝ за кариера като жена са съмнителни, че тя е на най-ниското стъпало на стълбицата, че никога, никога няма да е в състояние да получи никакъв допуск. Предлагам да ускоря кариерата ѝ, да подсигурия успеха ѝ и никога няма да ѝ се наложи да седне дори в един генералски скут, включително и в моя.

— Разбирам — каза Бенфорд. — И как ще постигнеш това — да я катапултираш в звездния небосклон?

— Ваня Егоров е обсебен от почти сигурното усещане, че в службата има къртица. — Марбъл се посочи и се засмя. — Той всъщност изпрати Доминика в Хелзинки, за да се сближи с Натаниъл, за да открие някакви улики или име, нещо за това кой е шпионинът. Знаеше ли, че Натаниъл е бил обект на разработка в Хелзинки?

Лицето на Бенфорд остана безизразно. Марбъл продължи:

— Плановете на Ваня бяха забавени от разследването за нейната благонадеждност, но тя излезе чиста и, честно, това изпитание, този епизод в Лефортово, ѝ придава повече лоск, повече блясък.

Само руснак може да мисли така — каза си Бенфорд.

— Взех я в моя отдел — каза Марбъл, — за да ѝ дам основа. Ваня неформално ме помоли да подновим операцията, използвайки

Доминика срещу Нейт, и това ще я утвърди като мой близък подчинен. Ние ще изберем най-добрия момент, ти и аз, Бенфорд, после ще направим младата Егорова героиня, звезда в службата, кариерата ѝ ще бъде осигурена и няма да ѝ бъде отказано никакво повишение.

— Развързката, Володя! — каза Бенфорд. — Става късно. Как смяташ да я направиш героиня?

— Много просто — каза Марбъл. — Доминика ще открие, че аз съм къртицата, шпионинът, и ще ме предаде.

Те искаха шум, навалица и по-голямо разстояние от ООН, далеч от другите руснаци, във Вилидж, на Западна четвърта улица. Това беше последната нощ на Марбъл. Ресторантът беше с червен навес, няколко стъпала под нивото на улицата, с рисунки на танцьорки по стените и оградени с високи дървени панели сепарета, които ги скриваха добре и им позволяваха да разговарят. Бенфорд накара Марбъл да си поръча *pasta con le sarde*, пикантно блюдо по рецепта от Палермо, с *finocchio*, шафран, *pinoli* и стафиди. Те седяха рамо до рамо на масата, за да могат да се чуват.

Бенфорд беше възбуден, говореше като картечница, дори се чувстваше малко уплашен. Той бе обмислял предложението на Марбъл два дни от всеки ъгъл и откъдето и да го погледнеше, му се струваше ужасно, невъзможно, прекомерно. Нещата не бяха толкова отчайващи, а ако се налагаше да понесат прекъсване на информационния поток, тогава нека бъде така, такава е природата на нещата. Но да планираш да предадеш себе си просто за да създадеш приемник, това не може да се случи, каза той. Марбъл пък отговори, че, разбира се, това би могло да се случи, то трябваше да се случи.

— Ако ме хванат — кой знае как ще завърши ловът на къртицата? — всичко ще спре на мига, безвъзвратно и непоправимо. Ние не можем да позволим нещата да се провалят и ако се съмняваш, тогава помисли за безличния шпионин, пълзящ вътре в подводницата, помисли и кой е Лебед, изпращащ информация до Ясеново от Фоги Ботъм^[2], от Капитол Хил или от Белия дом. Не можем да си позволим да чакаме.

И Бенфорд, останал без аргументи и пространство за маневриране, каза, че няма гаранции, че Доминика ще получи нужната

подкрепя и че жестът на Марбъл може да отиде нахалост.

— Не бъди такъв шутник, шегуваш ли се? — каза Марбъл. — Млад офицер, жена в руската служба от новата епоха, служба, петимна за място в новото хилядолетие, с такъв контраразузнавателен удар — та те ще я направят полковник за един ден!

Бенфорд го изгледа и поръча още две грапи^[3].

— Виж, Бенфорд, ако ти кажа, че имам рак и ми дават половин година живот, това по-убедително ли ще бъде за теб?

— Ти имаш рак? — попита Бенфорд.

— Не — отговори Марбъл.

— Е, сега кой е шутник, шегаджията? — попита Бенфорд. Той стигна до последната си карта и каза малко патетично: — Ами твоето оттегляне в Ню Йорк?

Марбъл се усмихна и каза, че никога всъщност не е очаквал, че това ще стане, че наистина не би могло да свърши така, после постави ръка на рамото на Бенфорд и добави:

— Нека да играем така, стъпка по стъпка, за да видим как ще се развият нещата.

— При едно условие — капитулира Бенфорд. — Няма да казваш на никого — дори и на Наш, — докато не сме сигурни.

— Две условия — каза Марбъл. — Няма да казваме и на Егорова. И те продължиха да си пийват грапа, докато гласовете на среднощната навалица се вихреха край тях, осигурявайки им пълна конспиративност.

PASTA CON LE SARDE

Сотирайте в зехтин ситно нарязан лук, стръкчета копър, шафран, светли стафиди и кедрови ядки. На дъното на същата тенджера задушете изчистени филета от сардини и аншоа. Добавете малко бяло вино, подправки, покрийте и оставете да покъкри, за да се смесят ароматите на подправките. Сервирайте с паста от рода на букатини или перчиатели.

[1] Евфемизъм за незначителни действия или операции, извършвани, за да се създава впечатление за продуктивност. — Б.пр. ↑

[2] Седалището на военноморската обсерватория на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Вид италианска ракия от грозде. — Б.р. ↑

Информацията на Марбъл за шпионите и за къртиците беше стриктно ограничена до няколко висши ръководители на ROD. Тези, които реално управляваха информацията, бяха придирчиви интроверти от контраразузнавателния отдел на ЦРУ, пещерни обитатели, на четиринадесетчасов работен ден в огледалната пустош^[1], смахнати мъже и жени, които имаха подкастри дървета бонзай в домовете си и фитнес тренажори в мазетата си. Те изчетеха докладите на Нейт, подлагайки на дисекция цялата информация, и започнаха проучвания.

При завръщането си от Ню Йорк Нейт бе повикан отново в леговището на Бенфорд. Дирекция контраразузнаване заемаше цял етаж в централата, редица вътрешни стаи, разделени на две от коридори и лабиринти, които, за разлика от нормалните помещения, не бяха разделени на обичайните кабинки, а на индивидуални офиси. Всички врати бяха затворени и всяка имаше шифрово електронно устройство над бравата. Тук-там имаше и врата без брава, само с по една ключалка. Какви бяха тези стаи, какво се криеше в тях? Любезна секретарка, която имаше лек тик на лявото око, седеше на бюро пред кабинета на Бенфорд. Тя изглежда внимателно Нейт, примигна, стана и почука на вратата, но тя не се отвори. Тя се вслуша напрегнато, после почука отново, деликатно и притеснено. Отвътре се чу глас, тя проскърца с вратата, обяви името на Нейт и застана встрани, наблюдавайки влизането му.

Кабинетът на Бенфорд приличаше на ателие на разпуснат професор в забравен колеж в Средния запад. Разрѣфаният и избелял диван до задната стена беше изцяло затрупан с камари папки, някои от които бяха паднали на пода, ветрилообразно разперени, като разпилени покер чипове. В другия край на стаята бюрото на Бенфорд преливаше от претъпкани тави за документи, натрупани по три една върху друга. Купчина вестници се облягаше несигурно в отсрещния ъгъл. На стените имаше малки снимки в рамки — растерни, черно-бели, — не на съпруга, деца или роднини, а най-вече на мостове,

дънери на дървета, настлани с дъски провинциални пътечки и снежни алеи между изоставени складове. Нейт осъзна, че това бяха снимки на ужасни места, на някогашни тайни пощенски кутии, скривалища, места, от които бяха спасявали агенти с коли. Децата на Бенфорд. Зад бюрото му имаше снимка в рамка на необароковата сграда на Всерусийската застрахователна компания в Москва, иначе позната като „Лубянка“.

— Заповядай, седни — каза Бенфорд с нисък дрезгав глас. Той беше нисък и шкембест, с високо чело и невчесана коса с цвят „сол-пипер“, кичур от която стърчеше отстрани на главата му. Погледна Нейт с големите си тъмносини кравешки очи през дълги мигли, които бяха почти женски. Увиснали бузи обграждаха малка уста, която с постоянните си тикове и мръщения изразяваше крайното отвращение на Бенфорд или в най-добрия случай — високомерното му презрение по обсъжданите въпроси.

— Прочетох последните ти доклади от Ню Йорк — каза той. — Като изключим граматиката, бяха задоволителни.

— Благодаря, и аз мисля така — каза Нейт. Той внимателно отмести няколко папки и кацна на крайчеца на дивана.

— Харесваш ли Марбъл? — попита го Бенфорд. — Вярваш ли му?

— Аз го наричам чичо, ако това имате предвид — отвърна Нейт. — Ние сме близки.

— Не питам дали се отривате един в друг — каза Бенфорд. — Питам дали му вярваш.

— Да, вярвам му — отговори Нейт. — Той шпионира за нас от четиринадесет години.

Устата на Бенфорд се изви надолу от досада, че чува нещо, което вече знае.

— Мислиш ли, че неговите нови сигнали, тези следи и намеци за шпионите и къртиците, са автентични?

— Така ми изглежда — каза Нейт и веднага съжали. Бенфорд наду бузи с раздразнение.

— Така ти изглежда или си убеден в това? Нейт пое дълбоко дъх.

— Аз мисля, че информацията е автентична. Ако го бяхме нахранили с бариева каша^[2], следите биха могли да бъдат по-

отчетливи, по-лесно установими — каза Нейт и зачака за следващата серия мръсене и мусене.

Бенфорд бавно наведе глава.

— Бариева каша, брей! Къде си го чул това, да не би да си чел нещо от историята? — Погледът му блуждаеше по стената в дъното. — Знаеш ли кой е това? — попита той, сочейки към малка черно-бяла снимка на мъж с квадратни челюсти, очила като фарове и коса, зализана плътно по главата.

— Не е ли Енгелтън^[3]? — попита Нейт.

— За теб — Джеймс Джийзъс — каза Бенфорд. — В продължение на десет години той мислеше, че всеки съветски агент е двоен шпионин, всеки доброволец е изпратен от тях, всяко парченце информация е дезинформация. Беше обаятелен, отровен и параноиден, и безкрайно убеден, че неговите нощни кошмари са реалност. Може и да е бил прав. Пазя снимката му, за да ми напомня да не възобновявам неговата лудница. Сега за Марбъл. Аз също му вярвам. — Нейт кимна. Очите му блуждаеха по другата страна на стаята, по библиотеката, преливаща от документи и папки. Пет подвързани с кожа тома бяха натрупани как да е на горната лавица. Бенфорд улови погледа му. — Така е в книгата.

„Шумът на върбите“, пълно е с плъхове и къртици^[4].

Бенфорд се взря за няколко секунди в Нейт, лицето му мърдаше, но дали от натрупващо се раздразнение или от дълбока замисленост — не беше възможно се каже. Нейт си държеше устата затворена, единственият възможен курс на действие. Какъв мизантроп! Двадесет години в лов на къртици, двойни капани, тройно кръстосани разработки. Разрушени мрежи, замлъкнали радиостанции по мансарди, арестувани шпиони. Черно-бели кинопрегледы на прегърбени мъже, извеждани от съдебни зали със сака над главите, с ръце, оковани с белезници на кръста. Бойното поле на Бенфорд.

Говореха, че е ясновидец, учен, който се наслаждава на византийския свят на измами, двойственост и фалшиви следи. Нейт схващаше смисъла на потрепващите нервно ръце, дългите пръсти, пробягващи през косата му, умът, вероятно работещ прекалено усилено, за да се чувства добре. Виждаше, че последната информация на Марбъл за къртиците и шпионите беше за Бенфорд това, което е торба с плъхове за териер.

— Предполагам, че той има намерение да работиш с него — беше му казал шефът на ROD. — Успех в начинанието.

— Искам да работиш с мен по информацията на Марбъл — каза Бенфорд. — Започвайки от днес. Пренеси си вещите от ROD. Не казвай на никого какво правиш. Ще открием този шпионин.

— Да кажа ли на шефа на ROD? — попита той. — Може ли да му кажа как да се свързва с мен?

— На никого. Аз ще го уведомя, ако попита. Но той няма да попита. Ние няма да казваме на никого за тези следи. Нито на бостънското, нито на нийоркското бюро, нито на тези малки дупета от ФБР, нито на интериорните декораторчета от АВР^[5], нито на СНС^[6], нито на конгресните комитети и комисии. Никой шибан идиот във Вашингтон няма да прецака тази фиеста с техните шибани изтичания на информация.

Нейт кимна.

Да станеш помощник на Бенфорд е или изключителна чест, или затворническа присъда, помисли си той, но това нямаше особено значение. Кариерното му развитие след Хелзинки беше в застой. Благодетели като Форсайт и Гейбъл все още бяха на оперативна работа, но не бяха в състояние да му помогнат. Нейт погледна този изключително интелигентен нервозен човек срещу себе си и реши. Той беше добър във вътрешните операции, познаваше Русия и можеше да даде своя принос. Бенфорд трудно би могъл да бъде възприет като патрон — но Нейт реши да се впусне в това заедно с него, да се потопи в контраразузнаването, да научи повече за обвития в мъгла свят, в който Бенфорд процъфтяваше. Може би щеше да успее да спаси репутацията си. Във всеки случай за първи път, откакто се бе върнал от „Фермата“, Нейт спря да се тревожи за бъдещето си.

Нейт тихичко бе настанен в един неизползван кабинет в ъгъла на отдел „Контраразузнаване“. В коридора цареше пълна тишина. Имаше ли хора там, работеха ли? Или изсушеният скелет на майката на Норман Бейтс^[7] щеше да се завърти ухилен на оста на стола си, за да те приветства?

— Заповядайте — каза секретарката и му смигна, а може би беше просто тикът ѝ?

Двусмислени, неясни главоблъсканици, беше му казал Бенфорд, свиквай.

Новият му кабинет беше без прозорци, гол и спарен. Стените бяха осеяни с кабарчета... какво ли са придържали там? Чекмеджето на бюрото, което скърцаше, когато го отваряше, беше пълно с изрезки от нокти, стотици изрезки, тънко покриващи дъното му.

Кабинетът до неговия принадлежеше на Алис Ф. И. Н. (фамилно име неизвестно). Към четиридесет или петдесет, или може би шестдесет, тя беше четвъртита, с ябълкови бузи и месест нос, кестенява коса, подстригана ниско по главата и сресана напред и настрани като прическата на Наполеон. Носеше затворнически женски обувки и ходеше бързо с разперени навън крака, явно беше дюстабан. Говореше с Нейт, както и с всеки друг, като килваше глава и се навеждаше напред, сякаш за да сподели някаква тайна или да му довери нещо поверително, което, разбира се, никога не правеше — никой в контраразузнаването никога не го правеше. В първите дни колегите му се навъртаха край него, за да му подхвърлят шегички, че Алис е тук от първата копка на сградата. Тя винаги е била тук, винаги, казваха те. Всъщност тя е тази, която е убила Троцки, казваха те. Тя е чукала Алън Пинкертън, казваха те и се разбягваха по кабинетите си. CID, дирекция „Контразузнаване“, Островът на счупените играчки. Нейт провери дали зад вратата на кабинета му не се е притаил Бу Редли^[8].

Бенфорд бе казал на Алис да помага на Нейт. Тя стоеше на бюрото си — кабинетът ѝ всъщност беше слънчев, на шкафа с папки вирееха папрат и здравец — и ниските ѝ обувки потропваха и поскърцваха.

— Ти знаеш твърде малко — каза тя. — Нека да направим преглед: имаме шпионин, имаме подводници, имаме Ню Ингланд и имаме срещи в Бостън и Ню Йорк. Марбъл е споменал поддръжка на подводници и пет години. Окей — каза тя. — Откъде ще започнеш?

— Със списък на личния състав на военноморския флот? — попита Нейт.

— Тц! — каза Алис, въртейки се на стола си. — С обяд.

Те седнаха на горното ниво на столовата. Нейт си играеше със салатата, Алис сърбаше супа. Дойде една нейна приятелка, Софи, запъхтяна от изкачването на стълбите до мецанина с масивните си

крака. Тя работеше в ССИ^[9], където все още брояха ръждясащите радиоактивни ядрени подводници, „Оскари“, „Тайфуни“ и „Акули“ в Оленья Губа^[10] и в Полярния кръг, това все още имаше значение, каза тя, стискайки докачливо устни, без значение какво казваше Седемнадесети етаж. Тя беше на петдесет и имаше смолисточерна гъста коса, черни вежди и профил, сякаш излязъл от фриз в двореца в Кносос. Носеше черен чорапогащник, черна издуваща се рокля и черни ортопедични обувки с налчета на носовете. Около китката ѝ имаше увит черен ластик за коса за всеки случай.

Тя постави голяма кутия за обяд „Сейлър Муун“ на масата и разопакова пластмасовите кутии, пръчици и лъжички и шишенце със салатен дресинг. Софи погледна салатата на Нейт и я поля с него.

— Опитай го, домашен е.

Дресингът имаше сладък балсамов привкус, изострен от дижонска горчица, с лек намек за люто, за разлика от винегрета, на който той все попадаше. Нейт я похвали и Софи засия.

Алис им каза да спрат да се халосват и обясни на Софи какво трябва да научат. Тя си изяде кърито и изпя всичко на един дъх, със затворени очи, за да си припомня по-добре или от удоволствие от яденето, или и от двете. Ню Лондон, Кънектикът. Портсмут, Ню Хемпшир. Брънсуик, Мейн. Само три бази. Подводниците са големи. Само на едно място ги ремонтират, те остаряват, постоянно се преоборудват, като „Акулите“ в края на осемдесетте, наричаха ги Шчуки наистина, много по-тихи, и тук Алис я върна обратно на земята. „Илектрик Боут Уъркс“, голямата корабостроителница в Гротън, Кънектикът, отвъд река Темза, срещу Ню Лондон. Започнете оттам, каза им Софи.

Върнаха се в кабинета на Алис. Връзката на CID се оказа архаична катодна тръба и имената се движеха едва-едва. Бази данни за достъп до секретна информация, постове на служители, действащи графици във военноморския флот на САЩ и разписания на контрактори. Мъжественият пръст на Алис минаваше надолу по екрана, не, не, не, преди повече от седем години, преди по-малко от три, не, не. Висшият мениджмънт на „Илектрик Боут“ и на „Дженерал Дайнамик“, разбира се, не. Алис беше бърза, поглеждаше едно име, сканираше инфото и преминаваше нататък. Тя беше изтегляла имена от списъци тридесет години. Имаха две купчини документи и Нейт спря

да спори за „възможностите“, защото Алис беше твърде бърза. Тя имаше своите фаворити, „прекрасните единадесет“, така ги наричаше, и започна да преминава през съответните критерии: пост, заплата, данъци, местоживееене, телефон, интернет, кола, банкови сметки, поща, брак, образование, деца, арести, разводи, пътувания, родители, мрежова връзка или кабел, нормален или обратен.

— Я да видим колко добре сте подготвили нашия малък шпионин? Колко назад можете да стигнете. Колкото мен? — прошепна Алис на екрана.

След три дни Нейт и Алис донесоха на Бенфорд списък и той потупваше с края на молива си всяко име, докато преглеждаше профилите, тут, туп, туп, после хвърли молива настрани и подаде на Нейт документа.

— Дженифър Сантини — каза Бенфорд с прозявка, небрежен учен с непокорна коса.

Алис сръчка Нейт:

— Видя ли? Нали ти казах? — и се изкиска.

— Нека да направим по-задълбочено проучване, но аз съм сигурен, че тя е нашият човек — каза Бенфорд. Той погледна Нейт. — Сега отиваме до Ню Лондон да се поогледаме насам-натам.

ВИНЕГРЕТ НА СОФИ

Смесете смачкан чесън, семе от копър, сух риган, сухи люспи от чушка, дижонска горчица, захар, сол, чер пипер и настърган пармезан с една част балсамов оцет и три части студено пресован зехтин и емулгирайте.

[1] Фраза от поема на Т. С. Елиът, използвана от бившия директор на контраразузнаването на ЦРУ Джеймс Енгълтън, с която се опитва да опише света на шпионажа и контрашпионажа и двойните обрати в кръстосаната система на двойните агенти като система от безкрайни огледала, поставени едно срещу друго. — Б.пр. ↑

[2] Шпионски тест, чрез залагане на различни примамки под формата на важна информация в различен вариант на различни

заподозрени шпиони, след което се чака да се види кой вариант ще изтече. — Б.пр. ↑

[3] Джеймс Джийзъс Енгелтън (1917–1987) е директор на контраразузнаването на ЦРУ от 1954 до 1975 г. — Б.пр. ↑

[4] Главните герои в „Шумът на върбите“ са къртиче и воден плъх. — Б.пр. ↑

[5] Агенция за военно разузнаване. — Б.пр. ↑

[6] Съвет за национална сигурност. — Б.пр. ↑

[7] Главният герой от „Психо“, който убива майка си и любовника ѝ, изсушава тялото ѝ и го превръща в мумия. — Б.пр. ↑

[8] Герой от „Да убиеш присмехулник“, малко слабоумен и зловещ, който накрая спасява децата от беда. — Б.пр. ↑

[9] службата за стратегически изследвания. — Б.пр. ↑

[10] Руска военноморска база в Баренцово море. — Б.пр. ↑

Въпреки прекрасното лятно време Ню Лондон беше мрачен и унил, оставил в миналото търговския си и културен разцвет, който бе приключил през шестдесетте години на XIX в., когато бяха изчезнали китоловните флотилии. Някога гъмжащите брегове на река Темза, която по време на Втората световна война бе приемала сивите корабни корпуси, плаващи в три редици, гора от мачти, антени и комини, поклащащи се леко от прилива, сега представляваше леко солен лунен пейзаж от накланящи се, омазани в мазут, пристани и проядени от ръжда складове с порутени покриви. Двуй триетажни дъсчени къщи, предимно двуфамилни сгради, покриваха хълмовете над реката. Покривите, с насмолена черна хартия, бяха отделени един от друг на разстояние колкото две разперени ръце и между балконите на вторите етажи висяха въжета за простиране на пране. Огради от телени мрежи на височина до кръста и увиснали врати, наядени от соления въздух, маркираха миниатюрните предни дворчета и буренясалите задни градинки.

Отвъд реката, в Гротън, корабостроителницата на „Илектрик Боут“ се простираше на няколко мили по речния бряг, цял град от кранове, стълбове пара и сводести фабрични покриви. От време на време от обърнатия към морето край на масивен понтонен сух док, самият той с размери на круизен кораб, се виждаше огромна матовочерна атомна подводница с форма на пура. Седемте перки на витлото ѝ бяха увити в дебела пластмаса, скрити от руските шпионски сателити.

Нейт не знаеше какво да очаква. Наложил се да вземат влак — Бенфорд не шофираше — и стояха на платформата като двама български свинари, дошли в София за уикенда, а не като ловци на къртици, търсещи обучен от центъра шпионин. Не беше ясно дали Бенфорд беше стиснат или луд, или просто оперативно заблуден, но озадачаващо настояваше да споделят една мансардна стая в „Куин Елизабет“, хотел с легло и закуска, скърцаща викторианска постройка

по средата на горист хълм. И постоянното ходене — casing, така го наричаше, обикаляне за събиране на доказателства, — пет, шест, дванадесет часа на ден, през които чудатото, свръхинтелигентно какаду говореше на Нейт за ОГПУ и за НКВД, и за Петорката от Кеймбридж^[1], учебникарски пример от историята на Студената война.

Ден първи: бродеха нагоре-надолу по хълма, сутринта нагоре, следобед надолу, оглеждайки къщите, колите, паркирани покрай бордюрите, плевелите, избуяли от тротоара, и дантелените завеси на фасадните прозорци. Търсеха евентуални места за сигнали, тайници, близо до паркове, география, която би могла да помага на шпионина. Не откриха нищо.

Ден втори: минаваха покрай къщата на Сантини в различни часове, за да отбележат позициите на щорите на прозорците ѝ и да видят дали празното гърне от здравец на предните стъпала не е преместено, което би могло да бъде някакъв предупредителен сигнал. Бяха особено внимателни през нощта, когато минаха само веднъж покрай тъмната къща, в която мъждукаше една-единствена лампа зад щорите на горния етаж. Дали седеше в тъмното, гледайки улицата? Дали нямаше друг апартамент, нает под псевдоним, за срещи с водещия ѝ агент? Не откриха нищо.

Ден трети: небрежно попитаха за нея в западнало семейно магазинче на ъгъла. Никой не я познаваше, никой не се интересуваеше от нея. Как ли изглеждаме, по дяволите, помисли си Нейт, този контраразузнавателен мистик със своя млад спътник, и се опита да се пошегува, но Бенфорд го сръза, че ако не внимава, ще го изпрати у дома.

— За кое да внимавам? — попита Нейт, докато се разтакаваха и си губеха времето в шибания Ню Лондон, Кънектикът. Не откриха нищо.

Работеха по периферията, дискретно. Бенфорд бе твърдо решен да държи тази работа извън обхвата на pistolетите и значките на ФБР.

— Ако тя е обучен от центъра шпионин, ще надуши проблем много преди някой да спре пред къщата ѝ. И ще избяга за деветдесет секунди, след като види или чуе нещо, което няма да ѝ хареса. Такова е тяхното обучение.

Трябваше да направят това сами.

Ден четвърти: повториха всичко отново. Тази нощ се разрази лятна гръмотевична буря, разтърси дърветата, размести капаците на мансардната им стая, токът спря и долу засвири радио на батерии. Нейт се събуди от блясъка на поредната светкавица и видя Бенфорд, седнал в стол до прозореца, взиращ се в бурята, наистина зловещо. Той виждаше лицата на дванадесетте руски агенти, които ЦРУ загуби за една-единствена година, през 1985, Годината на шпионина, всичките — жертви на Еймс и Хансен^[2], жертви на необяснимо предателство, което бе изпратило всички тях в бълващите жупел доменни пещи на Съветския съюз.

Храненето с Бенфорд също представляваше истинско изпитание, живо предизвикателство. Не беше просто разговор в стила на количките, дето се блъскат по лунапарковете, това включваше още и лигавници, лют сос, трошачки за стриди, оценяване на мидената яхния — прекалено гъста, прекалено много картофи, прекалено рядка, недостатъчно пясък, има нужда от минимално количество песъчинки — и обсъждане на разликите между треската и хека и какво има и какво няма в кухнята на Ню Ингленд.

— Няма чесън. Никога. Това е правило, което не може да се нарушава — каза Бенфорд, ловецът на къртици.

С почти нищо съществено, с което да продължат напред, в четвъртък вечерта, вечерайки, Бенфорд обяви, че е време да осъществят влизане в дома на Дженифър Сантини на следващата сутрин.

— Влизане? — каза Нейт през масата. Те вечеряха в „Бълкли Хаус“ на Банк Стрийт, близо до пристанището. — Бенфорд, какво имате предвид под „влизане“?

Бенфорд режеше едно много голямо първокачествено ребро, с обърната настрани глава, за да може да среже по-добре месото. Нейт остави ножа и вилицата си.

— Успокой се — дъвчейки, каза Бенфорд. — Под „влизане“ имам предвид незаконно проникване и влизане в частно жилище на невинен по презумпция американски гражданин, срещу когото няма никакви доказателства за нарушения, от двама неоторизирани офицери на Централното разузнавателно управление, които по случайност понастоящем са ангажирани в несъгласувано и следователно незаконно контраразунавателно разследване, което на местна почва е

от компетенциите на Федералното бюро за разследване, както постановява Указ 12333. — Бенфорд погледна надолу в чинията си и обилно поля телешкото си с още малко хрянов сос. — Това е, което имам предвид — каза той и добави: — Този хрянов сос е великолепен.

Ден пети: тиха петъчна сутрин. Те чакаха до десет часа и влязоха гологлави и с голи ръце през малката врата в задната част на двора на двуетажната къща на Сантини. Прозорците на къщите от другата страна на улицата бяха празни. Задният двор беше занемарен. Ръждясало корито за пране лежеше обърнато с дъното нагоре върху голата земя до килната барака. Бенфорд се качи по дървените стъпала и опита задната врата. Беше затворена и той надникна през пъстрите басмени завески. Нямаше никой.

— Можете ли да разбиете бравата? — попита Нейт, застанал зад взирация се през завесите Бенфорд.

— Бъди сериозен — каза Бенфорд. Той все още имаше осемпистов магнетофон вкъщи.

— Дали да не счупим прозореца?

— Не. Втория етаж — каза Бенфорд и извади връзката на едната си обувката си, после отиде до гумения кабел на електрозахранването отстрани на къщата и завърза хлабаво връзката за него, оставяйки малка висяща примка. — Пруски възел — каза Бенфорд и показа на Нейт как да вкара в примката единия си крак и да се приплъзва нагоре с придърпване, държейки се за кабела, докато успее да достигне незаклучения прозорец на втория етаж.

Къде, по дяволите, е научил това? — помисли си Нейт, докато му подаваше сигнал, че вече е вътре.

Стаята на горния етаж беше празна неизползвана спалня. Нейт отиде до вратата и погледна надолу в къщата. Подсвирна, за да провери дали няма куче, но не чу никакво раздвижване. Представяше си, че една руска шпионка би трябвало да има доберман или ротвайлер, мълчаливо охраняващ къщата ѝ.

Промъкна се тихо надолу по дървеното стълбище с дебел махагонов парапет, който проскърцваше, докато слизаше. Мина на пръсти през кухнята в стил петдесетте, която миришеше на брашно, зърна и масла, отключи задната врата и пусна Бенфорд вътре.

— Мястото изглежда празно — каза Нейт. Двамата обиколиха мълчаливо стаите на долния етаж. Усещането за риск от незаконното проникване в чужд имот ги обгърна. Къщата миришеше на фитнес клуб. Мехлеми и прашни радиатори, никакво движение в застоялия въздух, никак неуместно за яркия летен ден.

Къщата имаше две предни стаи, трапезария и хол, с прозорци, гледащи към улицата. Навсякъде имаше пъстри кретонени завеси. Тънка паякообразна слънчева светлина изпъстряше протритите килими, постлани по дървените подове с тъмни петна. Мебелите бяха тежки, тъмни, кожени, отрупани с дантелени покривчици — истински плетени покривчици — по облегалките за ръцете, гърба на креслата и по дивана. Полицата над опушената камина беше украсена с бакелитови халби и статуетки — халба с морски капитан, халба с испанска девойка с мантиля. Ръжен от ковано желязо стърчеше до огнището. Устата на Бенфорд се движеше, сякаш броеше мебелите.

— Трябва да е опразнила половината португалски антикварни магазини във Фал Ривър за тази украса.

До хола имаше малък кабинет с бюро и ниска библиотека, натъпкана със списания и вестници. На бюрото имаше малка купчинка със сметки за ток и газ и синя порцеланова халба с изписано АХОЙ на дръжката.

— Провери бюрото — каза Бенфорд. — Аз ще отида да поогледам горе.

Нейт почувства нелепо желание да не се разделя от Бенфорд, но кимна и започна да издърпва чекмеджетата едно по едно. Докато затваряше най-долното, усети съпротивление и шумолене на хартия. Издърпа цялото чекмедже и видя навит лист в дъното на бюрото. Издърпа го и го разви върху плота на бюрото. Беше хелиографско копие на някакъв план, един-единствен лист с чертежи на напречни сечения на детайли и електрически схеми. Страницата беше надписана Секция 37, ускорители и конзоли. Части на подводница? Сантини работеше в отдел „Доставки“ на „Илектрик Боут“. Класифициран документ ли беше това? Защо го държеше у дома си, натъпкан в дъното на чекмеджето? Междувременно Бенфорд се бе качил по стълбите в спалнята. Леглото с четири колони бе покрито със завивка с цветни мотиви, с три големи възглавници в горната част, с дантелени калъфки. В единствения гардероб имаше блузи и панталони, окачени

на закачалки. Няколко чифта обувки на пода, всичките практични, предназначени за ходене, бяха спретнато подредени. Никакви снимки, никакви спомени, никакви лични вещи, къща, която би могла да бъде напусната за деветдесет секунди. Банята беше безлична, аптеката — почти празна. Четка за зъби, шишенце аспирин, двоен пакет с физиологичен разтвор за клизма. Всепроникваща миризма на мехлем.

Бенфорд се върна в спалнята и издърпа чекмеджето на нощното шкафче. Никакви книги, порно, вибратори или вазелин. Под парче филц намери лист хартия с дълъг списък ръчно изписани дати и часове: 5 юни, 21,00, 10 юни, 22,00, 30 юни, 21,30. График за предаване на радиосъобщения. Тя вероятно носеше лаптопа и шифровъчната карта със себе си. Стандартно разписание на срещи с водещия офицер от руското консулство в Ню Йорк. Проникване в подводничарската програма. Бенфорд затвори чекмеджето и тръгна надолу по стълбището, за да каже на Нейт.

Той пък току-що бе приключил с проверката на дъната на другите чекмеджета, но не откри нищо. Нави хелиокопието, за да го занесе горе и да го покаже на Бенфорд. Като излезе от вратата, застина. Дженифър Сантини стоеше в хола и го гледаше. В краката ѝ имаше брезентов сак. Нейт осъзна, че те всъщност никога не са я виждали преди. Хм. Тя тренира. Вдига тежести. Взима стероиди. Очевидно току-що се връщаше у дома от фитнеса. Защо не беше на работа?

Дженифър беше към четиридесетте, със среден ръст. Носеше много тесни шорти от ликра, изпънати от крака като дървесни стволове. Ръцете, раменете и вратът ѝ бяха покрити с възлести мускули, линията на челюстта ѝ бе изпъкнала. Носеше горнище, което покриваше не женски гърди, а гръдни перки с размер на чинии за хранене със зърна. Имаше яркозелени очи и белтъци, синеещи от здраве и виталност. Лицето ѝ беше като изсечено около устата и острия прав нос. Челото ѝ беше дълбоко прорязано от смръщването, плъзнало през лицето ѝ. Червената ѝ коса бе плътно зализана по главата, вдигната на конска опашка, куршум, торпедо, екшън фигура, кросоувър SUV^[3] със сглобени как да е части. В този финален момент на оценка Нейт забеляза, че тя има хубави женски ръце, с маникюр, лакиран в светлорозово. Беше боса и стъпалата ѝ бяха хубави и нежни, със същия светъл лак на ноктите. Звукът от тежкото тропане на Бенфорд надолу по стълбището подтикна Дженифър към движение,

заслепяващо и бързо, срещу Нейт. С огромна сила тя запрати лампата от страничната масичка по него, като същевременно скъси дистанцията с два дълги разкрача. Нейт се сниши и избегна лампата, която се разби в стената зад него, но като се изправи, се озова лице в лице с нея. Тя притисна гърлото му с твърдата си като камък ръка, избутвайки го назад към дневната, докато му нанасяше унищожителни помитащи удари с другата си свободна ръка. Нейт постави и двете си ръце върху нейните и забута. Нищо.

Удари я по ръката, но тя остана вкопчена в него, притискайки гърлото му с ръце, които приличаха на тези на Шварценегер, а от китките надолу бяха досущ като на Грейс Кели. Нейт я фрасна по лицето, но юмрукът му се плъзна по бузата ѝ без никакъв очевиден ефект. Лицето ѝ беше на сантиметри от неговото, а зъбите ѝ бяха оголени от напрежение. Нейт очакваше всеки миг да отхапе устните му. Докато тя продължаваше да го налага с остри извиващи се крошета, няколко безумни несвързани мисли преминаха през ума на Нейт: (1) Какъв късмет да сгаци единствената руска шпионка в света, която да не е счетоводител на дружеството на орнитолозите. (2) Какво, за Бога, си мислеха мъжете в работата ѝ за нея, когато сядаше на бюрото си всяка сутрин. (3) Що за секс прави този киборг, ако изобщо прави такъв. После, абсурдно, Нейт се запита какво прави Доминика в същия този момент, къде ли е? Неизразима тъга нахлу в него, като си помисли, че тя може би е мъртва, и главата му отскочи от стената, гърлото му се сви и той осъзна, че тази анормална твар е част от машината, която я е убила.

Бенфорд се появи на долната площадка на стълбището и застина неподвижно от изумление. Дженифър погледна за миг тантурестия, рошав мъж — той щеше да е за десерт след главното ястие — и Нейт заора обувката си в пиццата ѝ и стъпи с всичка сила върху хубавото ѝ, розово като на Лолита стъпало, което я накара да разхлаби хватката си с няколко сантиметра, и той се изплъзна странично от приковаващата го ръка и изрита с всички сили подутината в шортите между краката ѝ с предницата на обувката си. Дженифър изсумтя като мъж, хвана се с две ръце и се срина тежко на пода, после се просна настрани и се преви надве.

Бенфорд погледна Нейт, после обратно към звяра на пода. Нищо в неговата тридесетгодишна кариера на лов на къртици, преследване

на шпиони, залагане на примамки на агенти не приличаше на това. Особено пък сега, когато Дженифър изненадващо седна с изправен гръб, като неукротим сериен убиец на летен лагер до езерен бряг. Тя взе дървената остъклена масичка за кафе, поставена пред дивана, и я метна през стаята по Бенфорд, застинал до долното стъпало на стълбището. В него се събуди някакъв задрямал инстинкт, някакъв скоростен изблик — вероятно пазен в резерв от двете му години като мениджър по екипировката на отбора по гребане на „Принстън“ в края на 60-те — и той драсна обратно по стълбите тъкмо когато масичката удари абсолютно същото място, на което бе застанал, разбивайки дърво и стъкло и избивайки две яки колонки от балюстрадата. Бенфорд не спря да тича нагоре по стълбите, докато не се скри на площадката на втория етаж.

Дженифър се обърна отново към Нейт, който стоеше в средата на хола. В последните секунди той се бе придвижил с няколко стъпки, бе взел железния ръжен от стойката му до камината и го държеше встрани до тялото си. Конската ѝ опашка се размята, Дженифър отново се хвърли към Нейт, босите ѝ крака шляпаха леко по дървения под. Странно, но Нейт изведнъж си спомни, че името на инструктора му по ръкопашен бой беше Карл, направи половин стъпка напред, стисна здраво ръжена и удари Дженифър отстрани по врата като при тренировка с фул контакт. Силният удар рикошира в ръката му все едно беше ударил ствол на як дъб.

От Дженифър се изтръгна изненадващо женски писък, докато се свиваше странично на дивана, който се преобърна и покривчиците се разхвърчаха. Тя се изтъркаля по пода и се спря в стената в дъното, с лице в перваза. Нейт се опря на ръжена и дишайки тежко, с изтръпнали, почти вкочанени крака заобиколи ъгъла на преобърнатия диван и коленичи до нея. Един от краката ѝ потрепваше леко и мускулите на задника ѝ пулсираха. Нейт я преобърна по гръб. Едното ѝ око беше отворено, неவிждащо, другото се беше извъртяло несиметрично навътре в главата ѝ. Устата ѝ беше отворена, но Нейт не можа да установи дишане. Тези шибани розови нокти на фона на тъмния дървен под. Едното ѝ грижливо поддържано стъпало лежеше на една покривчица като еклер във витрина.

Стълбата проскърца и Бенфорд се появи и застана до Нейт. Холът беше опустошен, мебелите — натрошени, по пода се търкаляха

керамични чирепи. Бенфорд погледна надолу към несиметричното лице на Дженифър.

— Господи! — възкликна той.

— Тя е като шибан злодей от филм за Бонд — каза Нейт. — Къде намират тези хора? Мисля, че огънах ръжена. — Той се наведе надолу и опипа шията ѝ за пулс, но главата ѝ се метна на другата страна и отпуснато се заклати.

— Не се тревожи — каза Бенфорд. — Цервикалният флексор на врата е заминал. Ударът е скъсал гръбначния мозък. Авулзия.

— Какво говориш, по дяволите? — каза Нейт, чиито ръце бяха започнали да треперят.

— Авулзия. Откъснал си ѝ врата.

Нейт избърса лицето си.

— Ужасяващо! Спри ме, преди да убия отново.

— Добре ли си? — попита Бенфорд.

— Да, благодаря ти за подкрепата. Отклоняването на вниманието ѝ с бягството ти нагоре по стълбите ми даде благоприятната възможност, от която се нуждаех. — Нейт се изправи и пусна ръжена на земята. — И сега какво ще правим?

— Намерих разписание на радиоемисии — каза Бенфорд. — Трябва да намерим лаптопа и шифровъчната ѝ карта. Погледни в сака ѝ. Вероятно комуникира чрез обезопасен интернет линк. Това и персонални срещи. Ти?

— Нещо от рода на хелиокопие в чекмеджето на бюрото.

Трябва да разглобим това място на парчета.

— Майната му на това — каза Бенфорд. — Събери каквото имаме и вече ще можем да повикаме ФБР. Нека те претърсят това място с пинсети и торбички. Нека те да обяснят защо не са могли да заловят шпионин, опериращ под носа им. И могат да си заврат тяхното превъзходство право в задниците.

ГЪСТИЯТ ХРЯНОВ СОС НА БЕНФОРД

Направете средно гъст бешамел, добавете масло, дижонска горчица и настърган пресен хрян на вкус.

Подправете със смлян чер пипер и червен винен оцет.
Охладете и сервирайте.

[1] Популярно название на петима шпиони, които НКВД е завербовало в Кеймбридж през 30-те години на XX в., начело с Ким Филби. — Б.пр. ↑

[2] Олдрич Еймс от ЦРУ и Робърт Хансен от ФБР, работили за КГБ. — Б.пр. ↑

[3] Sport Utility Vehicle (практичен спортен автомобил). — Б.р. ↑

Московското лято дойде, тя усещаше топлината на слънцето по лицето си. Доминика бе започнала да работи по „специалния проект“ в Американския отдел под ръководството на генерал Корчной. Скоро след трансфера ѝ генералът я дръпна настрани и ѝ каза, че те двамата — генералът и Доминика — ще предприемат оперативно пътуване. Каза още, че са поканени в кабинета на първия заместник-директор, за да го обсъдят.

Доминика знаеше, че мами генерала, използвайки операцията като прикритие да пътува в чужбина, за да може да възстанови контактите си с американците. Тя го харесваше и уважаваше — той беше изключителен професионалист и много ѝ помагаше, и си мислеше, че сега се възползва от един свестен човек, точно както от нея се бяха възползвали други. Мръсотията на помийната яма бе започнала да прилепва и по нейния задник. Но нямаше какво да се направи, казваше си понякога. Щеше да се наложи да предаде доверието му.

Отново горе при чичо Ваня? Тя щеше да го гледа в лицето и да се наслаждава. Тайната ѝ не бе разкрита от палачите в Лефортово. Доминика Егорова беше вражеско проникване на ЦРУ в СВР и никой от тях не го знаеше. Тя бе манипулирала чичо Ваня да я върне в разработката срещу Нейт. Сега щеше да докладва за бърз успех, да урежда повече контакти, повече задгранични пътувания. Таен агент, реактивиран.

Каква беше тази треска в тялото ѝ? Американците я разбираха. Те веднага бяха разпознали жаждата ѝ да има своя тайна заради силата, която тя ѝ даваше. Пурпурният облак на Нейт и пурпурният облак на Браток, и лазурното хало на Форсайт, всичките — наситени, безценни, те я познаваха по-добре от нейните сънародници.

Тя не знаеше точно какви са чувствата ѝ към Нейт. Мислите за него, докато беше в затвора, ѝ помогнаха да оцелее в килерите в краищата на затворническите коридори. Тя се опитваше да не мисли за

тяхната единствена нощ и се чудеше дали той си мисли за нея. Нейт се бе отнасял с нея предимно като с източник, като със стока. Дали изобщо някога я беше възприемал като жена? Дали го беше грижа за нея, за Доминика?

Трябваше да ги види — всичките, но най-вече Нейт. Изпращане на съобщение до тях от Москва би било ужасен риск. Отдел К почти със сигурност ще я наблюдава периодично, ще я проверява. Винаги правят така с реабилитираните. Но с оглед на скорошното задгранично пътуване тя би могла да изчака.

Стана време да се качват горе. Издигаха се в мълчание с асансьора. Тя харесваше белокосия шпионин до себе си, тясното пространство се изпълваше с неговия наситено пурпурен дух, успокояващ, стабилен. Знаеше, че отдолу, под бащинската усмивка, се крие оперативен талант, остър интелект, непоколебим патриотизъм. Как е могъл такъв свестен мислещ човек да издържи толкова дълго в службата? Откъде черпеше тази сила? Доминика не хранеше илюзии, че този стар професионалист няма да забележи дори и най-малката погрешна стъпка от нейна страна. Трябваше да бъде особено внимателна с него.

Тръгнаха заедно по постлания с килим коридор, който Доминика до болка познаваше, покрай галерията, обградена с ретушираните портрети на бившите директори. Сивите кардинали се взираха в нея, докато ги подминаваше. Този път се измъкна. Но ние ще те наблюдаваме, казваха ѝ те, а очите им неотклонно я следваха.

Корчной се взря внимателно в лицето ѝ, когато пристигнаха в директорския кабинет, и отвори вратата. Той вече беше наясно с емоциите ѝ и усети, че е настръхнала. Как да обуздаеш това? — мислеше си той. Те влязоха в кабинета, където Ваня вече ги очакваше, безцеремонен, нагъл, плуващ в канареножълто, неговия грозен амбициозен цвят, на фона на прозореца. Сърдечно потупване по рамото на Корчной, медено „добре дошла“ на племенницата си. Доминика знаеше, че колкото повече мед излее, с толкова повече оцет ще напълни устата ѝ.

Сега по въпроса за работата. Мишената все още е американецът, офицерът от ЦРУ на име Наш, който знаеше името на предателя. Доминика трябва да успее, защото моментът е от решаващо значение. Генералът и Доминика сигурно биха се изненадали, ако разберяха, че

мълчаливите им мисли по време на това отвратително неискрено представление бяха напълно идентични. Хвастун. Самохвалко, фукльо, ментърджия.

Генерал Корчной заговори тихо, сериозно. Този проект ще изисква ефрейтор Егорова да прави периодични задгранични пътувания. Има ли някакъв проблем с това с оглед нейното скорошно — и крайно печално — разследване? Чичо Ваня разпери ръце в благословия. Не, разбира се, не. Всичко ще бъде оставено в твоите умели ръце. Да стигне до американеца, да се поднови контактът, това е целта. Погрижи се да бъде направено изрядно. Ваня й намигна.

Те вървяха по обратния път по широкия коридор на долния етаж, Корчной говореше спокойно, правейки списъци, насочвайки я да започне да попълва досието с детайли, разписания, маневри. Доминика видя, че той е доволен и съвсем не е подозрителен или притеснен. И защо трябваше да бъде? Доминика беше перфектното протеже. Щеше да ѝ е трудно да го предаде, но беше необходимо. Така трябваше да бъде и толкова.

Срещу тях в коридора, покрай отсрещната стена, вървеше екзекуторът от отдел Ф, Сергей Маторин. Той, изглежда, не я позна. Зрението на Доминика започна да се замъглява. Тя усети страх, после надигащ се гняв, който я изпълни и накара да измери разстоянието между пръстите си и неговите очи. Можеше ли генералът да усети кълбестия облак на нейната ненавист? Не виждаше ли пътечката от кървави стъпки или черния саван, който се издуваше около Маторин! Не можеше ли да чуе звука от стърженето на косата, която тътреше зад себе си? Млечнобялото око на Маторин я подмина и той продължи нататък по коридора. Докато вървеше, се притискаше в стената като скат, плуващ по пясъчното дъно на океана, оставяйки гъст първичен черен дим като кръв във вода. Доминика погледна зад него и потръпна при вида на оредялата коса на задната част на черепа му и на празните му пръсти, които се свиваха и разпускаха в очакване да стиснат ножа.

Осем часът. Дъждовна нощ. Гумите на колата, с която возеха Ваня Егоров, думкаха по хлъзгавите павета. Влязоха през вратата „Боровицкая“, в западния ъгъл на Кремъл, минаха покрай „Гран палас“ и Архангелската катедрала, покрай сграда Четиринадесет до зейналия

безлюден Ивановски площад. Служебният му мерцедес намали, докато минаваше през тясната врата към вътрешния двор на жълто-кафявата постройка на Сената, и спря под мъждиво осветения покрив на навеса над вратата. Последният път, когато дойде тук, беше, за да получи втората си звезда. Тази нощ той трябваше да докаже, че заслужава да я запази.

Един адютант почука веднъж, отвори вратата и отстъпи встрани. Кабинетът на президента беше сравнително малък и облицован с разкошна ламперия. Един зелен мраморен моливник беше единственият предмет на плота на бюрото му. Лампите на стените бяха наведени надолу. Президентът беше в тъмен костюм и бяла риза, без вратовръзка. Егоров се опита да не забелязва, че Путин е по чорапи, а обувките му бяха избутани под стола. Президентът седеше до малка инкрустирана масичка пред бюрото си, с ръце, склучени в скута. Никакви документи, никакви кабели, никаква телевизия. Егоров седна до малката масичка.

— Добър вече, господин президент — каза той. Лицето на Путин обикновено беше безизразна маска, но тази вечер личеше, че е уморен.

— Генерал Егоров — каза Путин, погледна ръчния си часовник, после фиксира електрическите си очи в лицето на Ваня. Започвайте. И бъдете кратък.

Егоров нагоди гласа си.

— Комуникационният наръчник, придобит от американците, продължава да бъде богат източник на изключително важни данни и кибервъзможности в бъдеще. — Путин кимна веднъж. Сините му очи не мигваха.

— Нашият специален източник във Вашингтон, Лебед, доставя изчерпателна техническа информация за американските космически военни ракети. Космическите войски, космическите ни военновъздушни сили, оценяват информацията като отлична. Моят резидент във Вашингтон...

— Имате предвид моя резидент — каза Путин.

— Разбира се, вашият резидент, генерал Голов, ръководи Лебед с максимално внимание — каза Егоров, напомняйки си да внимава с президента, особено когато се намира в подобно разположение на духа.

Адютантът почука и внесе поднос с вдигащ пара чай в деликатни филигранни подстаканники, със сребърни лъжички, опрени хоризонтално върху ръбовете на стъклените чаши, с бучка захар във всяка лъжичка. Подносът бе поставен на близката конферентна маса в ъгъла на стаята до сребърна табличка с мадлени. И чаят, и сладките бяха извън досег и останаха недокоснати.

— Продължавайте — каза Путин, след като адютантът излезе.

— Ние упорито търсим къртицата, ръководена от ЦРУ, която вероятно е в нашата служба. Просто е въпрос на време да го демаскираме.

— Много е важно да го направите — каза Путин. — Има още доказателства, че чужденците, американците, действат, за да подриват нашето правителство.

— Да, господин президент. Двойно по-важно е, защото къртицата застрашава и сигурността на наши източници...

— Като Лебед — каза Путин. — Не бива да ѝ се случи нищо, нищо компрометирующее, никакви вътрешни фалове, никакви провали. Егоров отбеляза с интерес, че президентът знае пола на Лебед. И знаеше, че той никога не го е споменавал пред него.

— Ние идентифицирахме офицера в ЦРУ, който ръководи къртицата. Аз започвам операция срещу него, за да научим името на агента му.

— Чудесно — каза Путин, който бе бивш офицер от КГБ, — но вие не се нуждаете от моето одобрение за провеждане на подобна операция.

— Това е сложна конспирация — каза Егоров, кръжейки около темата. — Възнамерявам да изпратя един от нашите офицери да се сближи с американеца и да го компрометира. Искam името на агента му.

Маската на Путин се промени леко, дали от дискомфорт или от удоволствие, Егоров не можеше да разбере.

— Искam дискретност и умереност. Няма да извиня физическо посегателство над този офицер от ЦРУ. Подобни неща не се правят между конкурентни служби. Последствията могат да бъдат неуправляеми. — Гласът на президента беше кадифен, кобрата разперваше качулката си. Порцелановият часовник „Фаберже“ на

страничната масичка иззвъня, беше станало осем и половина. Чаят в другия край на стаята изстиваше.

— Разбира се. Аз ще взема всички предпазни мерки, господин президент. Освен моето ръководство един друг старши офицер надзирава оперативните действия срещу американеца.

— А младият офицер... — жена, правилно, нали? — напоследък бе реабилитирана в разследване на контраразузнаването?

— Да, господин президент — каза Егоров, гледайки в направените сякаш от пастет устни, докато се движеха.

— И правилно ли си спомням, че тази млада жена е ваша племенница? — Той гледаше Егоров право в очите. — Дъщеря на покойния ви брат?

— Семейството е най-добрата сигурност — каза неуверено Егоров. Това беше шоу, демонстрация на всезнание, на сила, предназначена да шокира и после да налага благоговейно подчинение. Както някога беше правил Сталин. — Тя ще следва моите заповеди.

— Нека се сближи с американеца, но аз няма да одобря активни мероприятия. Това не подлежи на коментар. — Путин очевидно знаеше дискутираните опции.

— Както желаете, господин президент — каза Егоров.

Девет минути по-късно стъпките на Егоров кънтяха по голямото стълбище, докато бързаше към чакащата го кола. Той се свлече на задната седалка, размишлявайки за катастрофите, които дебнеха в устрема на амбицията. Докато мерцедесът му профуча под арката „Боровицкая“, Ваня не видя една друга служебна кола, не толкова помпозна, насочваща се към сградата на Сената, която той току-що бе напуснал. В нея пътуваше неговият шеф на контраразузнаването, дребосъкът Алексей Зюганов.

КРЕМЪЛСКИ МАДЛЕНИ

Направете пандишпаново тесто. Добавете щипка сол към няколко яйца и бийте, докато се сгъсти, после добавете постепенно захар и ванилова есенция. Добавете брашно и лешников крем, за да получите гъсто тесто. Изсипете в намазани с олио и набрашнени форми за мадлени и печете

на средна температура, докато краищата станат златистокафяви. Извадете от формите и охладете върху решетка.

Американският сенатор Стефани Баучър от Калифорния не бе свикнала да кара сама колата си или да върви по коридорите без ескорт, нито пък да си отваря сама вратите. Като заместник-председател на сенатската комисия по разузнаване тя имаше цяла фаланга от стажанти и служители, които щяха да я носят и в паланкин, ако пожелаеше. Точно сега малко помощ щеше да ѝ дойде добре: предната броня на колата ѝ целуна бронята на колата отпред с леко хрущене. Шибаното паралелно паркиране. Сенатор Баучър изви волана и докосна газта. Задната ѝ гума удари бордюра, а предницата на колата все още стърчеше на улицата. Баучър удари волана с дланта си. Мръдна леко напред, за да се придвижи под нов ъгъл. Колата зад нея наду клаксона. Заемай мястото или тръгвай.

Сенатор Баучър смъкна дясното стъкло и изкрещя: „Майната ти!“, по другата кола, която се провираше край нея. Тя знаеше, че трябва да бъде дискретна, беше известно лице — дори знаменитост — на Хълма, но този минетчия не можеше да си позволи да ѝ свирка, без да си го получи. На четвъртия опит Баучър успя да се намести в паркомаястото. Беше ранна вечер в тъмната и озеленена улица N във Вашингтон, окръг Колумбия. Докато заключваше колата, видя, че лявата ѝ задна гума е на бордюра. Майната му! Обърна се и тръгна по тротоара покрай елегантните сгради от червеникавокафяв камък, с портали в джорджиански стил, осветени от стъклени фенери.

Баучър беше на четиридесет години, ниска и слаба, с момчешка фигура и стройни крака. Пронизващите зелени очи и чипият нос бяха обградени от дълга до раменете руса коса. Единствено устата ѝ не беше в унисон с тази вибрираща енергия и корпоративна мощ. Тя беше малка, намусена и стисната, с тънки устни — уста, готова по-скоро да захапе, отколкото да се намръщи. Баучър се изкачваше бързо по властовата верига на Хълма, твърде млада за сенатор, но тя знаеше, че си е заслужила поста в комисията по разузнаване с усилена подготовка и здрава работа. Тя участваше и в други комисии, но нито една не беше

толкова престижна като тази. Преди дванадесет години влезе в Конгреса след ожесточена изнурителна кампания в Южна Калифорния — пълна с предприемачи в областта на отбраната и на космическата програма. Тя стана веща в присвояването и подаването на торби с пари над главите на хората, за да получава това, което искаше. Издигането ѝ на сенаторски пост беше следващата логична стъпка и сега, при втория си мандат, като новия заместник-председател тя имаше пръст в законодателството, в бюджетните кредити и надзора в министерството на отбраната, министерството на националната сигурност и комисията по разузнаване. Груба, злъчна, нетърпелива и оскърбителна по време на изслушванията в комисията, тя покровителстваше министерство на отбраната в бизнеса, който развиваше в нейния щат. Познаваше политическата непристъпност на министерството на националната сигурност, за което тайно си мислеше, че е колекция от трети резерви, опериращи в свят, който едва познаваха, опитващи се да правят мозъчна операция с бейзболни ръкавици.

Но Баучър пазеше най-злостните си критики именно за комисията по разузнаване — конгломерат от шестнадесет отделни агенции. Органите на разузнаването в отбраната не я интересуваха. Те бяха войници от кариерата и се напъваха безплодно в полето на международното разузнаване, докато всъщност искаха хубава снимка на следващия мост зад следващия хълм. В бюро за разузнаване и проучване имаше няколко брилянтни анализатори, но държавата вече рядко събираше тайни. Те имаха нужда да стоят повечко на слънце, за да получат малко витамин D. ФБР бяха неохотни невести, натикани в ролята на вътрешно разузнаване, което нито разбираха, нито желаеха, неизбежно връщайки се към техните консервативни традиционни корени на ченгета, предпочитащи да работят по измами на арабски тийнейджъри в Детройт, вместо да създават мрежа от дългосрочни източници.

Но всички те бяха просто тълпа. Сенатор Баучър всъщност се целеше само в една агенция, в ЦРУ. Тя ненавиждаше служителите от разузнаването, които сядаха отпуснато в столовете си пред нея в залата на комисията, ту сериозни и искрени, ту уклончиви. Баучър знаеше, че я лъжеха всеки път, когато говореха, самоуверени, плъзгави, усмихващи се, хитри, сякаш знаеха всичко. Знаеше и че информационните документи, които носеха в закопчаните си

обезопасени чанти, бяха досущ като тапети, скриващи истинската история. „Родолубивите мъже и жени в разузнаването“ — казваха те. „Националната тайна служба — фукаха се те, — златният стандарт на събирането на разузнавателна информация.“

Това бяха до болка познати фрази, които вбесяваха Баучър.

При първия си мандат като член на Конгреса Баучър се запозна със седемдесет и петгодишния Малкълм Алджърнън Филипс, свободен лобист, извънредно разточителен домакин на партита и задкулисен властов брокер във Вашингтон. Филипс познаваше всички в града и — нещо по-важно — знаеше (на вашингтонски жаргон) кой кого пляска, с какво и защо. Множеството му почитатели щяха да бъдат скандализирани, ако научеха, че среброкосият безупречно облечен Филипс още от средата на шестдесетте е талантлив наблюдател на КГБ, вербуван още като млад представител на хайлайфа по времето на Хрушчов. Русия му плащаше добре, но Филипс го правеше заради чистата радост от клюката, повтарянето на тайни, нарушаването на поверителността — и на усещането за властта, която идваше с това. Не го интересуваха ни най-малко какво правят руснаците с неговата информация. Те на свой ред проявяваха нетипично търпение с него. Не го притискаха да изтръгва тайни, да плаща подкупи или да краде документи. Задоволяваха се да го оставят сам да набелязва кандидати за вербуване от най-вътрешния водовъртеж на правителствения Вашингтон. Беше го правил почти четиридесет години и беше много добър в тази работа.

По време на едно вечерно парти в дома му в Джорджтаун фино настроените му антени уловиха в младата дама от Калифорния, отскоро член на Конгреса, нещо повече от обичайния за Капитолийския хълм коктейл от амбиция, его и алчност. Един обяд насаме с Баучър шест седмици по-късно потвърди подозренията му. Филипс каза на своя водещ от КГБ, че може би е намерил перфектния двигател за техните нужди. Стефани Баучър беше — според оценката на Филипс — тотално лишена от съзнателна съвест. Идеите за правилно и неправилно не занимаваха ума ѝ. Нито пък патриотизмът, лоялността към Бог и семейство или родина. Тя беше заинтересована единствено и само от себе си. Стига да я устройваше, съобщи Филипс,

Стефани Баучър нямаше да мисли два пъти за моралността на шпионирането за Русия.

Тя беше израснала на Саут Бей, в Хермоса Бийч, и всеки ден носеше къси панталони, сърфираше, пушеше и отблъскваше зализаните загорели момчета. Баща ѝ беше жалък, оставяше майка ѝ да развратничи и тя все повече презираше родителите си. Тогава баща ѝ изненада всички. Когато стана на осемнадесет, той застреля майка ѝ, намираща се в обятията на един куриер от „Федекс“. Стефани се разстрои за кратко, но бързо се окопити и успя да завърши Университета на Южна Калифорния, после взе научна степен, после се впусна в местната политика с нарастващото убеждение, че приятелството се надценява и че човешките взаимоотношения си струват само ако можеш да ги използваш за личния си напредък. Част от ДНК-то на майка ѝ обаче бе прилепнало в нея и заедно с мизантропията ѝ Стефани прогресивно откриваше, че обича секса, и то много, без никакво обвързване и никакви ангажменти. Трябваше да се контролира, докато професионалната ѝ политическа кариера разцъфтяваше, но това винаги беше там, точно под повърхността.

Резидентурата във Вашингтон направи внимателно проучване на новата си мишена за вербуване. Картината бавно се намести и всичко, което СВР видя и чу, съответстваше на това, което Малкълм Филипс им бе съобщил. Започнаха операцията по вербуването, като цяла поредица офицери и влиятелни агенти на СВР продължиха да проучват сенатора. Но едва когато вашингтонският резидент Анатолий Голов — изискан, вежлив, харизматично ироничен, осъществи контакт с нея, Баучър получи първата си възможност да надзърне зад вратата на съкровищницата. Шаблонните примамки за вербуване не направиха никакво впечатление на младата жена. Тя не се интересуваше от концепцията за мирните отношения между нациите, нито от идеята за световен баланс между Русия и Съединените щати. Голов разбра всичко това и реши да не си губи времето. Той знаеше какво иска тя — кариера, влияние, власт.

Голов подготви серия добре замислени неофициални информационни материали и ги предложи на сенатора „за обсъждане“. Международни отношения, глобални политики за петрола и природния газ, развитията в Южна Азия, Иран и Китай. Благодарение на тези специално подготвени данни за разузнаване, икономика и военно дело

тя бързо се наложи като експерт в комисията си. Председателят, впечатлен от нейната ерудиция и дар слово, ѝ предложи мястото на заместник-председател на комисията по разузнаването. Баучър схвана, че са възможни и по-големи неща. Докато отношенията се развиваха, тя дори бегло не се притесняваше от идеята за шпионаж. Обсъждаше изслушванията и темите, разглеждани в комисията, по време на вечерите си с Голов, въпрос на „дай, за да вземеш“, нещо естествено за един вашингтонски политик. Голов измъкваше информацията от нея така, сякаш махаше черната вена на скарида. Стефани смяташе, че увеличаващото се и все по-често плащане от негова страна „за разноски“ ѝ се полага по право. Тя отдавна бе преминала повратната точка, от която би могла да се върне, но изобщо не беше нужно да ѝ се напомня това. В ума си Баучър градеше своята изгода, подготвяше се за своя напредък, работеше за своята цел. СВР имаше активен източник в Конгреса. Лебед.

Анатолий Голов чакаше сенатор Баучър в малката градинска трапезария в задната част на „Табард Ин“ на улица N. По клоните на посадените в кашпи дървета, разположени в тясната градина, оградена от висока тухлена стена, бяха окачени малки лампички. Шумът на трафика от близкия „Скот Съркъл“ приличаше на ромон на лек нощен прибой.

Голов беше резидент във Вашингтон от година и беше персонален водещ агент на Лебед. Той имаше огромен предишен опит в оперативната дейност и му беше пределно ясно, че тя би могла да се смята за най-ценния американски източник, който Русия някога е имала.

Но въпреки това той не я харесваше, не харесваше и разработката. Всъщност Лебед леко го ужасяваше. Той се замисли за миналото, когато агентите биваха вербувани заради идеологическите им убеждения, заради вярата им в света на комунизма, за посветеността им на мечтата за съвършената социалистическа държава. Сега всичко това беше шарада, игра на думи. Лебед беше алчна неудържима социопатка.

Той издърпа маншетите на ризата си. Голов беше царствено висок, с отгняваща сивкава коса, сресана право напред. Дългият прав

нос и деликатната челюст намекваха за Романови, но това вече нямаше значение, дори и в СВР. Беше облечен в страхотен тъмен костюм „Бриони“ с две копчета, силно колосана бяла риза и копринена морскосиня вратовръзка от „Маринела“ с миниатюрни алени точки. Носеше черни обувки „Тод Гомино“ с тъмносиви чорапи. Би могъл да бъде елегантен европейски граф на ваканция в Съединените щати. Единствената дразнеща нотка беше простият златен пръстен на малкия му пръст. Това беше странно за него и намекуваше за някаква скрита история.

Той довършваше вечерята си от агнешко фрикасе с яйца и лимон, червено къдраво зеле, сотирано в балсамов оцет и *rommes de terre aligot*^[1], толкова добри, че го караха да се чувства така, сякаш е в Южна Франция. Макар обикновено да не пиеше, когато е на оперативна среща, той имаше нужда да се подкрепи — или по-скоро да се вкочани — за срещата със сенатора. Довърши втората си чаша шардоне и си поръча еспресо *doppio*, двойно еспресо.

Докато прибраха масата, Голов си напомни още веднъж, че Лебед е твърде важен източник, за да пилее време и техники в опити да я укротява, дисциплинира или контролира. СВР щеше да ѝ даде всичко, което Стефани поискаше. Тя им предаваше протоколите на закритите сесии на комисията по разузнаването, стотици дигитални страници свидетелски показания, давани от офицери от разузнаването и отбраната във връзка с оръжейни системи, разузнавателни операции, политиката на САЩ — все неща, каквито в центъра никога не бяха виждали, нито знаеха, че съществуват. В замяна СВР ѝ плащаше безпрецедентни суми, нечувани в анализите на хронично стиснатата руска разузнавателна служба.

Нейната стойност я издигна над статута на обикновен агент — тя беше супер къртица, потенциален агент с влияние, манджурски кандидат^[2]. Голов бе започнал да я насочва, да ѝ помага, да я обучава, да я подготвя за по-нататъшния ѝ напредък в кариерата. Това не беше нещо ново. През годините руснаците го бяха правили и преди по заобиколен начин, с други членове на Конгреса на САЩ. За нещастие повечето от тези покварени законотворци накрая или се забиваха в някой уличен стълб, или гумите им поднасяха, преди да плъоснат във Водното огледало^[3], или се плъзваха от някой мост в естуар по време на прилив. В сравнение с онези цирозни некадърници Лебед нямаше

такива слабости. И не само това, никой от тях нямаше нейния потенциал. Центърът си представяше Лебед като член на кабинета, като директор на ЦРУ, а може би дори като вицепрезидент.

Нейната информация беше изумителна, най-добрата, която някога бяха получавали. Тя беше на прага на проникването си в най-чувствителното място на Пентагона — Програмата за специален достъп (SAP), посветена на развитието на една глобална орбитална станция („Гло V“)^[4].

Първоначалната информация, вече подсигурана от Лебед, изуми руснаците. „Гло V“ щеше да бъде хибридна платформа, даваща възможност за събиране на SIGINT и ELINT^[5], като същевременно щеше да подсигурава GPS поддръжка. Можеше да се предпазва сама от сателити убийци. По-тревожното за Москва беше, че се очакваше тази платформа да има възможност да изстрелва снаряди по наземни мишени. Директно. Без военни самолети, без презареждане, без радари, без стелт технологии, без противосамолетни ракети, без загуба на пилоти, без предупреждение. Изключително точни удари по повърхността на планетата от триста мили разстояние в Космоса. Инструкторите от американските военновъздушни сили я наричаха „Пръстът на Бога“. Изграждането на струващата милиарди долари SAP беше изцяло поверена на „Патфайндър Сатълайт Корпорейшън“ в Лос Анджелис, намираща се в хайтек парка^[6] покрай пътя за летището и LAAFB^[7] в Ел Сегундо. По случайно съвпадение това беше бившият конгресен окръг на Баучър. Да, наистина, помисли си Голов, най-доброто тепърва предстои.

Сенатор Баучър мина бързо през малкото английско лоби на „Табард Ин“, промъкна се покрай хората в тесния, покрит с картини коридор, свързващ салоните и фоайето, преди да влезе в градината. Тя видя Голов на масата в дъното и се устреми към него. Той се изправи, пое ръката ѝ и я поднесе на сантиметри от лицето си, без да я докосва с устни. Спомни си ранните доклади с оценки за нейните социални навици и за това какво обича да прави с тези ръце.

— Добър вечер, Стефани — каза Голов, подбирайки внимателно думите си. Той се обръщаше към нея с първото ѝ име, за да създаде фамилиарност и да избегне използването на титлата ѝ, заигравайки на

струната между куртоазията и интимността. Никога не се знаеше в какво настроение ще бъде Лебед. Голов изчака отговора ѝ, докато тя се настаняваше в стола.

— Здравсти, Анатолий — каза Баучър. Тя постави лакти на масата. — Съжалявам, че трябва да карам направо по работа, но ти получи ли отговор от твоите хора? — Сенаторът измъкна цигара от чантичката си. Голов се наведе напред, за да я запали с тънката си като молив златна запалка „Бугати“.

— Предадох искането ти, Стефани — отговори Голов, — заедно с моята препоръка да се съгласят без колебание. Очаквам отговор до няколко дни. — Той седеше с ръце, спокойно облежнати на покривката. Кафето му пристигна и Стефани си поръча уиски със сода.

— Много ми е приятно, че си препоръчал да платят, Анатолий — каза Баучър с комитетския си глас. — Не знам какво щях да правя без твоята подкрепа.

Каква непоносима жена, помисли си Голов. Но той знаеше, че центърът ще плати. Те щяха да платят петкратно поисканата от нея цена за информацията. Първите дискове от брифингите на комисията по разузнаване за „Патфайндър Сатълайт“, които тя вече бе предала, бяха изумили руските изследователи. Допълнителните дискове, наръчници и софтуерът от бъдещия „Патфайндър“ и брифингите на министерството на отбраната щяха да бъдат наистина безценни.

— Стефани, знаеш, че винаги можеш да разчиташ на моята подкрепа. Не се тревожи, центърът ще се съгласи, и то с удоволствие. — Голов устоя на импулса да я потупа по ръката.

— Това е добре, Анатолий, защото ни информираха, че „Патфайндър“ е близо до завършване на първия етап от работните тестове за някои от навигационните и насочващите вериги. Аз настоях за редовни доклади за хода на работата. Ще посещавам „Патфайндър“ в Лос Анджелис веднъж на тримесечие. Проектът ще бъде финансиран в продължение на още едно десетилетие. — Баучър издуха облак дим нагоре. — Така че, ако твоите другари в Москва — това последното бе казано прекалено високо, помисли си Голов, като заплаха — не искат да платят, тогава окей, прекратяваме и аз приключвам.

Голов още веднъж забеляза, че това е показател за сублимната арогантност на Баучър — да живее в свят, лишен от последствия. Тя беше неспособна да допусне неизбежността на факта, че центърът

никога няма да ѝ позволи да „приключи“, че изборът вече не е неин. Голов се опита да си представи среща, на която на Баучър ще бъде казано, че тя трябва да продължи да шпионира за Москва или ще бъде разкрита.

— Разбира се, че ще продължим нашето сътрудничество — меко каза Голов. — Не си и помисляй, че има някаква друга възможност. Ние ще продължим по най-безопасния и сигурен начин, ти ще продължаваш да изумяваш и удивяваш нашите хора, ние ще продължим да те възнаграждаваме за твоите усилия и кариерата ти ще процъфтява.

Голов отдавна бе отхвърлил изкушението да добавя идеологически примамки. Простото декламиране на фактите бе достатъчно. Ти ни предаваш тайни, ние ти плащаме за тях.

— Искам да продължа нашата дискусия от миналия път за твоята сигурност — каза Голов. — Знам, че не го мислиш за необходимо, но се налага да ме изслушаш. Правя го за теб, Стефани, не за някой друг. Това е много важно. — Голов отпи от еспресото и я погледна над ръба на чашката си. Баучър намусено издуха дима от цигарата и изпухтя от досада.

— Ти си известна личност във Вашингтон — меко продължи Голов. — В определени кръгове аз също съм познат като висш руски дипломат. Продължаващите ни публични срещи са крайно нежелателни. Москва се тревожи. Аз се тревожа. Трябва да действаме по-далновидно. — Голов сдържаше гласа си стабилен и дистанциран. Те действително се срещаха твърде често. Не биваше да предизвиква късмета си.

Баучър издуха още дим във въздуха.

— Отново ли ще водим този разговор? — каза тя, тръсвайки пепелта от цигарата си на масата. — Обсъждали сме всичко това и преди и аз мисля, че бях достатъчно ясна.

— Разбира се, че сме го обсъждали, Стефани, но аз настоявам да премислиш. За начало трябва да се срещаме в по-уединени места, по-далеч от хорски очи. Освен това честотата на тези лични срещи също трябва да се редуцира в полза на неперсоналните комуникации.

— Чуй ме, Анатолий, казах ти и преди. Нямам намерение да се завирам под някакъв гъмжащ от буболечки пън в Грейт Фолс парк посред нощ, за да търся пакет, оставен от теб. Няма да приема един от

твоите скапани трансмитери, които ще започнат да димят в чантата ми и ще включат алармите в Дирксън Билдинг^[8]. — Тя вдигна ръка. — Не ми говори за вашите технологии. Знам всичко за шпионското оборудване. Вашите руски джаджи не са и наполовина толкова добри, колкото нашите. — Баучър оголи зъби. — И аз подчертавам, че няма да започна да се срещам с някой офицер с първи мандат от Абхазия, с оборски тор по обувките. — Преди инструктажа ѝ от СВР сенаторът дори не знаеше, че съществува Абхазия, още по-малко пък къде се намира. — Защо продължаваме с тази дискусия?

Голов знаеше как да ръководи агентите си, но този случай беше различен от всички останали разработки, които беше водил. Знаеше, че в Москва Егоров нервничи заради сигурността. Голов също се изнервяше. Но беше невъзможно да се забави оперативното темпо, когато информацията беше толкова впечатляваща.

— Стефани, разбирам колко са трудни тези предпазни мерки. Нека се договорим за следното: ние двамата ще продължим да се срещаме. Ако се съгласиш, аз ще ангажирам хотелски стаи извън Вашингтон за срещите ни. И тъй като ще имаме много време, предлагам да се срещаме не толкова често. Така ще е много по-безопасно.

— Извън Вашингтон? — възкликна Баучър. — Сериозно ли говориш? Достатъчно трудно ми е да си освободя една вечер в този град. Нима очакваш от мен да се измъквам от персонала си, от разписанието си и да шофирам по магистралата до някакъв нелеп провинциален „Шератон“, за да си шушукаме двамката с теб над пакетче чипс? Като къде например Балтимор, Филадельфия, Ричмънд? Това няма да стане, Анатолий, дори не си го и помисляй.

Голов погледна спокойно Лебед. Той не възнамеряваше да настоява за каквото и да било. Тази разработка беше прекалено голяма. Затова се усмихна и отново заговори.

— Стефани, ти имаш логична мисъл. Наблюдателна си. Практична си. Ще те помоля да се съгласиш поне за едно. Ще продължим двамата, но не публично. Всеки месец ще се срещаме във вашингтонски хотел. В апартамент. Когато на теб ти е удобно. Дори и в това малко местенце има стаи, но те са малки. Ще бъдем иновативни, приспособими, гъвкави. Твоята сигурност е единствената ми грижа.

Сенатор Баучър кимна разсеяно.

— Добре, но нека започнем със стая тук. Този малък хотел означава нещо за мен, някак си ме предразполага, не знам. — Тя погледна към Голов и се наведе напред, за да може той да ѝ запали новата цигара. — О, и, Анатолий, аз все още чакам номера на банковата си сметка в Лихтенщайн. Кажи им да ми го дадат.

— Стефани, ние обсъждахме и тази тема няколко пъти. Против процедурата на центъра е да се дава достъп до тази сметка. Единственото съображение е твоята сигурност. Повярвай ми, парите са там, всички депозити са преведени. Ти видя числата в салдото.

— Анатолий, ти си мил човек — каза Баучър, — но ще имаш ли нещо против, ако се направя на примадона и настоявам? Хайде, угоди ми! — Баучър се изправи и пусна цигарата си в уискито. Голов стана от стола си и ѝ пожела лека нощ. Докато се обръщаше, за да си тръгне, тя бръкна в чантичката си, извади диск в черен хартиен плик и го метна небрежно на масата. — Протоколът от изслушванията в комисията от последната седмица относно „Патфайндър“ — каза тя. — Смятах да го задържа, докато твоите другарчета в Москва платят, но те харесвам твърде много, Анатолий. Лека нощ.

Той я гледаше как марширува в хотела и как русата и коса се поклаща от стремителната и походка. После небрежно пхна плика в джоба на самото си и седна отново до масата. Градината беше празна и тиха. Той си поръча коняк и започна да съставя грамата до Егоров в главата си.

ЛИМОНОВО-ЯЙЧЕНАТА ЯХНИЯ НА ГОЛОВ

Запържете нарязано на кубчета агнешко месо с наситнен бекон и лук, добавете бяло вино и бульон, подправете със сол, чер пипер и мускатово орехче. Извадете месото. Разбийте яйчени жълтъци с лимон и стрит чесън и ги добавете с енергично бъркане в бульона, без да завира. Подправете лимоново-яйчения сос още веднъж със сол, пипер и мускатово орехче и изсипете върху агнешкото. Гарнирайте с тънко нарязани кори от лимон.

[1] Пюре от варени картофи със сирене, типично за района на Южна Франция. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с романа на Ричард Гордън, в който промиват мозъците на група войници, попаднали в плен в Манджурия. Единият е изпратен да убие кандидат-президент на САЩ, за да разчисти пътя на конкурента му (манджурския кандидат), който ще обслужва вражески интереси. — Б.пр. ↑

[3] В мемориалния парк „Линкълн“. — Б.пр. ↑

[4] Global Orbiting Vehicle, глобална орбитална станция. — Б.пр. ↑

[5] SIGINT — съкр. от Signals intelligence, разузнавателна информация, събирана от прихващане на сигнали. ELINT — съкр. от Electronic intelligence, електронна информация. — Б.пр. ↑

[6] Хайтек парк е място, в което са събрани производители на високи технологии. — Б.пр. ↑

[7] Военновъздушната база в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

[8] Една от трите сгради на Сената на САЩ. — Б.пр. ↑

Ваня Егоров прочете грамата на Анатолий Голов от Вашингтон, съобщаваща, че Лебед продължава да отказва по-строги конспиративни мерки при контактите с него. Той изруга под нос и се замисли дали да не нареди на Голов да забави разработката, може би дори да я замрази. Но промени намерението си веднага щом прочете втората страница от грамата, обобщаваща съдържанието на диска, който Лебед бе предала на срещата от предната вечер. Това беше буквален запис на закрит брифинг на комисията по разузнаване с „Патфайндър Сатълайт Корпорейшън“ и ръководството на военновъздушните сили на САЩ по проекта „Гло V“ — срокове, диаграми схеми, графици, критерии за оценка, производствени параметри, изисквания към подизпълнителите. Всичко беше там, информацията беше впечатляваща. Отдел Т вече работеше по резюмето, предназначено за Кремъл, за Изпълнителния комитет на Думата и за министерството на отбраната. Той щеше да представи резюмето лично, щеше да изглежда много, много добре.

Но този информационен пробив криеше и сериозен риск. Мерките за безопасност не бяха на нужното ниво и разработката беше уязвима. Опитният Голов с неговото непоклатимо самообладание подобряваше донякъде шансовете, начинът, по който той се справяше с тази малка руса дърта брантия, беше майсторски, но те не можеха да направят нищо — без строги конспиративни мерки и без технически средства не можеха да гарантират безопасността на Лебед до безкрайност.

Имаше две уязвими точки: беше естествено като резидент Голов да бъде следен постоянно — чрез електронно наблюдение, радиосигнали, бръмбари. Но той бе достатъчно печен и достатъчно предпазлив, за да отведе някоя опашка до срещата. Освен това си имаше един самоотвержен екип „Зета“ за контранаблюдение, който следваше шефа си така, както вражески екип би го следвал, на подобно разстояние, използвайки подобни техники както за да открият, така и

за да попречат на противниково проследяване на резидента. Самата Лебед обаче представляваше по-голям проблем. Тя се движеше с гръм и трясък из цял Вашингтон, без да помисли, че трябва да запази анонимност и че по случайност би могла да бъде засечена с Голов или да привлече ненужно внимание към себе си. Никаква конспиративност не би могла да контролира това.

Но ако някой забележеше изтичането или ако имаше някакви сведения, американските ловци на къртици наистина щяха да изпълзят от техните дупки и да не се спрат пред нищо в издирването. И от кого би могло да се разбере за това изтичане? От едно-единствено място, от това копеле, този предател от СВР, чийто водещ офицер беше американското ченге от ЦРУ Натаниъл Наш, ето от кого. Егоров удари с юмрук по бюрото си. Някой в тази сграда. Някой, когото той най-вероятно познаваше.

Имаше половин дузина офицери на високо равнище извън поверителния списък, които имаха индиректна информация за Лебед и за това кой обезпечава разработката. Ваня ги изброи наум: кукумявката Юри Насаренко, директора на отдел Т (наука и технологии), шефа на отдел Р (оперативно планиране и анализи), ОТ (техническа поддръжка) и I (компютърната служба). Тези офицери знаеха, че обезпечават изключителна разработка и биха могли да усетят къде протича тя. Те не знаеха идентичността на Лебед, но имаха достъп до суровата информация и можеха да схванат доста неща оттук-оттам. Въпреки техните чинове и позиции всички те трябваше да бъдат проучени и за тази неприятна задача Ваня разполагаше с джуджето Алексей Зюганов, директора на специална служба II, контраразузнаването, отдел КР.

Егоров знаеше, че перспективата за вътрешно разследване срещу неговите подчинени щеше да доведе Зюганов до най-близкото състояние на упоение, чист екстаз, поне доколкото бе възможно в този живот, вероятно с изключение на заниманията му в подземията на „Лубянка“. Ваня бе предоставил на джуджето пълната власт за неговото вътрешно разследване и малкото човече с големите уши и невъзмутима усмивка си тръгна щастливо, с кипящ ум.

Егоров погледна от прозореца на директорския си апартамент. Кой друг още би могъл да застраши Лебед? Директорът, разбира се. Вероятно и половин дузина или дори повече в Изпълнителния секретариат, кабинета на президента, кабинета на министъра на

отбраната. Но Егоров не можеше да направи почти нищо за хора извън своя обхват. Кой друг? Единственият висш офицер, който си струваше да се вземе предвид, беше Владимир Корчной, директорът на Първи отдел (Америка и Канада), който, макар и да не беше информиран за Лебед, имаше много остър усет за всичко, което случва в неговата област. Те бяха добри приятели, отнасяха се един към друг с приятелска привързаност, обръщаха се един към друг с умалителни имена. Володя Корчной беше от старата школа. Той се ползваше с доверието и симпатиите на всички офицери в службата. Освен това навсякъде имаше връзки, които му позволяваха да чува доста клюки. И понастоящем точно той водеше операцията по разработката на Наш.

Егоров си помисли колко рядко разговаря и се вижда с Корчной напоследък. Неговият приятел остаряваше. Още няколко години до пенсия вероятно. До това време Егоров щеше да бъде на върха и щеше да може да си избере лоялно протеже, което да поеме Американския отдел. Макар в сърцето си Ваня да знаеше, че е малко вероятно, невъзможно предателството да идва от Първи отдел, той реши да добави и Корчной към списъка за всеки случай. Той щеше да обърне първо внимание на службата, а после и на американеца Наш. За двумя зайцами погонишся, ни одного не поймаш. Ако преследваш два заека, няма да хванеш нито един.

Шефът на отдел Т Юрий Насаренко стоеше пред кабинета на Егоров като крепостник, чакащ да бъде поканен в обора. Висок, дългнест, макар и само на петдесет години, той носеше дебели телени очила, които бяха огънати и очукани от дългогодишното немарливо използване. Имаше голяма глава, изпъкнало чело, клепнали уши и ужасно лоши зъби дори и за руснак. Беше нервак, потрепваше и тръскаше глава, свиваше палци и докосваше ръкавите си като в някакво непрестанно марионетно шоу. Имаше голяма бенка вляво на брадичката, която Егоров използваше за фокус, когато говореше с него, за да не го гледа как целият се тресе и вибрира.

— Влез, Юрий. Благодаря ти, че дойде толкова бързо — каза Егоров, сякаш Насаренко имаше право на избор за срещи и срокове. — Заповядай, седни. Искаш ли цигара? — Насаренко седна, сви рамене, склучи ръце в скута си и сви много бързо палците си два пъти.

— Не, благодаря ви, Иван Димитриевич — каза Насаренко. Веждите му подскачаха нагоре и надолу и Егоров се фиксира на брадичката му.

— Юрий, искам да ти кажа, че ти вършиш изключително добра работа с информацията, която пристига относно американските космически кораби. Службата ни получава похвали на най-високо ниво за свършената досега работа — каза Егоров.

По точно засега той получаваше похвали за разработката.

— Много ми е приятно да го чуя, Иван Димитриевич — каза Насаренко. — Информацията действително е изключителна. Моите анализатори и аз сме много впечатлени от отличната концепция. — Насаренко погледна над бюрото към безстрастното лице на професионален борец на Егоров. — Разбира се, руските космически технологии несъмнено са равни на този проект — добави той с двойно подскачане на адамовата си ябълка, — но американският проект е забележителен.

— Съгласен съм — каза Егоров, запалвайки цигара. — Искам да ти кажа да продължаваш да работиш по твоите анализи и оценки, но също така искам и да те уведомя, че потокът на информация временно ще бъде прекъснат. Източникът, специалният източник, за който по разбираеми причини не мога да бъда по-подробен, има здравословни проблеми и трябва да замрази работата си за малко.

Егоров остави изречението да увисне във въздуха.

— Нищо сериозно, което да прекъсне информацията, надявам се? — попита Насаренко, навеждайки се напред в стола си. Десният му крак и коляното му леко вибрираха.

— И аз искрено се надявам — експанзивно каза Егоров. — Пристъп на херпес зостер би могъл да е доста изтощителен. Надявам се източникът ни скоро да се възстанови.

— Да, разбира се — каза Насаренко, — ние ще продължим с анализите си на съществуващата информация. Имаме повече от достатъчно данни, за да ни поддържат заети за известно време.

— Отлично — каза Егоров. — Знам, че мога да разчитам на теб да продължиш работата. — Той се изправи и изпрати Насаренко до вратата с ръка на потрепващото му рамо. — Придобиването на тази информация е важно, Юрий, но начинът, по който ще я използваме, е от решаващо значение. Ето тук именно е твоята роля. — Егоров стисна

ръката му и остана да го гледа, докато вървеше по коридора към асансьорите. С глава на една страна, вървейки наклонен надясно, Насаренко приличаше на марионетката Петрушка в шоуто „Скоморох“, само че с отрязани конци.

— Ако такъв човек е шпионин — прошепна си Егоров, — ние сме обречени.

Той се обърна и влезе в кабинета си.

Шефът на отдел Р Борис Алушевский не беше Юрий Насаренко. Той почука веднъж на касата на вратата на Егоров и влезе спокойно в стаята с лека походка, без никакви вълнения. На четиридесет години той изглеждаше по-стар и някак си опасен. Беше слаб и мургав, хлътналите му бузи и изпъкналите скули бяха гладко обръснати, но смугли. Имаше черни бадемовидни очи, здрава челюст и широк нос. Гъстата му гарвановочерна коса, струпана на върха на главата му, беше вълниста и блестяща и му придаваше вид на член на Киргизкия централен комитет в Бишкек. Всъщност беше от Петербург.

Шефът на отдел Р (оперативно планиране и анализи) отговаряше за оценяването на всички операции на СВР в чужбина. Английският на Алушевский беше перфектен вследствие на многото години, прекарани в Лондон. След връщането си от Англия той се насочи към планиране и анализи, защото това му подходеше. Имаше интелект и ум на изследовател. Но Ваня мислеше, че освен това той е и политически наивник. Най-невероятната възможност беше Алушевский да е къртицата. И все пак той бе оценил начините на действие на вашингтонската резидентура в ръководенето на „специалния източник“ и именно той бе предложил екипа „Зета“ за контранаблюдение, който да предпазва резидента Голов по време на месечните срещи. Затова Ваня щеше да го включи в своя капан за канарчета.

— Заповядай, седни, Борис — каза Егоров. Той харесваше и уважаваше Алушевский заради работната му етика и интелигентността му. — Прегледах твоите препоръки относно подобряването на сигурността във Вашингтон и ги одобрявам.

— Благодаря, Иван Димитриевич — каза Алушевский. — Генерал Голов е изключителен професионалист на терена. Малко вероятно е ФБР да го наблюдава. Според Голов американците са

убедени, че офицер с неговия ранг и статут не би могъл да бъде водещ офицер на който и да било агент. Това е предимство за нас. Екип „Зета“ е старателен и дискретен. Те ще му подсигурят допълнителна защита.

Алушевский прие цигарата от Егоров, предложена от махагонова кутия с капак от черупка на костенурка.

— Отлично — каза Егоров.

— Техническите офицери в резидентурата също се ослушват извънредно старателно за високочестотни смущения. Поконкретно търсят аномалии в радиовръзката. Промяна в тактиката би могла да е индикация за повишен интерес от страна на противниковата страна. — Алушевский обясняваше простичко, защото не беше сигурен, че Егоров разбира нюансите на играта.

— Борис, аз искам да продължиш да работиш за сигурността на случая и за нашите контрамерки. Имаме малко допълнително време да оценим ситуацията.

— Как така, Иван Димитриевич? — попита Алушевский.

— Не мога да обсъждам детайлите от разработката на генерал Голов, съжалявам, че не мога, но ти със сигурност разбираш — каза Егоров. — Това не е заради липса на доверие в теб, уверявам те.

— Естествено, че разбирам — каза Алушевский. — Сигурността си е сигурност.

В гласа му нямаше и намек от негодувание.

— Мога да ти кажа само, че източникът на Голов трябва да замрази дейността си за известно време. Някакъв здравословен проблем, доста сериозен всъщност. — Егоров гледаше благо Алушевский.

— Колко дълъг прозорец ще имаме? — попита Алушевский. — За генерал Голов ще е важно да не стане изведнъж неактивен. Той трябва да поддържа предишното си ниво на активност. Всяка промяна в профила му може да подаде сигнал за тревога на противниковата страна и тогава ще бъде двойно по-опасно, когато генералът възобнови активността си по разработката.

— Не знам колко дълго агентът ще бъде неактивен. Възстановяване от операция за сърдечен байпас може да бъде както дълго, така и кратко. Ще трябва да изчакаме и да видим.

— С ваше позволение аз ще нахвърлям някои допълнителни идеи към вашите съображения, за да ги предадете на генерал Голов.

— Във всеки случай бих се радвал да видя твоите идеи. Моля те, представи ги веднага щом приключиш — каза Егоров и се изправи. — Повтарям, че съм изключително доволен от твоята работа. Много добре се справяш с ръководството на отдел Р.

Егоров съпроводи Алушевский до вратата и му стисна ръката.

Шефът на Американския отдел на СВР генерал Владимир Андреевич Корчной влезе във външната приемна на кабинета на Егоров двадесет минути по-късно. Личният адютант на заместник-директора, Дмитрий, излезе от будката си и двамата си стиснаха ръцете. Корчной схвана нервното неодобрение на двете секретарки, седящи зад бюрата си, но ги поздрави по име и тъмните му кафяви очи заискриха под белите вежди, докато им разказваше един виц, седнал на ъгъла на едното бюро: излезли резултатите от класацията за най-високо ниво на прелюбодеяние: първо място — филмови звезди, второ място — театрални актьори, и трето място — КГБ. Някой изкрещял: Аз работя в КГБ от тридесет години и никога не съм мамил жена си! А друг изкрещял: Ами заради такива като теб сме на трето място!

Секретарките и Дмитрий се разсмяха. Дмитрий наля чаша вода на Корчной от гарафата върху шкафа. Една от секретарките тъкмо разказваше друг виц, когато тапицираната с кожа вътрешна врата на кабинета на Егоров се отвори и заместник-директорът излезе. Секретарките мигом наведоха глави и отново се захванаха за работа. Дмитрий кимна вежливо на Корчной, после на шефа си и се оттегли в будката си. Егоров огледа външния кабинет.

— Голяма веселба пада тук — строго каза той. — Не е чудно, че не можем да свършим никаква работа.

— Директоре, вината е изцяло моя — каза Корчной с пародийна смиреност. — Аз разстроих дисциплината в кабинета, като им разказах един глупав виц, малко смях, за убиване на времето.

— Да, и на това отгоре с двадесет минути закъснение — каза Егоров. — Да се надявам ли, че вече имаш време да говориш с мен? — Той се завъртя на токове и влезе в кабинета си. Корчной го последва, кимайки на секретарките, докато минаваше край тях. Вратата зад тях се затвори и те се изгледаха една друга, усмихвайки се, преди да се върнат към работата си.

Егоров отиде до светлия кожен диван в дъното на стаята и седна. Потупа мястото до себе си, давайки знак, че Корчной трябва да седне до него.

— Володя, да не сваляш секретарките ми? Обзалагам се, че знам коя ти харесва, и трябва да ти кажа, че и двете са добри в леглото.

— Ваня, твърде стар съм и твърде уморен, за да спя с когото и да е. Освен това изобщо не искам да следвам твоя сипаничав задник където и да било. Жал ми е за тези млади момичета тук. — Корчной се облегна на мекия диван и разкопча самото си.

— Доволен съм, че си започнал с планирането на операцията срещу американеца Наш — каза Егоров. — Знам, че ще я ръководиш добре. Това е най-добрата ни възможност да разкрием предателя. — Той се изправи, отиде до един богато орнаментиран шкаф и извади бутилка грузински коняк и две чаши. Наля по една глътка и подаде едната чаша на Корчной.

— Малко е раничко — каза той и протегна чашата си, за да докосне ръба на чашата на Егоров. Двамата гаврътнаха коняка на екс и върнаха чашите на масата.

— Не ми сипвай повече — каза Корчной, когато Егоров понечи да напълни отново чашките.

— Настоявам — каза Егоров с пародийна сериозност. — Това е единственият начин да те накарам да останеш и да разговаряш с мен. Имам нужда да поговоря с някого, на когото имам доверие.

— Ние сме приятели от академията — каза Корчной. — Да няма нещо с нашата операция? Да не би да си размислил за племенницата ти? Защото, ако е така, мога да ти кажа, че чувствам абсолютна...

— Не, това няма нищо общо с операцията. Имам големи надежди за нея — каза Ваня. — Трябва да ти кажа нещо, за да ми олекне.

— Проблеми ли имаш, Ваня? — попита Корчной. Той не би стигнал дотам да попита как върви кампанията на Егоров по изместването на настоящия директор. Дори и десетките години близко приятелство не му даваха право да бъде толкова директен.

— Обичайните главоболия и схватки. Всеки успех балансираме с провал, загуба на източник, измяна, вербовка.

— Ваня, знаеш, как действа нашият бизнес. Винаги ще имаме провали, но веднъж на пет, на десет години имаме изключителен

успех. Неизбежно ще имаме такъв отново. Ще дойде.

Корчной отпи от чашката с коняк.

— Точно заради това исках да говоря с теб — каза Егоров. — Володя, дължа ти извинение. Крия нещо от теб, а не би трябвало. И трябва да продължа да го крия от теб още известно време, но искам да ти кажа поне малко за това.

— Уважавам твоята преценка, Ваня — каза Корчной.

— Ти си истински приятел, Володя — продължи Егоров, наливайки по още една глътка коняк. — Аз ръководя една операция на твой терен, в Съединените щати, без твое знание или съгласие. По право твоят отдел би трябвало да ръководи разработката. Всичко, което мога да ти кажа, е, че Кремъл нареди тя да бъде водена по този начин.

Марбъл запази спокойно изражение. Това беше то, директорската разработка, Лебед.

— Не ни е за първи път да правим така. Аз също съм го правил. Ако това е оперативно целесъобразно, значи трябва да го направиш — каза Корчной, отбелязвайки лъжата.

— Знаех, че ще се отнесеш към това професионално. Не съм имал намерение да показвам неуважение към теб или към отдела ти — каза Егоров.

— Няма проблем — успокои го Корчной. — Голов във Вашингтон наясно ли е с разработката? — Имаше тясно прозорче за деликатно сондиране. Внимателно, помисли си той.

— Това са подробности, които не е нужно да засягаме — каза Егоров, избягвайки въпроса. — Мога да ти кажа, че от тази разработка получаваме такава специална и значима информация, каквато Русия не е виждала от 1949 година, когато Феклисов купуваше сладолед на Фукс в замяна на бележките му за водородната бомба.

Колко уместно, помисли си Корчной. Ние достигнахме върха си като НКВД през петдесетте.

Егоров се разсмя и потупа Корчной по гърба.

— Значи е ред на поздравленията — каза Корчной. — От този триумф се нуждаем от двадесет години. — Той отпи още глътка коняк. — Ваня, мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, няма с какво — каза Егоров. — Искam само да продължиш работата срещу американеца, още повече че за момента трябва да

спрем за малко специалната разработка, която ръководим. Кога можеш да започнеш?

— Ако е необходимо, можем да започнем и веднага. Племенницата ти е готова — уверено каза Корчной. — Колко бързо трябва да се движим?

— Имаме малко време. Ако можете, започнете сега, докато нашият източник се възстановява от очна операция. Моментът ще е подходящ.

— Няма проблем, ще бъдем готови да отпътуваме до няколко дни.

— Чудесно — каза Егоров.

— Ще успеем — успокои го Корчной. — Можеш да разчиташ на това.

— Аз разчитам на теб — каза Егоров, — моя доверен участник, моя стар партньор.

Ти ли, дърт крокодил такъв, помисли си Корчной. Той стана от дивана и погледна през огромния панорамен прозорец към боровата гора отдолу.

— Ние се справяме добре, Ваня, особено ти. Кой би помислил, че онези двама млади випускници от академията ще направят такава кариера?

— Остави тези сантиментални спомени, имаме да свършим още много работа за в бъдеще — каза Егоров. — Благодаря ти, приятелю, за това, че си толкова лоялен, и недей да изчезваш за толкова дълго до следващия път.

Те отидоха под ръка до вратата на коридора и се прегърнаха за кратко.

— Сега ще се върна в кабинета си, миришеш на коняк и на твоя ужасен одеколон — каза Корчной. — Ще си изградя репутация на пияница и педик, педал, благодарение на теб.

Двамата се разсмяха, а Егоров гледаше как Корчной върви по коридора и си мислеше: „Той е страхотно интелигентен и много безстрашен, но вече май е поуморен.“

Обърна се, влезе в кабинета си и затвори вратата.

Мислите на Марбъл запрепусаха. Той веднага щеше да предаде информацията в компресирано съобщение по сателитната връзка, още тази нощ. Представи си как Бенфорд чете бележката. Но тук миришеше и на нещо друго. Поканата от Ваня за посещение на четвъртия етаж беше нелепа и нетипична. Извинението за провеждането на операцията на негова територия беше само фасада. Ваня нямаше и най-малки скрупули при навлизане в територия на чужда оперативна отговорност. Той правеше само неща, които биха му донесли максимален кредит и изгода. Винаги си е бил такъв и това го тласна към решението да стане бюрократ и да остави истинската разузнавателна работа на другите.

Той си припомни още веднъж четирите важни детайла, които Ваня му бе предоставил. Мегаизточникът Лебед беше разработката „веднъж на двадесет години“ и предоставяше най-добрата информация от времето на атомните шпиони. Разработката се ръководеше от вашингтонската резидентура. Най-вероятно Анатолий Голов беше замесен. Лебед наскоро бе претърпяла очна операция. Още следи за Бенфорд, помисли си Марбъл.

Той вървеше по широкия коридор на приземния етаж и свърна в просторната столова. Беше едва единадесет и половина, но служителите вече носеха подноси с храна до масите, за да обядват. Със замаяна глава и куркащ стомах от проклетия коняк на Ваня Марбъл спря пред шубера и си поръча купа грибной суп, гъста гъбена супа с квасена сметана. Видя шефа на отдел Т Насаренко да седи сам на една маса и отчаяно се опита да се изплъзне от полезрението му, но той го забеляза и му кимна с глава. Сега трябваше да отиде там и да седне при него, защото иначе би нарушил протокола предвид факта, че двамата бяха колеги със сходен ранг. Корчной си вдъхна кураж, за да издържи двадесет минути в ядене на супа с човека, когото младшите научни сътрудници в техническия отдел наричаха с прякор Осцилоскопа.

— Как върви, Юрий? — каза Корчной, сядайки на масата. После отчупи крайчето на хляба и го топна в димящата супа.

— Много работа, много работа — отвърна Насаренко. Той се опитваше да среже една зелева сарма с катастрофален резултат. Корчной не можеше да отклони очи, сякаш гледаше тежка пътна катастрофа. — Карат ни да работим извънредно. Постоянно пристигат

нови и нови данни, преводи, анализи, писане на резюмета за четвъртия етаж. Лавина от дискове. И всичко изпращат в Кремъл.

Интересно. Дискове. Сигурно е същата разработка, с огромния обем информация.

— Имаш ли нужда от помощ? Мога ли да ти изпратя един-двама анализатори?

Това беше безпрецедентен акт на щедрост. Никой отдел не предлагаше доброволно подобна помощ. Насаренко вдигна глава нагоре, впечатлен и изненадан.

— Владимир Андреевич, много любезно от твоя страна. Оценявам предложението ти — каза Насаренко, дъвчейки половината от зелевата сарма. — Но работата трябва да бъде отграничена сред малък брой анализатори с позволен достъп. Такова е изискването.

— Е, кажи ми, ако мога да ти помогна по някакъв друг подходящ начин. Знам какво е да си затрупан с работа — каза Корчной.

— Скоро ще имаме малко време да си поемем дъх. Егоров ми каза, че ще има временно замразяване на информацията. — Насаренко се наведе над чинията си към Корчной, а адамовата му ябълка подскачаше, докато издуваше бузите си. — Източникът има пристъп на херпес зостер и временно е възпрепятстван. — Насаренко извършваше сериозно нарушение на секретността, но Корчной беше колега, шеф на отдел, уважаван оперативен работник със сериозна биография зад гърба си.

Марбъл почувства как сякаш някой прокара леден пръст по гръбнака му. Стените на столовата се стесниха около него, гласовете в залата се превърнаха в глух тътен. Той се насили да гребне от супата си.

— Е, това със сигурност е добра новина за теб. Трябва да се възползваме от всяка пауза, доколкото можем. — Корчной сниши глас. — Юри, вероятно не би трябвало да говорим по тези въпроси. Ти си по-наясно с деликатността на тази операция от мен. Да не споменаваме за този разговор пред никого, съгласен ли си?

Кафявите очи на Насаренко запърхаха виновно, когато осъзна за какво намеква генералът.

— Напълно съм съгласен — каза той. После взе подноса си и стана, измърморвайки някакво извинение за внезапното си тръгване.

Нима това беше краят му? Капан ли му залагаха? Конкретни подозрения ли имаха срещу него? Или това беше общ тест за лоялност? Той кисело поклати глава заради този капан за канарчета на Ваня, варианти от който бяха подадени на Бог знае колко други висши ръководители с неговата малка сребърна лъжичка. Ето, мъничко колибри, хайде, малко птиченце, как разпръскваш тичинковия прашец? Неговото съобщение до Ленгли изведнъж стана по-критично от всякога.

ГРИБНОЙ СУП — ГЪБЕНА СУПА

Накиснете сухи гъби и ги изцедете. Добавете изстисканата течност към говежди бульон и варете гъбите четири часа. Задушете ситно накълцан лук в масло до златисто и добавете в супата. Добавете с разбъркване царевично нишесте, кипнете и варете до сгъстяване. Подправете и сервирайте с лъжица квасена сметана и магданоз.

Бенфорд седеше в полутъмния си кабинет, а спешната грама от ковкома бе в единствения видим квадрат сред хаоса на бюрото му. Той бе прочел криптираното съобщение на Марбъл два пъти и чуваше гласа му, докато четеше думите, виждаше го как пести ограничения брой букви, допустими в компресирана трансмисия. Изкрещя на секретарката си да доведе незабавно Нейт и Алис. Докато чакаше, прочете отново съобщението.

Едно: Лебед определено в САЩ. В. каза материалът на Лебед е най-добрият от 50-те. Възм. да работи в столицата. Вероятен водещ Голов. Насаренко твърди свръхнатовареност, дискове и технически данни.

Две: В. залага капан. Насаренко каза големият източник има херпес. На мен каза възстановяване очна операция. Възможни други варианти.

Три: В. подновява оп. с/у НН. Аз назначен да ръководя племенницата на В. в моя отдел, насочена срещу НН.

Четири: Очаквай пътуване Рим, съвпадащо с конференция EBES. Ще съобщя кога. нико.

Очите на Бенфорд се спряха на малката буква „н“ в подписа нико, което на прост език означаваше индикация за „никаква принуда“, а по-конкретно подсказваше, че Марбъл не е съставял съобщението сред кръг от мъже, стоящи около него, един от които да държи малкото пръстче на лявата му ръка близо до точката на счупване, докато пише каквото те искат.

Лебед е къртица в правителството на САЩ. Играта започва. Това, че случаят се смяташе за най-добрата разработка на руснаците от години, предполагаше, че информацията на Лебед е изключителна

както по качество, така и по количество. За Бенфорд това означаваше, че Съединените щати имат гигантско изтичане на информация. Когато Алис пхна глава през вратата, той ѝ каза, че я назначава да работи по един-единствен проект, считано от настоящия момент.

— Аз работя по проблем с двоен агент в Бразилия — каза безцеремонно Алис. Тя не се боеше да противоречи на Бенфорд.

— Тази глупост може да почака — каза той, без да вдига поглед от бюрото си. — Искам да зарежеш всичко и да съставиш списък. Това няма да прилича на нищо, което си правила досега.

— Хайде, казвай. — Алис се огледа бегло за място, на което да седне. Не откри такова и остана права пред бюрото на Бенфорд.

— Това ще бъде малко необичайно, но е точно по твоята част, Алис — каза Бенфорд и вдигна поглед. — Искам да ми направиш списък топ десет. Искам да набележиш десетте най-големи тайни в правителството на САЩ. Може да са военни, политически, вътрешни, киберпроблеми, банкови, космически, енергийни, ислям, ако ще да е татуировката на задника на Пат Бенетър, не ме интересува...

— На чий задник? — попита Алис.

— Пат Бенетър, поп певец — отбранително каза Бенфорд. — Започни с Пентагона и най-горещите им SAP^[1], военни тайни, това е, което най-много вълнува Русия. Открий кои проекти смятат за най-свърхчувствителни в министерството на отбраната. Дългосрочни. Скъпи. Стратегически. Накарай заместник-директора ни по военните дела да се свърже по телефона с министъра на отбраната, ако се наложи. Любезно ги помолете да си размърдат задниците, и то побързичко. После, когато разберем какво смятат за перлите в короната, ще започнем да преглеждаме списъците на лицата с достъп до тях.

Алис тръгна към вратата точно в мига, в който Нейт влезе. Докато се промъкваша един покрай друг, Алис се обърна към него.

— Знаеш ли кой е Пат Бенетър? — попита го тя.

— Никога не съм го чувал — отговори ѝ Нейт, разчисти няколко папки от малък стол и седна на него.

— Забрави — каза Бенфорд. — Благодаря ти, Алис, веднага се заеми със задачата.

После се обърна към Нейт и му подаде копието от съобщението на Марбъл. Видя как бузите на Нейт се зачервиха, когато прочете за

Доминика. Препрочете съобщението, сякаш така щеше да изстиска повече информация от пестеливите редове. Погледна към Бенфорд.

— Тя е жива.

— Не само че Дива е жива, а явно е успяла да се измъкне от изстисквачката — каза Бенфорд. — И чичо ѝ е проявил неописуемо добрия усет да я назначи при Марбъл. — Бенфорд се замисли отново за плана на Марбъл за оставяне на приемник.

— Мислиш ли, че тя ще дойде с Марбъл в Рим? — попита Нейт.

— Предлагам да си вземеш студен душ — привлечено му отговори Бенфорд. — Може би никога няма да ѝ вярват напълно или обратното — може да е напълно реабилитирана. Точно сега ние трябва да извлечем всички предимства от факта, че агент, вербуван от теб — Дива — и подробно проверен в скорошно разследване на контраразузнаването, е назначен от нищо неподозиращия им център да те съблазни, с цел да измъкне името на висшия офицер в СВР, когото ти ръководиш — Марбъл, който по съвпадение е новият шеф на Дива и който ще я насочва в нейната операция по кастрирането ти — теб, нейния водещ офицер. — Бенфорд погледна към Нейт измежду кулите близнаци от вестници и папки с досиета, средновековен алхимик, който бе забутал някъде философския си камък.

— Харесват ти тези фъшкии, нали? — попита го Нейт.

— Очаквам от теб да се справиш с тази двойственост. Ако не си в състояние, трябва веднага да напуснеш. — Бенфорд го изглежда кръвнишки. — Е, как смяташ да процедираш? — попита го той, подхвърляйки му кокал.

Нейт пое дъх и се опита да изчисти ума си от Доминика.

— Съобщението ни казва, че те все още нямат улики за Марбъл и за идентичността му?

— И как стигна до това заключение? — попита Бенфорд.

— Егоров подхвърля различни варианти за Лебед пред ръководители на различните отдели. Изглежда е отчаян.

— Какво друго? — попита Бенфорд.

— Ако Егоров храни висшите си служители с бариева каша, това предполага, че очаква резултати и се надява един от вариантите да стигне обратно до него.

— И? — продължи да пита Бенфорд.

— И това предполага, че той има някого в правителството на САЩ, който е на позиция, в която да чуе варианта и да докладва обратно. В разузнавателната общност. Лебед?

— Би могло — каза Бенфорд. — И кое е другото интересно в съобщението, което би ни помогнало да направим нещо с разкриването на Лебед?

Нейт погледна надолу към грамата, после отново нагоре към Бенфорд.

— Дай ми жокер — помоли Нейт.

— Насаренко.

Нейт отново погледна съобщението. И изведнъж вдигна поглед.

— Ние знаем варианта, предаден на Насаренко — каза той. — Значи ще разпространим този вариант внимателно, отбелязвайки на кого го пробутваме. Ако съдбата на Насаренко изведнъж се промени, ще имаме отправна точка и определен списък от хора.

— И бариевата каша на Ваня Егоров ще се окаже бариева клизма — каза Бенфорд. — При всичко това не забравяй, че той е нетърпелив и отчаян. Ти предлагаш на Егоров кратък път да реши единствения проблем, който ще го задържи далеч от гилотината. Той ще се концентрира върху теб.

Нейт отново се замисли за Доминика. Бенфорд го схвана по изражението му и изпъшка театрално.

— С риск да те разочаровам предлагам да спрем да се занимаваме с теб — каза Бенфорд. — Изчисти си ума и ми кажи какво ще правиш по непосредствения проблем с Лебед. Ако Марбъл е прав, разработката се ръководи тук, във Вашингтон, от самия резидент.

— Ако Голов лично ръководи Лебед, то това е слабото им място — каза Нейт. — Струва ми се, че трябва да обмислим поставянето на резидента под наблюдение.

— Колко умно! Но как ще разработваме Голов? Какво конкретно смяташ да направиш? — попита Бенфорд, подтиквайки Нейт напред.

— Ще го държим гладен в продължение на месец. Ще го следим от много близо, ще го блокираме. Виж, само недей да побесняваш, но би трябвало да вкараме и федералните в това. Ако ще си играем с Голов в центъра на Вашингтон, ФБР трябва да бъде включено. Момчетата от FCI, задграничното им контраразузнаване, са най-добрите истински ловци на шпиони и знаят как да се справят на

улицата. Страхотен наблюдаващ екип. Предлагам тотално покритие, те ще вдигнат толкова шум, че Голов ще направи дузина провали при дузина опити. Той няма да има възможност да се среща с Лебед. Центърът ще започне да се изнервя. Голов ще започне да се поти. Те ще се побъркат от това, че губят контакт с агента си. И ние можем само да гадаем какъв ефект ще има това върху Лебед.

— Добре — каза Бенфорд, — значи ще го изнервиш. Но той все пак е твърде печен, за да направи грешка на улицата. И освен това ще има покритие, екип за контранаблюдение.

— Няма проблем — каза Нейт. — През една тъмна и бурна нощ ще го оставим без покритие. Той ще види, че е чист, контранаблюдаващият му екип ще го увери, че е така, и той ще вземе решение за провеждане на среща. А ние пък имаме екип „Орион“, който ще тича пред него и ще залага TrapDoor^[2]. Тогава може би ще успеем да зърнем нервния Лебед, крачещ към уличния ъгъл, или да вземем регистрационните табели на паркирана неправилно кола. И ще продължим да опитваме, докато успеем.

Бенфорд кимна одобрително. Хлапето беше действало от другата страна, взирайки се в дулата на ФСБ по гадните улици на Москва. Бенфорд знаеше какви бяха уязвимите места на агента и какво ужасяваше неговия водач. Той със задоволство отбеляза, че Нейт напредваше.

Бенфорд буквално притежаваше „Орион“, пазеше го далеч от хорски погледи и не го даваше назаем на никого. Кой ли би ги искал, застарял екип по проследяване от пенсионирани оперативни офицери? Тромави коли, черни чорапи и сандали, орнитоложки бинокли. Личният състав на екипа беше променлив, разрастваше се или се свиваше в зависимост от лични графици, посещения на внуци, часове при доктори. Но именно самата природа на „Орион“ — бавни, търпеливи, внимателни — ги правеше толкова ефективни. Беше невъзможно да ги предизвикаш с провокативна контраманеври. Те наблюдаваха, чакаха, появяваха се и изчезваха. Те се отнасяха ласкаво с мишените си, душеха деликатно, прииждаха и се отдръпваха като прилив. Но никога не спираха да вървят след теб.

Освен това използваха и TrapDoor. Само определен тип наблюдаващ екип може да направи такъв капан, различен вид покритие, философия, представляваща разликата между куче, преследващо кола, и котка, дебнеща птичка. Те го бяха правили много пъти. Бяха го изпитали до съвършенство — въсърчен молив^[3] по ламинирани карти, общия водещ вектор, подсказан от заека, който в крайна сметка не е нищо друго, освен човек. Независимо от завоите и извивките, обръщанията и лабиринтите трябва да знаем къде отива, къде се насочва.

Бяха довели федерални експерти по проследяване, за да наблюдават „Орион“, искаха да обучат и други екипи, които да постигат същите резултати, искаха да поставят етикет на тяхната черна магия. Пророческо покритие, базирано на профилни анализи, ето това написаха. Изпреварващо разгръщане, определено от маршрута на движение, балансирано от смекчаването на приемливия риск, ето това написаха.

Чисти глупости, казаха от „Орион“. Ставаше дума за развитие на усета, правене на предположения, използване на шанса. Федералните мигаха срещу тях. Помислете за това по този начин, каза един шестдесет и осем годишен член на екипа, който в по-ранната си кариера бе следил телефонната комуникация на ГРУ от Берлинския тунел^[4]. Ние сме амеби. Нали знаете, протоплазма, гъвкава, мека, разтягаща се напред от двете страни, разливаща се по краищата. Експертите учтиво се усмихваха. Как, по дяволите, да опишеш това в оперативен наричник?

По време на улични демонстрации експертите търсеха орионците на обичайните за проследяващ екип позиции. Нямаше ги. Това не е покритие, мишената беше оставена без наблюдение, къде е екипът? Но когато заекът пристигаше на място, орионците чакаха, паркирани в квартала, в парка, на кръстовищата, чакаха толкова тихо, че никой не ги бе забелязал. Смахнати идеи, алхимия, казаха федералните, много благодарим. И оставиха „Орион“ на Бенфорд.

И така, те започнаха да следят Голов. Започна и оценяването. Доста изискан джентълмен, при все това прото-комуняга, хитър и невъзмутим. Започваме да го опознаваме, каза Бенфорд, и имайте предвид контранаблюдаващия екип, който го покрива. Дръжте го хлабаво, наблюдавайте, останете невидими.

— Е — реши Бенфорд накрая, — време е да извадим мистър Голов от строя за известно време.

На следващата сутрин ФБР бяха пред посолството на Руската федерация на Уисконсин авеню и седяха отпуснато в техните „Краун Виктория“, с тъмни очила „Окулис“, с физиономии „Действай!“ на лицата и двеста и петдесет коня под капаците.

Закритите заседания на комисията по разузнаване за обсъждане на „въпроси на разузнаването“ се провеждаха в зала 216 в офис сградата Харт Сенат на Конститушън авеню. Обозначена с ХС — за Харт Сенат — в конгресните директории, сградата представляваше девететажна черна кула от стъкло и мрамор и нямаше нищо общо с по-елегантния неокласически Дирксен и Ръсел. Бенфорд пристигна сам, прекоси извисяващото се лоби в преддверието и тръгна по стълбите за втория етаж. Като стигна до зала 216, влезе във външния кабинет, регистрира се при охраната зад гишето и предаде мобилния си телефон. Пристъпи през отворената стоманеносива сводеста врата в залата на комисията. Беше подранил за заседанието и тя беше празна, с изключение на секретарите, разпределящи папки навсякъде по повдигнатите дъбови банки. Разбира се, че банките щяха да са повдигнати, помисли си Бенфорд. Сенаторите обичат да гледат отвисоко на свидетелите.

Зад облицованите с мрамор и дърво стени, тавани и подове на залата на комисията имаше невидима решетка от медни проводници, по които течеше променлив ток. Благодарение на тази решетка, щом веднъж резетата на сводестата врата щракнеха в медните шарнири около касата ѝ, никакъв сигнал не можеше да проникне вътре или да излезе навън.

През 80-те години на XX в. в опит за подслушване на строго секретно изслушване на комисията по разузнаването руснаците бяха организирали операция за поставяне на записващо оборудване в залата, което да бъде извадено по-късно, проста техника, която да обезсили електронния целомъдрен колан. Дръзкият план бе осуетен от един разсилен, който откри устройството, залепено зад стол в галерията за публиката по време на едно от редките открити заседания на комисията, и го предаде на полицията на Капитолия^[5], която на свой

ред веднага го предаде на ФБР. Вместо да го сменят и да захранват с години Съветите с дезинформация, помисли си Бенфорд, оглеждайки се из залата, във ФБР ликуваха от „чуждестранната находка“ — подслушвателно устройство, инсталирано от врага! — и стъпкаха рекордера на парченца под токовете си. Каква пропиляна възможност!

Бенфорд беше единственият, седнал на свидетелската маса. Един секретар постави малка картичка с името му пред него. По настояване на членовете Бенфорд даваше брифинг по въпросите на контраразузнаването на всеки три месеца пред комисията на заседание, на което бе позволено да присъстват само петнадесет членове на комисията. Сенаторите, привикнали секретарите да им бъдат под ръка, неохотно се съгласиха с изискването да не бъдат допускани никакви служители в залата, което означаваше, че ще се водят малко бележки, ако не и никакви.

Членовете рядко пропускаха тримесечните брифинги по контраразузнаването на Бенфорд, които по принцип се смятаха за най-лаконичните и информативни презентации в цялата разузнавателна общност. С изключение на един-единствен член на комисията всички се отнасяха към него с респект. Само сенатор Стефани Баучър от Калифорния, изглежда, таеше силна неприязън към представителите на разузнавателната общност и особено към тези от ЦРУ. Докато членовете се нижеха в залата, Баучър изгледа отвисоко Бенфорд с видимо презрение. Той я игнорира и си записа нещо в полето на доклада. Членовете на комисията седнаха, служителите от персонала се изнизаха навън и вратата се захлопна. Със затварянето ѝ една малка зелена лампичка светна над нея. Председателят каза просто: „Мистър Бенфорд“, за да даде знак, че може да започва.

Бенфорд бързо очерта развитието в една китайска киберразработка на Западното крайбрежие, но насочи членовете на комисията към COD, компютърния оперативен отдел в ЦРУ, за по-детайлна информация. След това премина към специалната разработка, при която ЦРУ и ФБР бяха разкрили офицери в DGSE, френската разузнавателна служба, обслужващи тайна пощенска кутия в Ню Йорк. Бе подготвен съвместен брифинг с Френската регионална оперативна група на ФБР (ФРОГ) за френските действия на територията на САЩ. Бенфорд отгърна страницата на доклада си.

— Сенатори, ЦРУ заедно с военноморския флот на САЩ и съответния подизпълнител приключиха предварителната оценка на щетите, нанесени от руския шпионин в Ню Лондон, Кънектикът. — Бенфорд погледна в бележките си. — Докато Пентагонът все още подготвя доклада за дългосрочните последици от проникването във флотската програма, първоначалните заключения са, че руснаците не са получили достатъчно техническа информация, за да нарушат материално оперативната жизнеспособност на платформата...

— Извинете ме, мистър Бенфорд — каза сенатор Баучър. Колегите й усетиха надвисналата атака и се приготвиха за удара. — Защо използвате „платформа“, когато можете просто да кажете подводница, говорейки за това?

— Значи подводница, благодаря ви, сенаторе — каза Бенфорд. Той чакаше допълнение. Баучър накратко оспори старомодните възможности на щатските подводници в сравнение с класа „Долгорукий“ на балистичните съдове, които сега се появяваха в руския флот. Тази е доста компетентна, помисли си Бенфорд.

Сенаторът се отклони отново.

— Но не бихте ли казали, че всъщност реалният контраразузнавателен проблем, реалният поучителен момент, излязъл наяве в Ню Лондон, е, че нито американското разузнаване, нито правоохранителните органи са притежавали достатъчно ум, за да разкрият, да локализират и да задържат руския шпионин, опериращ в Съединените щати от почти половин десетилетие? Още повече че той се е внедрил в програмата с очевидна лекота въпреки предохранителните мерки и проверки.

Сенатор Баучър потупваше с молива си по бележника пред нея.

— След Студената война, сенаторе, класическото използване на шпиони е изключителна рядкост. Дори и руснаците признават, че това е скъп и неефикасен начин за събиране на информация — каза Бенфорд. Той по никакъв начин нямаше да спомене, че те вече са приключили с този шпионин.

— Изобщо не питах за това, мистър Бенфорд. Внимавайте малко повече. Питах коя агенция по ваше мнение е по-некомпетентна — ЦРУ или ФБР?

— Нямам мнение по въпроса, сенаторе — каза Бенфорд. — В периода след аферата в Ню Лондон за съжаление се оказа, че има

много по-голяма риба, която трябва да заловим.

— И що за риба е това? — попита Баучър.

— Имаме индикации, че руснаците ръководят отделен източник, който им дава информация. Някой с много висок допуск. Ние току-що започваме, все още няма нищо потвърдено — каза Бенфорд.

— Спрете с това усукване — сопна се Баучър. — За какво говорите?

Бенфорд звучно си пое дъх. Той затвори папката с доклада и скръсти ръце върху корицата ѝ. Погледна към герба на Сената на стената над главите на членовете на комисията.

— Разполагаме с фрагментарна информация, че има проникване на най-високо ниво в правителството на САЩ, с изключително висок достъп до класифицирани данни от сферата на националната сигурност, което понастоящем се ръководи от СВР.

— Колко близо сте до идентифициране на изтичането? — попита един сенатор от Флорида.

— Не знаем кой, кого или къде — каза Баучър. — Проверяваме всяка възможност.

— Звучи така, сякаш нямате и най-малка идея — каза Баучър.

— Сенаторе, тези разследвания изискват време — намеси се един неин колега от Ню Йорк.

Баучър се изсмя.

— Даа, знам аз за тези разследвания. Стотици хора се поддържат заети и източват заплати, но явно никой не хваща никого.

Бенфорд остави членовете на комисията да си поговорят за малко помежду си, преди отново да издигне глас.

— Докато се опитваме да извлечем повече информация, получихме и още една непотвърдена информация, че въпросният субект може би страда от заболяване, което временно го изважда от строя — някакъв херпес. Може би ще ни бъде полезно по-късно, когато стесним търсенето си и започнем кръстосана проверка.

— Всичко това е абсолютно неубедително — каза Баучър, обръщайки се към подиума. — Ако колегите ми от комисията нямат възражения, моля да ме извините, защото имам среща в друга комисия. — Тя се обърна към Бенфорд: — За днес ми стига.

Баучър се надигна от седалката си, събра класифицираните си папки и отиде до вратата. Другите сенатори зашумяха с листовите си и

замълчаха, докато тя отвори масивната врата, за да напусне стаята.

Бенфорд не вдигна глава. Готово! Петнадесет от тях бяха чули „херпес“. Два дни по-рано тримата заместник-министри на отбраната на брифинг в Пентагона бяха чули същото, а след три дни — и специалният асистент на президента и старшият директор по отбраната, по време на брифинг за подбор на персонал за NSC.

Докато затваряше куфарчето си в празната зала на комисията, Бенфорд си представи ликуващите лица в Кремъл и си помисли: Искяхте капан за канарчета, другари. Ето ви капан за канарчета.

Генерал Корчной бе повикан в обезопасената „чиста“ заседателна зала на директора на четвъртия етаж в Ясеново от адютанта на Ваня Егоров. Дмитрий му се обади в момента, в който влезе в кабинета си, още преди да успее да закачи палтото си в гардероба и да седне да прегледа сутрешния график. Звучеше спешно. Генералът погледна с копнеж покритата чиния със сирники, топли палачинки със сирене и квасена сметана, които секретарката му бе оставила и които планираше да хапне, докато четеше. Щяха да изстинат и да станат жиливи, преди да успее да се върне. Докато напускаше кабинета си, той нави една палачинка на руло и я натъпка в устата си.

Откак бе открил, че Ваня играе игрички и залага капани за канарчета, търсейки къртицата на ЦРУ в СВР, двойственият живот на Корчной се усложни и премина от познатото досега базово ниво на опасност към надвиснал ужас. Четиринадесет години бе живял под постоянно напрежение. Беше се научил да се приспособява към него, но имаше разлика между това да шпионираш незабелязан и да бъдеш преследван.

Всяка сутрин, докато минаваше през главния портал на централата, той изобщо не бе сигурен дали няма да бъде приветстван от каменните лица на офицерите от охраната, които щяха да го избутат от преддверието в някоя странична стая. Всеки път, когато телефонът на бюрото му звъннеше, не знаеше дали това не е повикване в някоя стая без прозорци, пълна с намръщени лица. Всяка екскурзия през уикенда беше потенциална засада, целяща да го арестуват на горист провинциален път или в самотна дача.

Корчной слезе от асансьора и тръгна покрай портретите. Здравсти, стари моржове, мислеше си той, хванахте ли ме вече? Влезе в директорската заседателна зала и видя Ваня Егоров, седнал на ъгъла на масата, да се смее на нещо, което бе казал шефът на отдел КР Алексей Зюганов. Този малък домовой, този малък гоблин, който тъпче парцали в устите на затворниците, преди да ги застреля в челото, защото виковете им за милост му досаждат, помисли си Корчной. Зюганов гледаше към генерала, докато той вървеше през залата към тях.

Голямата мраморна глава на Егоров блестеше, ризата му беше свежо изпрана и колосана. Той прегърна стария си приятел и му махна да сядат.

— Искан да се срещнем в тази стая, Володя, защото тук могат да включат прожекционен апарат. Тъй като сега ти ръководиш операцията, аз искам да ти покажа някои допълнителни материали. — Той вдигна дистанционното и натисна копчето. На стената се появи зърниста снимка на Натаниъл Наш, с ръце в джобовете на палтото, свит от студа, вървящ по нещо, което приличаше на московска улица. — Ти не познаваш този мъж, но той е служителят от ЦРУ Наш, водещият офицер на предателя. Беше назначен в Москва за по-малко от две години и напусна приблизително преди осемнадесет месеца.

Корчной най-напред се запита дали снимката от проследяването не е направена, докато се е връщал от някоя от техните срещи. После се зачуди дали всичко това не е просто една саркастична драма, за да захапят стръвта. Щяха ли да се отворят с трясък вратите на заседателната зала, за да пуснат хората от охраната? Дали Егоров беше толкова непочтен и неискрен, дали бе склонен да го измъчва по този начин? Не, каза си Корчной, няма нищо. Това е твоят живот, вдишвай го, заобиколи бездната, остани хладнокръвен.

— Този Наш е много ловък. С изключение на една неразбория, при която за малко не се провали, така и не можахме да установим дори и една стъпка от действията му.

Егоров спря, за да си запали цигара, и предложи пакета и на другите. Корчной отбелязваше думите, които явно потвърждаваха, че е в безопасност. Освен ако всичко това не беше сложна маневра на Егоров за отвлечане на вниманието.

— Аз лично съм убеден, че предателят е в службата — каза Егоров, докато Зюганов гледаше безстрастно в образа на Наш на

екрана.

Играят ли си с мен? — помисли си Корчной. Зюганов спокойно би могъл да е толкова зъл и подъл.

— Това, което казвате за службата, е предположение — избъбри Зюганов. — Едно нещо е сигурно. Американците няма да поемат такъв изключителен риск за срещи в Москва, за да ръководят източник на ниско равнище.

Кажи нещо, бъди непринуден.

— Ако и двамата сте прави, братлета — каза Корчной, — и ако той е голяма риба, и е в службата, то тогава краткият списък на кандидатите ще включва директора и теб, Ваня, дванадесетте ръководители на отдели, включително Льоша и мен.

Корчной видя киселите им физиономии. Какво правеше той!

Това беше въодушевяващо безумие.

— Това, разбира се, не означава, че не би могъл да е вашият специален асистент или секретарка, или шифровчик, или стотици други служители с индиректен достъп до папките с грамите, до документите на шефовете си и до недискретни разговори в преддверията и столовата. Чиновниците в архива виждат повече класифицирани документи на ден от нас тримата, взети заедно, за цяла седмица. — Корчной схвана по изражението на Зюганов, че той вече е пресметнал всичко това. Още хора за разпит.

Марбъл реши да спре дотук. Твърде много анализи, твърде много клишета.

Егоров смачка цигарата си.

— Ти си абсолютно прав, Володя. Има прекалено много възможности. Ние ще хванем тази сволочъ, този гад, само ако получим достоверни вътрешни улики или ако хванем него или водача му на улицата. Тези две опции могат да отнемат месеци, дори години. Затова нашата трета възможност е и единствената.

— Оговоренно, съгласен, твоята племенница е най-добрият ни шанс — каза Корчной. Тази сцена беше невъобразима, невероятна, невъзможна. Потисна надигащия се налудничав кикот. Той обсъждаше как да открият шпионина, как да го изкарат от скривалището му, как да го „осветят“, как да го заловят.

Зюганов се въртеше в стола си, краката му не докосваха килима.

— А ако племенницата ви не успее в разумен срок? Може би трябва да обмислим други средства.

Егоров бързо се обърна към него:

— Категорично не. Получил съм инструкции от най-високо ниво. Никакви „активни мероприятия“ в тази операция. Ясно ли е? Зюганов се повъртя още малко с бегла усмивка на лицето си.

— Ти си прав — каза Корчной. — В историята на нашето учреждение, в историята на следвоенните разузнавателни операции никое разузнаване никога не е нанасяло преднамерено физическа вреда на офицер от противникова служба. Никога не се е правило. Това би създавало истински хаос.

Зюганов продължаваше да се върти.

— Спокойно, Володя. Ако искаме да опитаме с по-груби методи, аз ще говоря с отдел F, не ти — каза Егоров със смях. Корчной видя, че десният клепач на Зюганов потрепва. — Не, аз искам елегантна операция, нюансирана, интелигентна, която ще даде бързи резултати и ще остави Главния враг да се чуди какво ги е ударило, да се чуди как така са загубили своя специален източник, да се диви на уменията и хитростта на СВР.

ПАЛАЧИНКИ СИРНИКИ НА МАРБЪЛ

Направете гладко лепкаво тесто от козе сирене, яйца, захар, сол и брашно. Охладете го. Оформете малки топчета от тестото, оваляйте в брашно и ги разточете на дискове. Изпържете в стопено масло на средна температура, докато добият златист цвят. Сервирайте с квасена сметана, хайвер, пушена риба или конфитюр.

[1] Програми със специален достъп. — Б.пр. ↑

[2] Буквално люк в пода, или капан в земята. Жаргон за изпреварващо преследване, когато опашката върви не след, а пред мишената. — Б.пр. ↑

[3] Специален молив, който се използва за писане върху лакирани или полирани повърхности. — Б.пр. ↑

[4] Тунел, прокопан под Берлинската стена, за да се прихванат комуникациите на руснаците. — Б.р. ↑

[5] Сградата на Конгреса на САЩ. — Б.пр. ↑

Корчной и Доминика седяха в малката дневна в апартамента на генерала. Възрастният мъж съзерцаваше нейната вълнуваща красота и забеляза как плавно се движи, как върви с изправен гръб, как очите ѝ следят неговите. Колкото повече време прекарваше с нея, толкова повече се убеждаваше, че изборът му е правилен. Сега трябваше да я вербува. Тази вечер щеше да бъде трудна.

Външно тя беше неемоционална, овладяна, концентрирана. Но в общуването ѝ, в жестовите ѝ, дори в уважението ѝ към него Корчной виждаше гняв и решителност. Тя никога не бе споменавала за Школата за лястовички, но той тихомълком бе открил повечето от фактите, също както бе направил и с разследването ѝ в Лефортово.

Ясно му беше, че тя крие нещо. Ежедневно заявяваше готовността си да започне операцията срещу американеца. Но тембърът на гласа ѝ, наклонът на главата ѝ даваха на Корчной основание да подозира, че контактът на Доминика с Наш в Хелзинки е създал вътрешно напрежение, симпатии, може би дори чувства към него. Скоро щеше да открие.

Те бяха започнали работа по „Проекта Наш“, както той го наричаше. В тъмния му кабинет със спуснати щори генералът цъкаше с дистанционното и снимките на Наш се прожектираха на бялата стена. С тъгълчето на окото си Корчной видя, че тя поема дълбоко дъх. Отстрани можеше да види, че и ноздрите ѝ потрепват. Той продължи безжалостно и детайлно да описва какво знае СВР за Наш, резюмирайки нейните собствени доклади от Хелзинки, като през цялото време внимателно я наблюдаваше и претегляше вътрешната ѝ резервираност.

После изключи прожектора и я погледна твърдо. Мисията щеше да бъде по-сложна от тази в Хелзинки, каза ѝ той. Доминика ще трябва да пътува извън Русия и с цел придаване на правдоподобност на задграничните ѝ пътувания тя щеше да бъде преназначена в куриерската служба на отдел ОТ на СВР. Трябваше да оперира сама, и

то на Запад. Трябваше да се сближи с младия американец и да го съблазни, за да идентифицира онзи крыса, плъха. Можеше ли да го направи? Черните ѝ очи блеснаха, затрепкаха. Емоция. Вътрешно напрежение.

За Доминика беше сериозно предизвикателство да гледа образа на Наш на екрана. Дали генералът долавяше вълнението ѝ? Докога щеше да продължава да го мами? Дали той не беше разбрал нещо?

Тази вечер Егоров бе поканил Доминика в апартамента си. Щеше да приготи простичка вечеря, определено неруска паста, в чест на тяхното предстоящо пътуване за Рим, и щяха да продължат да обсъждат операцията. Нямаше и намек за нещо неуместно. Генерал Корчной беше изискан висш офицер, шпионин ветеран, а не грубый человек, простак. Те пътуваха с метрото, слязоха на „Строгино“ в Четвърти район и повървяха през широкия горист парк до Москва река. Блокът на Корчной беше третият от петте еднакви постройки, високи цилиндри в редица, набраздени като захарни пръчки от ръждясалите рамки на прозорците. Апартаментът му беше на дванадесетия етаж и сумрачният асансьор ръмжеше силно, докато ги отнасяше нагоре.

Малкият апартамент беше тесен, но чист и удобен, жилищно пространство на човек, който живее сам, но няма нищо против това. Имаше няколко съкровища. Прелестна малка италианска маслена картина в рамка на стената, копринен персийски килим на пода, все подсказки за кариера, преминала в задгранични пътувания. В ъгъла имаше доста поизтъркано кресло, лампа за четене и ниска библиотека с подвързани томове. Малката стая имаше изумителен изглед към извивката на реката.

Доминика видя рамкиран портрет на една жена и на младия Корчной, застанали пред езеро. Беше лято, ръката му бе обгърнала кръста ѝ.

— Това е през 1973 година — каза Корчной. — На едно от италианските езера, Маджоре, струва ми се.

— Това съпругата ви ли е? — попита Доминика. — Много е красива.

— Двадесет и шест години брак — каза той, взе рамката от Доминика и я наклони напред към избледняващата дневна светлина, за да я погледне. — Пътувахме заедно из целия свят. Италия, Малайзия,

Мароко, Ню Йорк. Той постави рамката обратно на масата. — После тя се разболя. Грешни диагнози с месеци. Не се разболявай в руско посолство зад граница. — Той се усмихна. Доминика забеляза, че главата му е сведена.

Отидоха в кухнята. Генералът ѝ разказа, че се е преместил тук след смъртта на съпругата си, не можел да се върне обратно в тяхното семейно жилище. Заменил го с този апартамент, по-малък, сравнително модерен, сравнително тих, недалеч от града; а и тук можел да се наслаждава на зеленината покрай реката. Не ѝ каза, че трансмитерът, насочен от прозореца на дневната на дванадесетия етаж, има изключително хубава връзка със сателита.

Той наля две чаши със сладко молдовско вино. В кухнята имаше мивка, малък хладилник, който дрънчеше, когато вратата му се отваряше, и котлон с три газови горелки. Доминика се облегна на плота и тържествено вдигна тост за успешния изход от тяхната операция. Тя виждаше, че генералът е спокоен. Излъчваше топло пурпурно сияние, което идваше от дълбините му.

В краткото си пребиваване в отдела на Корчной тя истински се бе привързала към него. Освен че имаше изключителни технически умения и свръхестествени инстинкти, той се отнасяше към нея с уважение и дори с доброта, сякаш я съжаляваше за всичко, което е изтърпяла досега. Корчной защитаваше и одобряваше коментарите на Доминика за операцията. Всъщност изцяло застана зад нея. Къде беше през целия ми живот? — помисли си тя, спомняйки си отново за баща си. Двойната игра, която играеше, щеше да го нарани, ако излезеше наяве, може би дори щеше да ускори края на неговата кариера. Щеше ли да разбере той мотивите ѝ?

Докато приготвяше вечерята, Корчной разпитваше Доминика за живота и семейството ѝ. Извън дисциплината и протокола на кабинета тя говореше свободно и с любов за родителите си, за обучението си в балетното училище, за удоволствието от откриването на Запада. За нея Хелзинки беше истинско чудо, тя искаше да пътува из целия свят. Като му говореше така, почти забравяше, че всъщност го лъже за нещо много по-сериозно. Тя потисна дълбоко в себе си тази мисъл.

— И все пак нещо ти се е случило в Хелзинки — каза Корчной, зает с приготвянето на вечерята на кухненския плот. — Можеш ли да ми разкажеш за това?

Тя се поколеба, събирайки мислите си, докато го гледаше как кълца домати, чесън и лук и ги сотира в горещ зехтин. Удивително, забележително, той знае как се готвят италиански ястия, помисли си тя. Кухнята мигом се изпълни с аромат.

— Американският доброволец, за когото помагах — каза тя, пресушавайки чашата си, — беше арестуван минути след предаването на документа. Резидентът беше единственият друг човек, който знаеше за срещата. Те не можаха да разберат как се е случило. Обикновено подозират най-лошото, в този случай, че информацията към американците е изтекла от мен.

Корчной й наля още една чаша вино.

— Но накрая стигнаха до заключението, че не съм била аз — каза тя простишко, приключвайки въпроса, защото не искаше да говори повече за това, не искаше да продължава да го лъже.

— Да. Но аз имам предвид, че нещо друго ти се е случило в Хелзинки — каза бавно Корчной. — Прочетох докладите ти. Въпреки доста честите срещи с Наш налице е много малък реален прогрес с него.

Доминика чу тона в гласа му, подсказващ, че той явно обмисля подбора на думите си. Внимавай, помисли си тя, той тъкмо започва.

— Да, така е — каза Доминика безлично безразлично. — Той не проявяваше интерес, избягваше продължителни контакти. Голяма борба беше да го накарам да излезе с мен.

Можеше ли той да чуе лъжата?

— Странно. Жена с твоята красота. И млад мъж, атрактивен, сам, офицер от разузнаването, живеещ в чужда страна... — Корчной остави мисълта да заглъхне постепенно. Доматеният сос бълбукаше.

Доминика гледаше как генералът пръсна малко балсамов оцет в тигана, разбърка соса и започна да къса листенца босилек вътре. Ореолът му стана още по-ярък. Тя мълчеше, наблюдавайки как ръцете му късат листенцата от стеблото.

Той вдигна поглед към нея. Нито Бенфорд, нито Нейт му бяха казали, че ЦРУ я е вербувало във Финландия, но той разбра, че това е отговорът. Я да бутнем чашата!

— До този момент си имала невероятен късмет, мило момиче — каза меко Корчной. — Дори и сега, след като Съветския съюз вече го няма, това чудовище, този звяр все още е точно под повърхността.

Доминика почувства истинска тревога, усещаше, че той я подвежда. В крайна сметка явно не беше успяла да го надхитри. Той подозираше, не, този стар фокусник, този илюзионист знаеше. Ако излъжеше, ако продължеше да му показва неуважение, той можеше да я извади от операцията, да я изрита от отдела. Ако поставеше живота си в ръцете му и признаеше всичко, защо да не я докладва незабавно? Лефортово щеше да бъде детинска игра в сравнение с това, което щяха да ѝ направят след това. Защиатавай се, каза си тя, пази се.

— Знам за чудовището — каза тя надменно. — Спах в подземията на Лефортово. Насилиха ме да изкарам Държавна школа № 4, Школата за лястовички. Наблюдавах ги, докато убиваха един мъж с тел, почти му отрязаха главата. Моята приятелка Марта изчезна в Хелзинки. Казаха, че е дезертирала, но аз си знам истината. — Тя осъзна, че гласът ѝ кънти в малката кухня.

Много бързо вдигна пара, помисли си Корчной. Още мъничко, каза си той.

— А младия американец, Наш, ти харесваше ли го? — попита я той.

— Предполагам — каза Доминика. — Той беше забавен, вежлив и приятен. Дори не подозирах, че американците са такива. Боже мой, казах вежлив? Тя реши, че това звучи идиотски. Той все още гледаше в нея, излъчващ пурпур, но и хладнокръвно спокойствие.

Чувстваше се като птица, неспособна да мръдне, гледаща смарагдовозелена змия, която се плъзга нагоре по клоните към гнездото ѝ.

— Останах с впечатлението, че ти познаваш този млад мъж доста по-добре от това, което си написала в докладите си по време на назначението ти в Хелзинки — каза Корчной. Той спря и разбърка бавно соса — единствения звук в кухнята. Гласът му беше много мек. Щеше да опита. — Как точно те вербуваха?

Доминика застина. Тя погледна към него. Отвори уста, но не успя да проговори. Ето го момента, в който рискът, опасността, дефиниращи тайния ѝ живот, достигнаха до кулминация. Това беше по-голямо изпитание от зверовете в Лефортово. Ръцете ѝ трепереха, докато оставяше винената си чаша. Корчной разбъркваше соса, кухнята се изпълваше с уголемяващия се пурпурен балон около

главата му, тя усещаше неговата непреодолима воля. Защити се, само ти можеш да се спасиш, излез оттук!

Тогава Корчной, изкусният майстор, каза нещо забележително.

— Доминика, разбирам го и ти давам възможност да ми кажеш, да ми се довериш.

Боже мой, какъв ли следовател би излязъл от него! Но интуицията ѝ каза да му разкрие истината, той щеше да я предпази, тя искаше той да ѝ помогне, да сподели товара ѝ, нуждаеше се от това.

— Започнах със следване на заповедите, опитвайки се да го разработвам, също както той разработваше мен — каза тя, тресейки се с цялото си тяло. — Това беше състезание, да видиш кой кого ще вербува първи. — Тя все още устояваше, тя все още висеше на ръба на скалата, над морето, над зейналата бездна. Това беше заобикаляне, не признание.

Но той нямаше да я остави да се изплъзне.

— Да, разбира се — каза Корчной. — Сега ме слушай много внимателно. Попитах те как те вербувах.

Гласът на Доминика почти не се чуваше, чувстваше се като лунатичка. Той повдигна вежда и тя се реши, постави тупкащото си сърце в ръката му и пристъпи напред в откритото пространство.

— Не ме вербувах. Аз избрах да работя с тях. Това беше мое решение. Така и го направих, по моите правила.

Корчной напълни една тенджерка с вода от чешмата над мивката, сложи я на втората горелка и пусна вътре шепа сол. Той ѝ махна да дойде до котлона и ѝ подаде лъжица. Доминика застана над соса и започна да го бърка.

— Изобщо не ставаше дума за влюбване — каза тя с тих гласец. — Това беше мой избор.

Корчной не отговори, но тя знаеше, че е в безопасност. Сега се рееше над бездната, вятърът бучеше около нея, морето отдолу се блъскаше в скалите и тя летеше. Знаеше, че с него е в безопасност.

Корчной бе удовлетворен. Той не прие признанието ѝ като слабост, безразсъдство или глупост. Видя как пресмяташе, как оценяваше намеренията му, но най-важното — как пое смъртоносен риск на базата на необикновената си интуиция. Това беше важно. Тя щеше да има нужда да му се доверява в близкото бъдеще.

Сега той беше този, който трябваше да поеме риска. За четиринадесет години никога не се бе издавал, но те трябваше да бъдат партньори, ако искаше неговата стратегия за приемствеността да сработи. За него щеше да бъде също толкова трудно да ѝ го каже, колкото беше и за нея току-що.

Те стояха рамо до рамо до малкия котлон, газта свистеше през горелките, сосът кипеше в тигана. Дървената лъжица издаваше мек звук, почти като музикална нота, при допира си в тънкия алуминий, докато Доминика бъркаше сгъстяващите се домати. Тя обърна лице към Корчной, отблизо хубостта ѝ беше ненадмината, но тя не я използваше.

— Какво ще правим сега? — попита тихо тя. — Ще ме докладват ли? — Искаше ѝ се да го каже, да го заяви.

— Ще те докладвам, ако превариш пастата — каза генералът, извивайки снопче сухи букатини, за да паднат във врящата вода във формата на ветрило. — И внимавай сосът да не загори по дъното. Аз ще си сваля сако и вратовръзката. — Той се насочи към малкия коридор до неговата спалня, после спря и се обърна към нея. Сега.

— Може би ти е чудно — каза той. — Скръбта ми не може да я върне, но откакто съпругата ми почина, аз не вярвам в каузата, сърцето ми завинаги изстина към тях. Върших си работата, но никога отново не станах един от тях. Те не спечелиха повече моята лоялност, нито пък заслужават твоята. Те ни дават всички основания за нашето презрение. — Беше направено. Той стоеше и я гледаше: очите ѝ се разшириха, живият бърз ум схвана за какво ставаше дума още преди той да свърши с разхлабването на възела на вратовръзката си. Тя зашепна:

— Това си ти? Ти си този, когото търсят? Ти си...

Корчной сложи пръст на устните си, за да я накара да замълчи.

— Внимавай за соса, продължавай да бъркаш — каза той и тръгна по коридора, оставяйки Доминика да зяпа посивялата му глава и пурпурната му мантия.

— Ние оценяваме потенциала за успех като добър, а оперативния риск като минимален — каза генерал Корчной. — Готови сме да започнем в Рим. Аз познавам града.

— Действайте! — каза Ваня. Те седяха на дивана в кабинета му. Зюганов беше в един стол от другата страна.

— Ефрейтор Егорова ще отиде при шефа на ЦРУ в Рим. Знаем адреса на резиденцията му в Чентро Сторико. Ще изберем сънен неделен следобед, когато всички са залепнали пред мача по телевизията. Ефрейтор Егорова ще обясни, че е куриер на СВР и е само за няколко дни в Рим. Поела е страшен риск, идвайки при него. Иска да се свърже с мистър Наш, Натаниъл, когото познава от Скандинавия. Шефът на бюрото ще знае какво да направи. Той ще се обади и Наш ще се метне на следващия самолет за Рим.

— И щом Наш пристигне? — попита Егоров.

— Най-вероятно ще се срещнат в хотелската стая на Наш — каза Корчной. — Стандартна процедура. Тя ще му каже, че е била прехвърлена в куриерската служба и че ще прави редовни пътувания из Европа, Азия и Южна Америка. Американците, разбира се, ще бъдат заинтересовани от нейния допуск. Възможността за прихващане на пощата на СВР ще ги развълнува. С това прикритие ние ще можем да диктуваме честотата и продължителността на бъдещите контакти. Ефрейтор Егорова ще възпламени отново искрата на отношенията, които са започнали в Хелзинки.

— Много добре — каза Егоров.

— Аз ще остана зад кулисите — добави Корчной, — за да подсигурия нужните напътствия.

— Очаквам положителни резултати — каза Ваня.

— Може ли да направя едно предложение на моя колега? — попита Зюганов. — Защо да не накараме Наш да дойде в стаята на ефрейтор Егорова? По-голям контрол, по-голяма сигурност.

Корчной се зачуди защо джуджето предлага това.

— На този етап това е дребен детайл — каза Ваня, махвайки с ръка. — Концентрирайте се върху положителните резултати.

— Разбира се — отстъпи Зюганов пред шефа си. Той се обърна към Корчной. — Вие, разбира се, ще държите в течение Ясеново за вашия статус, срещи и локации.

Корчной кимна любезно.

— Разбира се, ще докладвам редовно, когато сигурността и конспиративността позволяват.

— Благодаря — каза Зюганов.

Корчной и Доминика вървяха по коридора на централата. Сега и двамата знаеха тайните си. Беше неизречено, но всеки поглед помежду им беше по-многозначителен, връзката — като окови, неразривна и може би малко некомфортна. Тя вървеше неотклонно до него с леко накуцващата си походка, но всъщност летеше. Щеше да види Рим за първи път, щеше отново да види Наш!

Доминика чувстваше възбудата на генерала. Той беше неспокоен и нервен. Тя го погледна, докато чакаха асансьора.

— Какво има? — Общуването им сега беше изпълнено със скрит смисъл, всеки въпрос докосваше натрупващите се тайни, които споделяха.

— Нещо не е наред. Трябва да бъдем много внимателни по време на нашата малка римска ваканция — каза ѝ той. — Отсега нататък трябва да правиш точно това, което ти кажа. Лиха беда-начало.

Проблемът е началото на катастрофата.

Вратите на асансьора се отвориха и затвориха, сякаш ги погълна цели.

Зюганов говореше по телефона в кабинета си. Стените на малката му стая бяха покрити със снимки на него самия и на колегите му от СВР, на морски бряг, пред дача, позиращи заедно в делегация. Повечето от тях вече бяха изчезнали, премахнати собственооръчно от него — доставяше му удоволствие да си го припомня.

Той кимаше с глава и повтаряше „да, да“ в слушалката, докато получаваше детайлните инструкции от другата страна.

— Да, да, всичко е ясно. Знам точно какво трябва да се направи. Да, да.

Затвори телефона и натисна копчето на интеркома.

— Повикайте Маторин. Да се яви незабавно.

Про сèрогоречъ, а сèрий — навстрèчъ, помисли си Зюганов, седейки зад бюрото си. Говорим за вълка, а той в кошарата.

Задушете нарязан на ситно лук, чесън и филета аншоа в зехтин, докато омекнат и си пуснат аромата, а филетата се стопят в тигана. Добавете доматино пюре в центера на тигана и запържете, като бъркате непрекъснато, докато придобие ръждив цвят. Прибавете нарязани на ситно сурови домати, натрошен сух риган, пеперонико и свежи листенца от босилек. Подправете на вкус. Варете соса до сгъстяване и накрая пръснете малко балсамов оцет. Гарнирайте с пресни нарязани листенца босилек и сервирайте с паста или с кюфтета.

Офицерите във вашингтонската резидентура запарваха чай, четяха вестници, гледаха CNN и RTR — „Планета“ и от време на време надничаха през щорите на прозореца, за последно вдигани през 1990 година. Телеграфният трафик — входящ и изходящ — беше спаднал. Уговорки за обеда идваха и си заминаваха, пропускаха се срещи, новите контакти се замразяваха. Провежданото през последните седмици наблюдение от страна на ФБР както с автомобили, така и с пеши патрули беше безпрецедентно, смазващо, задушавашо. След първия месец центърът бе наредил замразяване на всички оперативни действия до следващо нареждане и изиска резидентурата да изготви оценка на сигурността, за да обясни ситуацията. Но нямаше обяснения.

Дори и елегантният резидент Голов не бе имунизиран. Той установи, че персонално е подложен на автомобилно проследяване през двадесет от последните тридесет нощи, а отчаяно се нуждаеше да остане на чисто. Резервната дата за среща с Лебед приближаваше и той не можеше да си позволи да я пропусне за втори път. Никой не можеше да предвиди как ще реагира тя.

Онези десет вечери, през които нито Голов, нито неговият контранаблюдателен екип „Зета“ не успяха да доловят дори и най-слаб знак за проследяване, бяха, колкото и странно да беше, най-лошите. Нощи на неизвестност, на недостатъчна сигурност. Дали американците не прилагаха някакви нови техники, някаква нова технология? Дявол знаеше каква им беше стратегията. Но той трябваше да остане на чисто.

Трябваше да се направи всичко възможно, за да се предпази Лебед, но тя беше кошмар от гледна точка на безопасността. Продължаваше да отказва всички разумни предложения за подобряване на сигурността ѝ — електронна комуникация, съобщения, дискретни хотелски срещи, предварително уговорени резервни дати за пропуснати срещи, — не приемаше нищо.

— Ако аз си залагам задника на срещата — беше казала тя на Голов, — ти също трябва да заложиш своя проклет задник.

Невъзможна жена. Голов копнееше да предаде Лебед на някой агент под прикритие с по-нисък ранг, но Москва забрани, особено след компрометирането на агента в Ню Лондон.

И така, Голов се изправи пред една от класическите шпионски главоблъсканици — трябваше да се срещне със специален, особено деликатен източник в предварително уговорена вечер, на предварително уговорено място, без значение от условията на улицата. Немислимо беше да не успее. Тази вечер предстоеше следващата планирана среща с Лебед. Той трябваше да я проведе.

Този следобед Голов прегледа тактическия си обходен маршрут със своя „Зета“ екип. Голов им каза, че иска да насочи всяка опашка в димород, в кюнец, да демаскира наблюдението и — нещо по-важно — да опита да направи пробив и изцяло да се измъкне от него. Те определиха кодов номер на криптираните радиостанции, чрез който щеше да се сигнализира дали „кюнецът“ е сработил. После още веднъж прегледаха маршрута.

Голов знаеше, че това е лудост. Само един толкова ценен източник като Лебед можеше да го накара да поеме такъв риск, но центърът беше много настоятелен. Трябваше да опита.

В ранния следобед той се качи в средната от осемте коли, които излязоха едновременно от вратите на посолството на Уисконсин авеню и потеглиха в различни посоки. Федералните от наблюдателния пост сигнализираха starburst, starburst, масово внезапно тръгване, предназначено да претовари проследяването и да остави няколко коли свободни. Сигналът starburst беше прихванат и от екип „Орион“ на ЦРУ. Те се интересуваха само от резидента и търпеливо се заслушваха да чуят как проследяващите ще извадят на светло Голов, който шофираше собствения си автомобил, блестящо черно БМВ пета серия, седан. Той тръгна по Уисконсин авеню, а екипът му „Зета“ вече се разгръщаше на запад от Уисконсин. Голов пресече Уестърн авеню, границата между окръг Вашингтон и щата Мериленд, и зави на юг, насочвайки се в лабиринта на Американския университетски парк, използвайки улиците на квартала, за да се движи на верев, пак обърна посоката, спря до бордюра и зачака. След петнадесет минути „Зета“ сигнализираха „Няма очевидни опашки“. Те бяха пропуснали двете

неподвижни коли на „Орион“, които бяха паркирани в периферията на парка.

Голов отново се насочи на запад по улиците на жилищните квартали, докато екипът му се движеше по паралелни маршрути. Те не доловиха и най-лек полъх от познатото кръжащо движение на активното наблюдение на ФБР, защото нямаше такова.

„Зета“ екипът покриваше Голов, докато той пое на запад по Канал Роуд, и пресече Чейн Бридж, влизайки във Вирджиния. Това беше забелязано от неподвижната кола на екип „Орион“, спряна на пресечката на Аризона и Канал Роуд, единствения маршрут, по който река Потомак можеше да се пресече, за да се влезе във Вирджиния, между Джорджтаун и Белтуей. „Орион“ се изкушаваха да наводнят предградията на Вирджиния, но водачът им, шестдесет и пет годишен бивш инструктор по проследяване, на име Крамър, им каза да задържат. Вместо това той насочи три коли да се движат паралелно на оста на Голов по мерилендския бряг на река Потомак. Те се бяха движили на север по реката, предвиждайки маршрута. TrapDoor беше в действие.

Един от членовете на „Орион“ — жена, която гледаше внуците си през времето, в което не следеше офицери от СВР — стоеше на паркинга на Шлюз 10 на С&О Канал Нешънъл парк. Друга баба шофира четири мили до „Олд Енглър Ин“ на Макартър булевард, след което седна на една градинска маса на избледняващата светлина, поръча си шери и се опита да познае кои от двойките по съседните маси имат любовни афери.

Крамър насочи третия „Орион“ — този път пралея — на още четири мили до селцето Потомак, където тя си поръча салата за ранна вечеря в „Хънтърс Ин“. Докато трите жени чакаха, те отбелязаха десетина регистрационни номера и дузина размотаващи се хора. Списъкът на възможностите нарастваше. Дали някой от тях чакаше черното БМВ? Двете останали коли на „Орион“ — този ден екипът беше малък — се разделиха. Едната покриваше горното протежение на Ривър Роуд на югоизток от Потомак, другата паркира при входа на С&О Канал Нешънъл парк, където американски предатели като Уолкър, Еймс, Полард и Пелтън през годините бяха измъквали безформени чували за боклук, натъпкани с руски пари, от загнили хралупи. Всички от „Орион“ седяха неподвижно и чакаха с изключени

радиостанции, а очите им сканираха и проверяваха всичко наоколо, програмирани да уловят профила, проблясването, формата на черното БМВ. Ако Голов продължеше във Вирджиния, те губеха, ако се насочеше обратно към Мериленд, но далеч от Потомак, те губеха. Задоволяваха се с изчакване. Така работеше TrapDoor. Щеше да има и други дни, и други нощи. Всичко, което трябваше да направят, беше веднъж да отгатнат.

Оказа се, че загубиха. Голов прекоси обратно към Мериленд по шосе I-495, част от скоростното разклонение, което даде възможност на неговия „Зета“ екип да започне да се разполага по последната отсечка на маршрута, на димохода, на кюнеца, дългия, криволичещ Бийч Драйв, който минаваше през парк „Рок Крийк“, покрай коритото на малка рекичка, и отиваше на юг към Джорджтаун. Чувайки характерния нахъсан интерферентен сигнал, означаващ „всичко е чисто“, Голов излезе от Бийч Драйв в основата на „Рок Крийк“ и паркира на Двадесет и втора улица в Уест Енд, оставяйки екип „Зета“ да продължи на юг. Ако ФБР бе успяло да постави чип на колата му — малко вероятно, тъй като тя никога не оставаше без наблюдение и се прочистваше ежеседмично, — федералните щяха да я намерят на една пресечка от „Риц Карлтън“, „Феърмонт“ и още петдесетина ресторанти по Кей Стрийт. И щяха да са добре дошли да проверят всичките. Той заключи колата и измина шест пресечки до познатия вход на „Табард Ин“. Вече беше тъмно и интериорът на хотела бе уютно осветен.

Още една лудост, да използваш едно и също място за среща два пъти поред. Поне беше изминал достатъчно голям период от време от последното randevu. Голов влезе в хотела, мина покрай рецепцията през коридора и влезе в малката градина отзад. Този път Лебед бе пристигнала преди него. Тя седеше на маса, плътно допряна до градинската стена, и пушеше. Голов се подготви за неприятности. Лебед току-що бе дала знак на сервитьора да ѝ донесе ново питие. Празната чаша от уискито стоеше на масата пред нея. Беше облечена в син костюм с червена блуза. Колието от син камък на шията ѝ пасваше на сакото, а яркочервените нокти — на блузата. Русата ѝ коса беше отметната назад от лицето ѝ, което в дифузната светлина на

лампиичките по дърветата изглеждаше по-старо, сякаш направено от хартия.

— Как си, Стефани? — попита я Голов вместо поздрав. Той протегна ръка, но тя не се и помръдна, за да я поеме. Усмихна ѝ се и седна. Сервитьорът пристигна с двоен скок за сенатор Баучър. Голов, уморен и схванат от почти петте часа в колата, си поръча кампари със сода.

— Анатолий — каза Баучър с пародийна топлота, — чакам в тази тъпа градинка почти час. — Тя щракна малката си златна запалка няколко пъти, преди да успее да си запали цигарата.

— Съжалявам за това, Стефани — каза Голов, — но бях принуден да закъснея. Наложил ми се да пообиколя доста, иначе щях да докарам цялото Федерално бюро за разследване на нашето randevu.

— Колко професионално от твоя страна!

— Бихме могли да организираме нещата много по-безопасно, ако ти размислиш относно няколко малки промени — каза Голов.

— Не започвай отново. Толкова е успокояващо да те слушам как ми говориш за сигурност, когато във Вашингтон се провежда широкомащабно издирване на високопоставен руски агент.

Баучър издуха дима от цигарата си във въздуха.

— Наистина ли? Ние нямаме основания да предполагаме, че твоят статут е компрометиран — каза Голов. — Ние сме почти сигурни, че нито ФБР, нито ЦРУ имат някаква представа за нашите отношения. Петима на тази планета знаят коя си ти и този списък включва и мен. Каква е тази работа за издирването на руски агент? Кажи ми някакви подробности, Стефани, моля те. Това е много важно.

Скалпът на Голов го сърбеше, лош знак.

— Радвам се, че си толкова уверен. Как тогава ще обясниш брифинга на закритата сесия, на която присъствах, за да слушам един от онези идиоти от ЦРУ? Звучеше така, сякаш имаха улики. Те търсят някого, някой, който страда от херпес — нали знаеш, Анатолий, онези болезнени червени лезии по кожата ти.

Тя отметна глава и довърши питието си, а ледените кубчета изтракаха по зъбите ѝ.

— Стефани, ти нямаш херпес, нали? — попита Голов. Той щеше незабавно да предаде тази информация, още тази нощ.

Тя го погледна ядосано.

— Не в това е въпросът. Знаеш, че не мога да рискувам позицията си. Работила съм твърде дълго и твърде усилено, за да стигна дотук.

Голов се учуди, че колосалното ѝ его може да тълкува тази смъртоносна игра като потенциално разрушаване на кариерата ѝ. Беше ли наясно с опасностите, с последствията?

— Ето, точно затова настоявам да започнем да се срещаме в хотелски стаи.

— Ще го обмисля — каза Баучър. Тя оценяваше сервитьора, който ѝ сервира третото питие, взирайки се в него, докато се отдалечаваше. — Но има и нещо друго — обяви тя с равен тон, такъв, какъвто използваше по време на конгресните изслушвания. — Ако вие, хора, допуснете грешка и федералните дойдат да чукат на моята врата, аз няма да отида в затвора. Няма да отида. Затова искам да ми дадеш нещо... окончателно. Нещо, което да мога да изпия.

Голов се облегна назад в стола си и отново се удиви. Споменаването на лова на къртицата я е извадило от равновесие и сега тя иска L-pill, смъртоносно хапче, щатски сенатор! Откъде го беше чула? Той се протегна напред, хвана леко двете ѝ ръце в пръстите си и ѝ заговори успокояващо.

— Стефани, това е най-удивителното нещо, което чувам от теб. Не е възможно да си сериозна. Ти говориш за древна история, за митове от Студената война. Няма такива неща.

— Мисля, че ме лъжеш, Анатолий — каза тя с тънка усмивка и измъкна ръцете си от неговите. — Или ще получа едно такова, или ще разтуря нашето „партньорство“, както ти го наричаш. Когато се срещнем следващия месец — ти ще бъдеш тук следващия месец навреме, нали, — ще очаквам страхотна малка кутийка за хапчета, направена от слонова кост или от седеф.

— Все още ми е трудно да го повярвам — каза Голов. — Ще се консултирам с Москва, но се съмнявам, че ще дадат позволение. Както си беше обичаят, сенатор Баучър изчака до края на срещата, за да бръкне в чантичката си и да плъзне черния диск по масата към Голов. Преди да го пхне в джоба си, той видя логото на „Патфайндър“ върху него. Сенаторът със сигурност знаеше как се разиграва драма, помисли си Голов, докато я гледаше как излиза, поклащайки се, навън. Херпес.

Анатолий Голов седеше в люлеещ се стол в стил Ню Ингланд в една стая в „Табард Ин“. Малкото помещение имаше крещящо пурпурни стени, рамкирани постери на животни от френски цирк, пищен персийски килим и огромно легло с четири колони в ъгъла.

След последната си среща с Лебед нямаше отслабване на наблюдението над офицерите от резидентурата. Вместо да рискува с нов и дълъг тактически обходен маршрут, Голов бе получил одобрението на центъра да опита с „багажно измъкване“, за да остане на чисто. Сутринта в деня на срещата той легна в багажника на колата на икономическия съветник, дишайки чист кислород от малък контейнер през маска за лице. Вътре пътуваха три съпруги на служители на посолството, които, без изобщо да се оглеждат за опашки, отидоха до Friendship Heights в горната част на Уисконсин авеню. В изпълнение на дадените им инструкции закръглените дами паркираха в подземния гараж, заключиха колата и отидоха да пазаруват.

Една друга руска съпруга седеше в гаража и в продължение на петнадесет минути гледаше паркираната кола. Нямаше и следа от наблюдение, беше чисто. Тя просто отиде до колата с пазарските си торби в ръце, почука леко два пъти и отключи багажника, за да пусне омачкания и гневен Голов навън.

Той проклинаше разработката „Лебед“, проклинаше Москва, проклинаше службата, но беше чист, никой не го бе забелязал, никой не го бе проследил. Номерът с багажника бе сработил. Той напусна гаража и се отправи на юг, хващайки случайни автобуси, и от време на време — някое такси. Избягваше системата на метрото с неговите вездесъщи камери. Стигна до кръговото движение „Дюпон“ и уби два часа в една книжарница и в малко бистро. На залез-слънце, в пиковия час, обиколи кръговото и пое на юг по Деветнадесета, по N стрийт и след четири пресечки стигна до „Табард Ин“. Никакъв знак за наблюдение. Беше облечен небрежно, за разнообразие и за да се слее с тълпата, с тъмно велурено яке в убит цвят над кафяв пуловер по врата, широки кадифени панталони и велурени маратонки. Слава Богу, обувките му поне бяха удобни. На влизане в хотела си сложи очила с тежки рамки, със стъкла без диоптри.

Сега Голов седеше в хотелската стая и довършваше чиния с егейски миди, запечени на скара с риган, козе сирене, лимон и зехтин, придружени с бутилка леденостудено вино „Тоскана Вернация“. Чувстваше се облекчен, защото бе успял без никакъв проблем да наеме стаята, използвайки фалшива американска шофьорска книжка и пътнически чекове. Бяха минали много години, откакто за последно бе наемал стаи под псевдоним — това бяха игри за млади хора, — и с удоволствие бе преживял отново напрегнатото, пресушаващо устата усещане. Въпреки чуждестранния му акцент и факта, че нямаше нито резервация, нито багаж, разсеяният чиновник зад гишето бе удовлетворен. Това беше изискан джентълмен. Показа му малката, но елегантна стая на втория етаж, където щяха да бъдат далеч от хорски погледи. Усамотяването беше от първостепенно значение, особено тази вечер, предвид това, което трябваше да й даде.

Той привърши вечерята си, отиде в банята, за да си наплиска лицето, погледна се в огледалото и отново прокле службата. Заклучи вратата, слезе в малкото лоби и седна в леко плесения диван, тапициран със зелено сукно, срещу входната врата. Чакаше напрегнато, с непрочетено списание в скута.

Сенатор Баучър влезе в помещението така, сякаш й принадлежеше. Тя не видя седналия на дивана Голов — очилата с обикновени стъкла разваляха патрицианските му черти — и мина на половин метър от него. Прекоси залата, за да бъде забелязана, а не за да забележи кой друг е там. Голов мълчаливо я настигна в коридора и я поведе по тясното стълбище към втория етаж. Никой не ги видя. Голов отключи вратата и я пусна да влезе вътре. Сенаторът се огледа и се усмихна самодоволно.

— Анатолий, колко уютно! Винаги съм подозирала, че си романтик.

Голов игнорира коментара и предложи на Лебед чаша вино, което тя прие като заместител на скоча.

— Срещите на закрито засилват нашата безопасност, Стефани — каза Голов, — но следващия път трябва да изберем друг хотел. Аз настоявам за това, а също и Москва.

— Колко хубаво — за теб и за Москва — каза Лебед, протягайки чашата си за още вино. — Донесе ли ми моите... витамини? Кажи, че си ги донесъл, Анатолий, и ще ме направиш много щастлива.

Голов се сети за един свой агент в Източен Берлин, християнин маронит, който толкова навикна да иска пари и подаръци, преди да сподели информацията си, че ситуацията бе станала невъзможна. Накрая Голов бе наредил на екип „Вимпел“ от КГБ да потопи овързания му с тежести труп при Гълъбовите скали, където дълбочината беше към деветдесет метра. Той погледна към Лебед и се размечта.

— Имам положителни новини — каза Голов. Той си наля още една чаша вино и седна до нея на малкото кадифено канапе. Извади овална кутийка от джоба на якето си, постави я на масата и я отвори. Вътре имаше елегантна писалка в легло от млечносиня коприна. „Монблан Етоал“, с черно тяло и капачка в цвят слонова кост, с традиционната бяла звезда, инкрустирана на върха. В края на клипса имаше съвършена перла акоя^[1].

— Колко е красива — каза Баучър, посягайки към писалката.

Голов деликатно я хвана за китката, за да я спре и издърпа ръката ѝ назад.

— Това е една красива писалка — каза Лебед. — Но аз поисках нещо друго, което да мога да изпия, поисках хапче!

— Няма хапчета — каза Голов малко безцеремонно. — Ние се съгласихме с твоето доста необикновено искане. Това е, което можем да ти дадем. — Той взе писалката и стисна перлата в пръстите си. — Трябва да стиснеш перлата здраво и да я дръпнеш лекичко...

Перлата изведнъж се освободи. Тя беше прикрепена за края на трисантиметрова игла, която се плъзна от каналче във вътрешната страна на клипса. Иглата имаше цвят на горена мед, сякаш е била държана над пламък. Голов плъзна обратно иглата в леглото ѝ в клипса и върна перлата на мястото ѝ.

— Какво е това? — попита Баучър. — Аз те помолих за нещо просто.

— Замълчи и ще ти обясня — отсече Голов. Той диво си фантазираше как отново изважда иглата и я забива във врата на Лебед. Овладея се и продължи: — Тази игла е покрита с естествена отрова. Достатъчно е само да нараниш кожата си, да се одраскаш където и да е и ще даде незабавен ефект. Десет секунди. — Той вдигна ръка, за да я накара да млъкне. — Това е безкрайно по-ефективно от хапче. Моля те да забравиш това, което си виждала по филмите. — Той подаде

писалката на Баучър. — Сега ти извади иглата — каза и още веднъж постави ръка на китката ѝ — много бавно и внимателно.

Ръцете на Баучър трепереха малко, когато взе писалката, претегли я в ръката си и измъкна бавно и спокойно иглата от клипса. Малкото острие проблесна мрачно, заплахата му някак си се подсилваше от малката дължина. Баучър внимателно пъкна обратно иглата в леглото ѝ и върна перлата на място. Обърна се към Голов поусмирена.

— Благодаря ти, Анатолий.

После закачи клипса на монблана между копчетата от вътрешната страна на блузата си и изпи на един дъх остатъка от виното си.

Сериозността на момента вече бе отминала, очите ѝ блуждаеха из стаята и се спряха на леглото с четирите пилони, а после на Голов.

— Не си ли заинтригуван поне мъничко? — попита тя за негов безмерен ужас.

СРЕДИЗЕМНОМОРСКИТЕ МИДИ НА ГОЛОВ

Смесете риган, лимонов сок, хлебни трохи, зехтин и надробено саламурено сирене с масло със стайна температура и хомогенизирайте. Оформете го на руло и охладете. Поставете по едно кръгче от това масло в отворените черупки на мидите, подредени върху легло от кашерна сол. Печете, докато маслото се стопи, една или две минути. Изстискайте лимонов сок върху мидите.

[1] Изкуствено отглеждани перли в Япония. — Б.р. ↑

Рим представляваше море от червеникавокафяви покриви и меко сияещ мрамор под вечното слънце. Пчелното жужене на моторините, движещи се под остър наклон в трафика, управлявани от момичета с гарвановочерни коси и обувки от крокодилска кожа с токчета, изпълваше въздуха. Генерал Корчной го вдишваше дълбоко. Това беше неговият стар оперативен терен и той не го беше забравил. Обядваха в позападнал, но все още елегантен ресторант. Доминика никога не беше чувала за spaghetti alla bottarga, но купата с паста, блестяща от зехтин и посипана със златист bottarga di muggine, хайвер от сив барбун, я докара до захлас. Тя поглеждаше към Корчной, а той кимаше доволен. Нямаше нищо общо с руския хайвер, помисли си тя.

Седяха в таверната „Фори Имперiale“, две малки стаички с маси с покривки и пастелни фрески по белите варосани стени и под от полирани черни и бели плочки. Ресторантът беше по средата на „Виа Мадона дей Монти“, тясна старинна уличка, потънала в постоянните сенки на допиращите се една в друга жилищни сгради, с пекарни и дърводелски ателиета на долните етажи, с въздух, изпълнен с аромат на печен хляб и талаш.

На следващия ден Доминика трябваше да се свърже с шефа на бюро на ЦРУ, да остави съобщението си и номера на предплатения си телефон.

Корчной внимателно я наблюдаваше преди и след контакта — твърда като скала и спокойна — и остана доволен. Тя се чувстваше стимулирана на улицата, бузите ѝ пламтяха, големите ѝ очи отразяваха плиска на десетките фонтани на делфини.

Генералът едностранно промени оперативния план, щом се отдалечиха от Москва. Той настоя в началото да установят контакт с американците дискретно, на улицата, а после да използват наетата от ЦРУ квартира за разговори.

— Прости ми, но не вярвам нито на чичо ти, нито на този Зюганов — каза ѝ той, докато се разхождаха след обяда. Вървяха бавно

покрай Форума, по облия паваж санпиетрини^[1], после тръгнаха нагоре по тясна алея, оглеждайки се за опашки. Пуснаха по едно евро в тенекиена кутия и слязоха в затвора „Мамертин“, представяйки си как Свети Петър е бил спуснат в тъмницата през дупка, изсечена в скалата на Капитолийския хълм. Затворът подежда разтърсващо на руските им души и те бързо го напуснаха, за да се върнат обратно под слънчевите лъчи.

Докато се разхождаха, изкачвайки се по различни стълбища през китни квартали, те използваха времето спрямо разстоянието, за да се уверят, че не ги следят. Корчной говореше, понякога я спираше, за да постави ръка на рамото ѝ. Той описваше живота, работата за ЦРУ в Русия незабелязано, вътре в службата. Те седнаха на пейка близо до някакъв обелиск, похапваха скрежина, гъсто айскафе, и крадешком хвърляха погледи на часовниците си, на пешеходците, на паркираните коли, докато Корчной ѝ разказваше, че шпионинът трябва да разбира разликата между риск и безразсъдство и за оценяването — но не непременно приемането — на насоките от водещия офицер от ЦРУ.

— Това е твоят живот — каза ѝ той. — Накрая ти решаваеш какво да направиш и как да го направиш.

Римската светлина я освобождаваше и Доминика разказа на генерала по-подробно за Хелзинки, за действията си, за това как се е чувствала със своята тайна, за сладостния лед, каза тя, гледайки фунийката замразено еспreso в ръката си. Говореше пестеливо за Нейт, защото не знаеше какво бе чувствал той към нея или какво чувстваше самата тя. Дали първо я е видял като агент, а после като мимолетна любовница? Беше много трудно и Корчной го видя, разбра го.

Генералът говореше за въздържане, за пресмятане, за търпение, светата троица, благодарение на която бе успял да оцелее четиринадесет години като източник на ЦРУ. Беше останало неизказано, че ще работят „заедно“, но те не се и опитваха да дефинират тяхното бъдещо партньорство. Знаеха, че агентите рядко шпионират в тандем. Корчной не беше споменал и дума за идеята си за „приемственост“ или за ролята на Доминика като най-очевиден наследник.

Другото, за което не говориха — и може би нямаше и да говорят, — беше Русия и отношението им към тяхната страна. Това беше бластист терен на предателство и измяна и те оставиха тази щекотлива

тема — това щеше да дойде по-късно. Точно сега те имаха достатъчно време, за да завършат тактическия си обход и да се отправят към мястото, на което щяха да се срещнат с Главния враг.

Марбъл бе информирал Ленгли по сателитния приемник, че свързването на Доминика с шефа на бюро в Рим ще бъде сигналът за тяхното пристигане в града. Това щеше да сложи началото на организирането на срещата в рамките на двадесет и четири часа, по ирония в отдавна неактивното място във вила „Боргезе“, което Марбъл помнеше от преди петнадесет години. Той беше предал и една кратка фраза: „Тя премина, вече е наша“, за да загатне на Бенфорд, че Доминика всъщност е завербувана от него. Най-необичайната ситуация! Двама агенти, знаещи един за друг, един и същ водещ и цялата разработка, ръководена от луд учен, шеф на контраразузнаването, две преследвани къртици — и на това отгоре трябваше да изберат къде да вечерят. Това беше Рим в крайна сметка, помисли си Марбъл.

Евтиният телефон на Доминика завибрира, докато вървяха по едно стълбище към северния край на стените на Аврелий, улавяйки оттук-оттам гледката на синьо-зелените дървета, керемидите в бисквитен цвят и златните куполи. Корчной отговори на италиански, слуша десетина секунди, после рязко затвори капачето на телефона.

— Те са на мястото. Искаш ли да се разходим из парка? Вървяха в жегата на римския следобед и влязоха през Порта Пинчиана във вила „Боргезе“. Корчной носеше лек сив костюм с тъмна риза, отворена на врата, а Доминика — морскосиня пола и риза на розови и сини райета. Беше вдигнала косата си нагоре заради горещината. Двамата заедно приличаха на баща и дъщеря, благоденстващи римляни, отиващи вероятно да посетят музея в центъра на парка. Корчной видя колко е развълнувана и нервна, как святкаха сините ѝ очи. Но той видя също и как тя хвърля незабелязано светкавични погледи наоколо, проверявайки дали ги следят, каталогизирайки случайните минувачи.

Разбира се, Корчной познаваше парка. Бяха го назначили в римската резидентура като младши офицер. Той се срещаше тук с агентите си, оставяше пакетчета за източниците си в заровени тайници, а младата му съпруга го покриваше. Преди цял един живот.

Сега той и Доминика вървяха по широката чакълена алея, изпъстрена от слънчева светлина, проникваща през клоните на чинарите. Той я преведе покрай водните огледала и спря до фонтана „Кавали Марини“, с морските коне, крепящи купата на шадравана, с вдигнати копита във форма на разцъфнали лалета. Заобиколиха покрай хиподрума на площад „Сиена“ и поеха по „Виале дел Ларго“. Корчной не видя никакви повтарящи се лица, никакви индикации, че ги следят, колкото и да криволичеха по тактическия контролен маршрут. Две минути до мястото. Той по-скоро чувстваше, отколкото виждаше, че Доминика се изнервя и се стяга. Корчной я хвана под ръка и ѝ разказа един виц:

Един уплашен човечец отишъл в КГБ. Говорещият ми папагал изчезна, казал той. Това не е наш случай, казали от КГБ, идете в криминалната полиция. Разбира се, знам, че трябва да отида в криминалната полиция. Тук съм да заявя, че не съм съгласен с този папагал.

Доминика изпръхтя и закри носа си с ръка. Корчной я наблюдаваше и разбра, че инстинктът му не го подвел. Тя щеше да бъде неговият заместник. Щеше да се справи. Бенфорд ще го осъзнае само след десет минути, прекарани с нея.

Те доближаваха малко изкуствено езеро с класически йонийски храм на Ескулап, издигнат на островче в средата. Тя проследи погледа на Корчной и видя нисък омачкан мъж, седнал на пейка на брега на езерцето.

— Бенфорд — каза Корчной. — Ще го поздравя. Той кимна с глава по посока на островчето. — Продължи да вървиш около езерото — нареди ѝ той. — Има мостче, свързващо острова и брега.

Той отиде до пейката. Доминика видя, че мъжът се изправи и се ръкува с Корчной, после двамата седнаха.

Тя започна да върви около малкото езеро, без да усеща краката си. Сърцето ѝ думкаше, чуваше се как преглъща. Какво ще му каже? Че ѝ е липсвал? Глупая. Глупачка. Бъди професионалистка. Тук не сте само вие двамата. Има и други присъстващи и това е първият ден от остатъка на твоя живот като шпионин. Бъди професионалистка.

Под една върба видя тъмна фигура, застанала на малко стоманено мостче точно на върха на изящната му извивка. Тя позна тялото му, начина, по който се държеше, облегал на парапета, силуета му в сянката. Видя и аурата около главата му, по-тъмна, отколкото

помнеше, но това можеше да е и от сянката на дървото. Той се размърда и тръгна, а стъпките му отеконаха по стоманата на моста.

Ресите от върбата плаваха по неподвижната вода. Тя тръгна към него и му подаде ръка.

— Здравствуй — каза му Доминика. Здравсти. Тя стоеше неподвижно, очаквайки да се гмурне в аурата му, а той да игнорира протегнатата ѝ ръка ѝ да я вземе в обятията си.

— Доминика — каза Нейт, — как си? — Той протегна ръката си, а тя я пое, чувствайки ръкостискането, припомняйки си всичко, всичко. — Тревожихме се за теб, мина много време без никаква вест. — Пурпурен и пламтящ, както го помнеше.

Тя се освободи от ръката му.

— Добре съм — каза му. — Работя с генерала.

Сега поне това беше излязло на светло — тайната, която бе търсила.

Той не искаше да говори за Марбъл с нея, защото правилата на стриктното разделение не му позволяваха. Той си бе повтарял какво ще ѝ каже, когато се срещнат: че е мислил за нея всеки ден и че тя означава толкова много за него, но че всичко се е объркало и...

— Радвам се, че си на свобода — каза той. — Имаме да си говорим за много неща. — Той чуваше магарешките си думи, думи на водещ агент от средна класа. Още малко и щеше да направи обзор на разписанието на агентурните срещи с нея.

Доминика виждаше вътрешната му борба — аурата му пулсираше, сякаш робуваше на сърдечния му пулс. Те се гледаха безмълвно и Доминика се стегна, защото знаеше, че ще обвие ръце около врата му, ако той не помръдне първи в следващите три секунди.

Те чува тихо щракане с пръсти и Нейт вдигна глава. Бенфорд им махаше. Двамата с Корчной бяха станали. Бенфорд посочи напред и тръгна. Нейт даде знак с ръка, че е разбрал, после тръгна след двамата с Доминика до себе си.

Четиримата седнаха в елегантната дневна на апартамента на Бенфорд в хотел „Алдрованди“ на отсрещната страна на парка. Приглушени землисти тонове, ваза с цветя, ослепително бял мраморен под. Тюркоазен плувен басейн в градината долу, скрит зад високи

кипариси. През отворените прозорци нахлуваше ветрец и увиваше тънките бели завеси в нежни спирали. Бутилка вино стоеше неотворена в кошничка върху бюфета.

Те седяха в кресла около масичката за кафе, завесите се вдигаха и падаха. Бенфорд бе обсъждал — и все още обсъждаше — доста необикновената ситуация с Марбъл и Доминика.

— Това е прекомерно — каза той. — Най-лошата възможна ситуация от гледна точка на сигурността. Ще трябва незабавно да направим нещо, за да овладеем положението.

— Отлична идея — каза Марбъл. — Бенфорд, бих искал да говоря с теб по същата тема насаме. Опасявам се, че поне за момента ще бъде най-добре Доминика да не е в стаята. И макар да оценявам факта, че Натаниъл е отговорен за мен като мой оперативен офицер, сигурен съм, че той не би имал нищо против да излезе с нея, за да й прави компания.

Двамата напуснаха стаята и Марбъл се обърна към Бенфорд, който тъкмо си палеше цигара.

— Тя е млада и пламенна, но е много умна — каза Марбъл. — Откакто я преместих в моя отдел, тя ме наблюдаваше, не говореше, оценяваше ме. Виждах колко е твърда и решителна. Накарах я сама да си признае, че е била вербувана в Хелзинки. Подозирах го. Щеше ли да ми кажеш някога?

Бенфорд сви рамене.

— И й казах за себе си по заобиколен начин, но тя веднага схвана. Говорихме си много. За риска, за опасността, за работата — за проникването в центъра. Тя слушаше, без да й мигне окото, без да трепне. Доста удовлетворително — каза Марбъл.

— Това е много успокоително — сухо отвърна Бенфорд. — Аз все още мисля, че като млада жена във вашата служба тя ще среща препятствия в кариерата си. Ще минат години, преди да получи важен пост, ако изобщо някога се случи.

— Познаваш играта не по-зле от мен, Бенфорд — каза Марбъл. — Тези, които започват от нулата и израстват, са най-добрите, най-сигурните. Тя е идеалният случай.

— А ще бъде ли в състояние да те предаде? Ще може ли?

— Ще го направи, ако не осъзнава какво върши. А и така ще изглежда много по-убедителна. Шокът ѝ ще бъде истински. Във всеки

случай тя ще следва инструкциите ми. Сигурен съм, че ще го направи.

— Това е абсурдно — каза Бенфорд, — сега ние се нуждаем от теб повече от всякога. Да планираме да те загубим преждевременно...

Той смачка цигарата си в кристалния пепелник. Марбъл поклати глава.

— Не може да изчислим момента. Няма как да разбере колко близо са до разкриването ми. Ваня се е активизирал. Освен ловушка для канареек...

— Превод, моля — каза Бенфорд.

— Освен капана за канарчета, който залага, Бог знае още какво друго мътят двамата със Зюганов.

— Смисълът? — попита Бенфорд.

— Смисълът е, че аз може да имам много време или почти никакво. От решаващо значение е Доминика да бъде подготвена колкото е възможно по-скоро. Ако ме хванат, преди тя да успее да ме предаде, губим всичко.

— Извини ме, но това са си чисти „лайна“ — каза Бенфорд.

— Престани да се оплакваш, приятелю. Ние правим нещо нечувано в нашата игра. Заменяме — какво? — година или две от моята информация срещу поставянето на нов шпионин, с потенциал да работи двадесет-двадесет и пет години. Това е вдъхновяващо.

Бенфорд поклати глава.

— Не за това си работил през всичките тези години, излагайки се на риск и опасност. Заслужаваш пенсиониране, награди.

— Моята награда ще бъде да оставя нещата на мястото им, да продължа да работя чрез нея. За нас остава — за мен и за теб — да изберем точния момент — каза Марбъл.

— Това римско пътешествие може би не е точното време — каза Бенфорд, запалвайки нова цигара. — Ние не искаме да чакаме твърде дълго, но аз предпочитам да изчакам достатъчно, поне докато установя дали са клъвнали стръвта, която заложих.

— Ще ми кажеш ли? — попита Марбъл.

— Съобщих, че американската къртица страда от херпес.

Това, което Егоров е казал на Насаренко.

— Горкият Насаренко. Може ли да попитам кого си нахранил с това канарско просо?

— Петнадесетте членове на комисията по разузнаване, служители в Пентагона, на още няколко сътрудници в Белия дом — каза Бенфорд. Достатъчно малка група, която можем да проверим, ако получим отзвук от капана за канарчета.

— Всего доброго, приятелю — каза Марбъл. — Пожелавам ти късмет. Аз ще си държа очите отворени на четири и ще подам сигнал, в случай че клетият Насаренко скочи от прозореца.

— Ще ни бъде от голяма полза — каза Бенфорд, — ако можеш да си държиш очите отворени и за всякакви други следи...

— Имам нещо предвид, но по-късно — каза Марбъл.

Нейт и Доминика седяха в стаята му и си говореха тихичко. Той се държеше равнодушно, но не можеше да я заблуди, защото тя виждаше интензивността на аурата му. Още веднъж повтори, че са се тревожили за нея, че всички са чакали някаква вест и че всички са били много облекчени, когато генерал Корчной е съобщил, че тя е в безопасност. Той се обвиняваше за това, което се бе случило, за отзоваването ѝ в Москва. Но сега, когато можеха да възобновят взаимоотношенията си, щяха отново да работят заедно. Доминика си помисли, че ѝ звучи досущ като оперативен водещ офицер, какъвто всъщност си беше. Той се тревожел, после бил облекчен. Что за диво! Удивително!

Нейт се чуваше как дрънка празнословия. Даваше си сметка за двамата мъже в съседната стая, даваше си сметка за неловкостта на момента, знаеше, че не трябва да губи контрол. Запъна се и спря да говори, когато видя лицето ѝ. Тя беше елегантна, зашеметяваща, изпълнена с достойнство. Той помнеше това изражение, извивката на устата ѝ — явно започваше да се ядосва. След безкрайните месеци, прекарани в раздяла, не знаейки дали не е мъртва, я беше разгневил още в първия час, в който бяха отново заедно.

И сега какво? — мислеше си тя. Те бяха разделени, а тя си беше изградила очаквания, но нещата очевидно щяха да бъдат различни. Те не можеха да се върнат в опияняващите дни в Хелзинки, когато тя се измъкваше от резидентурата на Волонтов с откъснати документи под пуловера. Дългите следобеди в малката, окъпана в слънце тайна

квартира, готвенето на малката печка бяха минало. А също и малката, огрявана от луната спалня.

Тя беше глупава фантазёрка, объркана мечтателка. Добре тогава, можеше да бъде и супер делова, но не възнамеряваше да го улеснява. Разказа му с най-брутални думи за отзоваването си в Москва, за подземията на Лефортово, за безкрайните дни на разпити, за ударите и насинените устни и за шкафове в краищата на коридорите, които скърцаха, докато я напъхваха в тях.

Лицето му посивя, когато му каза, че е пазила образа му в ума си и че това ѝ е помогнало да оцелее, че го е водила до себе си по коридорите и във всяка следваща стая. Нейт не реагира, но тя го видя в очите му, видя, че пурпурната мъгла зад него е наситена с емоция. Смутен и объркан, той стана от стола си.

Отиде до шкафа в другия край на стаята и започна да налива вино. Доминика се изправи и се приближи до него. Ръката му трепереше, докато пълнеше чашите. Не можеше да я погледне. Знаеше, че ако в този момент се докоснат, той ще бъде загубен. Обърна се към нея. Погледна косата ѝ, устните ѝ, бездънната дълбочина на синия ѝ взор. Очите му казваха, не, не бива, но гърлото му се стегна, стомахът го заболя и той взе лицето ѝ в ръцете си и я целуна, припомняйки си вкуса ѝ.

Целуваха се лудо, сякаш щеше да дойде някой, който щеше да ги откъсне един от друг. Доминика го сграбчи за врата и го поведе с гръб назад към малкия мраморен балкон в угасващата светлина. Между върховете на кипарисите, чернеещи на фона на небето, се стрелкаха гълъби. Тя го избута до парапета на балкона и те безмълвно, непохватно разкопчаха токата на колана му, тя повдигна роклята си и застана на палци, с лице към него, като евтина петминутна проститутка в алеите на „Копеевский Переулок“. Стисна кованото желязо с побелели кокалчета на ръцете, вдигна единия си крак и опря обувката си на парапета. Притисна силно устата си в неговата и стенанието ѝ проникна в гърлото му чак до корема му. Тялото ѝ се тресеше, тя се пусна от парапета и обви ръце около врата му, за да се задържи. Цялото това клатене, треперене и люлеене на малкото балконче стресна гълъбите и те започнаха да пикират и да се разпиляват между върховете на кипарисите.

Прилепването им един в друг беше така сладко, така естествено и логично, малкото балконче стана целият свят за Доминика, а Нейт — единственото същество в него, докато прокарваше устни по устата ѝ. Ръцете му здраво стискаха талията ѝ, а краката ѝ започнаха да треперят конвулсивно. Душенка, прошепна тя в ухото му и гълъбите се разхвърчаха в нощното небе.

В следващите две минути те не можеха да помръднат, после Доминика пое дрезгаво дъх през целувката му и се измъкна от прегръдката му, приглаждайки полата си. Той натъпка измъкната си риза в панталоните. Влязоха обратно вътре. Нейт включи лампата и ѝ подаде чаша вино. Те седнаха един до друг, гледайки право напред, без да продумат. Краката на Доминика още трепереха и тя усещаше как сърцето ѝ пулсира в главата. Стори ѝ се, че Нейт се кани да каже нещо, но точно тогава Бенфорд влезе в стаята, за да ги вземе за вечеря.

Сергей Маторин, ексекюторът от отдел F на СВР, седеше на малка масичка на тротоара пред „Харис бар“ на върха на улица „Венето“. Оттук можеше да вижда входа на хотела на Егорова при улица „Порта Пинчиана“ и чакаше да зърне или нея, или Корчной, и най-вече фигурата на младия американец. Непокойният му, скачащ като катерица мозък бе съхранил лицето му, преди да напусне Москва. Отсега нататък би трябвало да има някаква активност, помисли си той. Усещаше тежест в гърдите, а устата му бе пресъхнала.

Изкушаваше се да проникне в хотелската стая на Егорова, да изчака в тъмнината, в ъгъла, обгърнат в собствената си винено-амонячна телесна смрад, но му бяха дадени стриктни инструкции, директно от шефа Зюганов, абсолютно секретни. Никакви ненужни действия, изчакваш благоприятната възможност, никакви грешки. Маторин трябваше да се задоволи с това да седи и да чака.

Мярна няколко млади жени, изкачващи се нагоре по ескалатора от метрото на галерия „Боргезе“, но ги игнорира в полза на последната си фантазия за група афгански жени и деца, скрити зад измазаните с кал каменни стени на една кошара на върха на хълма, по време на офанзива в Парван. Докато гранатите на ГП-25 летяха в лениви дъги и ги обграждаха, писъците на жените се смесваха с приятните трясъци на експлозиите, докато накрая те замлъкнаха. Дрезгав клаксон на

минаваща по улица „Венето“ кола го изтръгна от бляна му и на Маторин му стана безкрайно неприятно от това.

SPAGHETTI ALLA BOTTARGA ВЪВ „ФОРИ ИМПЕРИАЛ“

Сотирайте чесън в зехтин до златист цвят, после го махнете от тигана. Добавете масло и лъжица намачкана bottarga di muggine — хайвер от барбун, но не го препържвайте, защото може да загорчи. Добавете паста ал денте (крехка, но твърда) в зехтина и ги разбъркайте с подхвърляне на тигана, за да се покрият спагетите равномерно. Махнете от котлона, добавете още масло и втора лъжица ботарга. Поръсете с прясно накълцан магданоз.

[1] Типичен паваж в центъра на Рим от черни базалтови блокчета. — Б.р. ↑

Резидент Анатолий Голов щеше да се разтревожи, ако научеше до каква степен екипът „Орион“ го предусещаше персонално благодарение на проучването на неговите улични конспиративни техники. Това е маестро, казваха те, интелектуалец, артист. Той не прилагаше тромавите правила на старомодните улични техники на изтощаване, на използване на лошата игра на противника, на високоскоростни тактически обходни маршрути, арогантно поведение, обидни „провокации“ в края на маратона. Стилът на Голов отразяваше дългогодишната му практика на оперативен офицер в Европа и в Америка. Маршрутите му галеха проследяващите екипи, функционираха в мир с тях и едва след много часове деликатно манипулиране той им разбиваше сърцата. Но „Орион“ бяха идентифицирали моделите на поведение, предпочитанията и склонностите на тактическите обходи на Голов. Той нямаше представа, че стилът му е вече толкова предсказуем, нито че е издал своите любими маневри. Една от тях беше да направи рыболовный крючок, обърната рибарска кука, в маршрута си, да върви през три четвърти от пътя направо и тогава да започне тактическия обход. Това беше убийствено ефективна маневра — той просто изчезваше.

Рибарската кука объркваше шефа на федералния проследяващ екип, който от месеци си удряше десния заден калник. Недоволните му подчинени бяха готови в най-близко време да му дадат урок, като го натикат в колата му и го разходят три пъти по околоръстното, преди да му позволят да излезе. „Орион“ ци, наблюдаващи от фланговете, бяха по-търпеливи. Те тихомълком изучаваха маневрите на Голов, искаха да ги разберат, да ги окачествят, да потвърдят това, което всички бяха започнали да осъзнават. След като се дематериализираше, истинският курс на Голов беше оста на рибарската кука; той сочеше към финалната дестинация — и неговия агент — така директно, както водещият ъгъл на Голямата мечка сочеше към Полярната звезда.

Това всъщност беше математика. Голов щеше да бъде в безопасност, ако правеше само обичайните пет тактически обхода годишно. Но руските шпиони във вашингтонската резидентура бяха изгладнели. Те, и най-вече Голов, имаха работа, контакти, явки с източници. Резидентът имаше тежката задача да котка Лебед и трябваше да остава чист за срещите с нея. Това изискваше два или три тактически обхода седмично. Като при застаряваща филмова звезда, приемаща всяка работа, която ѝ предложат, и триковете в маршрутите на Голов ставаха все по-очевидни.

Насядали около голяма маса „Сизлър“ в предградието на Мериленд, членовете на „Орион“ се наслаждаваха на специалното меню за ранна вечеря преди старта на вечерта. Този нощ екипът беше малък, само петима, но това нямаше значение. Те всички бяха стари рок звезди.

Орест Яворский бе успял да разположи полистиренови дънери, натъпкани с електроника в снега на Фулда Гап^[1], за да чуват тътена на съветските танкове. Мел Флипо бе извела своя ослепен агент от Брашов за ръка. Клио Бависото бе свирила Шопен за Тито, докато съпругът ѝ разбиваше сейфа на горния етаж. Джони Пармънт бе вербувал един виетконгски генерал в Ханой под носа на двадесетчленен екип, който го следваше по петите. А в края на масата седеше „философът“ с козя брадичка, Сократ Бърбанк, почти на осемдесет, три пъти женен и три пъти разведен, същият този Буда, който бе измислил TrapDoor, изпреварващото проследяване, който даваше командите, оставайки в сянка, и направляваше екипа.

Бърбанк беше врял и кипял в оперативната работа, нямаше нещо в сферата на вербуването и воденето на агенти или в проследяването, което той да не е правил. Малко след двадесетата си година бе извел един агент заедно със семейството му от Будапеща, покрай работещите на празен ход танкове на Площада на героите. Той бе забил сигналните огньове в обречените брегове на Залива на свинете^[2]. В една преотоплена тайна квартира в Берлин пак той бе измъкнал ценна информация от оглупял от изпитата водка съветски военен генерал, държейки кофа за повръщане между краката на руснака. Дори и Бенфорд не се намесваше, когато Бърбанк ръководеше „Орион“, с възъчен молив между пръстите и ламинирана улична карта на

коленете, Тулуз Лотрек, държащ радиостанция, говорещ спокойно на амебата.

През един следобед натрупващите се буреносни облаци на запад се разразиха в изумителна последователност от вихрушки и гръмотевични удари, които парализираха цял Вашингтон. Наводнените улици се покриха с изпочупени клони. Околовръстното се превърна в неподвижен пръстен и двете летища спряха полетите. Това беше най-лошата нощ за тактически обход, но и най-добрата за някого.

Голов използва трафика, за да се прикрие, докато пълзеше от посолството на юг през Джорджтаун, през реката, по Кий Бридж, и после на юг по Потомак, спирайки ту тук, ту там в Кристал Сити и в Олд Таун Александрия. Спирането в такива тропически порои е повече от некомфортно — когато Голов приключи с безцелното пазаруване в Александрия, вече бе мокър до кости. А също и екипът на ФБР, който го следваше унило по петите.

Независимо от времето, Голов се опитваше са им пробута „Маунт Върнън“ като своя крайна дестинация, използвайки лекия дълъг маршрут в тази посока. Вечерните концерти и банкети в това имение бяха много популярни и никой проследяващ екип, който беше на ниво, не би пропуснал да наводни този район, ако заекът дава дори и най-малък намек за тази посока. ФБР направи точно това, изпращайки две коли напред, оставяйки четири зад резидентна. Беше време за магията на Голов. Ходът му щеше да бъде прикрит от трафика, ФБР щеше да остане доста назад. Неговата рибарска кука беше бърз завой по детелината на Уилсън Бридж, през Потомак към Мериленд и Оксън Хил, през Форест Хейтс към Анакостия.

И изчезна яко дим. Тридесет минути по-късно екипът на ФБР мрачно предаде по радиостанцията, че някак си са изпуснали заека на юг от парковата алея „Джордж Вашингтон“, че „Маунт Върнън“ е с отрицателен статус и че те са претърсили отново маршрута, профучавайки обратно през Александрия и на север в предградието Вирджиния. Рибарската кука на Голов беше здраво забита в устата им, дърпайки ги все по-далеч и по-далеч.

Дъждът спря и трафикът изтъня, докато Голов прекосяваше зигзагообразно югозападен Вашингтон, внезапно връщане, паркиране до бордюра, изчакване, наблюдаване. Чистачките набраздяваха предното му стъкло на пресекулки. Сега той трябваше само да

премине през националния парк „Нешънъл Мол“, за да влезе в центъра. Щеше да паркира колата си в подземния гараж в Кей Стрийт и да повърви десетина пресечки до „Табард Ин“. Не беше доловил никаква индикация за проследяване, многогодишният му опит му казваше, че е чист, сам, свободен.

Восъчный молив на Сок Бърбанк скърцаше по картата. Обръщането бе станало на Уилсън Бридж — единственото обяснение — и оста на куката сочеше към центъра. Той метна радиостанцията на ФБР настрана — единствените неща, които сега излизаха от техните честоти, бяха псувни. Моливът му поскърца още малко и той постави статичен кордон по южната страна на парка „Мол“, три коли на Седма, Четирнадесета и Седемнадесета улица, оставяйки тунелите на Девета и Дванадесета непокрити. На здрачаване Клио забеляза черното БМВ на Голов да се промъква по Четирнадесета. Тя тихичко съобщи за него, само посока и скорост, после се включи в движението и го последва така, както само една баба би могла да го направи, нежно и с голямо внимание.

Двете други коли на „Орион“ се приближиха до Голов, използвайки паралелните пътища по Осемнадесета и Пенсилвания. Мел и Сок отстъпиха наблюдението на Джони до Макферсън скуеър, където той видя Голов да влиза в подземен гараж. Екипът се подготви да покрие руснака пеш, а точно в това те бяха наистина перфектни. Не използваха АВС формация^[3] от десет години. Вместо това се въртяха около заека, обвиваха го като шоколад. Движеха се напред, вървяха назад, пресичаха отпред, правеха остри завои далеч напред. Ако се случеше Голов да погледне към някой от „Орион“, той или тя нямаше да побегне или да се извърне, или да започне да разглежда витрините. Сълзливите очи срещаха неговите за миг, после продължаваха с разсеяна приветливост, синкави коси под невероятни барети, килнати рибарски шапки, пакети, чантички, библиотекарски очила и лули от корен на изтравниче. Голов, висок и аристократичен, който се бе чувствал като у дома си по улиците на Париж или Лондон, не забеляза нищо.

Те бяха твърде добри, твърде естествени, твърде гъвкави. Те бяха невидими сред случайните минувачи на улицата, особено за старши офицер от СВР, изтощен от напрежение, на когото му е писнало от непосилния товар на конспирацията и който провежда сериозна

разработка в ограничено зрително поле, приближаващ се с всяка стъпка до „Табард Ин“. Руснакът беше засечен от петима пенсионери с витилиго и слаби колене. Ако беше забелязал някого, би могъл да обърне, да си купи вестник, да си поръча кафе, да се отправи към вкъщи, да не проведе срещата. Но той не видя нищо.

Дъждът бе спрял и когато Голов зави по N стрийт, капанът се затвори. Беше „Табард Ин“, единствената възможност на N, забрави за „Топаз хотел“. Мел и Клио вече чакаха в лобито със свалени обувки, разтриваха краката си и възклицаваха: „Боже мой, колко боли!“ Видяха как Голов взе ключ от рецепцията и изчезна по тясното стълбище.

Тяхната дисциплина — и стриктно установена процедура — ги задължаваше да останат на място половин час и да наблюдават за активност и потенциално интересни лица. Те нямаха власт да извършват арести и не можеха да се размотават толкова дълго, че да подадат сигнал за тревога на мишената. Затова Сок се обади на Бенфорд, направи кратък доклад и затвори. После включи радиостанцията и им сигнализира да изчезват.

Те не станаха свидетели на срещата и не видяха нищо. Бяха надхитрили резидента на СВР, но нямаше никакъв агент, никакъв заподозрян. Търпението и перспективата им помогнаха да се справят с неудовлетворението от незавършената вечер. Както и наденичките, които хапнаха късно посред нощ на „Шейк Шак“ на Осемнадесета.

Беше много вероятно офицерът от руското разузнаване да проведе тайна среща с неидентифицираната къртица в правителството на САЩ, докато хората от „Орион“ си поръчваха порциите с наденички. Китайското оперативно минало на Джони се изрази в сусамова салата със зеле и чили. Орест беше пурист и можеше да приеме само горчица и кисело зеле. Мел предпочиташе лук и кетчуп, Клио, класическа пианистка, поръча своите с маруля, домати, бекон и синьо сирене. Преди години Сократ ги бе докарал до неловко мълчание с изобретяването на Дълбокото предизвикателство, съставките за което бяха налични само в „Шейк Шак“: отвратителен буламач от пържени картофи, карамелизиран лук, аншоа и лют аржентински чимчури сос. „Орион“ единодушно решиха, че никога няма да ядат в техните коли със Сократ.

Бенфорд говореше по телефона с ФБР и редуваше крясъци с ругатни, а после и с молби да разгърнат един екип, който да покрие веднага „Табард Ин“. Няколкото му обаждания бяха предадени, супервайзърът на смяната бе уведомен, членовете на наблюдаващия отряд бяха активирани. За двата часа, които бяха необходими на федералните, за да се разгърнат около малкия хотел, Стефани Баучър пристигна, срещна се с Голов и си замина. Нямаше да е трудно да се проследи сенаторът, определено не беше толкова сложно, колкото да се следи Анатолий Голов. Нямаше да е по-сложно от проследяване на ято японски туристи, разхождащи се по Тайъдъл Бейзин, държащи розови чадъри в ръце. Всъщност нямаше да е по-сложно от проследяване на слон, минаващ през фабрика за оризова хартия със звънче на опашката.

Арогантността и социопатията на сенатор Баучър бяха толкова огромни, че тя дори и не помисляше да се огледа и да провери дали някой не я следи, докато е на улицата, въпреки че се бе въвлякла в крайно рискованата авантюра на държавната измяна. Тя бе паркирала в натоварената зона на Н стрийт, единственото свободно пространство наоколо — разчиташе на неприкосновеността, която ѝ даваше червено-белият конгресен регистрационен номер. Когато си тръгна от срещата с Голов, олекнала с още един диск на „Патфайндър Корпорейшън“, тя се насочи право към дома си.

ФБР пропусна всичко това.

Бенфорд резюмира данните от проследяването на „Орион“ на следващия ден, докато изливаше яростта си срещу специалните агенти на ФБР. Нейт, редови участник, седеше тихо до стената.

— Извинете ме — каза Бенфорд със своя писклив професорски глас, в който Нейт разпозна първото от червените предупредителни флагчета, вещаещи огромна буря. — Аз ви подадох сигнал, че резидентът на СВР във Вашингтон е отишъл на терена след многочасов тактически обход, със съмнения, че ще се срещне с американската къртица, класифицирана като „Директорската разработка“ от техния център. Отне ви над сто и двадесет минути от момента на моето обаждане, за да се разгърнете около „Табард Ин“, който е приблизително на едно-точка-шест мили от Дж. Едгар Хувър Билдинг^[4]. Въпреки емпиричните доказателства за контакт между

руснака и американския предател вашите хора не провериха регистъра, нито говориха с хотелския персонал, нито пък се качиха по стълбите, за да влязат в стаята на Голов. Ако бяхте влезли в тази стая и я бяхте претърсили физически, щяхте да откриете класифицирана информация — под една или друга форма, — доставена същата тази вечер от американския агент на Голов.

Специалните агенти на ФБР се въртяха в столовете си.

— И все пак ФБР не направи нищо. В тази по всяка вероятност най-голяма шпионска разработка от 2001 година насам, вие оставихте предателя да излезе неидентифициран от стаята, напълно свободен.

— Заподозрения — каза Чаз Монтгомъри. На вратовръзката му имаше репродукция на Гоген на полегнало полинезийско момиче.

Бенфорд изпитваше физическа болка, като я гледаше.

— Какво? — повиши глас той.

Нейт се зачуди дали този разговор няма да стигне дотам, че някой от спецагентите на ФБР да изрита Бенфорд, за да го накара да млъкне.

— Казах „заподозрян“ — отговори Монтгомъри. — Който и да се е срещал с Голов, е заподозрян.

Бенфорд огледа стаята.

— Чаз, би ли ми изпратил настоящата програма на базовия курс на обучение в академията ви? — каза той. — Очаквам да открия няколко оцветени картинки на понита и цветенца.

— Я си го начукай, Бенфорд — каза Монтгомъри. — Знаеш правилата и аз предполагам, че поне малко си запознат и със закона. Ние имаме нужда от доказателство, неопровержимо доказателство, преди да пристъпим към ареста на когото и да било.

— И да изпуснете Голов?

— Ти чувал ли си някога за дипломатически имунитет? Ние дори не знаем дали е имало среща или какво, ако изобщо нещо е било предадено. Той би могъл да е там, за да предаде покани за приема за националния празник на Русия в посолството.

— Не говориш сериозно! — каза Бенфорд.

— Ти не по-зле от мен знаеш, че ние имаме нужда да създадем сериозно досие, преди да действаме. Тези разследвания искат време. Пробивът може да дойде утре, следващата седмица, следващата година.

— Вие, хора, сте татари, монголи, вестготи, картагенци — простена Бенфорд, клатейки глава.

— Какво общо има това с някакъв си канцер? — попита един млад спецагент, чиито бицепси изпъкваха под колосаната му бяла риза.

— Картаген, мой млади образован приятелю, не карциноген — каза Бенфорд. — Бих споменал името на Ханибал, за да размърдам спомените ти от часовете ти в селскостопанския техникум, но се боя, че ти ще си спомниш само художествения образ на Ханибал.

— Ханибал канибалът — каза спецагентът. — Жесток филм, бюро то здравата му скрита задника там.^[5]

— Млъкни, Проктър — каза Монтгомъри и се обърна към Бенфорд: — Не съм длъжен да ти се обяснявам. Ако ние си направим домашното, UNSUB, неидентифицираният обект, отива в държавния затвор Супермакс без право на помилване на сто процента. Допуснем ли и една грешка, той ще се пенсионира като консултант със седемцифрена заплата. Мислиш ли, че можеш да устискаш още малко?

— При едно условие — отвърна Бенфорд с такъв тон, сякаш бе обиден от резкия начин, по който му се говореше. — Искam офицер от ЦРУ да присъства, когато извършвате ареста. Случаят е колкото в криминалната, толкова и в разузнавателната сфера.

— Не мога да се съглася — каза Монтгомъри. — Директорът няма да се съгласи. Освен това всеки, който участва в разследването, в проследяването или в ареста, е длъжен да се яви в съда. Би ли искал да изгориш прикритието на оперативния си работник заради това, освен ако нямаш предвид някой, чиято легенда не се нуждае от запазване?

— Заради залавянето на тази личност управлението вероятно ще се лиши от много ценен източник — каза Бенфорд. — Искam поне един от нашите да присъства там.

— Все още мисля, че директорът няма да одобри, но ще попитам — отстъпи Монтгомъри. — Но трябва да им кажа кого имаш предвид?

— Този човек — отговори Бенфорд, сочейки Нейт. — Той е персонално ангажиран в тази разработка.

Седнал сам до стената, Нейт не беше сигурен дали трябва да се почувства поласкан или обратното. От този момент прикритието му вече беше доста разпокъсано. Но той не възнамеряваше да задава въпроси на Бенфорд, особено пък пред дузина федерални.

Специалният агент с бицепсите погледна назад към Нейт, опитвайки се да схване какво би могло да означава „персонално ангажиран“.

— Проктър, не говори, по дяволите, освен ако някой не ти зададе директен въпрос — каза Монтгомъри.

ЧИМЧУРИ СОС

С нож или блендер накълцайте на ситно китка магданоз, цяла глава чесън и един среден морков. Добавете зехтин, бял винен оцет, сол, сух риган, едър лют нервен пипер, чер пипер и стрийте на гъст сос. Най-добре е да се сервира веднага след приготвянето.

[1] Граничен пост между Запада и Изтока в Германия, на който е поддържано огромно струпване на войски от страна на НАТО и Варшавския договор след Втората световна война като най-вероятен маршрут за нахлуване на съветските войски в Запада. — Б.пр. ↑

[2] Залив в Куба, където ЦРУ извършва неуспешен опит за десант. — Б.р. ↑

[3] Техника на проследяване от трима души, които взаимно се препокриват. — Б.пр. ↑

[4] Сградата на ФБР във Вашингтон. — Б.пр. ↑

[5] Канибалът Ханибал е разкрит от агента на ФБР Клариса Стърлинг във филма „Мълчанието на агнетата“. — Б.пр. ↑

Ваня Егоров се взираше през панорамния прозорец на офиса си навън, очаквайки надвисналия сблъсък на оперативните фактори, въртящи се като вихрушка около него. Лебед все още прашаше невероятна информация, но липсата ѝ на дисциплина му даваше основание да мисли, че накрая ще изгори. Егоров не смееше дори да си помисли за загубата ѝ.

Новините от току-що завърналия се от Италия Корчной трудно можеха да се нарекат задоволителни. Някакъв контакт с Наш, възобновени взаимоотношения, той бе приел легендата, че Доминика сега е в куриерската служба. Бяха съставили подробен план за контакти. Твърде бавно, по дяволите, винаги твърде бавно.

Къртицата все още беше тук, заплаха за Лебед, за други разработки, за самия него. Той нареди на Корчной да подготви Доминика за ново пътуване под прикритото на куриер. Имаше нужда от резултати. В този момент иззвъня телефонът. Специалният телефон.

— Незадоволително — каза президентът. — Надявам се, че се придвижвате напред за създаване на следващ контакт. Без никакво отлагане! — От работата си в КГБ президентът Путин знаеше колко важна може да бъде оперативната инерция.

— Да, господин президент — каза Егоров, — второто пътуване на офицера вече е планирано. Много скоро ще имаме резултати. — Исусе, Господи, сега той направо баламосваше Путин!

— Много добре — каза президентът. — Къде? Егоров преглътна.

— В момента определяме конкретно коя задгранична локация ще бъде най-изгодна. Ще ви информираме в момента, в който решим.

— Атина — каза Путин.

— Господин президент? — попита Егоров.

— Изпратете офицера, вашата племенница, в Атина. Ниска заплаха за сигурността, имаме хора вътре в полицията.

Защо настояваше за Гърция?

— Да, господин президент — каза Егоров, но Путин вече беше затворил.

На долния етаж Зюганов гледаше в едно млечно око и в един мъртвешки череп.

— Подготви се за Атина — каза джуджето.

Докато наблюдаваше как Маторин става и излиза от кабинета му, Зюганов за миг се замисли дали Доминика нямаше да бъде изложена на опасност, ако попаднеше между този откачен спецназ и неговата мишена, но нямаше как да го избегне.

Бенфорд бе пуснал разделното си контраразузнавателно проучване на проектите по отбраната и по пресяването на имената. Той чакаше отзвук от капана за канарчета на Ваня.

„Орион“ се опитваха отново да надхитрят Голов по улиците на Вашингтон. Но той се нуждаеше от нещо веднага, в този момент.

Бяха го обсъждали в Рим и Марбъл знаеше какво трябваше да направи и независимо от риска Бенфорд неохотно се бе съгласил.

Корчной отиде до лабораторията на отдел Т на първия етаж. Насаренко седеше зад бюрото си — лунен пейзаж, преливащ от струпани бумажки, кутии и папки. На една дълга маса до стената цареше подобен хаос. Насаренко погледна към Корчной. Адамовата му ябълка заподскача.

— Юрий, моля те, извини ме за прекъсването — каза генералът, отиде до бюрото на Насаренко и му стисна ръката. — Може ли да поговоря с теб?

Насаренко приличаше на моряк, озовал се изневиделица на разчупващ се плаващ лед, съзерцаващ увеличаващото се разстояние между кораба си и ледения отломък.

— За какво? — попита той. Лицето му беше сивкаво, а косата му — винаги недостатъчно сресана — сламена и матова. Очилата му бяха изцапани и замъглени.

— Имам нужда от твоя съвет по един комуникационен проблем — каза Марбъл и през следващите петнадесет минути те дискутираха резервната комуникационна система за една канадска мишена, обект

на вербуване. Насаренко, явно възбуден от нещо, свиваше палци и разсеяно обсъждаше проблема.

Корчной се наведе над бюрото на Насаренко и го притисна.

— Какво те терзае, стари приятелю? — попита го той.

— Нищо — отговори той. — Просто тази работа все се трупа и трупа.

— Ако има нещо, с което мога да ти помогна...

— Няма с какво — каза Насаренко — Просто работата е много. Данните се изливат върху мен като от пожарен маркуч. Имам нужда от преводачи, от анализатори. — Палците му се свиваха спазматично, докато говореше. — Знаеш ли колко много информация има на един-единствен диск? — Той се завъртя в стола си, за да се обърне с лице към четирите чекмеджета на сейфа, извади една кутийка с оловен капак и я изтръска на бюрото си. Дузина пластмасови пликче, захванати с телбод на върха, се разпиляха върху подложката на бюрото му. Във всяко пликче имаше диск, поставен в сив калъф. Той вдигна няколко диска в треперещите си ръце.

— Тези могат да съдържат цели гигабайти данни. И всички чакат да бъдат обработени. — Той метна едно пластмасово пликче върху бюрото си и то се плъзна под купчината сивкаво-кафяви папки.

Корчной протегна ръка, за да вдигне малкото пликче. Взря се в парченцето пластмаса, сякаш не можеше да си представи колко много информация може да бъде вместена в такъв малък предмет. Прочете логото на „Патфайндър“ върху диска.

— Защо не могат да ти дадат повече персонал?

Насаренко хвана с ръце главата си. Корчной изпита съжаление към това пугало, това бостанско плашило, с неговата сламена коса и разперени ръце.

— Юрий, не се паникьосвай — каза му той. — Ти си свършил твърде много отлична работа през всичките тези години, за да бъдеш третиран по този начин. — Докато се протягаше през бюрото, за да потупа Насаренко по рамото, генералът плъзна пластмасовото пликче с диска във външния джоб на сакото си. Дали тези дискове бяха последователни? Дали бяха регистрирани? Дали Насаренко щеше да забележи, че един от двете дузини липсва? — Аз бих могъл да ти пратя един или двама анализатори от моя отдел, за да ти асистират временно,

ако това ще помогне. Бог вижда, че всички сме с малко персонал, но твоята работа е от решаващо значение. Би ли могъл да ги ползваш?

Насаренко погледна мрачно.

— Твоите анализатори не могат да работят по този деликатен проект, той е строго поверителен.

— Може да работят по други проекти, за да ти освободят малко време. Юрий, не казвай не. Уредено е — каза Корчной. — Аз ще ти изпратя двама от моите анализатори още този следобед. Но, Юрий — Корчной размахна пръст срещу него, — дори не си и помисляй да ми ги откраднеш.

Насаренко се усмихна вяло.

Грамата на вашингтонския резидент Голов, съобщаваща „бариев“ вариант с „херпес“, лежеше на бюрото на Егоров. Една-единствена страница с диагонална синя линия през текста, намачкана от многото стискане и четене. Шефът на контраразузнаването Зюганов седеше в стол пред Егоров, опиянен от безкрайна наслада. Егоров поклати глава и каза:

— Не мога да повярвам, че Насаренко е къртицата. Той едва успява да проведе един прост разговор в столовата. Можеш ли да си го представиш да ходи по среднощни срещи с американци?

Зюганов облиза устни.

— Херпес. Голов не би могъл да сбърка. Прочетохте доклада му, недвусмислен цитат на Лебед. „Къртицата страда от херпес“. Този вариант бе използван при Насаренко.

— Той е един разсеян глупак — каза Егоров, без всъщност да разбира защо го защитава. — Може да го е споменал пред други и информацията да е получена от друг източник.

На Зюганов всъщност му беше все едно. Всичко, което знаеше, беше, че ще пропълзи в главата на Насаренко. Сега той си имаше работа и трябваше да се залавя за нея.

— По дяволите, това е всичко, с което разполагаме в момента — каза Егоров. — Започни незабавно разследването. Във всички аспекти.

Зюганов кимна, скочи от стола и тръгна към вратата. Опита се да си спомни къде държеше рубашката си от Червената армия, тази с копчетата отстрани, тази, която обичаше да носи по време на разпити.

Със зеленикавокафявия ѝ плат — спечен от засъхнали кафяви кървави петна, просмукан с вонята на стотици човешки вътрешности — рубашката изглеждаше по-шик от лабораторна престилка, въпреки че ръкавите ѝ бяха леко разръфани.

— А, и още нещо! — каза Егоров след него. — Провери го за метка, за шпионския прах. Ако той е докоснал и един американец в последните две години, все нещо ще се покаже.

Зюганов кимна, но той си имаше свое мнение за шпионския прах.

Той предпочиташе повинная, признание, величествено, освобождаващо признание — най-добрия начин за установяване на вината. Зюганов имаше вроден усет за това как да убеждава субектите — след писъците, разкъсаните сухожилия, разлятата окулярна течност — да се съгласят да признаят каквото им поискаха да си признаят.

Той все още не можеше да си спомни къде е армейската му рубашка.

Призоваха Насаренко в контраразузнаването за „несистемна актуализация на сигурността“. Не е нужно човек да е работил много дълго в СВР, за да знае, че този тип интервюта представляват доста сериозен проблем, и това го хвърли в паника. След задължителното неопределено интервю с объркания и хленчещ учен Зюганов го изпрати право в подземията, в този случай в Бутирка, в центъра на Москва. После надяна рубашката си с трепетно очакване.

Хората са забавни, мислеше си Зюганов, опипвайки леката си полицейска палка. Реагират на различни неща. При Насаренко това бяха стъпалата на краката и кухата алуминиева палка — много по-силна от средностатистическата реакция. Зюганов успя да завърши само една сесия с изцъкления учен, преди инвентаризацията в лабораторията му да разкрие, че един диск на Лебед липсва, и неговата пытка, изтезанието, спря, защото това беше нещо извънредно. Зюганов одобри курс с амобарбитал, който да обработи достатъчно паметта на Насаренко, за да минат през последните събития, да направят преглед на персонала, колеги и посетители, включително краткото посещение на генерал Корчной в лабораторията. Корчной? Невъзможно.

Направете още един щателен оглед на лабораторията. Трябваше да има обяснение. Къде е дискът?

Корчной чу слухове за засиления лов на къртицата, за проблема в отдел Т, за изчезването на поверителни материали. Той говореше със старите си приятели в други отдели, слушаше клюките в тоалетните на висшите офицери. Насаренко не се беше появявал от дни.

Корчной знаеше, че следователите от контрашпионажа ще започнат да стесняват кръга. Той трябваше спешно да уведоми Бенфорд, както и да предаде на ЦРУ диска, който беше свил от лабораторията на Насаренко, чрез тайника още тази вечер. Това можеше да стане, ако го оставеха да излезе от централата. Питаше се дали не е играл прекалено рисковано, дали ще има достатъчно време Доминика да осъществи новото си пътуване до Атина и да подаде сигнала за него.

Той излезе от централата със собствените си крака — даде си сметка, че няма да е така още дълго време — и щом се прибра в апартамента си, състави телеграмата. Спътниковият му трансмитер го излъчи за секунда. След двадесет минути Бенфорд четеше двата реда на съобщението. Насаренко е в капана. Ще заредя DD ДРАКОН.

Тайникът, помисли си Бенфорд. Старата лисица явно има нещо важно. И Насаренко е в беда. Това означава, че едно от двадесет и трите имена във Вашингтон е Лебед. Той посегна към телефона, за да се обади на ФБР.

Нощният дъжд се лееше на талази по улицата, носейки се почти хоризонтално от поривите на вятъра. Платформата и стълбите на спирка „Молодёжная“ на метрото бяха безлюдни, имаше само няколко коли, които се движеха, и магазините бяха затворени. Марбъл вдигна яката на мушамата си, пхна ръце в джобовете и тръгна бавно по улица „Ленинская“. Той се бе качвал на три различни влака, направи дълга разходка покрай реката и едва тогава инстинктите му се успокоиха. Нищо не се движеше около него или в периферията. Не усети присъствие или натиск на хора по улицата, които да го наблюдават.

Продължавай да вървиш, стабилно темпо, финален подстъп, шляпане през дъжда, водата беше като забиващи се в гърба му чужди пръсти. Нощно създание, движи се плътно до стената, ослушвай се за скърцане на обувки зад теб. Следвай „Ленинская“ в тъмната горичка, после лъкатушешката крива на пътя сред дърветата с единствената светлина от училището по акушерство № 81, блещукаща през клоните. Сега вече бързо, по паважа, после вътре в капещата от дъжда гора. Марбъл трепереше. Престани, спри да се движиш, наблюдавай и слушай, и най-вече слушай за изтракване на скоростна кутия или за стържещи спирачки, или за захлопване на врата. Само вятърът проскърцваше в дърветата.

Време за тръгване. Черна вода блъбукаше в металната дренажна шахта под пътя. Марбъл коленичи и извади торбичка от джоба си, обели горната част на лепенката, пхна ръката си вътре в шахтата и притисна сивия матов пакет силно във вътрешната ѝ част. Задръж до десет, остави епоксидът да действа и слушай да не се чуе плисък. Не се чу. Удовлетворително.

По целия път до метрото в „Крилатское“ проверяваше отново и отново всичко около себе си, за да предпази тайната пратка. После на пода в кухнята му имаше купчина дрехи, клавиатурата трепереше в ръцете му, а стилусът му се струваше прекалено малък, дори и с очила за четене. По дяволите, защо не правят тези неща за стари очи? Защото никой шпионин не живее толкова дълго, ето защо. Вдлъбнатият бутон беше топъл на пипане, докато той пускаше гълъба в Космоса: DD ДРАКОН ЗАРЕДЕН.

Марбъл се облегна на креслото си и затвори очи. Ела разтовари ДРАКОН, извади малкия черен диск и Бог да пази онзи младок от ЦРУ, който ще си изкаля костюма, или нечия дългокоса съпруга от посолството със слушалка в ухото, ослушваща се за изскърцащи спирачки на радиоколи.

В бюрото го обвиха двойно, плътно около ъглите, увиха кутията в зебло и го обшиха с телчета, овързаха го и го натъпкаха в тиквенооранжев плик с цип и го изпратиха да отлети вкъщи с директен куриер, защото това беше от Марбъл. И гълъбът дойде обратно с клонче в устата, ДРАКОН ПОЛУЧЕН, и шахтата в горичката бълваше черната си вода, но опази тайната почти завинаги.

Бенфорд седеше до заседателната маса в сутерена на централата на ФБР на Пенсилвания авеню във Вашингтон. Масата бе затрупана с остатъци от обяда, поръчан от няколко местни ресторанта. Това беше работен обяд, а не специална столова, организирана за тях. Бенфорд си бе поръчал тайландска пилешка салата ларб гай, сочно накълцано пиле с лук и люти чушлета, босилек и лайм, толкова пикантно, че той пъхтеше доволно като парен бойлер, докато другите около масата привършваха поконвенционалните си обеда от сандвичи или супа.

Масата бе разделена поравно между ЦРУ и ФБР, предимно старши офицери от техническите и контраразузнавателните отдели. Когато куриерът от Москва пристигна с торбичката на Марбъл, Бенфорд — дори Бенфорд — се съгласи да остави на ФБР да се заеме със „съдебномедицинската“ дисекция на пакета, за да се спази съответната процедура.

— Тези федерални работи — бе казал Бенфорд по-рано на Натаниъл — ми говореха за поддържане на „доказателствената верига“ относно пакета на Марбъл. Ако той наистина е получил истински диск, съдържащ топ секретна информация, предадена на ръка на руснаците от Лебед, тогава според нашите федерални колеги ние трябва да започнем да мислим за разглеждане на допустими доказателства, за осигуряване на присъди и разни такива неща.

Бенфорд бе проявил нетипична отстъпчивост пред тях.

Той съзерцаваше металния поднос за доказателства в центъра на масата. Дискът — сега извън външния пластмасов калъф на СВР и вътрешната хартиена обвивка на „Патфайндър“ — лежеше на подноса върху стерилна кърпа, а повърхността му бе леко покрита със сивкава пудра. Техниците на ФБР бяха следвали процедурата и извършиха съответните тестове — тампониране с нинхидрин, за да се проявят евентуални латентни отпечатьци по устройството, после шприц с калциев оксид за контраст. Насядали около масата, всички можеха да видят три ясни, единични отпечатька по тъмната повърхност. Какви биха могли да са: отпечатьци от кебапчестите пръсти на някой лабораторен руски плъх или спирали и ивици на американската къртица? Бенфорд знаеше, че Марбъл не би отворил пластмасовия плик, той беше твърде печен, твърде внимателен, за да докосне самия диск. Федералните направиха снимки и ги занесоха в лабораторията за

проявяване. Автоматизираното търсене в архивите с отпечатъци на ФБР започна.

Бенфорд шофираше обратно по Джордж Вашингтон Паркуей към централата, когато телефонът в колата му иззвъня. Беше заместник-шефът на лабораторията на ФБР.

— Може би ще искате да обърнете и да дойдете отново тук — каза му той. — Направо ще се шашнете, като разберете какъв удар направихме току-що.

— Дано да е добър удар — каза Бенфорд оглеждайки се за изхода Спаут Рън, за да може да обърне назад.

— О, добър е, много е добър — каза ученият от ФБР.

Тайландската пилеша салата на Бенфорд (Ларб Гай)

Накълцайте ситно на ръка сухи пилешки гърди с голям кухненски нож или сатър. Подправете със сок от лайм и оризово вино и запържете, докато месото стане хрупкаво и побелее. Охладете пилето и добавете лимонова трева, нарязани на ситно чесън, люти чушлета, лимонови кори, рибен сос, сол и пипер. Смесете добре. Добавете накълцано килантро, босилек, мента и праз. Разтръскайте добре и сервирайте в купички от маруля с ориз.

Законът за ДНК и пръстовите отпечатыци от 2005 година бе изготвен, представен и обсъден през въпросната година в сенатската юридическа комисия на Конгреса, но поради различни политически причини, несвързани с националната сигурност, бе отхвърлян двукратно и изваден от списъка на проектозаконите, подлежащи на разглеждане. Законопроектът имаше за цел създаването на национален архив на пръстови отпечатыци и ДНК за проверка на произход, криминални и имиграционни регистрации и идентификация на федерални служители на конфиденциални длъжности. Партийното ръководство в Сената по това време бе предложило на новоизлюпения сенатор Стефани Баучър в интерес на двупартийната учтивост тя да се включи в смесената група на демократи и републиканци в подкрепа на закона. Въпреки че тя лично се противопоставяше на идеята за национален архив за идентифицираща информация като на гнусно посегателство върху личния живот, Баучър прецени за себе си, че публичната ѝ подкрепа на закона ще укрепи позициите ѝ в националната сигурност и ще бъде от полза за много високотехнологични космически компании в нейния щат. Тя дори участва в излъчен по телевизията клип, в който законотворците се съгласиха да им вземат пръстови отпечатыци и образци от ДНК пред репортерите. Сенатор Баучър се усмихваше пред камерите, докато техниците взимаха секрет от вътрешната страна на бузата ѝ, оставяйки оператора зад камерата да се чуди колко много отделни ДНК нуклеотиди могат да се намерят вътре в тази уста по всяко време.

Резултатът от този двупартиен театър отпреди почти десет години — отдавна забравен от нея и неизвестен на водещите ѝ офицери от СВР — беше, че пръстовите отпечатыци на сенатор Баучър бяха в базата данни на ФБР. Когато частичните отпечатыци на десен палец и размазан показалец и среден пръст бяха свалени от класифицирания диск на „Патфайндър Сатълайт Корпорейшън“, взет

от лабораторията на СВР в Москва, на автоматизирана система ѝ отне около десет минути, за да идентифицира, че те принадлежат на Баучър.

През следващите дни Бенфорд и шефовете на контраразузнаването във ФБР се трупаха в заседателните зали от двете страни на Потомак не толкова да спорят за първенството в случая или да разискват по-фините моменти на пълното съдебно разследване на сенатора, колкото да решат как да не допуснат да изтекат детайли от разследването към медиите от Белия дом, от Националната комисия по сигурността, от полицията в Капитолия, от Сената на САЩ, от законодателното тяло на Калифорния, от Градския съвет на Лос Анджелис и от Асоциацията на производителите на стафиди в щата Калифорния.

— Последното нещо, от което се нуждаем, е сенатор Баучър да дезертира панически при руснаците — каза Чарлз, „Чаз“ Монтгомъри, шефът на отдела за национална сигурност на бюрото.

— Глупости — каза Бенфорд, събирайки картите след дългата сесия за обсъждане на наблюдението върху нея. — Изпращането на Баучър за вечни времена в Москва ще бъде по-хубаво, отколкото да детонираме неутронна бомба на Червения площад.

ЦРУ и ФБР формулираха тактическия си план за пълно покритие на улицата, на телефона, пощата и чувалите за боклук. Баучър не знаеше, но тя се бе превърнала в русокосата доячка, вървяща сама по сивото тресавище, и когато първият вой на хрътките дойде от мъглата, от блатистите оврази и над скалните тераси, вече беше твърде късно за бягство.

Калифорнийската къща на сенатор Баучър беше ниска, с плочест покрив в прериен стил, петстайно убежище на хълма на Мандевил Каньон Роуд в Брентууд, с изглед към Тихия океан от едната страна, и към светлините на Лос Анджелис от другата. Басейн с черно дъно, с широка павирана площадка в центъра на П-образната къща, се плискаше под замъглената слънчева светлина. Плъзгащите се стъклени врати на крилото на спалнята бяха отворени и оттам се носеше музика, мечтателна, изкусителна музика от К. Д. Ланг и неговата Miss Chatelaine.

Стефани Баучър лежеше върху чаршафите на огромното легло с импозантна пепеливочерно горна табла, внушаваща някаква скандинавска суровост. Наклонената черна дъска контрастираше с кремавите тонове на спалнята. Сенатор Баучър беше гола, една лента придържаше косата ѝ стегнато опъната назад по главата. До нея лежеше мъж на половината на нейната възраст. На около двадесет и пет години, той играеше на една от онези резервни второстепенни позиции в „Доджърс“ или в „Енгълс“, Стефани не можеше да си спомни точно. Беше заспал гол, като абаносов роял, блестящ от утринна пот, с вълнисти мускули на гърба, подобни на камъни в речно корито. Лежеше по корем, с кръстосани в глезените крака.

Стефани бавно се придвижи към края на леглото, опитвайки се да не събуди този как-му-беше името. Беше не толкова въпрос на загриженост, колкото на нежелание да го възбужда за допълнителни напъни. Миналата нощ ѝ беше достатъчно, цели часове, някои от тях показателно болезнени. Краката не бяха измислени да се огъват чак толкова, някои части на тялото бяха предназначени да се използват само в една посока. Но това беше единственият начин да полети, мислеше си тя, докато се плъзгаше от нейната страна на леглото със схванат гръб и сърбящ корем.

Огледа се в огледалото в банята и среса косата си. И видя лицето на майка си в малката баня на тяхната малка къща в Хермоза, отекла и отпусната, сядаша в леглото, споделяща цигара с някакъв мъж, понякога стар и дебел, понякога млад и кльощав, татуировки, мустаци, къси подстрижки или опашки, видя себе си как затваряше вратата и поглеждаше стенния часовник в кухнята и си пожелаваше веднъж, поне веднъж, нейният раболепен плашлив баща да си дойде от работа по-рано. След погребението и процеса Стефани погледна в едно друго огледало и си каза, че никой няма да ѝ помогне, ако самата тя не си помогне. Именно затова се бе обадила на баща си да си дойде у дома в този последен следобед.

Сенатор Баучър седеше на един подплатен шезлонг до басейна и похапваше салата от скариди, подправена с кимион и копър. Беше си метнала бяло памучно горнище, за да спести на асистентката си неудобството да я гледа гола до кръста, докато работеха. Въпросната

асистентка — коя ли поред? — нервна, петдесети размер, с изгризани нокти, на име Миси, седеше до маса, отрупана с документи. Избелелите кости на предишните секретарки от „екип Баучър“ покриваха земята от Вашингтон чак до Лос Анджелис. Миси ѝ четеше от една папка, преглеждайки предстоящото калифорнийско разписание. Щеше да има две събития, на които тя щеше да произнесе речи, в Сан Диего и Сакраменто, посещение в „Патфайндър Сатълайт“ в Лос Анджелис за поверителен брифинг и благотворителен обяд в Сан Франциско. Трябваше да се върне във Вашингтон не по-късно от следващия вторник, за да присъства на гласуването на допълнителното финансиране за Пентагона. Баучър каза на Миси да ѝ напомни да поръча изчерпателен преглед на секретния бюджет на ЦРУ. Тя щеше да науча доста неприятни неща в задника на ЦРУ през следващите няколко месеца.

Този образ подтикна Баучър да погледне над басейна към отворените врати на спалнята. Нейната едnodневка все още спеше, слава Богу. Тя щеше да прати шофьора си да го закара в Малибу или до стадиона, или...

Движение. И то доста голямо. Икономът водеше четирима мъже по площадката на басейна от главното крило на къщата. Тримата бяха с костюми и бели ризи с тъмни вратовръзки, обувки с връзки и тъмни очила, а единият от тях носеше куфарче. Четвъртият беше Нейт, тъмнокос и слаб. Той беше облечен в блейзър, с памучна риза, джинси и мокасини. Баучър ги гледаше как вървят по площадката. Умът ѝ, претоварен и объркан, долови полъх на опасност. Които и да бяха тези бюрократи, тя щеше да им даде да разберат с кого си имат работа и да им покаже красноречиво, че е вбесена от това прекъсване. Но те не ѝ дадоха възможност да вдигне пара.

— Сенатор Стефани Баучър — каза най-възрастният от тримата костюмари. — Аз съм специален агент Чарлз Монтгомъри от отдела за национална сигурност на ФБР. — Той отвори черен калъф, за да покаже картата си. Двамата му колеги направиха същото, но младият Таб Хънтър^[1] зад тях не помръдна. — Вие се арестувана за шпионаж като агент на чужда държава, в нарушение на глава 18, част 794 (а) и 704 (с) на Закона за шпионаж от 1917 г.

Баучър погледна мъжете, примигвайки срещу слънцето. Тя преднамерено не събра отпред горнището си и то увисна хлабаво на

раменете ѝ, разкривайки леко кривата на малките ѝ гърди.

— Какво говорите? — попита тя. — Луди ли сте? Защо си мислите, че можеше да нахлувате в моя дом без уговорена среща?

Миси седеше мълчаливо до масата, гледайки ту към мъжете, ту към шефката си.

— Сенаторе, ще ви помоля да станете — каза агентът от ФБР. — Трябва да влезете в къщата и да се облечете.

Той започна да рецитира предупреждението „Миранда“^[2], като същевременно внимателно хвана Баучър за лакътя, за да я вдигне от шезлонга.

— Свалете си ръцете от мен — каза Баучър. — Аз съм сенатор. Вие, шибани копелета, току-що отхапахте повече, отколкото можете да сдъвчете. — Тя се обърна към дебеличката Миси, все още седяща неподвижно до масата. Момичето си припомняше как бе започнал денят (с половин час стонове и пъшкания от спалнята) и как продължи (с агентите от ФБР, арестуващи нейната шефка). И се почуди как ли ще завърши. — Миси, иди на телефона. Искам веднага да проведеш три разговора — каза Баучър.

Монтгомъри вежливо помагаше на сенатора да се изправи на крака.

— Веднага се обади на шибания министър на правосъдието, веднага! Не ме интересува къде е и какво прави, искам го на телефона. Второ, обади се на председателя на комисията по разузнаването, същата процедура, искам го на линията до пет минути. После се обади на адвоката ми и му кажи да дойде незабавно тук. — Баучър се обърна към мъжете от ФБР, застанали в полукръг около нея. — Вашият шеф в правосъдието ще ви набучи на колове, а адвокатът ми ще ви опече на жив огън.

Миси бързо събра документите си, но агентът на ФБР тихо каза:

— Съжалявам, но ще трябва да взема тези документи, мис.

Миси погледна веднъж агента, после шефката си и се втурна към къщата.

Агентите на ФБР поведоха Баучър по площадката към главното крило на къщата. В дневната тя се издърпа рязко от ръката на единия.

— Казах ви, гадняри такива, да си свалите ръцете от мен. Това е безобразие, вие нямате право да ме обвинявате. Къде са ви уликите, къде е доказателството!

Тя отиде сковано до дивана и седна. Сега вече в непоклатимата ѝ самоувереност и арогантност имаше малка пукнатина. Тя искаше да спечели малко време и да даде възможност на адвокатата си да дойде. Постоянното вайкане на Голов за сигурността — може би трябваше да му обърне повече внимание. Все пак ФБР не знаеше нищичко. Голов беше професионалист, нямаше начин да докажат каквото и да било. Не допусна възможността, че самата тя, Баучър, може да е компрометирала всичко.

— Чакам адвокатата си — каза тя, кръстосвайки ръце пред гърдите си.

— Сенаторе, ние се легитимирахме по надлежния начин като федерални офицери. Прочетохме ви правата. Разбирате ли тези права? — Баучър го изгледа зверски, отказвайки да отговори. — Ако не разбирате тези права, аз ще ви ги повторя. Ако ги разбирате, покажете го, и имайки предвид тези права, искате ли да разговаряте с нас сега?

Баучър съобрази, че печеленето на време и отлагането ще бъде в неин интерес. Разговорите с Вашингтон и с адвокатата ѝ скоро щяха да доведат до развихряне на истински екшън, който щеше да отеква месеци или дори години. Баучър си каза, че ако не са я хванали на местопрестъплението, не биха могли да докажат нищичко. Твърдения, погрешни заключения, необосновани асоциации. Тя знаеше всичко за този вид окопна война. Погледна към агентите от ФБР и каза:

— Няма да отговарям на нито един ваш въпрос.

Специален агент Монтгомъри щракна с пръсти и посегна към куфарчето си. Извади от него една папка и я остави на масичката за кафе пред Баучър. Тя я отвори и видя графика на класифицираните брифинги, на които бе присъствала в „Патфайндър Сатълайт Корпорейшън“ и извлечения от лични банкови сметки, съдържащи дузина необясними кешови депозити от неизвестен източник, всеки един точно по 9500 долара, общо над сто хиляди долара. Тя си спомни настояванията си да ѝ превеждат „бели пари за черни дни“ и че Голов се опитваше да я разубеди. Инстинктите от Капитолийския хълм ѝ казаха, че това все още е несъществено, един добър адвокат би могъл да внуши съмнения, объркване, да поддържа топката в движение. Баучър погледна предизвикателно Монтгомъри.

— Просто куп хартия. Не означава нищо.

— Сенаторе, моля погледнете последния документ в папката. — Баучър прелисти предпоследната страница в края на папката, брилянтно чиста черно-бяла снимка на диск с логото на „Патфайндър“, бял и поръсен с прах. — Получихме този диск с вашите отпечатыци от Москва.

Баучър не продумваше. Дневната беше тиха, от крилото на спалнята се носеше приглушена музика, албумът *Out of Silence* на Яни, с Джони Таш на клавира, любимият на Миси. Монтгомъри прочисти гърлото си и плъзна по масичката към Баучър документ от една страница, напечатан с единичен интервал. Най-отгоре имаше щамповано лого на ФБР.

— Какво е това?

— Ако сте разбрали правата си, когато ви ги обясних, това е документ за признаване на вина по обвинение за шпионаж. Ще го подпишете ли?

— Мислите, че ще подпиша документ за признаване на вина? — Баучър не можеше да усети, че памучното й горнище е увиснало и е съвсем отворено. Агентите на ФБР се опитваха да не гледат надолу в предната част на дрехата й.

— Вие не сте насилвана или принуждавана по никакъв начин да подпишете документа. Просто ви давам възможност — каза Монтгомъри.

Нерешителността определено не беше сред многото недостатъци на Стефани Баучър. Тя вярваше в себе си и винаги бе мислила, че заслужава — не, че й се дължи — успех, кариера, богатство и стил на живот, който харесваше. Ожесточението и алчният огън, който гореше в нея, отдавна бяха запалили фанатичната вяра, че тя няма да отстъпи на никого за нищо. Това означаваше да не позволи на тези ядачи на понички да я арестуват, това означаваше да не загуби силата, титлата и уважението на изборния си пост. Това означаваше да не отиде в затвора до живот. Тя нямаше да допусне това да се случи. Огледа лицата им.

— Добре, ще подпиша — изведнъж каза тя.

Агентите се спогледаха. Единият пристъпи напред и извади писалка от джоба си. Беше бял пластмасов „Скилкрафт“ с надпис ПРАВИТЕЛСТВО НА САЩ отстрани. Баучър погледна писалката и я бутна.

— Миси, донеси ми моята писалка от бюрото — каза тя. Миси беше свършила с лудото телефониране и сега дойде до дивана с черно-бежовия „Монблан“.

Баучър отвинти капачето, наведе се над листа и надраска нещо в долния край на документа.

— Това устройва ли ви? — попита тя. Монтгомъри го взе, погледна го и се усмихна.

— Не съм сигурен дали „Да го духаш“ ще бъде допуснато в съда. Ще го направим по начина, който предпочитате — каза меко той.

— Кой, по дяволите, е този тип? — попита тя, сочейки Нейт.

Настана миг на неловка тишина, докато всички глави се обърнаха към Нейт.

Когато изправените около дивана агенти се разсеяха, Баучър взе капачката на писалката, стисна перлата в края на клипса, измъкна медноцветената игла и я заби във вената на лявата си ръка. Нейт беше единственият, който я видя какво направи и скочи напред към дивана, избивайки писалката от ръката ѝ.

Никой от присъстващите в дневната на Баучър дори не беше чувал за златната жилеца жаба, нито пък знаеха, че тази шестсантиметрова яркожълта листна обитателка живее единствено в дъждовните гори по тихоокеанското крайбрежие на Колумбия. Токсиколозите на ФБР, имащи под ръка материали от някои проучвания, биха могли да ги информират, че батрахотоксинът, секретиращ от кожата на малкото земноводно, е крайно смъртоносен за човека — невротоксин, който свива мускулите в контракция, причинява респираторна парализа и сърдечен удар. Химиците в Лаборатория 12 на КГБ, или Камерата, първи бяха изолирали батрахотоксин през 70-те години, след като бяха открили, че няма антидот за тази отрова и че токсичността на веществото, поставено на върха на игла за спринцовка, не губи силата си с времето.

Ефектът, наблюдаван при убождането на Баучър, беше не толкова научен и много по-драматичен. Тялото ѝ се сгърчи в силна конвулсия, краката ѝ неконтролирано щръкнаха напред, пръстите ѝ се изопнаха, крайниците ѝ се разтресоха неконтролирано. Баучър се просна върху дивана, главата ѝ се отметна назад, жилите на врата ѝ изпъкнаха, очите ѝ се подбелиха. Нейт се метна отгоре ѝ, за да спре тресящите се в конвулсии ръце. Пръстите ѝ се извиха като хищни нокти, от устата ѝ

потекоха лиги. От парализирания ѝ ларинкс не излизаше никакъв звук, а гръбнакът ѝ се преве почти надве. Нейт взе брадичката ѝ в шепата си и се опита да я съживи.

— По-добре недей, човече — каза Проктър, младият спецагент, гледайки пяната, която се събра по устните ѝ. Мъжете в стаята стояха като вцепенени и се взираха в нея. Тя се сгърчи още два пъти и застина. Горницето ѝ се свлече на една страна и откри гърдите ѝ. Нейт се наведе и я покри.

— Исусе — каза Проктър, — мислите ли, че това е писалка от правителството на САЩ?

В ъгъла на стаята Миси цивреше. Сега вече беше разбрала как свършва този шантав ден.

САЛАТА СЪС СКАРИДИ

Сварете обелени скариди, така че да останат крехки. Нарежете много на ситно праз, целина и маслини каламата, нарежете на кубчета бяло саламурено сирене и смесете с майонеза, зехтин, кимион, пресен копър и лимонов сок. Добавете сварените скариди, разбъркайте и охладете.

[1] Таб Хънтър, певец и актьор от средата на XX в. — Б.пр. ↑

[2] Правата „Миранда“ — имате право да мълчите, имате право на адвокат, всичко, което кажете, ще бъде използвано срещу вас в съда — наричат се така вследствие на решение на Върховния съд на САЩ по делото „Ернесто Миранда срещу Аризона“. На арестувания за изнасилване Ернесто Миранда не били прочетени въпросните права и той осъдил щата. — Б.пр. ↑

Ваня Егоров седеше зад бюрото в затъмнения си кабинет. Щорите на огромните панорамни прозорци бяха спуснати, цигарата му гореше недокосната в пепелника. Той гледаше беззвучната картина на плоския телевизионен екран върху шкафа от едната страна на бюрото му — новинарски блок от Америка съобщаваше за едно събитие. Репортер от Лос Анджелис с руса коса и дебели устни стоеше пред обвита в бръшлян врата на обградена с дървета улица. Зад него беше монтирано лицето на сенатор Стефани Баучър, служебна снимка отпреди няколко години. Надписът в долната част на екрана гласеше: „Калифорнийски сенатор почина на четиридесет и пет години, вероятно от инфаркт“.

Лебед. Най-важният източник на руското разузнаване през последните пет години. Мъртва. Инфаркт! Глупости. Вероятно бе използвала писалката, която Голов бе поискал и за която Егоров бе дал личното си одобрение. Това беше кошмар. Кой би могъл да предположи, че американците толкова бързо ще открият, че тя е къртицата? И кой би могъл да предвиди, че след Студената война, в тази епоха на агенти знаменитости и шпиони политици, ще се разиграе толкова драстичен, толкова насилствен — толкова съветски — завършек на разработката „Лебед“. Егоров си каза, че има съвсем ограничена възможност за изкупление. Ръководената от ЦРУ къртица бе виновна за тази скъпоструваща загуба. Ако успееше да го демаскира, щеше да спаси кожата си.

В момента имаше само две опции — шефът на техническия, Насаренко, участващ в капана за канарчета, и водачът на изменника, офицерът от ЦРУ Наш. Егоров насочи дистанционното, за да смени канала. На екрана се появи ясна цветна снимка на Насаренко. Всяка секунда от многочасовия му разпит в килиите на Бутирка беше филмирана и Егоров бе дошъл до същото мнение като Зюганов — че този вечно потрепващ в нервни спазми технически специалист не е способен да действа като вътрешен агент на ЦРУ. Записите показваха

побоища, предизвикани от дрога истерии, Зюганов, наведен над жертвата си, облечен в някаква военна рубашка. Хич и не питай, помисли си Ваня.

Известна част от записа бе маркирана и Егоров превключи напред. Насаренко вцепенено признаваше, че е разговарял за смазващия обем на работата си с шефа на Американския отдел генерал Владимир Корчной. Той предложил да му изпрати двама от неговите аналитици, за да облекчат натоварването му. Насаренко му бе показал един от дисковете по време на разговора. Не, след разговора той не бе преброил дисковете. И все пак преброяването им при разследването показва, че един диск липсва, не беше на мястото си. Не, абсурдно беше да помислиш, че Корчной би могъл да вземе диска. Невъзможно.

Невъзможно? — помисли си Егоров.

Той познаваше Володя Корчной от почти двадесет и пет години, още от академията. Корчной се бе доказал като превъзходен оперативен офицер, умел, храбър, хитър, човек, който на теория би могъл да бъде отличен таен агент на ЦРУ и да оцелее в опасностите. Още повече че задграничните му назначения биха могли да му предоставят много възможности за връзка с американците. Невъзможно, помисли си отново Ваня. Насаренко от месеци дрънкаше несвързано, още имена, още хленчещи обяснения, още печелене на време. Егоров би могъл да спомене идеята за Корчной пред Зюганов, но сега нямаше време. Американецът Наш беше ключът. Неговата племенница вече беше готова да отпътува за Гърция. Щяха да видят как ще се обърнат нещата.

Доминика се дивеше на бялата светлина в атинския въздух. Слънцето в Рим беше златисто и по-меко. Егейската светлина те смазваше. Сградите я отразяваха, черните пътища блещукаха под нея. Градският трафик — такситата, камиони и моторни скутери — се лееше като течна маса по „Василисис Софияс“, за да се раздели като вълни срещу пилон около площад „Синтагма“ и сградата на парламента и да се отцеди по малките улички към Плака. Доминика напусна хотела и тръгна надолу по хълма през жуженето на улица „Ерму“, покрай магазините с двуетажни витрини с изложени осветителни тела, спортни сакове и кожени палта. Манекени с яки от бели лисици се

взираха в нея и ѝ сигнализираха с килнатите си глави. Бъди нащрек, казваха те.

Доминика проучваше сериозно улицата, прекосяваше между пресечките, влизаше във входовете, използваше огледалата в магазините за дрехи и за слънчеви очила, за да категоризира различните елементи край себе си. Нисък, тъмен, без ръкави, мустаци, прашни гумени сандали, стрелкащи се тъмни очи. Тя усети мирис на печени пукащи кестени, чу остро дрънкане на латерна на ъгъла. Оглеждай се за чуждестранно лице, сини очи, славянски скули. Оглеждай се за кафяв цвят, жълт, зелен, сигнали за опасност, измама или стрес.

Доминика беше облечена в синя памучна рокля с квадратно деколте и с черни сандали. Носеше малка черна чанта плик и кръгли слънчеви очила с черни рамки. На лявата китка имаше евтин ръчен часовник с черен циферблат и проста каишка. Косата ѝ беше вдигната, за да ѝ е по-хладно в предобедната жега, синеока руския, провеждаща контранаблюдателен тактически обход преди среща с представител на противника.

Доминика сви от „Ерму“ в странична уличка, минаваща покрай малки витрини, с изложени религиозни предмети, златни брукатени раса, епитрахили и митри. Сребърни кръстове висяха на тежки верижки и се въртяха бавно зад стъклата. Тя беше сама в страничната уличка, беше сама и след един, два, три завоя. Пред нея беше византийската църква „Капникарея“, потънала в средата на улица „Ерму“, тухлена, с тесни като амбразури прозорци и скатести керемидени покриви. Доминика пресече улицата, слезе по петте стъпала до нивото, на което е била улицата през 1050 г. преди Христа, и влезе в църквата.

Вътре в тясното пространство цареше сумрак. Фреските и иконите по сводовете на тавана бяха напукани и с петна от вода, паякообразните гръцки букви ѝ се сториха бледочервени, излинали сякаш от пушека на свещите и тамяна, горели тук с векове. До вратата имаше сандъче с пясък с дълги оранжеви воценици, някои наклонени една към друга. Доминика си взе свещ от сложената наблизо купчина и я запали от пламъка на една от свещите, горящи в сандъчето.

Още преди да успее да я забие в пясъка, се появи една ръка и доближи фитил до пламъка на нейната воценица. Доминика вдигна

поглед и видя Нейт, застанал близо зад нея. Изражението на лицето му беше иронично-шеговито, а пурпурният ореол му придаваше вид на византийски светец от олюпените фрески. Той постави пръст на устните си, кимна с глава и се измъкна от вратата. Доминика изчака малко, заби свещта в пясъка, обърна се и излезе в бялата слънчева светлина и градската шумотевица. Нейт седеше на отсрещната страна на улицата и Доминика отиде при него. Беше много благоприличен, истински делови човек, оперативен офицер, провеждащ среща със своя агент. Доминика си спомни интимните им моменти в Рим предишния път и по-рано, в Хелзинки. Те бяха любовници извън шпионирането, нещо живо, страстно и истинско.

За Нейт споменът за това беше доста по-комплициран. Той бе спал с агента си, рискувайки собствената си кариера, но и нейната сигурност, огромна грешка. Беше предупреден от Форсайт и от Гейбъл, хора, които уважаваше, и все пак отново прави любов с нея в Рим, неспособен да спре, при това с невероятно интуитивния Бенфорд в съседната стая. Нещо в него бе умряло, когато я бяха отзовали в Москва, и той обвиняваше себе си за всичко, което тя е трябвало да изтърпи. Сега трябваше да изпълняват обща мисия, а на горната ѝ устна имаше капчици и той искаше да се протегне и да я докосне.

Доминика също го разбра с яснотата на синестет. Тя стоеше до него, без да му подава ръка, наблюдавайки очите му и пурпура във въздуха край него. Знаеше, че той иска тя да бъде негов агент, негов източник, но те бяха повече от това. Той не помръдваше, затова тя реши да се държи професионално. Постояха там, под палещата слънчева светлина, за секунда, после Доминика каза: „Ще вървим ли?“ — и го последва, когато той се обърна и тръгна по улицата.

Криволичеха по тесни улички в сърцето на Плака, завивайки наляво, после надясно по привидно безцелен маршрут, такъв, който би трябвало да изкара на светло всяка опашка в лабиринта на късите пасажки, вътрешните дворчета и малките открити площадчета, оградени с магазинчета. От тях се чуваше музика, жълти сюнгерии, нанизани на връвчици, закриваха входовете, във въздуха се носеше лютив аромат на тамян и сандалово дърво. Нейт автоматично поглеждаше крадешком над рамото на Доминика, а тя незабележимо хвърляше погледи покрай ухото му, за да провери другата страна на

улицата. Той улавяше очите ѝ и тя поклащаше леко глава. Нищо, което да мога да забележа. Той кимаше в съгласие.

Докато се здрачаваше, те вървяха бавно около Платея Филомосон, оградена със столове, тенти, чадъри и кръстосани гирлянди от електрически крушки. От кухните на ресторантите се чуваше тракане на чинии. Нейт отведе Доминика зад ъгъла, до една избеляла зелена врата. На малката табелка до вратата пишеше „Таверна Ксинос“. Седнаха на маса в ъгъла на покрита с чакъл градина и си поръчаха тарамо^[1], салата от цвеклови листа и папуцакя, патладжан, пълнен с агнешка кайма, канела, домати и бешамел, запечен до златистокафяво.

Доближили глави, те си говореха тихо за сценария, който Доминика трябваше да разиграе при връщането си в Москва. Договориха се тя да докладва в центъра, че е успяла да го съблазни, и в този миг той отклони за миг погледа си. Щеше да докладва, че той е започнал да говори за работата си, хитрата малка Лястовичка полека-лека подвеждаше своята мишена. Имаха два дни, за да създадат легендата, далеч от хотелската ѝ стая, оглеждайки се дали не са под наблюдение. Нямаше да има никакви контакти с бюро.

— Никога няма да познаеш кой е в Атина — каза Нейт, пълнейки чашата на Доминика с рицина от очукана алуминиева кана. — Форсайт пристигна преди два месеца. Сега той е шеф на тукашното бюро.

Доминика се усмихна.

— А Браток? И той ли е с него? — попита тя. Чудеше се дали те знаят за тяхната тайна афера.

— Гейбъл? Да. Двамата са неразделни — каза Нейт. Разговорът замря. Те се гледаха мълчаливо. Въздухът натежа, сякаш притисна главите им. Нейт погледна Доминика и зрението му се замъгли.

— Имаме два дни — каза той. — Важно е да осъществим сценария. Трябва да запълним тези дни.

— Трябва да проведем реални разговори, трябва реално да изречем нещата, които да докладвам на центъра. Всичко трябва да бъде, как го казвате, подлинно?

— Автентично — каза Нейт. — Трябва да изглеждаме автентични.

— За мен е важно да преживея детайлите сега, за да мога да ги докладвам при завръщането си — отвърна тя, припомняйки си

разпитите в Лефортово.

След това не остана кой знае какво за казване, а двамата бяха натежали като олово от лъжата, от отричането на тяхната страст. Пурпурният му облак изобщо не се промени, сякаш не изживяваше никакъв конфликт.

Те отново тръгнаха да се разхождат, обикаляйки периферията на Плака по тесните стръмни странични улички, опасващи стените на Акропола. Изкачиха се по тясно стълбище с гърнета с цветя на всяко стъпало. На върха Доминика сложи ръка на рамото му, за да го спре. Застанаха в сенките, гледайки надолу, ослушвайки се за стъпки в нощта. Беше тихо и Доминика свали ръката си.

— Решаващият момент — прошепна Нейт. — Да се разделим, да отидем в хотелите си и да се срещнем утре рано?

Тя нямаше намерение да го улеснява.

— Ами ако стаята ми се наблюдава? Очаква се да ме поканиш в твоя хотел, а от мен се очаква да приема.

Нейт се бореше с усещането, че се плъзга неудържимо в ледена вода.

— В интерес на автентичността, на легендата така ще бъде правилно. Автентично.

Те се погледнаха.

— Ще вървим ли? — попита Нейт.

— Както искаш — каза тя.

Сергей Маторин стоеше гол пред огромното огледало в стаята си в хотел „Кинг Джордж“ на площад „Синтагма“. Той знаеше, че Доминика се е настанила в съседния „Гранд Бретан“. И двата хотела бяха стари, като ювелирни кутии, в елегантния стил на Стария свят сред дисхармонията на големия град. Маторин не поглеждаше тялото си, насечено от белези, останали от войната в Афганистан, нито пък трапчинката в дясното рамо, където бе ранен, докато водеше своя „Алфа“ отряд в щурм през базара в Газни. Концентрираше се върху модела на движенията си в забавен каданс: напади, блокове, завъртания, ключове. Аполон, изпълняващ тай чи, докато шумът на вечерния трафик бучеше под прозореца му. Наведе се в кръста, после

се изправи и пое дълбоко дъх. Млечното му око стоеше неподвижно в гнездото си.

Обърна се, вдигна малкия си пътнически куфар и го метна на леглото. Завъртя четирите винта в металната рамка, за да отключи цилиндричното скривалище, монтирано от техническия отдел, и измъкна оттам шестдесетсантиметровия нож хайбер, с нежно извитата му дръжка. Застана отново пред огледалото и направи пълна бойна тренировка, удари, напади, парирание и сечене. Ножът свистеше, докато замахваше в бекхенд.

Тялото му заблестя от напрегането. Седна на стола Луи XIV и потта му лекъоса бледосиния брокат. Взе голям керамичен пепелник с герба на „Кинг Джордж“ и го обърна с дъното нагоре, после започна да точи острието на ножа си по неглазираната керамична основа — от дръжката до върха, от дръжката до върха. Метрономното стържение на стоманата по керамиката изпълни стаята и заглуши звука от улицата. След малко, удовлетворен от убийственото острие, Маторин остави ножа и измъкна закопчан с цип плик от куфара си с думата инсулин, отпечатана върху изкуствената кожа. Изтръска отвътре два дебели епидермални шприца, подобни на писалки, единия жълт, другия червен, полеви спринцовки, предназначени за инжектиране в стегнати мускули или бутове. Жълтият шприц съдържаше SP-117, барбитурат, създаден в отдел S. Той щеше да бъде за въпросите. Червеният, от Лаборатория 12, съдържаше една стотна от милиграма панкурониум, който щеше да парализира диафрагмата за секунди. Това щеше да е за после. Двете писалки на спецназа, златната и червената.

Те взеха такси и пътуваха в мълчание до хотела на Нейт, „Свети Георги Ликабетски“, сгушен сред боровете на хълма Ликабет. От извисяващия се балкон се виждаше Партенонът и равното протежение на градските светлини, примигващи чак до хоризонта, черната лента на морето и високата скала в пристанището, на която Егей бе чакал за кораба с бели платна^[2]. Доминика надникна в банята, включи осветлението, после го изключи. Оставиха лампите изключени, външната светлина от хотелската фасада беше достатъчна. Нейт крачеше в тъмната стая, а Доминика го гледаше, кръстосала ръце пред гърдите си.

— Ако преразглеждаш плана ни — каза тя, — аз мога да докладвам, че посещението ми в твоята стая е продължило само четири минути и да им кажа, че... твоята... страст... е била някак, как го казвате вие, укороченная, кратка — попита Доминика.

— Кратка — каза Нейт. Вратът му запламтя при подигравката.

— Да — каза тя, отиде до балконска врата и погледна навън. — Читателите в Ясеново ще бъдат възхитени от клюката, че офицерите от ЦРУ не издържат дълго. Твоето мъжество ще се прочуе в централата ни.

— Винаги съм обичал руския хумор — каза Нейт. — Жалко, че се среща толкова рядко. Но в интерес на опазването на нашата оперативна легенда мисля, че трябва да останеш през цялата нощ. В интерес на нашата оперативна легенда, помисли си Доминика.

— Много добре, тогава аз ще спя на дивана, а ти ще спиш в спалнята и ще държиш вратата затворена.

Нейт остана сериозен и прозаичен.

— Ще ти донеса възглавница и одеяло — каза той. — Утре ще имаме дълъг ден, който ще прекараме в безделие.

Доминика не смъкна роклята си, докато Нейт не отиде в спалнята и не затвори вратата. Още една луна, помисли си горчиво тя, светеща през отворената балконска врата. Тя понечи да стане и да дръпне газените завеси, но спря и легна обратно, оставяйки лунната светлина да я облива и рисува със сребърните си лъчи.

Беше ѝ писнало да бъде използвана като дръжка на помпа от всички тях, от власти, наследниците на бившия Съветски съюз, генерал Корчной, американците, Нейт, които ѝ обясняваха какво е целесъобразно, указвайки какво трябва да се направи. Как е могъл Корчной да върши това толкова дълго? Колко дълго би могла да издържи тя? Ослуша се за Нейт в спалнята зад вратата. Имаше нужда да получи нещо повече от всички тях. Беше се изморила от непризнаването на чувствата си пред себе си.

Около три сутринта Нейт долови, че вратата на стаята му се отваря. Дифузната оранжева светлина от уличните лампи проникваше през прозрачните завеси. Той обърна леко глава и видя как силуетът на Доминика — това непогрешимо накуцване в грациозната ѝ походка — се движи през спалнята към прозореца. Тя дръпна завесите, първо от едната страна, после от другата, и застана, осветена на фона на

стъклената врата, а после я плъзна и отвори. Нощният въздух развя завесите, метна ги от двете ѝ страни и ги уви по лицето и тялото ѝ. Тя тръгна към него, завесите се разделиха, и застана до леглото му. Нейт се облегна на лакът.

— Добре ли си? Нещо не е наред ли? — попита той.

Тя не отговори, остана неподвижна, гледайки надолу в лицето му. Оперативният офицер в него веднага се зачуди дали не е чула нещо, някакъв шум на вратата. Трябваше ли спешно да се измъкват от хотела? Той бе проверил задната стълба по-рано вечерта. Доминика все още не отговаряше и Нейт седна и се протегна, за да хване нежно ръката ѝ в своята.

— Доми, какво има? Какво става? Тя зашепна.

— Когато правихме любов, ти докладва ли на своята централа?

— За какво говориш? — попита Нейт.

— В Хелзинки и в Рим, когато се любихме, ти каза ли на твоите началници?

— Това, което направихме, беше против правилата, беше непрофесионално, беше моя грешка, ние рискувахме твоята сигурност и операцията.

Тя стоеше мълчаливо, гледайки надолу към него. Мина още една секунда, преди да заговори.

— Операцията — каза тя. — Имаш предвид, че рискувахме продължаването на събирането на разведката, на разузнавателната информация.

— Виж — каза Нейт, — това, което направихме, беше лудост както професионално, така и персонално. Ние за малко не те загубихме. Мислих за това през цялото време. И все още мисля.

— Разбира се, ти мислиш за разработката, за Доминика, националния ресурс.

— За какво говориш? Какво искаш да ти кажа? — попита Нейт.

— Искам да почувствам, че понякога оставяме операцията настрана, че сме само ти и аз. — Гърдите се надигаха в сутиена ѝ. Той стана и я взе в обятията си. В ума му се бореха желанието да овладее излизащата от контрол ситуация и надигащата се страст към нея. Той помириса косите ѝ, почувства тялото ѝ. Ти ще се подхлъзнеш и трети път, нали, мистър оперативен офицер? — помисли си той.

— Доминика — каза Нейт и приливът в ушите му започна, старият сигнал за опасност.

— Ще нарушиш ли отново твоите правила? — попита тя, виждайки пурпурната му лъст, която освети тъмната стая.

— Доминика... — каза Нейт, взирайки се в очите ѝ. Миглите ѝ уловиха светлината от прозореца. Той видя лицето на Форсайт, носещо се във въздуха над главата му, ужасено, страховито, немигащо. Желаете я повече от силата си да ѝ устои, по-страстно, отколкото дори можеше да си помисли.

— Искам да оскверниш твоите правила... с мен... не с твоя агент, с мен — каза Доминика. — Искам да оскверниш мен.

Дантелата на сутиена ѝ прошумоля, докато тя го разкопчаваше. Те паднаха на леглото, тя легна по корем и издърпа Нейт върху себе си, тежък и горещ, устните му се впиха във врата ѝ, пръстите му се преплетоха с нейните. Тя стисна здраво ръката му. Той се размърда тромаво, тя го подразни, възбуждаше го, той хвана в капан бедрата ѝ с краката си и дъхът ѝ се изостри. Тя простена: трахни меня, пляскай ме, и се пресегна назад, за да го докосне, докато той шепнеше в ухото ѝ:

— Още колко правила ще ме принудиш да наруша?

Тя го изгледа безмълвно, за да види дали не ѝ се присмива.

— Трябва ли да наруша пет правила, десет?

Той доближи устата си до ухото ѝ и започна бавно да брои до десет, съчетавайки цифрите с ритъма на бедрата си.

— Один... два... три...

Тя трепереше, но с различна честота от преди.

— Четири... пет... шест...

Тя разпери ръце и стисна в юмруци чаршафа.

— Семь... восемь... девять...

С пръсти като нокти тя уви чаршафа около китките си.

— Десять, десет — каза Нейт и все още горещо заклещен в нея, се надигна над блестящия ѝ гръбнак и изведнъж нежната линия на гърба и ханша ѝ се изви в арка и тя зарови лице в матрака, останала без дъх.

Лъч лунна светлина се вмъкна в стаята и те го наблюдаваха, докато лежаха един до друг. Нейт се наведе, хвана брадичката ѝ в ръка и я целуна по устните. Тя нежно отмести ръката му.

— Ако кажеш нещо не на място — каза му Доминика, — ще пхна нокътя на палеца си в дясното ти око и ще те метна през парапета на балкона.

— Нямам никакви съмнения, че можеш да го направиш — отвърна Нейт, излягайки се на възглавницата.

— Да, Нейт — каза Доминика, — и ако имам нужда от още, твоята малка лястовичка отново ще те съблазни в леглото.

— Окей, окей, нямах това предвид. Може ли да поспим няколко часа? Ще останеш ли мирна поне за малко?

— Конечно, разбира се, добрите агенти винаги спазват инструкциите — каза Доминика.

ПАПУЦАКИ В „ТАВЕРНА КСИНОС“

(ПЪЛНЕНИ ПАТЛАДЖАНИ)

Запържете агнешка кайма с накълцан лук и нарязани на кубчета обелени домати в зехтин. Подправете хубаво, охладете и добавете настъргано сирене, магданоз, накиснат във вода стар хляб и едно яйце. Разполовете патладжаните по дължина и задушете в олио, докато омекнат. Издълбайте ги, но запазете сърцевината и напълнете вдлъбнатините с месната смес. Поставете ги в дъното на тавичката върху издълбаната накълцана сърцевина и малко вода, залейте ги със сос бешамел, напръскайте със зехтин и запечете до златистокафяво. Сервирайте със стайна температура.

[1] Тарама хайвер. — Б.пр. ↑

[2] Митичният херой Тезей обещал, че ако победи Минотавъра, ще смени платната с бели, но забравил, оставил черните и баща му Егей се хвърлил в морето от тази скала. Оттук и името на Егейско море. — Б.пр. ↑

Зюганов стискаше здраво слушалката на криптирания телефон. Устройството беше голямо колкото главата му.

— Разбира се, че ще се оглеждат за опашки — каза той. — Изобщо няма да си в състояние да ги следваш. Придържай се към първоначалния план. Подготви ли си материалите? Ще са ти необходими само петнадесет минути. Едно име, потвърждаваш го, после убийственият удар.

Зюганов се въртеше в стола си.

— Виж, не ти казвам да не я пощадиш, но името е по-важно от всичко, от всеки. Понял? Разбра ли? Чакам резултати. И си дръж устата затворена. Край.

Техният последен ден в Атина. Слънцето жареше още в девет сутринта, двамата се чувстваха уморени, неадекватни и отнесени. Вървяха от хотела надолу по „Пиндару“, спряха за портокалов фреш на площад „Колонаки“, седнаха рамо до рамо под една тента и изчакаха сервитьорът да им донесе пасти. Щяха да прекарат в движение целия ден, продължавайки да репетираат какво ще докладва Доминика за контакта на центъра. Тя отхапа малко от сипкавия сладкиш и облиза пръстите си. Чувстваше се по-добре.

— Дали да не им кажа, че си ме насилил или че аз съм ти завързала очите и съм те заключила гол в гардероба?

Тя отчупи парченце от сладкиша и се опита да му го подаде в устата. Той извърна глава.

— Центърът вероятно ще разбере натъпкването на някого в гардероб — каза Нейт. Той се чувстваше хаплив, раздразнен и виновен и нямаше никакво търпение да води сутрешни следлюбовни разговори. Лицето на Доминика посърна при думите му. Тя постави кифличката в чинията.

— Ай, колко си бездушный — каза тя, обръщайки лице към него, безсърдечен, бездушен, но демоните на противоречието вече бяха забили ръцете си в Нейт — той разбираше чувствата си към нея, но разбираше и своя дълг, разбираше какво иска тя, но разбираше и какво може да ѝ даде той, какво ЦРУ ще му позволи да даде, и това, че той бе оставил страстта си — о, да, това беше истинска страст, без съмнение — отново да вземе връх, отново, по дяволите, в деня, в който тя трябваше да се върне в Москва и да седне пред следователите, и ако не беше абсолютно перфектна, щеше да е по негова вина, защото предишната нощ не бе успял да ѝ каже не. Романтични, непоправими руснаци. Тя искаше нещо романтично, но те и двамата бяха офицери разузнавачи и не би трябвало да допускат никакво разсейване. Той я погледна — последната му мисъл беше, че вероятно я обича, — но тя видя демоните, разчете пурпурния облак около раменете му и разбра, че връзката от предишната нощ е изчезнала.

Видя виновното му съжаление и избледнелия цвят около него. Нейните лични демони литнаха от пещерата като прилепи на залез-слънце и тя се превърна в Егорова, усещаща как гневът се надига, онази горячност, избухливостта, за която генерал Корчной я бе предупредил.

— Ще се върна в хотела да си взема душ и да се преоблека — каза тя и се изправи.

— Вето — отвърна той, превключвайки в стил водещ офицер. — Това е единственото място, където могат да те намерят — теб, нас. Бенфорд изрично каза...

— Господин Бенфорд може да мине и без душ и преобличане. Аз не мога. Ще ми отнеме само десет минути.

Нейт направи бързо изчисление. Да не се отделя от нея? Да я пусне и да се срещнат по-късно? Той бе видял лицето ѝ, разпознаваше знаците. Беше му бясна, щеше да е най-добре да не я пуска сама, можеше да изчезне напук на него. Чудесен доклад щеше да подаде в Ленгли!

— Добре, десет минути — каза Нейт, хващайки я под ръка. Тя лекичко се измъкна.

Хотел „Гранд Бретан“ се издигаше в слънчевата светлина на площад „Синтагма“, с позлатени парапети и врата от ковано желязо, блестяща на ослепителната светлина. Когато се качиха горе, Нейт

застана тромаво в огромната дневна с елегантни маси, столове, лампи и дебел мокет. Погледна в спалнята, докато Доминика изхлузваше роклята си — помнеше черния ѝ сутиен и бикините, — тя се наведе, за да свали сандалите си, обръщайки се с лице към него, предизвикателен модел на бельо на фона на масивната копринена табла на леглото. Частичната ѝ голота шибна сетивата му и тя го разбра, можеше да го прочете като книга. Направи една провокативна стъпка към него в дневната.

— Подлудявам ли те? — каза му, вдигайки ръце. Тя кипеше.

— Доминика, спри — изхриптя Нейт.

— Моля те, кажи ми? — притискайки чашките на сутиена си една в друга. — Обърквам ли те? Работи ли планът?

— Възхитително! Не мога и да си помисля, че бихте могли да изпълните дълга си по-добре, ефрейтор Егорова — каза Сергей Маторин, излизайки от дрешника между банята и спалнята. Той говореше руски, който звучеше като картер на камион, пълен с чакъл. Беше облечен в черно спортно яке, черна риза и клин и носеше мокасини. Метна небрежно затворена с цип чантичка и черна платнена кания на леглото и започна да съблича спортното си яке, без да сваля очи от Нейт. Черен.

Тишина, после електрически шок и никакво колебание, нито за секунда, докато лентите от черна дантела се метнаха върху Черния, ръцете ѝ се склучиха около врата му, коляното ѝ се вряза в слабините му. Нейт забеляза балетните мускули на краката ѝ и как задните ѝ части се свиха на възел, докато Черния грухтеше. Моторин избута брадичката ѝ назад и я удари в гърлото, убийствен удар, тя падна на килима в дантеленото си бельо, дишайки на пресекулки.

Нейт имаше нужда от повече време, за да се добере дотам. Докато се приближаваше той си мислеше: някой ще трябва да бъде убит. Черния ги бе чул да си говорят и те бяха на разстояние един телефонен разговор от катастрофата. Нейт натисна раменете на нападателя, усети мирис на амоняк и блъсна тънкото му тяло срещу малкия шкаф в ъгъла. Старинната вещ изтреця и се разцепи на трески. Дватама паднаха на пода и сякаш три камъка удариха лицето на Нейт от страни, дум, дум, дум, о, мамка му, техниката на спецназа, с отворена ръка! Той хвана в ключ възлестата му ръка и го ритна зад коляното, Черния падна и се изтъркала, но веднага щръкна отново с

усмивка на уста. Нейт хвана парче от строшения шкаф и го хвърли по краката на Черния, после пристъпи напред, подуши отново амоняка и се сниши, замахна нагоре с долната част на дланта си, нагоре, към брадичката, опитвайки се да си припомни друга отдавнашна техника за ръкопашен бой. Черния се изгъркаля отново, посегна към леглото и смъкна шептящата кания на ножа, и ето, острието беше вдигнато и описваше малки кръгове. Настана време за отстъпление, защото Нейт нямаше никакво оръжие под ръка, нищо достатъчно дълго и достатъчно твърдо, за да се разправи с това копеле и със сребристото острие на иначе синкавата стомана.

Ударът в дихателната тръба не беше убил Доминика, черните дантелени бикини и черните дантелени чашки бяха там, държащи голяма синьо-бяла ваза, Мин, Лимож, Уеджууд, все едно. Разби я между плешките на Черния в дъжд от чирепи и той падна на колене, но се чу изсвистяване от светкавичен разрез и потече кръв, тънка линия по бедрото и диагонално по корема ѝ, после тялото ѝ стана червено и хлъзгаво, тя залитна назад и падна тежко на пода, гледайки краката си, единия мокър, другия сух. Пиринчената лампа се стори достатъчно добра и достатъчно тежка на Нейт, за да я хвърли, но Черния парира светкавично. Успя да го разкара от нея, но той се приближи с впечатляваща скорост, по-скоро се плъзна, и Нейт се озова в обхвата на острието и почувства студен въздух по ръката си и по корема си, където ризата му се бе разцепила, после горещата кръв започна да се стича надолу под колана и по десния му крак, като че ли се бе опикал. Ах, този дяволски нож. Нейт хвана брукатения стол като в цирк и другият ръкав на ризата му се сцепи, а горещата кръв се изля в дланта му. Върхът на острието се закачи в бруката на стола, той пристъпи и се опита да усуче коляното на Черния с краката си, които вече губеха сила, лош знак, много лош, като червените му стъпки по килима и бакърената миризма на кръв във въздуха. Доминика ги гледаше през стаята, Маторин се движеше с лекота, замахвайки със своя нож хайбер, а Нейт залиташе настрани, с прогизнали дрехи, червени от гърдите надолу. Моя грешка, да се върна тук, идиотка такава, той ще се бори, докато умре, помисли си тя. Той се бие за мен и проблясъкът на осъзнаването, той наистина ме обича, той печели време за мен и онази горячност, онази ярост, я вдигна от пода, тя закуцука и вдигна черната чантичка. Търсеше оръжие, каквото и да е оръжие.

Черния дишаше леко през носа си и Нейт усети как нещо се разхлабва, когато острието мина по бицепса му, той го стисна и почувства как то се врязва в дланта и пръстите му като намокрен нож в торта. Черният стоеше и го гледаше, а Нейт се концентрира върху това да стегне отслабналите си колене, за да не падне. Този спецназ, този тип без съмнение предвкушаваше следващия удар, помисли си Нейт, ето сега щеше да мушне нагоре, за да разпилее дългите му черва по мокета или да го удари отстрани по врата.

И тогава Свободата дойде на барикадата като излязла от платното на Дьолакроа, с една гръд извън сутиена, и заби червения и жълтия шприц в бутовете му. Инстинктивният му удар с юмрук назад я събори и главата ѝ издумка силно в пода, но Черния започна да омеква и да диша тежко, стържещо, големи, тежки вдишвания, застанал на ръце и колене, с червената и жълтата опашка като закачени на магаре. Той запълзя напред с ножа, но се забавяше, пълзеше все по-бавно, люлеейки глава, с отровена диафрагма и череп, пълен с барбитурати. Здравото му око се извъртя в главата му, копитата му издумкаха по синьо-розовия мокет и смъртта дойде с гръм и трясък. И нека сериозно обмислим дали да не отрежем главата му, просто за по-сигурно, но ръката на Нейт беше под лявата гръд на Доминика и той се зарадва на ускореното ѝ сърцебиене. Очите ѝ бяха отворени и той понечи да положи главата си в мекотата, но си спомни нещо по-важно, не можеше да заспи точно сега, трябваше да се обади по телефона.

Доминика бе взела телефона от отслабналите пръсти на Нейт и каза на Браток къде са. Той я изслуша внимателно и докара един доверен фелдшер от посолството с комплект за първа помощ, който изчака на улицата в колата. Как Марти Гейбъл почисти и измъкна двамата от хотела беше истинско чудо — класата на Сайгон и Пном Пен. Чаршафите станаха превръзки, миришещото на оцет яке на Маторин бе закопчано до горе, косата на Доминика бе зализана назад. Гейбъл ѝ даде знак да измъкне шприцовете от задника на Маторин, да сложи ножа хайбер в канията и да провери джобовете му. Сложи ръката на Нейт около врата си и го измъкна през служебния вход, след като каза на Доминика да заключи вратата и да остави ключа в сандъчето за цветя в коридора.

Те рухнаха на задната седалка на колата на Гейбъл като Бони и Клайд и ококореният фелдшер уви с ластични бинтове за спиране на кръвта гръдния кош, ръцете и бицепсите на Нейт и бедрото на Доминика, и залепи диагоналния разрез на стомаха ѝ. Пулсът на Нейт беше отслабен от загубата на кръв, затова фелдшерът започна кръвопреливане, а Доминика люлееше главата му в скута си, без да говори, държейки торбичката с плазма високо, докато Гейбъл пердашеше през натовареното движение, ругаейки и удряйки волана.

Насочиха се по стръмните улички на Зографос под надвисналата планина Имитос и Гейбъл им помогна да се качат на последния етаж в тих гръцки жилищен блок, където бюрото държеше тайна квартира за непредвидени случаи. Сложиха Нейт в малката спалня и фелдшерът остана с него до пристигането на лекаря от посолството. И двамата бяха доверени лица, но Гейбъл настоя да си тръгнат веднага щом приключат, двадесет шева по крака на Доминика, три пъти повече за Нейт. Гейбъл я хвана за раменете и погледна над очилата си, но тя се измъкна от него и отиде в другата спалня, за да попие кръвта, и в съзнанието ѝ проблесна налудничавата мисъл за Устинов — колко отдавна беше това? Започна да диша на пресекулки.

Гейбъл благодари на доктора и на фелдшера — те се чудеха какво замислят ченгетата, но знаеха, че трябва да си затварят устата, — изведе ги навън и внимателно затвори вратата. Доминика беше в стаята на Нейт и се вслушваше в дишането му, Гейбъл я изпъди навън. Тя не искаше супа, не искаше хляб, затвори вратата на стаята си, но след пет минути Гейбъл я чу как се промъква обратно в стаята на Нейт и я остави на мира. По-късно през нощта откряна вратата на спалнята и я чу да му говори, той все още не помръдваше, беше заспал от успокоителните, но цветът му се бе пооправил. И Дива седеше до леглото му и му говореше на руски. Каква огромна, отвратителна каша! Но, слава Богу, бяха оцелели. Форсайт се промъкна на следващия ден, след като се стъмни, със залепена козя брадичка и очила с метални рамки. Гръцките ченгета познаваха лицето му, а вече имаше полицейска хайка за младата руския от хотел „Гранд Бретан“, която бе оставила мъртъв мъж в стаята си. Снимката от паспорта на Доминика беше по всички телевизии и вестници. Там имало и друг мъж, тъмнокос западняк, може би американец. Гейбъл каза на Форсайт, че прилича на Фройд с тази брадичка, после го информира за сцената в

хотела, кимайки към двете спални отзад. Форсайт седна и метна на масичката за кафе купчина вечерни вестници. Кървавият пир в „Гранд Бретан“ бе отразен в медиите с прекомерно крайни квалификации дори и за гръцките стандарти. Преводачите от бюро то бяха направили списък на заглавията:

Касапски заговор на КГБ разбунва спокойствието на Атина — в. „Катимерини“ (дясноцентристки)
Кланица от Студената война в хотел „Гранд Бретан“ — в.
„То Бима“ (центристки)
Руска красавица издирвана за секс убийство — в.
„Елефтеротипия“ (лявоцентристки)
САЩ не зачитат гръцкото наследство и антики — в.
„Ризоспастис“ (комунистически)
Убийца избира слабия сезон за петзвездна кланица — в.
„Трибуна Шкиптаре“ (на албански език)

Стараеха да не вдигат много шум в кухнята, докато чакаха Доминика да излезе от спалнята. Половин час по-късно Форсайт отиде и леко почука на вратата ѝ. Без да отваря, тя му каза, че не се чувства добре, не, нямала нужда от лекар, но искала да поспи. Форсайт се върна обратно в дневната.

— Не съм сигурен, но нещо не е наред, не е просто шок — каза той на Гейбъл.

Чу се леко раздвижване и Нейт се дотътри, най-сетне буден, опиращ се на стената, с оранжев бетадин^[1], показващ се около краищата на бинтовете и лейкопласта. Едната страна на лицето му беше пурпурна. Той се смъкна в едно кресло, с лице, мокро от налягане и болка.

— Какво правите тук, бе хора? — изхриптя той. — Някакъв спешен случай ли има?

— Как се чувстваш? — попита го Гейбъл, игнорирайки иронията му. — Някакво замайване? Имаш ли апетит?

Нейт поклати глава и Форсайт внимателно започна да говори.

— Свързах се по зелената линия със Седмия етаж. Говорих поне пет пъти с посланика, който лично бе привикан от гръцкия външен министър два пъти. Цялата гръцка полиция търси руския, опитва се да идентифицира мъртвия тип, а руското посолство твърди, че няма представа какво се е случило. Гръцкото министерство на външните работи е близо до хотел „Гранд Бретан“ и телевизионните прожектори на площад „Синтагма“ светят нонстоп.

— Това им е най-хубавото на тайните операции — телевизионните прожектори — каза Гейбъл, гледайки Нейт.

— Всички в централата са бесни в различна степен, сериозно бесни и дяволски, яростно бесни — каза Форсайт. — Постоянно хвърчат обвинения: Защо не сме предвидили подобно действие от страна на СВР? Защо не сме се изтеглили от разработката? Защо Марбъл не е успял да ни предупреди за засадата? В голямата си част пълни лайна.

— Тази сутрин получих имейл от шефа за Европа. Този адмирал Нелсън предлага, че е дошло „време да сменим платната“ в разработката с Дива. Очевидно шефът на руската оперативна дирекция му е казал да си завре главата в задника. Пред директора. С всичко това можем да се справим. Но снощи се обади Бенфорд и попита дали неговата заповед да не се ходи в стаята на Доминика е била неясна. Той изпраща поздравите си. Да се обясни твоето изпълнение конкретно на него е нещо, с което ние — ти — може би няма да се справиш толкова лесно. Ще зависи от това доколко е склонен да ти съдере кожата от бой.

— Аз му дадох личната си препоръка да го направи — каза Гейбъл.

— И все пак има надежда. Бенфорд казва, че този инцидент е създал някаква мъничка възможност и е много развълнуван. Той пристига утре късно вечерта и дотогава иска ти да се покриеш. — Форсайт отиде до плъзгащата се стъклена врата на балкона и погледна през пролуката в спуснатите пердета. — Много е важно Доминика да остане скрита, за да продължава центърът да мисли най-лошото, че е духнала към ЦРУ, че техният заговор за засада на Нейт е провален. Имаме най-много два дни.

Гейбъл стана, мина през малкия коридор и почука на стаята на Доминика. Заговори ѝ нежно през вратата и тя му каза да влезе. Те

чуваха приглушения му баритон от дневната и след десет минути Гейбъл се върна и седна.

— Проблем — прошепна той. — Много е възбудена. Не е истерична, просто е бясна. Язвителна, злъчна. Този неин огнен нрав! Но този път е сериозно. — Нейт се напъна да стане от стола си. — Седни долу, мамка ти — извика Гейбъл. — До известна степен тя е толкова разстроена, защото за малко не е станала причина за смъртта ти. Първото нещо, за което попита, е как си ти.

— Тя ми спаси живота — каза Нейт. — Бях му в ръцете на този робот.

— Провери ли стаята, когато се качихте? — Нейт избягна погледа му. — Не мисля — отговори си Гейбъл. — Тя казва, че не иска да се връща, бълнува за бягство, за дезертиране. В шок е, чувства се предадена, а и краката я болят. Клетото дете, как ли ще изтърпи два дни с този посърнал тип тук.

Нейт не възнамеряваше да усложнява нещата, като им каже, че са се любили.

Форсайт се изправи.

— Марти, ти остани при Дива до пристигането на Бенфорд. Нейт, ще те вмъкнем тайно в бюрото утре. Искам да напишеш какво се е случило. Бенфорд ще иска пълен отчет.

Нейт кимна.

— За момента нека й дадем малко пространство — каза Форсайт. — Може да я загубим като агент. Вероятно няма да разберем, докато тя не премисли.

Форсайт си тръгна и Гейбъл се изправи, помота се из кухнята, върна се в дневната, каза, че отива до ъгъла да вземе бутилка вино, малко сирене и хляб.

— Стой далеч от балкона — каза той, тръгвайки към вратата. Извади пистолет от джоба на самото си и го подхвърли на Нейт.

— РРК/S^[2] — каза Гейбъл. — Дамски пистолет. Донесох го за теб.

Доминика прекара по-голямата част от първата нощ в леглото, гледайки в тавана. После отиде в стаята на Нейт и седна до леглото му, наблюдавайки го как спи. Знаеше точно какво се бе случило. Чичо

Ваня се бе уморил да я чака да измъкне информация за американската къртица и бе изпратил Маторин да разреши проблема, за да запази политическия си фланг. На него явно не му пукаше, че който и да се озове в една стая с Маторин, е изложен на смъртен риск. Дали е планирал Маторин да убие и нея? Не беше сигурна, но за момента щеше да приеме, че отговорът е да. Още едно предателство от Ваня и навозная куча, бунището на службата.

Тя бе казала на Браток, че не е сигурна в желанието си да продължи да шпионира. Беше извън Русия, на Запад, може би щеше да дезертира. Гейбъл я изслуша и меко й каза да направи това, което смята за най-добро. Аурата му беше наситено пурпурна, той нямаше причина да бъде толкова ведър, но тя бе доволна. Дойде и следващата вечер. Стана късно, сигналите на микровълновите комуникационни кули по хребета на Имитос бяха единствените проблясъци от светлина по тъмния масив на планината, над оранжевите улични лампи на Зографос и Папагу. Форсайт и Бенфорд седяха в столовете си, докато Доминика, в бански халат, лежеше на дивана, за да може да държи крака си в хоризонтално положение. Тя бе чула как Нейт напусна апартамента по-рано, но не излезе от стаята си, за да го види. Нейт бе изчезнал.

Бенфорд пристигна късно, настоявайки да отиде направо в тайната квартира. Той поиска да прочете отчета за атаката, каза, че дирекцията на медицинската служба иска шприцовете на СВР в следващата дипломатическа поща. В колата слушаше Форсайт и мърмореше, че бързината е от решаващо значение.

— Как се чувствате? — попита я той. — Можете ли да вървите? Тя стана и се разходи около дивана. Прокара пръсти по шевовете от страната на счупения ѝ крак; този крак явно имаше много да пати.

— Извинете ме — каза Бенфорд. — Искам да знам дали можете да се движите, защото се налага да излезем на улицата. Трябва да се обадите в Москва. — Доминика потрепна, докато седеше. Бенфорд сложи ръка на рамото ѝ. — Не бързайте. Първо искам да говоря с вас. Доми, трябва да знам дали имате желание да продължите отношенията, които започнахме в Хелзинки. Трябва да знаем дали имате желание да се върнете в Москва и да работите там.

— А ако не искам? — попита тя. — Какво ще стане с мен?

Тя познаваше тези мъже, но нейното доверие в тях, във всеки от тях, бе намаляло. Те бяха професионалисти, те се нуждаеха от резултати, те се подчиняваха на организация, която всъщност беше Врагът. Бенфорд и Форсайт бяха окъпани в синьо, думите им се обагряха от него. Чувствителни, артистични, неискрени, те щяха да я разработват на слоеве, знаеше си го. Бъди внимателна.

— Това, което ще стане с вас, е, че ще ви отведе със самолет в Съединените щати, вие ще се срещнете с директора, който ще ви награди с медал и банкова сметка, с която ще можете да си купите къща в място по ваш избор — след оценка на сигурността, — в комфорта на която ще можете да четете за текущите събития в Русия и по света. Ще се освободите от живота на тайните, интригите, измамата и опасността.

Пулсиращо синьо от върха на главата му.

Бенфорд е толкова умен; срещала съм го само веднъж и все пак той ме познава, помисли си тя.

— А ако продължа да работя с вас, какво ще искате да правя?

— Ако сте вътре, бих помолил да проведете един телефонен разговор — каза Бенфорд — с вашия чичо.

Форсайт млъкеше и наблюдаваше от другия стол, стабилно синьо, тя можеше да му се довери, мъничко поне.

— А естеството на телефонния разговор? — попита Доминика, знаейки, че те могат да я преведат през девет реки, без да й дадат да пийне вода. — Какво искате да постигне този разговор?

— Форсайт ми разказа малко за борбата в хотела — каза Бенфорд. — И как сте спасили живота на Нейт. Искам да ви благодаря за това.

Той все още не бе отговорил на въпроса й.

— А разговорът с Москва? — попита тя.

— След цялата тази драма ние трябва да подсигурирм пътя към вашето завръщане у дома. И да максимизираме шансовете да получите хубав пост в центъра, ако приемем, че се съгласите да продължите работа.

Бенфорд излъчваше сини пулсации срещу нея.

— Ако се върна, генерал Корчной ще се погрижи да получи добра позиция. Двамата с него сме силен екип.

— Разбира се, ние разчитаме на това — каза Бенфорд. — Но вие трябва да действате поотделно, да застанете в различни орбити. — Доминика кимна. — И ще дойде ден, когато вие ще трябва да продължите на неговото място. — Доминика кимна отново.

— Но за да стане възможно това, вие трябва да се свържете с Ясеново, да проведете спешен разговор. Вие сте разтревожена, изтощена, подкупили сте някого, ветеринар, аптекар, да зашие крака ви. В изтощението и гнева си нарушавате основното правило да не говорите открито по телефон. Убиецът спецназ от центъра за малко не ви е убил. Младият Наш за късмет е надделял. Важно е те да мислят, че Наш го е убил. Вие им звъните, докато бягате, полицията е по следите ви, американците са на път да ви хванат. И трябва да помолите скъпия си чичо Ваня да ви спаси.

— Разбирам — каза Доминика. — Господин Бенфорд, сигурен ли сте, че нямате нещо руско у вас?

— Мога да си представя, че имам — отвърна Бенфорд.

— Не бих се изненадала.

— Има и нещо друго, което трябва да направите — добави Бенфорд. — По време на разговора ние ще пръснем малко дезинформация, разбирате ли думата!

— Да, разбира се, дезинформация — отговори Доминика.

— Именно. Операцията срещу Наш експлодира в лицата им, но вие сте успели да измъкнете нещичко от него.

— Какво искате да кажа... с този обман, с тази измама? — попита Доминика.

— Вие сте имали спор за все още съществуващата Студена война, за все още съществуващото взаимно шпиониране. Нейт се е изпуснал, че важен руски шпионин току-що е заловен в Съединените щати, важна личност, ръководена активно от вашия център.

— Вярно ли е? — попита Доминика. Това сигурно е кризата при Ваня, помисли си тя. Той вероятно е в сериозно политическо затруднение.

— Напълно вярно и точно — каза Бенфорд. — Трябва да им съобщите, че Нейт ви е казал, че центърът се е опитал да отведе лова на къртицата в погрешна посока с подказване, че шпионинът е претърпял очна операция. Фалшива следа.

Бенфорд замълча.

— Извинете ме, но каква е целта на това съобщение? — попита Доминика. Стори ѝ се странно, но не можеше да разчете лицето на Бенфорд. Цветът му избледняваше.

— Доминика, тези детайли са важни. Ние искаме центърът да научи, че сме схванали измамата. Затова споменаването, че очната хирургия е фалшива улика, е от решаващо значение. Искामе центърът да мисли, че ти си свършила добра работа, искаме те да те спасят. Ясно ли е всичко?

— Да, но ще им кажа, че аз убих техния убиец — каза Доминика. — Аз. Защото той щеше да убие и двамата ни. А сега Наш изчезна и това е грубая ошибка на моя чичо, груба грешка, негов провал, не мой.

— Браво! — каза Бенфорд. — Хитра тънкость.

Марбъл беше прав. Тя наистина беше голяма работа.

— Написах някои детайли за мястото, в което се криеш — каза Форсайт. — После може да излезем и да проведем разговора.

Те погледнаха бележките му, после Доминика отиде в спалнята да се преоблече, оставяйки Бенфорд и Форсайт насаме.

— Ако не ѝ кажем, че тя ще дръпне спусъка срещу генерала, ще я разстроим много — каза Форсайт.

— Това е единственият начин — тросна се Бенфорд. — И на мен не ми харесва. Но тя не може да се колебае или да разбере за капана за канарчета.

— Но тя така или иначе ще го разбере. Ами ако се ядоса толкова много, че реши да прекрати? — попита Форсайт.

— Тогава това ще се превърне в провал от екстра класа. Надявам се тя да види нещата по нашия начин — каза Бенфорд. — Гръцките ченгета са подготвени, нали?

— Всичко е уредено. Тя ще бъде арестувана сутринта след разговора.

ГИГАНТЕС — ГРЪЦКИ ПЕЧЕН БОБ

Задушете лук и чесън в зехтин. Добавете нарязани белени домати, телешки бульон и пащърнак и варете до сгъстяване. Добавете сварен боб гигант, разбъркайте добре и запечете на средна температура, докато вътрешността на

боба омекне съвсем, а коричката му стане хрупкава, дори леко прегорена. Сервирайте със стайна температура.

- [1] Дезинфектант на йодна основа. — Б.пр. ↑
- [2] Вид пистолет „Валтер“. — Б.р. ↑

Ваня Егоров работи до късно в кабинета си. Небето бе променило цвета си от розово към пурпурно, после до черно, но всичко, което той забелязваше, беше плоският монитор, показващ безкрайни материали от гръцките телевизионни канали, „Еurovision“, BBC, Sky, американската CNN за инцидента в Атина.

Атинската резидентура бе потвърдила, че мъртвият мъж е Сергей Маторин. Ваня усети как стомахът му се надигна, когато резидентът го информира, че гръците — необяснимо — вече са кремирали тялото, правейки съдебната аутопсия невъзможна. Необяснимо, хайде де! — помисли си Ваня. ЦРУ владееше гръците, и то от години.

Но това не беше важно, не и в момента. Ваня знаеше, че някой друг е възложил мократа поръчка в Атина и е изпратил едноокия психопат в Гърция. Не директорът, не и неговите колеги от ФСБ. Не дори и джуджето Зюганов. Само едно име бе възможно. Сякаш прочел мислите му, високочестотният телефон завибрира и накара Егоров да подскочи в стола си. Познатият глас прозвуча брутално, стържещ и дрезгав, но дяволски спокоен.

— Операцията в Атина беше позор — каза Путин.

Дали пак беше по чорапи, помисли си Егоров. Без риза?

— Да, господин президент — мрачно каза Ваня. Нямаше смисъл да се оправдава, не той я е оторизирал. Путин го знаеше.

— Аз изрично подчертах, че не трябва да има активни мероприятия.

— Да, господин президент, ще разследвам...

— Оставете — каза гласът. — Очаквах по-голям успех от вас. Загубата на сенатора е колосална. Къртицата във вашата служба все още е активна. Какво правите, за да заловите този предател? Ако беше устоял на чудовищните си импулси, помисли си Егоров, можехме вече да сме го сгасили.

— Както знаете, господин президент, аз изпратих опитен служител да разработва американския водещ офицер. Надявах се на

важна информация...

— Да, вашата племенница. И къде е тя сега?

Ето го, идва, най-лошото.

— Тя е в неизвестност в Гърция. Мълчание от другата страна.

— Каква е вероятността да е мъртва? — попита накрая Путин.

Недей да звучиш толкова обнадеждаващо, помисли си Ваня.

— Очакваме вест — каза Егоров. Отново дълго мълчание.

Доминика беше по-голяма заплаха за президента дори от шпионския провал във Вашингтон, дори от къртицата в службата.

— Тя трябва да се прибере у дома — каза Путин. — Погрижете се за безопасността ѝ.

Което означаваше погрижете се тя никога, никога да не говори за интригата Устинов и за акцията, каквото и да ви струва, каквото и да е. Линията замлъкна.

Доминика бе изчезнала, ако не беше мъртва, тогава вероятно се укриваше. Как би могла да се скрие сама в гръцката столица беше мистерия. Неговата малка лястовичка явно е доста находчива, помисли си той. На монитора се появиха нови репортажи от кордона на сивобелите гръцки полицейски бусове около руското посолство в Психико. Гърците смятаха, че е възможно руската бегълка да потърси убежище в консулството.

Новините включваха и данни за друг мъж, но те не знаеха името на Наш. Дали Доминика бе измъкнала нещо от него? Дали пък от ЦРУ не я бяха убили? Дали са я заловили? Ако е жива, той трябваше да я върне обратно. Спасението, избавлението би могло да е възможно.

Телефонът на бюрото му издрънча, беше външната линия, следователно нищо важно.

— Какво има? — сопна се той.

Адютантът му Дмитрий беше на линията.

— Външен разговор, прехвърлен от дежурния офицер — каза той.

— Каква е тази глупост? — изрева Егоров.

— Разговор от чужбина — отвърна Дмитрий. — Установили са, че е от Гърция.

Егоров почувства как кожата на главата му настръхва.

— Свържи ме — каза той.

По линията долетя гласът на Доминика.

— Чичо? Чичо? Чуваш ли ме?

— Да, здравей, дете мое. Къде си?

— Не мога да говоря дълго. Тук е много трудно. — Тя звучеше уморена, но не и паникьосана.

— Можеш ли да ми кажеш къде си? Ще изпратя някой да те прибере.

— Чичо, трябва да ти кажа, че моят приятел, онзи, младият, започна да говори. Осъществих доста голям напредък. Както се надявах, че ще направя. Но твоят човек, този дявол, за малко не ни уби.

— Какво се случи? — попита Егоров.

— Те се сбиха. И моят приятел избяга, не знам къде е сега.

— Младият американец е победил обучен спецназ? — Егоров искаше да разбере.

— Ни, чичо. Аз го убих. Иначе той щеше да ме убие. От другата страна на линията настана мълчание.

Божичко, Исусе, помисли си Егоров, какъв демон. Как е успяла да ликвидира Маторин? Ръката, с която държеше слушалката, се навлажни.

— Разбирам. Какво ти каза твоят приятел?

— Да. Нещо странно. Той се хвалеше, че американците току-що са хванали един от нашите шпиони, жена, и подчерта, че е много високопоставена. Казах, че не му вярвам.

Можеш да му вярваш, можеш, помисли си Егоров.

— Каза ми, че вие сте се опитали да подведете американците, като сте пуснали мухата, че шпионинът е болен и неспособен да работи.

Егоров бе на път да запищи в слушалката, да каже на малката идиотка да продължава. Усещаше собствения си пулс в слушалката.

— Това е много интересно. Каза ли още нещо?

— Само, че шпионинът всъщност не е претърпял очна операция, че това е била фалшива следа и че американците са я схванали. Моят приятел изглеждаше доста горд от залавянето на шпионката — каза Доминика.

Е, сега няма да са толкова доволни, когато загубят техния собствен шпионин, помисли си Егоров.

Корчной.

— Нещо друго?

Корчной.

— Нищо, чичо. Разговорът ни би могъл да продължи, ако не ни прекъснат.

— Да, разбира се. Веднага трябва да се махнем от тази линия. Къде си? Ще изпратя някого за теб. Трябва да стоиш далеч от хорските погледи.

— Останах при един мъж, с когото се запознах, непознат, в неговия апартамент. Той обеща да не ме предаде, ако съм мила с него. Нали това е, на което ти се ме обучил?

Егоров пропусна иронията в гласа й.

— Можеш ли да останеш там още един ден? От неговия телефон ли се обаждаш?

— Мисля, че мога да остана. Но трябва да излизам навън, за да говоря. Мъжът няма телефон, само мобилен, а не ми се иска да го използвам, за да се обаждам точно на теб. На отсрещната страна на улицата има будка. Обаждам се оттам, с телефонна карта.

Тя му даде името на улицата и номера на сградата в работническия квартал Патисия, на север от площад „Омония“.

— Бъди при будката утре точно по обед — каза Егоров. — Ще дойде кола де те вземе. Шофьорът ще спомене моето име. Ще те приберем у дома. Междувременно стой далеч от улицата.

Той прекъсна връзката.

Ако успееш да я върнат, помисли си Егоров, той щеше да се спаси. Щеше да я покрие с медали, щом сгасе Корчной. Първо, телеграма до онзи дурак, онзи глупак в Атина, за да види дали тези тъпаци биха могли да спасят офицер, когото преследват по петите, после заповед за двадесет и четири часово наблюдение над Корчной. Без вдигане на тревога, без предупреждения, за да не допуснат американците да го измъкнат.

Докато настройваше тялото си на цирков тежкоатлет за чакането, той започна да мисли за своя стар колега, който го бе предал и помогнал на американците да открият Лебед.

— Дай ми Зюганов — извика той на Димитрий.

В края на следващия работен ден в Ясеново пристигна грама от атинската резидентура. В нея се описваше сцената, при която двама офицери от СВР бяха влезли в квартала Патисия, за да отидат до будката и да вземат Доминика. Те съобщаваха, че около будката имало струпани не по-малко от шест гръцки полицейски коли и двадесет полицаи в бели каски и бронежилетки. Било пълен хаос, хората от СВР не успели дори да се приближат, но видели две жени в полицейски униформи да качват окована в белезници жена в полицейски бус. Те описваха арестуваната като „чернокоса и слаба“, нищо конкретно, но най-вероятно беше Доминика. Тя беше в ръцете им. Не минаха и две минути от пристигането на телеграмата на бюрото му, и високочестотният телефон започва да вибрира с кошмарния си звук.

Беше след полунощ и извивката на Москва река, виждаща се от дневната на генерал Корчной, приличаше на черна лента между светлините на Строгино. Жилищните блокове от другата страна на реката бяха по-нови от сградите от тази страна. Строителните кранове все още се извисяваха над недовършените постройки. Марбъл си направи любимата вечеря от салца с аншоа, хлебни кубчета и лимон. След като почисти, си занесе чаша коняк в дневната, погледна часовника и отиде до библиотеката, която опасваше стената. Плъзна малък нож в сглобката на върха на библиотеката, завъртя острието, за да освободи двете резета, вдълбани в дървото. Горната част се отвори на скритите си панти като капак на ковчег, откривайки плитка кухня.

Корчной бръкна в кухнята и измъкна оттам три сиви метални кутии, увити в чист плат. Първите две бяха с размер на цигарена кутия, третата бе по-плоска и по-широка. Той свърза краищата на двете малки кутии, напасвайки релсичките им. След това ги свърза с по-плоската кутия — миниатюрна клавиатура на кирилица, чрез малка букса. Стилусът беше в страничен клипс. С него Корчной натисна два вдлъбнати бутона и светнаха три миниатюрни LED лампички. Първата беше индикаторът на батерията и захранването. Зелен, давай. Втората показваше дали интегралната антена на горния компонент има връзка със сателита. Зелено, силен сигнал. Последната лампичка показваше дали трансмисионният обмен, рукопожатие, ръкостискането, свързката е осъществена. Жълто, в очакване.

Корчной използваше стилуса, за да натиска клавишите и да състави рутинното съобщение. Той пишеше без прекъсване, елиминирайки интервали и препинателни знаци, шифрова икономия, научена с годините, докато пишеше секретни писма на ръка. Липсваха му осезателният процес на саморъчното писане, допирът с хартията, подготвянето на мастилото, лекият натиск, докато изписваше главните букви.

Работеше седнал в креслото си, с лампа за четене над рамото, стар човек, излязъл сякаш от платно на Вермеер, превит над работата си. В стаята цареше пълна тишина. След като състави съобщението и го подписа с „нико“, индикатор за „не действам под принуда“, Корчной натисна трансмитерния бутон и започна да наблюдава жълтата светлина. Съобщението му се извиси към небесата със супер високочестотен изблик в радиовълната с честота $K^{[1]}$, подмина сателита, докосвайки сензорите му. Складираният вече отговор бе активиран и се върна с отслабения сигнал в Q честота^[2] за три секунди. Москва спеше, прозорците на „Лубянка“ бяха тъмни, а Корчной се бе протегнал нагоре, за да докосне пръсти с Главния враг. Лампичката намигна в зелено. Ръкостискане. Успешен контакт.

Корчной разви един кабел от вдлъбнатина в клавиатурата и го пъхна във входния жак в задната част на малък цветен телевизор, който бе получил от офицер от ЦРУ в среднощна среща „багажник до багажник“ преди три години на шосе М10. Устройството бе модифицирано от ЦРУ. Корчной го включи и избра предварително запаметен канал. Три удара по клавиатурата със стилуса и снежнобелият екран почерня, изпиука веднъж, после отново почерня, показвайки две думи със светъл шрифт — Съобщение: никто. Съобщение: никой. Интервалът липсваше — ето това беше истинското съобщение, сигналният огън: играта започна.

Корчной изключи телевизора, нави жицата и я прибра в гнездото ѝ, изключи захранването и разглоби комуникационното съоръжение. Уви отделните компоненти в плата и ги върна в скривалището, после го затвори и заключи капака. Върна се в стола си, сложи книгата на коленете си и отпи от коняка. Протегна се, изключи лампата за четене и остана да седи в тъмнината на апартамента, гледайки към градските светлини в черната река, сигурен, че СВР е видяло и записало всичко, което той бе направил в последните тридесет минути.

От август до октомври 1962 година КГБ бе организирано пълно наблюдение над полковник Олег Пенковски от ГРУ, включително над апартамента му, гледащ към Москва река. Навремето полковникът предаваше огромни количества информация за съветските балистични ракети. Офицерите от екипа по проследяването от ФСБ, които след повече от петдесет години наблюдаваха генерал Корчной, бяха твърде млади, за да помнят тази разработка от Студената война, но средствата, които използваха, за да съберат доказателства за мишената си, бяха почти същите, както и на техните предшественици.

Отвъд реката, от апартамент в частично завършен небостъргач, три наблюдаващи екипа използваха гигантски флотски бинокли, за да гледат как Корчной ориентира ковкома си по азимут на тридесет градуса, за да се свърже със сателита. От апартамента над неговия наблюдателите на Корчной бяха пробили в тавана на трите стаи дупки, снабдени с лещи тип рибешко око и микрофони, свързани с дигитални записващи устройства. Те гледаха как Корчной извади устройството от библиотечното скривалище, сглоби компонентите и написа съобщението на клавиатурата. Нямаха перспектива, от която да прочетат написаното на екрана на телевизора му, затова наведоха дистанционната видеокамера, поставена на радиоуправляем минисамолет от фибростъкло, надолу, за да запишат думите през прозореца на дневната. За разлика от случая „Пенковски“, не им бяха нужни три месеца. Вече имаха достатъчно доказателства.

Полунощ. В другия край на града още един екип проверяваше кабинета на Корчной в Американския отдел на втория етаж в Ясеново. Освен физическото претърсване на бюрото, шкафа и контейнерите техниците щателно взимаха тампонни натривки от множество повърхности: клавиатура, ръкохватки на чекмеджета, плота на бюрото, папки, заключващи дръжки, чаена чаша и захарница. На следващата сутрин Зюганов донесе лабораторния доклад на Егоров и той нетърпеливо го изтръгна от ръцете му: Отчита се метка в малки количества в топката на вратата и в десния ръб на подложката на бюрото. Анализ: съединение 234, номер 18. Гостоприемник: Наш, Н. Американско посолство.

Когато Корчной се върна у дома от Ясеново след работа, ранният полуздрач просветваше над дърветата покрай реката. Краката му тежаха като олово, гърдите го стягаха, докато вървеше по издигнатата крайбрежна пътека от спирката на метрото. Сградата беше тиха, с изключение на мърморенето на телевизорите зад вратите, а в коридора тегнеше миризма на готвено. В мига, в който Марбъл отвори вратата на апартамента си, разбра, че са го хванали. Ключът винаги заяждаше, той обикновено трябваше да го поразмърда, за да отключи, но тази нощ влезе като масло в патрона. Бяха напръскали графит в ключалката, за да я смажат.

Вътре в апартамента му имаше петима мъже, застанали в полукръг около входната врата. Груби сухи лица, квадратни челюсти и жестоки очи, нахъсани. Облечени в джинси, анцузи и кожени якета, те се струпаха като рояк върху стария мъж в мига, в който вратата се отвори. Той беше достатъчно мъдър, за да не се съпротивлява, но те го сграбчиха за краката и ръцете и го вдигнаха от пода. Придвижиха се бързо и мълчаливо, един сложи ръка на гърлото му, други двама го хванаха за мишците. Те винаги те вдигат нагоре, помисли си, но къде ли ще избягам? Той не каза нищо, докато те напъхаха гумен тампон, който миришеше на канал, между задните зъби (за да не захапне капсулата цианкалий, моля ви се, другарю!), и го съблякоха по бельо, без да пускат и за миг някой от крайниците му (за да не използва оръжия, бутони или игли в дрехите, моля ви се, другарю!). Надянаха му анцуг не по мярка и го понесоха надолу по стълбището, минавайки покрай поне десет други техни колеги в кожени якета, застанали на площадките. Натъпкаха го отзад в тъмнозелен бус, но не пускаха нито ръцете, нито краката му. През тялото на Корчной премина болка, той губеше усещането си в мишците си, там, където го стискаха най-здраво. Това нямаше значение, помисли си той, подготвяйки се за следващата част. Знаеше какво предстои.

Пътуването с буса без прозорци беше дълго. Люлееха се силно, когато завиваха, друсаха се, когато минаваха върху коловози, и се накланяха, когато преминаваха по кръстовище с кръгово движение. Корчной знаеше накъде са се насочили, можеше да проследи маршрута им на запад през града. Когато вратите на буса се отвориха и го измъкнаха навън, той погледна нагоре. Помисли си, че трябва да

хвърли един последен поглед към небето, нощното мастилено небе с оранжевото сияние на града, и пое дълбоко дъх, най-вероятно последния път, в който щеше да може да направи това. Докато го влачеха към малка врата, той се огледа бързо наоколо, за да се увери в това, което вече знаеше. Претрупаният вътрешен двор беше мръсен, покрит с боклуци, голите стени от неизмазани циментови блокове бяха увенчани с рошава решетка от бодлива тел, познатите стени в цвят охра на пететажната постройка с Y-образна форма, не можеха да бъдат сбъркани. Затворът Лефортово.

Корчной знаеше неизбежното: высшая мера, смъртна присъда. Знаеше и последната си спирка: братская могила, необозначен гроб. Единственият избор, който му оставаше, беше начинът, по който щеше да си отиде. Той вече бе решил да не ги улеснява, а това, по ирония, означаваше, че щеше да говори, но не точно това, което те искаха да чуят.

За да увеличи дискомфорта на следователите си, той им каза, че не е шпионирал срещу Русия, че всъщност е шпионирал за Русия, първо, за да се опълчи на съветската система, системата, която задушаваше народа си в продължение на петдесет години, а сега и за да попречи на плановете на онези подонки, днешните паразити в Кремъл. Той каза на мъжете със стоманени лица в стаята за разпити, че не изпитва никакво съжаление, че би го направил отново. Кариерата му на шпионин ги смая — та той беше офицер, генерал. Оценката на щетите щеше да отнеме години. Той ясно го виждаше в лицата им.

Беше му по-лесно да мисли за ареста и оттеглянето си, като знаеше, че бе дал ход на своето завещание. Той отбеляза с удовлетворение, че Доминика не бе спомената по време на нито един от разпитите, нито пък бе направена някаква инсинуация, че е под подозрение. Тя беше в безопасност.

Корчной отговаряше на въпросите им и им даваше пълен списък на информацията, която бе предоставял на американците в продължение на почти петнадесет години. Въпреки че напълно им сътрудничеса, Зюганов им каза да преминат към „физически средства“, някои от старите техники в автентичните подземия на „Лубянка“. Това беше удоволствието на Зюганов, може би малко възмездие, защото Корчной ги бе предал — гъвкави кедрови тресчици под ноктите, черно и сълзящо червено, дървени шпилове, забити

между палците на краката, намаслено топче, притиснато в кухината зад меката част на ухото. В друга стая една лекарка, уролог, гледаше в лицето му, докато напъхваше жицата нагоре с още един милиметър.

Когато грубите действия изведнъж спряха и го оставиха в килията му за цял ден, Корчной предположи, че вероятно Ваня е наредил прекъсването. На следващия ден го въведоха в стаята за разпити, както през последните дни, за да се изправи пред поставеното на масата комуникационно оборудване от ЦРУ. Почакаха известно време, преди да влезе Ваня Егоров, който махна на офицера от охраната да излезе, и затвори врата зад него. Ваня обиколи бавно масата, без да поглежда Марбъл, опипвайки оборудването и батериите с лека усмивка.

— Обмислях за кратко варианта, че може да си ти, за кратко, преди няколко месеца — каза Ваня, палейки цигара, без да предлага на Корчной да си вземе. — Казах си, че е невъзможно, един от най-добрите ни хора, последният човек, който би могъл да се забърка в такава нелоялност към Русия.

Корчной не отговори и не помръдна ръце от скута си.

— Всички тези години, цялата ни работа заедно, кариерата на цял един живот, всичко — погубено толкова лесно — продължи Егоров. — Доверието, което ти оказвах, любовта.

— Става дума за теб, разбира се — каза Корчной. — Винаги е ставало дума само за теб, Ваня.

— Залупа, глупак! — каза Егоров, тръскайки пепелта си на пода. — Ти навреди ужасно на службата. Ти навреди на нашата страна, изостави Русия.

Той разиграва театър заради микрофоните, помисли си Корчной.

— Залупатся^[3] ще подхожда повече — каза Корчной. Ваня се дуеше и се правеше на голяма работа. — Какво искаш, Ваня? Защо си тук?

Вадя погледна за миг към Корчной, после — към оборудването на масата.

— Дойдох да ти кажа, че моята племенница, твоето протеже, Доминика, е тази, която изтръгна информацията, довела до твоя арест. Тя е герой, а ти си плодовый червь, гъсеница.

Ето това е — тяхната приемствена конспирация. Корчной отправи безмълвни поздравления към Бенфорд.

Ваня наблюдаваше лицето на Корчной, за да прецени реакцията му, и остана доволен, като видя, че старикът гледа надолу, явно беше сразен. Той си прибра цигарите и потропа на вратата на килията. Вървейки по циментовия коридор покрай стоманените врати, Ваня изчисляваше. Загубата на Лебед се компенсираше от ареста на Корчной. Доминика. Върни я обратно.

Мышиная возня^[4]. Преливане от пусто в празно. Техническите служители от отдел Т внимателно преместиха ковкома обратно в апартамента на Марбъл в жилищния блок в Строгино, за да осъществят излъчване от обичайните координати. Група мълчаливи мъже се струпаха на покрива, за да гледат над синьо-черната Москва река, за да натиснат SEND и да чакат за онова рукопожатие, ръкостискането, от сателита над Полярния кръг. Главните букви на подписа НИКО в излъченото съобщение от ковкома показаха на Бенфорд, че съобщението на Марбъл е писано от някой друг или от него самия, но по принуда. Какъвто и да бе случаят, това означаваше, че арестът му най-сетне е осъществен. Макар двамата с Марбъл да бяха преговаряли отново и отново плана, Бенфорд инстинктивно се отвращаваше при мисълта, че агентът му бе пожертвал себе си, и тихо жалеше за загубата му.

Мерцедесът му взе двадесет и петте мили по пустото Рубльово-Успенское шосе за петнадесет минути, но Ваня трябваше да чака в приемната сграда десет минути, за да дойде дежурната кола и да го закара през гората от черни ели и борове до неокласическия параден вход на Ново Огарьово. Ваня погледна часовника си. Почти полунощ, а той трепереше вътрешно от това късно привикване в уединената президентска дача на запад от Москва. Точно както ти-си-знаеш-кой, помисли си Ваня. Чичо Джо^[5] караше хората да чакат до три сутринта в преддверието, прекалено затоплено от бумтящата камина.

Но този път не беше както при Сталин. Егоров бе отведен надолу по извито стълбище в сутеренна фитнес зала, която се простираше по цялата широчина на сградата, пълна с уреди и щанги, блестящи под лампите на тавана. Егоров кисело отбеляза, че неговият шеф на КР,

Алексей Зюганов, седи на стол до един гладиатор. Свидетел, помисли си Ваня, лош знак.

Президентът Путин беше без риза, неокосменият му гръден кош беше хлъзгав, вените на мишците му изпъкваха. Ръцете му стискаха ръкохватките на два найлонови ремъка, закачени за висока греда. Всерусийският президент дръпна ремъците и разпъвайки ръце като Христос на кръста, се наведе с лице напред, почти паралелно на дюшека, едно стъпало над пода. Треперейки от усилието, той се повдигна, събирайки ръце заедно, после се наведе, после отново се надигна. Тази малка улитка, този охлюв, Зюганов, за миг не сваляше очи от Путин. Въпрос на секунди, преди да оближе потта от гърдите на своя благодетел.

Путин продължи да се надига и навежда със съскащи вдишвания и издишвания, после спря в максимално разтежение, вдигна глава и погледна Егоров с очи с цвят на стар ледник. Неподвижен. Левитиращ. Още секунда — и отново нагоре.

— Искам я извън Гърция, обратно в Русия — каза Путин с тънък глас. Той избърса лице с хавлия, хвърли я със замах назад към Зюганов, който я хвана, объркан и смутен.

Путин се взря с очи, пробиващи дупки, в очите на Егоров — имаше този обезпокоителен навик да се представя като ясновидец, като учен. Някои вярваха, че президентът може да чете мисли.

— Работа чрез няколко контакта — каза Егоров. — Гърците са бесни.

Путин вдигна ръка.

— Гърците не са способни на подобна ярост, те са самомнителни малки птички — каза Путин. — Ние ще им покажем Кузкину матъ^[6].

С други думи, той ще ги закопае, помисли си Егоров, веднага щом приключи с мен.

— Американците стоят зад гърците, те контролират всичко — каза Путин, отивайки до една лежанка със стоманени ръкохватки. — Те ще се опитат да насочат това в тяхна полза, да дискредитират Русия, да ме притеснят.

Ето го най-голямото прегрешение. Егоров се въздържа от отговор. Зюганов се гърчеше като шугав в стола си. Путин легна по гръб на пейката и започна да прави коремни преси, действайки с

горните ръкохватки. Тежестите зад главата му се вдигаха и падаха, докато той помпаше.

— Егорова е герой — каза Путин. Дрънкащите плочи потропваха и отекваха в огромното помещение. — Не се интересувам от детайлите или от разликата между конспиративни грешки на улицата и бюрократичен гаф в Ясеново.

— Аз — дръннн.

— я искам — дрънннн.

— обратно — дръннн.

— тук.

Дръннн!

Ваня Егоров чуваше дрънченето на тежестите в главата си, като помпа в трюма на Сатаната по целия път до Москва.

На задната седалка на отделна, не толкова луксозна кола, която също бързаше назад към Москва, Зюганов знаеше, че има малка възможност да циментира позицията си. Той прецени, че Егоров е на часове от уволнение, прочистване, може би вкарване в затвора. Путин не би го възстановил, независимо от резултата с Егорова. Имаше твърде много провали, твърде много грешки. Ако той, Зюганов, успееше да я измъкне, повишението и наградите щяха да завалят върху главата му. Той никога не би отгатнал, че ЦРУ ще му се обади, за да обсъди абсолютно същото нещо с него.

САЛЦА С АНШОА

Запечете хлебни кубчета, докато придобият „цвят на монашеско расо“. В отделен тиган сотирайте филета аншоа в зехтин, докато се превърнат в пюре, добавете лук на филийки и люспест червен пипер и продължете да запержвате, докато лукът покафенее. Сложете сварени отцедени спагети в тигана със салцата от аншоа и лук, добавете магданоз и лимонов сок и смесете добре. Поръсете с хлебните кубчета и сервирайте.

-
- [1] Радиовълна в обхвата на честота 26,5–40 GHz. — Б.пр. ↑
- [2] Микровълна в честотен обхват от 33 до 50 GHz. — Б.пр. ↑
- [3] Да се ядосаш. — Б.пр. ↑
- [4] Безплодна дейност. — Б.пр. ↑
- [5] Йосиф Сталин, Чичо Джозеф. — Б.пр. ↑
- [6] Популярна заплаха, използвана за първи път на международната сцена от Никита Хрущов: „Я покажу тебе Кузкину мать.“ (Ще им дадем да разберат, ще видят звезди посред бял ден, ще ги направим на мат и маскара). — Б.пр. ↑

След ареста на Доминика гръцката полиция тихомълком я предаде на Форсайт и тя бе преместена в нова тайна квартира в крайбрежното градче Глифада. В един ветровит дъждовен следобед Бенфорд и Форсайт ѝ казаха, че има „индикации“, които почти сигурно потвърждават, че генерал Корчной е арестуван от ФСБ. Тя бе навела лицето си, без да покаже никакви емоции. Още една загуба.

— Ние живеем с възможността това да се случи — каза Бенфорд.

— Но защо точно сега? — попита Доминика. — Ние щяхме да работим заедно. Как се е случило?

Бенфорд забеляза, че тя е загрижена единствено за Корчной. Не мислеше за себе си.

— Не сме сигурни — отвърна Бенфорд. — След загубата на къртицата им в САЩ контраразузнаването им е започнало да търси изтичането. Може да е допуснал някаква грешка.

Доминика поклати глава.

— След четиринадесет години? Не мисля. Той беше твърде добър, за да го допусне.

Форсайт упорито не поглеждаше Бенфорд и синята му мантия днес беше по-бледа, може би се чувстваше уморен. За разлика от него Бенфорд излъчваше мастиленосиньо. Той пресмята, мисли, планира, крои нещо, помисли си тя. Доминика разбра, че нещо не е наред.

Бенфорд гледаше в ръцете си, докато говореше.

— Ти знаеш, Доминика, че Володя много ти се възхищаваше.

Доминика го наблюдаваше внимателно, особено как си държи ръцете. Той определено кроеше нещо.

— Аз съм убеден, че той си те представяше като свой заместник, който ще продължи работата му. Ние мислехме, че ще имаме две години, може би дори три, за да изградим това заедно. Не бихме могли да знаем. И така, сега това пада на твоите плещи, стана по-скоро, отколкото искахме, но така се получи.

Доминика се обърна към Форсайт, който се протегна и я потупа по ръката, но тя леко се издърпа от обхвата му. Много синя мъгла имаше в тази стая, помисли си тя.

— Аз съм съкрушена от ареста на генерала. Никога няма да го забравя — каза бавно тя. — Но вие сте много директен, господин Бенфорд. Веднага след загубата му вие ми казвате, че това е отговорност, как го казвате, моя отговорност, да продължа борбата. Така е, нали? За мен остава само да реша дали ще продължа да работя. — Тя спря и ги погледна, четейки по лицата им. — Господин Форсайт. Какво мислите вие с Браток?

— Бих ти казал точно това, което и Марти Гейбъл ти каза — отговори Форсайт. — Следвай сърцето си, прави това, в което вярваш.

Бенфорд го погледна и сви раздражено устни. Проклетият Форсайт би могъл да бъде поне мъничко по-убедителен.

— Твоите мотиви за присъединяването ти към нас бяха сложни — каза Форсайт, който знаеше какво прави и на кого говори. — Приятелството с Нейт, отчаянието ти при изчезването на приятелката ти, подценяването и тормозът от страна на твоята собствена служба. Желанието ти да имаш контрол над живота и кариерата си. Нищо от това не се е променило, нали?

— Вие би трябвало да бъдете университетски професор — каза Доминика, наблюдавайки го как лавира.

— Ние не искаме да те притискаме — каза Форсайт.

— Да, но го правим — засмя се Бенфорд. — По дяволите, Доми, ние се нуждаем от теб.

Мастиленосиньо, като опашката на паун. Тя погледна превръзката на крака си.

— Не съм сигурна, че мога да се съглася. Трябва да го обмисля.

— Знаем, че ще го направиш — каза Форсайт. — Ако се съгласиш, най-важно е да те върнем в Москва бързо и сигурно. И точно за това само ние тримата знаем, че ти си тук.

— Дори и Натаниъл ли не знае? — попита е Доминика.

— Боя се, че не — каза Бенфорд, без цветът му изобщо да се промени.

Поне казва истината, помисли си Доминика.

Доминика се събуди рано и застана боса в просторната дневна на тайната квартира. Тройните врати бяха дръпнати назад, отварящи цялата стая към широк балкон с мраморен под, над който имаше опъната синя тента, която леко се издуваше и плющеше с последните подухвания на крайбрежния бриз. Отвъд крайбрежния път на Глифада Егейско море блещукаше в утринната светлина на слънцето, все още ниско до хоризонта. Доминика почувства топлината, натрупваща се по мраморния под. Бе облякла памучна хавлия, препасана с колан, а косата ѝ беше пълна бъркотия. На дясното ѝ бедро беше стегната чиста превръзка. Гейбъл бе излязъл за хляб.

Тя подскочи при лекото почукване на вратата, застана от едната ѝ страна и постави сгънат вестник на шпионката, изчака, после погледна. Нейт, застанал в коридора, гледащ надолу. Доминика отключи и отвари вратата. Той закуцука право към центъра на стаята, опирайки се на бастун. Тя се обърна и отиде до него, обви ръце около врата му и го целуна. Не го беше виждала, откакто бяха напуснали първата тайна квартира, след като бе държала торбичката за кръвопреливане над главата му в колата на Гейбъл. Тя беше останала при него първата нощ, но после той изчезна.

— Къде беше? — попита тя, дърпайки косата му. — Все питах за теб. — Тя погледна шокирано пурпурното му лице, което се съчетаваше с яркото му хало. — Ти ми спаси живота, беше много глупава грешка от моя страна, че те накарах да отидем в хотелската ми стая. — Тя отново го целуна. — Как си? Дай да ти видя ръката. — Тя поднесе ръката му до устните си и я целуна. — Защо не дойде при мен?

Той се отдръпна от нея и отстъпи назад.

— Щяхте ли изобщо някога да ми кажете за тази тайна квартира? — каза студено Нейт. — Щяхте ли изобщо някога да ми кажете къде си?

Думите му летяха срещу нея, всяка една като пурпурен диск във въздуха. Сякаш ги усещаше как удряха тялото ѝ. Тя излезе на балкона.

— Да, разбира се, щяхме — каза Доминика, — след няколко дни. Бенфорд поиска да се покрива за два-три дни. Докато нещата утихнат.

Тя се облегна на парапета. Нейт я последва и се опря на касата на вратата. Пурпурният му облак пулсираше, сякаш някой включваше и

изключваше лампа вътре него. Ръцете на Нейт трепереха и той ги пхна в джобовете си.

— Как ме намери? — попита го Доминика.

— Всичко, което се случва по тази разработка — тайни квартири, сигнали, SIGINT, — се докладва на централата — каза Нейт. — Аз пишех някои от грамите, но Бенфорд и Форсайт очевидно са написали някои свои по каналите с ограничен достъп. Успях да прочета някои от тях против правилата. Прочетох доста, всъщност.

Доминика го гледаше, наблюдаваше ореола му, четеше по лицето му, чувстваше гнева му.

— Знаеш ли, че генерал Корчной е арестуван в Москва? — каза грубо Нейт. — Че има SIGINT, че има паралелни рапорти, че високочестотната линия в Москва не спира да бръмчи? Знаеш ли, че е в Лефортово?

Доминика не отговори.

— Какво каза на чичо ти, когато се обади в Москва? — попита Нейт. Тонът му беше равен, лишен от емоции. Стомахът на Доминика се сви и натежа.

— Неит, Бенфорд не иска да говорим за това. Беше достатъчно ясен.

— Грамите казват, че ти си се обадила на чичо си. Казала си, че сме били заедно. От грамите се вижда, че аз съм ти казал за къртицата, която съм ръководил в Москва. Кой ти нареди да кажеш това? — Нейт стоеше мълчаливо, с ръце, спуснати встрани, а цветът му пулсираше все по-силно. — Знаеш ли, че твоят разговор най-вероятно е довел до ареста на Корчной. Какво каза на Егоров?

— За какво говориш? — попита Доминика, объркана и уплашена. Тя чувстваше надигащ се гняв, най-вече защото Нейт ѝ говореше тези неща. Трябваше да го попита само веднъж.

— Ти вярваш ли, че аз съзнателно бих направила подобно нещо?

— Значи, не знаеш, а? Всичко е в телеграфния трафик — каза Нейт.

— Не ми пука какво има в грамите — извика тя, пристъпвайки крачка към него. — Вярваш ли, че аз бих могла да му навреда, на него, на този човек?

Тя си спомни инструкциите на Бенфорд да не казва нищо.

— Когато не ми се обади, когато се укри, мислех, че това е за по-голяма безопасност. Но как си могла да се съгласиш да предадеш генерала? Твоят разговор до Москва е бил спусъкът.

Доминика можеше само да се взира в него.

— Бенфорд ли ти каза да го направиш? Нейт прокара пръсти през косата си.

— Ти си последвала заповедите, съгласила си се с плана им. Каквато и да е целта, твоето място на главен агент е осигурено. Поздравления!

Пурпур и емоция, лава, стичаща се надолу по хълма.

— За какво говориш? — попита Доминика. — Не съм предала никого.

— Е, добре, но Корчной е в Лефортово благодарение на твоето обаждане. Ти си номер едно. Той е загубен.

— Ти мислиш, че аз съм направила това? — каза Доминика. — Не можеш да ми говориш по такъв начин. — Тя искаше да запищи, но вместо това плюеше думите, шепнейки. — След всичко, което преживяхме, след всичко, което имаше между нас.

Доминика не можеше да си позволи да заплаче.

— Това няма да помогне на Корчной сега — каза Нейт. Той се изпъна и тръгна към вратата на апартамента. Тя можеше да го спре с дума, с половин дузина изречения за обяснение, но не го направи. Вратата се затвори зад неговия светещ гняв.

Форсайт едва удържа Доминика, когато Бенфорд ѝ каза, че записът на телефонния ѝ разговор с чичо Ваня наистина е довел директно до ареста на Корчной.

— Как смееете да ме използвате по този начин? — изсъска ядно Доминика, докато се дърпаше от ръцете на Форсайт. Той я насочи към едно кресло и продължи да стои между нея и Бенфорд, докато тя стискаше яростно облегалките. — Вие ме използвахте като обикновен доносчик, информатор.

Тя понечи отново да стане, но спря, когато Форсайт вдигна ръка.

— Вие сте толкова умни, не можахте ли да измислите нещо по-добро от това?

Бенфорд крачеше в дневната, разстилайки след себе си тъмносиния плащ на измамата. Морският бриз нахлуваше през балконските врати.

— Ние взехме решение, Доминика — каза Бенфорд. — Володя измисли този план, той настояваше за осъществяването му. За него това беше кулминацията на кариерата му като агент. Той те забеляза, избра те и те подготви за свой приемник, преди да отиде в Лефортово. Сега ще бъде удовлетворен.

Ръцете на Доминика стиснаха стола.

— Ще го оставите да умре, за да продължи потока на тайните? Нима тъпата информация е по-важна за вас от този човек?

Тястана и закрачи из стаята с ръце около тялото, с коса, развяваща се във всички посоки.

— Тъпата информация всъщност е смисълът на това, което ние правим. Ние всички се жертваме, за да продължи Играта. Никой не е имунизиран — каза Бенфорд.

Доминика го изгледа и с огромна сила помете лампата от страничната масичка, разбивайки я върху мраморния под.

— Попитам ви дали информацията е по-важна от човека, от Владимир Корчной — изкрещя тя. Гледаше Бенфорд така, сякаш бе готова да забие зъби във врата му. Форсайт беше шокиран от нейната ярост. Той направи половин крачка към нея, в случай че се хвърли в нападение.

— Да ви кажа истината — отговори Бенфорд, поглеждайки първо Форсайт, после Доминика, — не. Но ние трябва да продължим напред. Сега е по-важно от всякога ти да се върнеш. Това е най-важната задача в момента.

— По-важно от всякога? Вие ме направихте отговорна за убийството на този човек! Вие ме придвижихте с нечестни маневри до тази позиция. А ако откажа, знаейки какво ме карате да направя, жертвата на генерала ще отиде нахалост.

Тя се завъртя кръгом и отново започна да крачи. Изгледа ги с присвити очи. Подгъвът на роклята ѝ потрепваше, докато тялото ѝ се тресеше.

— Вие не сте по-добри от тях.

— Овладей се. Не е време за това — каза Бенфорд. — Володя би ти казал същото. Сега ти трябва да се подготвиш за връщане в Русия.

Трябва да извлечем цялата полза от тази ситуация. Да изградиш своята слава като офицер, който е разкрил къртицата, офицер, който е предал изключително важна информация, довела до ареста на предателя. Ти трябва да използваш предимствата си в своята служба.

Ореолът на Бенфорд беше син като алпийско езеро. Той беше концентриран, нервен, тревожен.

— Хренъ — каза Доминика, — фъшкии. Вие не ми казахте истината. Никога нямаше да се съглася на това.

Никой не продумваше. Те стояха в дневната, без да помръдват, гледайки се един друг. Форсайт наблюдаваше как Доминика диша бавно, видя как ръцете ѝ се отпуснаха и лицето ѝ се успокои. Щеше ли да продължи нататък?

Бенфорд наруши мълчанието.

— Трябва да действаме бързо — каза той. — Доминика, съгласна ли си? Можеш ли да приемеш това?

Доминика изпъна плещи.

— Не, Бенфорд, аз няма да приема това, не мога! — Тя погледна към Форсайт. — Аз съм обучен офицер разузнавач от СВР — каза тя. — Познавам Играта. Знам всичко за саможертвата, за гадки мерки, за отвратителните мерки, за оперативната изгода. — Тя изгледа и двамата. — Но има неща, които са по-важни от дълга. Уважението и доверието между колеги и партньори. Вие го изисквате от мен, защо и аз да не го изисквам от вас?

— Искам да имаш предвид, че тази ситуация е именно това, което Володя искаше. Дори не искам и да си помисля, че смелата му саможертва ще отиде нахалост — каза Бенфорд, усещайки как пясъкът се изплъзва между пръстите му.

Доминика изгледа за миг двамата мъже, после отиде в спалнята и затвори тихо вратата. Не е добре, помисли си Форсайт и се обърна към Бенфорд.

— Мислиш ли, че ще ни напусне?

— Петдесет на петдесет — отвърна Бенфорд уморено, облягайки се на дивана. — Нямаме много време. Ако ще се връща, ще трябва да реши до утре. Марбъл беше убеден, че тя ще приеме. Не искам и да си помисля за удара по нас, за провала, който ще настъпи, ако оставим Марбъл да загине за нищо, ако тя откаже да се върне обратно там, вътре.

— Но това все още не е всичко — каза Форсайт, — нали така?
— Ти ми кажи.
— Ти имаш една последна карта в ръцете си. Нещо, което ще я убеди да продължи.
— Не ми харесва метафората. Това не е хазартна игра.
— Определено е такава, Саймън — каза Форсайт. — Всичко е хазарт в тази игра.

Бенфорд седеше на дивана до кашпа с лаймово дърво в атриума на хотел „Кьоних фон Унгарн“ във Виена, на ъгъла на „Шулештрасе“, зад катедралата „Свети Стефан“. Току-що се бе върнал от една забавна половинчасова среща с шефа на КР в СВР Алексей Зюганов, който се бе появил с необяснима филцова шапка със спусната периферия. Придружаваше го тъмнокос млад мъж от руското посолство. На чашка полска водка и малка чинийка солено-сладки краставички Зюганов продължаваше да твърди, че не знае нищо за кървавата баня в Атина. Отказваше да говори за Владимир Корчной, само повтаряше, че е виновен в измяна. Настоя Бенфорд да притисне гръцкото правителство незабавно да освободи Егорова и да я прехвърли в руското посолство в Атина. Бенфорд с безизразно лице каза на Зюганов, че гръците са неуправляеми и не само разпитват Егорова за смъртта на бившия спецназ в хотел „Гранд Бретан“, но и настояват тя да участва в пресконференция за цялостната си дейност в замяна на по-лека присъда. Зюганов седеше с изпънат гръб и отново настоя Егорова да бъде освободена. В този момент Бенфорд направи своето предложение. Половин час по-късно Алексей Зюганов напусна „Бристол“, треперейки, без да си плати пиенето. Много добре, каза си Бенфорд. Ще платят за това повече, отколкото могат да си представят.

В кабинета в Кремъл сините очи горяха и устата като купидонов лък бе извита почти до счупване. Политикът в него незабавно видя ползата от американското предложение. Бившият функционер от КГБ, дремещ в него, оцени оперативната изгода. Но силният човек, посветен на консолидирането на абсолютната власт в неговата реорганизирана Руска империя, не можеше да приеме второ място, не дори и при този

зalog. Зюганов стоеше в облицования с дървена ламперия кремълски кабинет с наведена глава, докато президентът тихо му говореше в ухото, сложил бащинска ръка на малкото рамо на джуджето.

САЛАТА ОТ КРАСТАВИЧКИ В ХОТЕЛ „БРИСТОЛ“

Обелете и изчистете от семето разполовени краставици и нарежете на тънко. Накълцайте на ситно лук и една люта чушка. Смесете ги в купа с бял ябълков оцет, сол, чер пипер, захар, семена от копър и добавете малко сусамово олио. Сервирайте охладена.

Бенфорд, Форсайт и Гейбъл бяха в атинското бюро. Те стояха до единия край на надраскана заседателна маса в обзепасена стая — десетметров пластмасов контейнер на пластмасови крака вътре в огромна приемна зала, под ярката светлина на флуоресцентни пури, наредени по тавана. Чашите им с кафе добавиха нови горещи отпечатъци до множеството предишни. Нейт беше в амбулаторията, за да му махнат част от шевовете.

— Голяма лудница ще стане, ако Дива не се съгласи да се върне — каза Гейбъл. — Руснаците ще бъдат толкова вбесени, че ще застрелят Марбъл напук.

Бенфорд постави чанта на масата, разкопча ключалките на капака ѝ и се обърна към Гейбъл.

— Ще се зарадваш да чуеш, че току-що ти бе избран да убедиш Дива да не дезертира, а да се върне обратно в службата, при това на поста си — каза Бенфорд. — Ако изключим нашата млада суперзвезда, Доминика уважава най-много теб. Ти си единственият, когото тя нарича, как беше, братвурст?

— Браток — каза Гейбъл. — Означава брат.

— Разбирам. Добре, братко, тя вижда в мен човека, който я е предал, и по подразбиране това обхваща цялото ЦРУ. По оперативни причини не искаме да включим Наш твърде много, освен това съществува фатално напрежение поради неблагоприятните физически взаимоотношения между тях двамата. — Той погледна към Форсайт, а после, по-многозначително, към Гейбъл. — Ето затова аз поверявам тази безкрайно деликатна част от операцията на теб — каза Бенфорд. — Браток, накарай Дива да се съгласи.

Бенфорд отвори чантата си и я обърна надолу. Документи и гланцирани черно-бели снимки се разпиляха върху масата. Форсайт ги събра на купчинка и започна да ги разглежда една по една, след което ги подаваше на Гейбъл. На снимките се виждаше някаква река, спокойна и бавна, с диагонална черта от пана при един яз, а над него

— мост с двулентово шосе на бетонни колони, с осветителни стълбове и извити конзоли по парапета, със замъци от двете страни на реката, единият с квадратна кула, другият — нисък и назъбен. Малки прости къщички покрай реката и опушени жилищни блокове в далечината на фона на сивото небе. Тирове с брезентови покривала бяха наредени в една линия на моста.

— Мостът на река Нарва — каза Бенфорд, посочвайки към една от снимките. — От дясната страна е Русия. От лявата — Западът, ако поискате да наречете така Естония. — Той обърна рязко друга снимка. — Контролно-пропускателният пункт. Тихо е, предимно камиони, движението е бавно. Петербург е на сто и тридесет километра на север. — Бенфорд потупа снимката. — Ето тук ще пресече тя.

— Защо ни е да правим това? — попита Гейбъл. — Гърците могат да я ескортират до летището и да я качат на самолета. Ще си бъде у дома за три часа.

Бенфорд продължи да се взира в една от снимките и накрая отговори:

— Да използвам една от неуместните хазартни метафори на Форсайт: ние завършихме с реми, малко или много. От една страна, благодарение на Марбъл неутрализирахме къртицата във Вашингтон. От друга, претърпяхме тежката загуба на нашия агент. В замяна положението и реномето на Дива, надяваме се, се издигнаха невероятно. Би могло да се добави — каза той, отпивайки от кафето си, — че извадихме безкраен късмет със спасението на Дива и Наш от смъртоносния капан на онзи убиец, спецназа.

За мен единственият неудовлетворителен аспект на всичко това е крайната цена, платена от този смел възрастен човек. Опитах се да го убедя да продължи както преди, да не предприема прибързани действия, но той беше непреклонен. Чувстваше, че времето му намалява.

Бенфорд гледаше лицата им, после започна отново да рови снимките.

— Отказвам да оставя това да свърши така — каза Бенфорд, потупвайки лекичко с чантата по масата. — Искам да повдигна един висящ въпрос.

— Какъв въпрос? — попита Форсайт.

— Марбъл. Възнамерявам да си го върнем. Той си заслужи пенсионирането — каза Бенфорд. В стаята беше тихо. Единственият шум вътре беше нахлуването на вкарвания през клапите на отдушниците въздух.

Гейбъл поклати глава.

— Малко вероятно е при настоящото му положение. Арестуван западен шпионин — каза той. — В Лефортово няма опция да пускат осъдените да работят навън и да се прибират само за сън в затвора.

Форсайт си мълчеше, той разбра какво предстои.

— Надявам се, че центърът ще бъде доволен да размени Марбъл — каза Бенфорд.

— Размяна? — попита Гейбъл. — Кого предлагаш да...

— Дива. Те искат да си я върнат достатъчно много, за да пуснат Марбъл да си тръгне. Това никога не би се случило при Сталин или Андропов, но сега имаме нова Русия. Путин е загрижен за имиджа си у дома и в чужбина. Дива знае една тайна — няколко тайни, които могат да му причинят големи вътрешни проблеми.

— Руснаците никога няма да се съгласят — каза Гейбъл. — Те никога няма да освободят Марбъл. Те ще си мислят за бъдещи предатели и че ще загубят престиж, че ще изглеждат слаби.

— Всъщност те вече се съгласиха. Путин ще нареди на центъра да направи сделката.

— Нека изясним — каза Гейбъл. — Ти си направил сделка с руснаците за шпионска размяна, без да си сигурен дали Дива ще се съгласи да се върне?

— Именно за това разчитам на теб — каза Бенфорд. — Освен другото немислимо е, че Дива ще продължи да се дърпа, когато ѝ се каже, че решението ѝ да не се върне ще доведе до отмяна на освобождаването на Марбъл от руснаците.

— Страхотен коз! — каза Гейбъл. Бенфорд го погледна раздразнено. — Няма начин да мотивираме тази жена да се върне в Москва като наш таен източник. Имам предвид, ако тя ни е обидена, засегната от нашите манипулации, може просто да дръпне щепсела напук. Това ще бъде последното, което ще чуем от нея.

— Очаквам от теб да обезсилиш негативните аспекти на нашите манипулации спрямо нея. Мотивирай я. Седни с нея и я подготви за

вътрешно шпиониране. Подчертай, че тя е единствената, която държи ключа към свободата на Марбъл — каза Бенфорд.

— Да обезсиля негативите, схванах. Добре де! Ще отида до Глифада след час — каза Гейбъл.

— Имаме краен срок — добави Бенфорд — Казах на руснаците, че сме притиснати. Остават ни дни, даже часове.

— Нарва — промърмори Гейбъл. — Естония. Мамка му!

Двама грузинци стояха мирно в офиса на Зюганов, гледайки в петното на стената над главата на джуджето. Те бяха чистильщици, „чистачи“ среден клас, занаятчий от отдел V на СВР, „Мокри поръчки“, наследник на управлението на генерал Павел Судаплатов за специални задачи, което елиминираше съветските врагове у дома и в чужбина в продължение на четири десетилетия. Зюганов четеше току-що пристигналия доклад от информатор в гръцката полиция. Главорезите си тръгнаха.

После Зюганов привика Людмила Цуканова. Тя влезе бавно в кабинета му, закръглена, колеблива, гледаща в лъснатите си кафяви обувки над едрата си отпусната гръд, силно пристегната от униформена куртка с прекалено малък размер. Кафявата ѝ коса беше неравно подстригана и доста къса. Кръглото ѝ славянско лице на пръв поглед изглеждаше румено, сякаш от цветущо здраве, но при повнимателно вглеждане си проличаваше, че тридесет и пет годишната жена страда от розацея. Червеното петно на брадичката ѝ изглеждаше доста болезнено.

Притеснена, Людмила седна и заслуша Зюганов, който говори повече от половин час. Изглеждаше, че се чувства некомфортно, но черните ѝ очи, акулските ѝ очи, кукленските ѝ очи нито за миг не се отклониха от лицето му. Когато той свърши, Людмила кимна и излезе от кабинета му.

Малко по-късно Гейбъл забеляза, че под кожата си Бенфорд имаше огромен резервоар с бликаща пот — видя се, докато излагаше операцията в стил китайски пъзел в повествователен поток, който

подказваше, че двигателният ремък на езика му се е откачил от маховика на мозъка му.

— Форсайт, ти трябва да останеш в бюро̀то, за да отклоняваш неизбежния необуздан трафик от грами от Първия лорд на Адмиралтейството, европейския шеф и от другите учени глави от централата.

Аз ще отлети́я предварително за Естония, за да подготвя младия шеф на бюро̀то там и да вля́за въ́в връзка с полицията — КаПо, така ги наричат, преди бяха обучени от руснаците, но сега са натовци и са много сериозни и старателни. Очаквам центърът им да се активира, да забръмчи и да покрие цяла Естония, за да види какво могат да вземат, дори и да опитат отвличане, за да си върнат Дива обратно.

Ти, Гейбъл, имаш най-важната задача. Крий я, пази я. Убеди Дива да се върне. Имаш един до два дни, в които да се справиш, после, в края на втория ден, я закарай на моста на Нарва в 17,00 часа местно време.

До това време по абсолютно никакви причини никой няма да използва телефон, нито клетъчен, нито линеен. Московски правила, ясно ли е? Руският SIGNIT въ́в всяко отношение е много добър в проследяването на мобилни телефони и центърът все още има източници в бившия си сателит.

Гейбъл, предлагам ти да отлети́ш от Гърция за Латвия, после да направиш едно пътуване от Рига рано сутринта; това са триста километра по шосе Е67, и мостът Нарва ще бъде затворен от КаПо, когато дневният трафик намалее, преди да започне нощният.

Гейбъл, ти трябва да посветиш цялото си налично време, за да подготвиш Дива за размяната на моста. Те ще я наблюдават много внимателно.

Искам Марбъл извън Естония два часа след размяната, извън техния обхват. Аташето ни от военновъздушните сили ми обеща един С-37 в Талин, но, Форсайт, моля те, напомни му да докара самолета там, не ми се иска да летя с икономична класа с полет на „Естония Еър“ до Трондхайм, за да го измъкна.

По-късно, докато изпращаше Бенфорд до изхода за заминаващи пътници на летище „Венизелос“, Форсайт го хвана за лакътя.

— Сериозна операция си планирал, Саймън — каза той. — Ще имаш руснаци, естонци, СВР и ЦРУ на моста, всички опипващи

нервно оръжията си. С божия помощ Марбъл ще застане там в нощната мъгла, очаквайки да бъде разменен.

Бенфорд спря и се обърна към Форсайт.

— Том, Гейбъл и Дива трябва да останат на чисто. Никой не трябва да разбира къде са. Никакви клетъчни телефони, никакви контакти, нищо, което да може да даде на центъра и най-малката възможност да предприеме враждебни действия.

— Гейбъл вече изчезна — каза Форсайт. — От вчера следобед дори аз не знам къде е.

Бенфорд кимна.

— Нямаме избор, трябва да действаме така, сякаш тя вече се е съгласила. Искам Марбъл да бъде там, преди те да решат да го екзекутират. Това е единственият ни шанс. — Бенфорд се взря през прозореца към пистата. — Гейбъл ще я убеди. Трябва.

Младият шефът на бюро в Талин, Естония, остави чашката си от кафе и изпъна гръб, когато прочете грамата на Бенфорд, предадена от централата. Той подаде глава иззад ъгъла и извика съпругата си в кабинета. Бяха само двамата — съпружески тандем. Препрочетоха заедно грамата няколко пъти. Тя стоеше зад него, опряла брадичка на рамото му, правейки списък на нещата, които трябваше да се направят бързо — хотели, коли, радиостанции, бинокли.

По инструкции на Бенфорд младият шеф се обади на своята свръзка в КаПо, Кайтсполисей, за да го помоли за спешна среща. Ескорт в града? Придружаване на кола до Нарва? Наблюдение над моста? Изритване на бившите руски владетели в проклетите им топки? С удоволствие, каза КаПо.

Бенфорд пристигна в Талин от „Венизелос“ през „Темпелхоф“ с „Луфтханза“. След кратко спиране в хотел „Шльосле“ в Стария град той завлече младия шеф на репетиционен тур за уточняване на маршрута и синхронизиране на времето до Нарва и обратно. Необозначена лада ги следваше спорадично по E20, но изчезна в околностите на Нарва. Руснаците знаеха къде ще се проведе акцията. По пътя обратно към Талин Бенфорд спря в един грил-бар край магистралата, за да види как ще реагира ладата. Опашката продължи двеста метра и отби встрани от шосето. Бенфорд се отдаде на дълъг

обяд от варени кренвирши, туршия, херинга, балтийска салата rosolje, черен хляб и тъмна бира. Надяваше се главорезите в колата да са гладни.

Хотелската стая на Бенфорд беше претърсена, но явно бяха доста добри. Нито една от традиционните тайни уловки, които той бе заредил, не беше пипната. Случайни косми, талк, подравнените ъгли на тефтера на бюрото. Но те не бяха толкова добри, колкото Бенфорд. Талинският шеф на бюрото го наблюдаваше възхитен, докато той използваше стъклена леща с размер на оризово зърно, скрита в жлеб на ръчния му часовник, за да обследва задния капак на оставения като примамка клетъчен телефон в страничния джоб на куфара му. Бенфорд вдигна поглед и кимна. Микроскопичните маркери по капака бяха разместени. Те бяха бърникали телефона и вероятно бяха свалили безполезната му памет.

В ход бяха и други подготвителни действия. В Санкт Петербург директорът на бюрото на СВР за Ленинградска област бе привикан на високочестотния директорски телефон от Ясеново. Информираха го, че ще има размяна. Наредиха му да организира и разгърне екип, който да придружи един освободен затворник, след което да ескортира „важна персона“ от моста Нарва до Ивангород и после до Санкт Петербург в най-кратко възможно време. Директорът бе оторизиран да се обади на ФСБ в Санкт Петербург и на областната гранична служба, за да си подсигури помощта им по време на размяната. Полковник Зюганов от Москва даде изрична заповед да не се допускат никакви проблеми и настоя всичко да се извърши в пълна секретност.

Директорът в Санкт Петербург разбра насоките и веднага поиска и получи одобрение да транспортира важната персона от Ивангород до Санкт Петербург с хеликоптера на граничната служба. Един Як-40, част от президентската ескадрила, щеше да откара репатрирания индивид — който и дявол да беше той, помисли си ленинградският шеф — през останалата част от пътя до Москва.

Размяната на Марбъл беше назначена за следващия ден в 14,00 по Гринуич. Може би защото всички бяха възбудени, може би защото Форсайт се тревожеше за Гейбъл, може би защото знаеше, че Нейт е

изваден от операцията и че го изпращат във Вашингтон, той го изведе да пийнат по бира.

Седяха под чинарите в „Таверна Салакия“ в Амбелокипи долу на хълма под посолството. Нейт се бе размотавал из бюрото, очаквайки полета си, и Форсайт почувства съжаление към хлапето. Беше преживял много, получи доста сериозни драскотини. Форсайт знаеше и какво друго го терзае, освен обичайното му притеснение за досието и кариерата му.

Затова го отведе надолу по Месогейон до лакирания дървен вход на таверната и двамата седнаха навън, слушайки как градът утихва за обедната почивка. Нейт го попита дали Дива се е върнала в Русия, след като е предала Марбъл, поле гаврътна бирата си и махна да му донесат още една.

Форсайт го изглежда доста остро и Нейт му каза, че е прочел тайното досие в офиса, когато Маги не е гледала, и че вече знае цялата история за плана на Бенфорд, за това, че Доминика е „изгорила“ Марбъл. Не се ли опитахме да защитим нашия източник? Как е могла? Руснаци. Марбъл не би го направил, той беше друг човек.

Форсайт се наведе, чукна го между очите и му каза да си завре главата в задника. Каза му още, че обмисля да му нарита още повече задника заради това, че е проникнал в шифрованите комуникации. Доминика не беше имала и представа за „изгарянето“ на Марбъл, тя бе следвала заповеди, правейки това, което Бенфорд ѝ казваше, не знаеше нищо за капана за канарчета, за фаталните думи, които бе инструктирана да повтори. Беше ѝ наредено да не казва нищичко на Нейт. Тя е дисциплинирана, тя е професионалист! И беше съкрушена, когато ѝ казаха за Марбъл. Нейт мълча повече от десет минути. После каза на Форсайт, че ще отиде в тайната квартира да я види.

— Не си прави труда — каза Форсайт. — Ние затворихме квартирата вчера. Тя е с Гейбъл, а дори аз не знам къде е той.

После му разказа за шпионската размяна, замислена от Бенфорд и за моста в Естония.

— Играем по московски правила — е, добре, правилата на Нарва във всеки случай, защото имаме само тази възможност.

Нейт стисна челюсти.

— Том, аз трябва да я видя. Трябва да ми помогнеш.

— Не бих могъл, дори и да искам — каза Форсайт. — Има единствена точка на земното кълбо, където е възможно тя да се появи до утре, и даже и това е петдесет на петдесет.

Нейт разбра, че Форсайт му го казва, защото е готов да го пусне да отиде.

За Нейт следващите двадесет и четири часа бяха пътешествие на самоомразата и вината. Той се отправи на път веднага след като стана от масата и се отдалечи от Форсайт, който го пусна, макар да разбра какво ще се опита да направи, защото, ако не се опита, щеше да бъде още по-зле, отколкото сега. Имаше един ден да се добере до там. Атинският трафик не помръдваше и бялата егейската светлина блестеше през прозорците на таксито, потта се стичаше надолу по гърба му върху пластмасовите седалки, той подхвърли няколко евро и влезе в терминала, купи си чанта, четка за зъби, тениска и билет за следващия полет за Германия, до Мюнхен, а говедата в опашката не помръдваха и той за малко не се разкрещя, но премина през охраната и дори не забеляза издигането, докато излитаха, и се чудеше защо самолетът лети толкова бавно над Алпите, а двойният автобус в Мюнхен обиколи два пъти цялото летище, преди да спре до плъзгащите се врати, и той си каза да не бърза нагоре по стълбите, навсякъде имаше камери, а шевовите го боляха и сърбяха. Безкрайното стълпотворение в огромна зала на Мюнхен, кнаквурст и бира, които повърна след пет минути, и двете VoPos, ченгетата с картечни пистолети MP5, искащи паспорта и бордовата му карта, за малко не им каза, че бърза прекалено много, а пагоните в будката, взиращи се в него, бяха допълнителна екстра в целия този тормоз! Прииска му се да се протегне вътре и да си грабне документите, но си наложи да задържи ръката встрани до тялото си, влажна и треперееща. Чакалната беше пълна с тромави балтийци с привързани с въженца куфари, той искаше да ги разблъска и да си проправи път през тях, за да стигне до вратата, но те се струпаха пред него, а от съобщението за двучасовото закъснение прокисналият му стомах се сви още повече и той провери часовника си над сто пъти, докато седеше в нащърбения пластмасов стол, слушайки как балтийците си бърбят. Усещаше миризмата на хляба и кренвиршите, които ядяха, и това го изпрати в тоалетната, и

той отново повърна на празен стомах, истинска агония, вдигна ризата си, за да провери дали някой шев не се е отворил — кожата му беше розова и гореща на пипане, но нищо не беше потекло. Върна се обратно до терминала и потъна в трескав потен сън, виждайки лицето ѝ, чувайки гласа ѝ. Някой го ритна по крака, минавайки покрай него, и той се събуди, за да се нареди в опашката в полусъзнание, вкочанен от бръмченето в главата си, притиснат от всички страни. Накараха го да чака още на пистата, докато отстранят някакъв техническия проблем, двадесет минути, четиридесет минути, час, а балтийците не спираха и не спираха да дрънкат, главата на Нейт бръмчеше и ушите му не се изчистиха, докато не излетяха, и стюардесата го попита дали всичко е наред. Два часа по-късно не можеха да кацнат заради мъглата и щяха да ги насочат към Хелзинки, а той не можеше да понесе това! Затвори очи и сложи глава на облегалката, но мъглата се вдигна навреме. Митническото гише в спретнатото модерно талинско летище беше от неръждаема стомана и предплатеният анонимен мобилен телефон, който купи на летището, не работеше, а кормилото на взетата под наем кола имаше луфт, но той нямаше време да я сменя. Малкият двигател дрънчеше, той караше твърде бързо, качи се на околоръстното извън Талин и се насочи на юг по Е67, докато една табела не му каза, че се е насочил към проклетата Рига, и обърна и тръгна по Е20, по която се движеха огромни тирове с ремаркета и люлееха малката подскачаща кола. Едно ченге с радар го спря и му загуби сума време, преди да откъсне фиш и да му козирува, а градовете се търкаляха покрай него, извънземни имена в извънземния лунен пейзаж на плоските хълмове и ветрозащитните стени от дървета покрай кални ферми, и ето там, Раквере, после Кохтла-Ярве, после някаква си Вайвара, и периферията на град Нарва, мрачната Нарва. Беше вече следобед, по небето висяха тежки черни облаци, но той намери замъка и моста, Русия отвъд водата, но нещо го накара да се махне оттам — Не нажежавай терена! — последната му останала частица оперативна дисциплина. Мина из града, надявайки се да я зърне, но нямаше шанс, и докато се бореше с чувствата на срам и вина, се вкопчи в последната частица оперативна дисциплина и спря на един паркинг в центъра. Колата се тресеше, докато трамваите минаваха покрай нея, а ръцете на Нейт трепереха, той седеше зад замъгленото предно стъкло, а стрелката на минутите на таблото тиктакаше на обратно. Написка със студена вода лицето,

подмишниците и стомаха си в бензиностанцията — шевовете все така сърбяха — и погледна лицето си, от едната страна синьо-черно, като Фантома от операта, какъв любовник е бил той, а после надяна тениската с гръцкото знаме и изяде един Нарва сандвич с покафеняла по краищата маруля и мас, капеща върху восъчната хартия. Фор-сайт му бе казал „на залез“, затова той запали колата и без да си усеща краката и стъпалото върху съединителя, подкара обратно към моста, но черно-жълтата раирана преграда вече бе поставена, а отстрани на централната лента бе паркиран джип. Той каза на войника, че е част от тайфата ей там на пътя, но сините очи под войнишкото кепе и късата подстрижка не можаха да разберат „тайфа“ и се втренчиха отново в паспорта на Нейт, и в този момент той натисна съединителя, заобиколи преградата и чу полицейската свирка, но не помисли, че могат да го застрелят. И ето че малко по-напред видя бус и джип, и Бенфорд, застанал там, и зрението му се замъгли, не знам дали е от клатещия се волан или от мен, и той отпусна съединителя и се спусна по инерция към него, безшумно, с последната му останала частица оперативна дисциплина.

ЕСТОНСКА САЛАТА ОТ ЦВЕКЛО — ROSOLJE

Нарежете на малки кубчета варено цвекло, варени картофи, туршия, белени ябълки, твърдо сварени яйца, сварено говеждо или свинско и солени херинги (накиснати за една нощ и изчистени) и смесете добре с квасена сметана, горчица, захар, чер пипер и оцет. Сервирайте охладена.

Гейбъл измъкна Доминика от тайната квартира, тя тръгна неохотно, и двамата се покриха от всички. Говориха цял ден в една стая, която Гейбъл бе наел с фалшиво име в „Астир Палас“ във Вулиагмени, на един хвърлей от Атина, с изглед към залива. Регистрираха се като семейна двойка, така беше по-лесно. Гейбъл не позна дежурното ченге, мотаещо се зад хотелската рецепция, но ченгето позна големия американец и веднага се хвана за телефона.

Гейбъл не си даваше шанс дори петдесет на петдесет. Доминика каза на Браток, че вече нито го уважава, нито му вярва, те всички я бяха използвали. Той слушаше, с неговия пурпурен ореол, в егейската светлина, нахлуваща през прозорците, докато тя му разказваше, че още от балетното училище винаги са отнемали правото ѝ на избор, че е била подритвана ту по един, ту по друг начин, че най-скъпите на сърцето ѝ неща са ѝ били отнети. Именно заради това бе решила да работи с тях. Нейт, Браток и Форсайт ѝ бяха станали като семейство, те знаеха от какво се нуждае тя. И всички бяха толкова умни и такива страхотни професионалисти!

Но резултатът се бе оказал същият. Те се бяха сговорили срещу нея. Дори и генералът я бе измамил. Руският ѝ ум разбираше конспирацията, но руската ѝ душа се чувстваше предадена. Тя нямаше да работи с тях. Каза му, че е решила твърдо. Нямаше да остане и в Русия. Беше осъзнала колко е безполезно да се бори със системата. Власти всегда побеждают — властниците винаги побеждават. Всичко, което оставаше, беше да реши къде да отиде. Ако американците ѝ позволяха да се установи в Съединените щати, тя щеше да отиде там. Ако откажеха да приемат дезертирането ѝ, щеше да обмисли варианта да се премести в трета страна. Ако ЦРУ ѝ попречеше, щеше да се върне в Русия като цивилна. Но тя прекратяваше. Беше въвн от играта.

Гейбъл я остави да говори, свари чай, постави лимон в чаша вода „Перие“ и я слушаше. Когато тя се умори, седнаха на балкона с крака на парапета, гледаха тюркоазната вода, той ѝ разказа някои истории от

първите си назначения като млад офицер и я разсмя. Продължи да я разсмя и по време на обета от пържени калмари с магданоз, лимон и зехтин, а когато следобедните сенки се удължиха, те се поразходиха из градината. Гейбъл ѝ каза, че няма да се опитва да я убеди да направи каквото и да е. Доминика се усмихна.

— Кое е първата стъпка от опита ти да ме убедиш да направя точно това, което ти искаш.

Гейбъл се разсмя и я заведе обратно в стаята, остави я да подремне на спалнята, докато той седеше на пост на балкона. Вечерта Доминика си сложи лятна рокля и сандали и те взеха един раздрънкан автобус, минаващ по крайбрежието, за да отидат до малък рибен ресторант в Лагозини. Тя поръча печени сардини в лозови листа и скариди *yìouvetsi*, запечени с домати, узо, саламурено сирене и печена риба меч в сос *latholemono*, а Гейбъл поиска две вина — бутилка леденостудено „Аспролити“ и алуминиева манерка с пикантна рицина.

После спряха в друга таверна за кафе и Гейбъл поръча две чаши „Мавродафне“^[1], сладко и артериално черно, от Южна Гърция, което някога бе накарало Омир да нарече морето винено тъмно^[2].

Лампичките по тентата на таверната блестяха, малките вълни се кискаха по брега отзад, невидими в нощта. Доминика гледаше голямото месесто лице на Гейбъл и подстриганата му като четка коса и чакаше, облегната назад, чакаше го да започне да хвърля примамки.

— Възнамеряваш да говориш с мен сега, нали, Браток? — каза Доминика. Гейбъл не ѝ обърна внимание и каза, че иска тя да помисли за цялата тази работа сериозно, иска да го преосмисли по нейните си правила. Щеше да ѝ обясни как той го вижда, какво би означавало това за нея. Тя се съгласи да го изслуша, очакваше някой от триковете му, но от стабилния му пурпурен облак подразбра, че той вероятно ѝ казва истината. Вероятно.

Гейбъл каза, че според него първоначалните ѝ причини да се присъедини към СВР са били справедливи, почтени и добри. Тя би могла да служи на страната си, би могла да се справи отлично с трудната, изискващата много усилия и способности работа. Оказало се, че е добра в нея. Но перспективата за всичко това се превърнала в пепел заради мръсотията на системата. Нищо не беше останало.

— Дотук съм прав, нали? — попита той.

Доминика се облегна и кимна. Пурпурът му си беше все така стабилен и силен.

— Окей — каза Гейбъл, — после операцията или късметът, или съдбата се появяват и ти срещаш Нейт Наш, а той не прилича на никой друг, когото си срещала досега — а това е валидно и за другите красиви старши офицери от ЦРУ, — и ти топваш палеца на крака си във водата, за да видиш как е и може би за да си го върнеш на копелетата. Не е за пари или заради идеологически пристрастия, а заради твоето самоуважение.

Гейбъл даде знак на сервитьора да донесе още две чаши вино.

— После се случва нещо шантаво. Ти осъзнаваш, че съществуваеш и разцъфваш чрез този живот, чрез риска и измамата, чрез тайната в главата ти. Разцъфваш благодарение на това, развиваш истински вкус към тези неща. — Виното дойде и Гейбъл отпи. — Как се справям? — попита той.

Доминика кръстоса ръце пред гърдите си.

— И изведнъж ти отново си предадена, този път от хора, които си мислила за свестни типове. Но би било погрешно да мислиш по този начин. — Доминика примигна косо срещу Гейбъл. — Генералът, Бенфорд и всички ние искахме ти да заемеш мястото на Марбъл като нашия номер едно в Москва. Може би трябваше да те попитаме, но не стана. И така, ние сме в последното действие и Бенфорд се опитва да те върне обратно в Москва. Но, скъпа, това зависи само от теб. Никой не може да те принуди. Ти трябва да решиш сама.

Доминика погледна към тъмната вода, после обратно към Гейбъл.

— Какво ще правиш без всичко това? — попита я той. — Какво ще правиш без твоята доза наркотик?

Доминика затвори очи и поклати глава.

— Ти си мислиш, че не мога да живея без това, а?

— Забрави за ЦРУ. Мисли за генерала. Той би ти казал същото. Върни се обратно и се хвани за работа. Не мисли за ЦРУ през първата половин или една година. Не се давай на онези копелета. Смачкай ги. Сега си в изгодна позиция. Започни да градиш кариера. Върни се и довърши чичо си. Кажи на центъра какво е направил, погрижи се да получи това, което е заслужил. Ти ще бъдеш на печелившата страна и

това ще те направи непредсказуема и опасна. Първо си хванала Корчной, сега унищожаваш чичо си. Те ще се ужасяват от теб.

Искай, настоявай, принуди ги да ти дадат важен пост, нещо с голям допуск, някъде в Американския отдел или в контраразузнаването, каквото и да е. Управлявай съдбата си така, както ти харесва. Вербувай чужденци, създавай проблеми, лови шпиони, създавай си съюзници, изкарвай враговете си от равновесие. Бъди зла на заседателната маса.

Доминика се опитваше да не се усмихне.

— Зла, това означава злобная, струва ми се — каза тя.

— Веднъж годишно ще излизаш на операция по твой избор и аз ще бъда там. Ще ни казваш каквото искаш. Ти ще даваш командите за вътрешните комуникации. Ако имаш нужда да ни видиш в Москва, аз лично ще се погрижа за безопасността ти. Поискаш ли комуникационно устройство, ще ти дадем. Ако имаш нужда от помощ, ще я получиш. Ако поискаш да се разкараме, ще се разкараме.

— А Натаниъл ще участва ли в това бъдеще? — попита тя.

— Те мислят, че няма да е благоразумно да работите заедно предвид оперативната история. Но аз съм тук, за да ти кажа, че ако искаш той да ти е водещ офицер при задграничните срещи, можем да го уредим.

— Много си услужлив — каза Доминика.

— Това е работа, Доминика. Тя е в кръвта ти, ти не можеш да я оставиш, тя е в носа ти, под ноктите ти, расте от върховете на косата си. Признай го.

— Никога не бих изляза да вечерям с теб, ако знаех, че ще бъдеш такъв еничар — каза тя. — Да не би ЦРУ да те е взело от люлката, за да те обучи от невръстна възраст?

— Признай го — настоя Гейбъл. Въздухът беше изпълнен с пурпур.

— А сега си и некултурный — каза Доминика.

— Знаеш, че съм прав. Признай го. Хвана я натясно.

— Може да бъде — каза Доминика. — Вероятно.

— Доминика! — настоя той. Пурпурният облак се бе спуснал от главата му и кръжеше като спирала помежду им.

Лицето на Доминика беше спокойно и ясно.

— Вероятно.

— Помисли за това, което ти казах. Искам да се съгласиш, знаеш го, но каквото и да решиш, трябва да си изясниш намеренията до утре.

— Разбирам — каза Доминика. — Ето още една изненада от теб! Защо трябва да реша до утре, скъпи Браток?

— Защото ние имаме нужда от теб, Бенфорд има нужда от теб утре, в Естония.

Тя го погледна хладно, ръцете ѝ лежаха спокойно на масата.

— Каж ми защо, моля те!

И Гейбъл ѝ каза за размяната в Естония, наблюдавайки как очите ѝ се присвиват.

— Не полудявай отново — каза Гейбъл. — Не ти го казах порано, защото исках да си поговорим, без това да виси над главите ни.

— И не си го измисляш? — попита Доминика.

— Ти ще минеш покрай него на шибания мост — каза Гейбъл. — Трудно би било да фалшифицираме това.

— Предполагам, че ЦРУ би могло да построи мост.

— Бъди сериозна — каза Гейбъл.

— Добре, ще бъда сериозна — отвърна Доминика. — Като ми казваш това, ти отново ме превръщаш в езекутор на генерала. Изобщо не ми даваш никакъв избор.

— Какво ти казах преди? — попита Гейбъл. — Това е твой избор. Ти можеш да решиш веднага, тук и сега, да не продължиш. Ти вече имаш прилично жилище за настаняване. Имаш банкова сметка. Ще се обади на Бенфорд и тогава той лично ще те закара със самолет до САЩ. Утре.

— А генералът? — настоя тя. Гейбъл сви рамене.

— Той беше най-добрият руски агент, който някога сме имали. Издържа четиринадесет години. Планира собственото си оттегляне и прехвърлянето на поста си, защото усещаше, че е в края на пътя си. Мислеше, че в теб е намерил заместник за работата си, искаше приемственост. Но това беше негово решение. Агентите живеят и умират. Ти си обвързана с тази ситуация дотолкова, доколкото позволиш.

— Не го вярваш — сръза го Доминика. — Нейт каза, че ти си му обяснил, че най-важното нещо — най-важното — е сигурността и доброто на агента ти. Твоята съвест няма да ти позволи да го изоставиш.

— Вероятно си права — каза Гейбъл. — Спасяването на генерала от мазетата на Лефортово ще бъде добър старт за подновяване на нашата работа.

Доминика се взря в него и отпи глътка вино. Гейбъл повдигна вежди и я погледна в очите. Тя знаеше, че той казва истината.

— Всички вие сте такива копелета!

— Полетът за Латвия е в десет часа.

— Желая ти приятен полет — каза тя.

Те взеха последния автобус за „Астир Палас“. Седнаха един до друг, но не си продумаха през цялото петнадесетминутно пътуване. Минаха безмълвно през лобито, миришещо на бугенвилея и море, излязоха в широкия двор, поръчаха си минерална вода и гледаха как светлините на ферибота за Родос пътуват към хоризонта.

Гейбъл не мислеше, че я е навил, тя беше прекалено възмутена, прекалено ядосана. Той можеше да разбере кога някой се колебае и кога взема решение да направи нещо. Доминика беше чула всичко, което е необходимо, но не можеше да бъде принудена насила. Лицето на Бенфорд щеше да помръкне, когато Гейбъл се появеше без нея. Най-лошата част щеше да дойде, когато видеха охраната отвъд моста да отвежда Марбъл обратно. Няма размяна. Изпълнете присъдата.

Но той беше дал най-доброто от себе си, за да я убеди, тя разбра, че той е неин приятел, разбра, че изборът е в нейни ръце и че всичко зависи от нея. Взеха асансьора до техния етаж. Извитият коридор на хотела беше тих, не изглеждаше да има някой друг на етажа. Виенето на магнитното серво от асансьорната шахта беше единственият звук във въздуха.

Доминика отключи вратата и влезе вътре. Нито един от двамата не чу стъпките, двамата мъже бяха събули обувките си и пристъпваха срещу тях от двете страни на коридора в тих бяг. Доминика ги видя, докато се обръщаше, и дръпна Гейбъл в стаята, но мъжете се провряха вътре и хлопнаха вратата. Лампите от двете страни на масата осигуряваха единствената светлина в стаята.

Единият от тях тихо изръмжа: Не бойтесь, мы здесь чтобы спасти вас. Не се страхувайте, ние сме тук, за да Ви спасим. Доминика забеляза, че използва учтивата форма, Вие.

Четиримата стояха застинали, тишина преди експлозия. Тя видя част от пистолета на колана на единия мъж.

И двамата бяха огромни гиганти от Грузия, съдейки по лицата им. Доминика се провря край Гейбъл и се хвърли в обятията на единия от тях, хлипайки, сякаш от облекчение, че е спасена. Другото чудовище се метна срещу Гейбъл, който пристъпи назад, извърщайки се странично, и мъжът профуча край него и се заби в масата и в лампата в дъното, смазвайки и двете, но веднага се изправи, твърде бърз, твърде подвижен за размера си, и двамата склочиха ръце и крака и паднаха на пода, всеки един търсещ отворстия, очи, гърла, гениталии, стави.

Доминика обви ръка около врата на своя човек, с което му попречи да се метне към тях и да удвои натиска върху Гейбъл. Догади й се от миризмата му на мокро псе и на чесън и се извърна. Видя мятащата се топка, в която се бяха превърнали Гейбъл и грузинецът. И изведнъж, с внезапна яснота, осъзна, че не може да допусне Браток да бъде наранен. Прокара ръце по предницата на ризата на нейния човек, после надолу до колана му, напипа грапавата дръжка на малкия пистолет и дори не си даде труд да го измъкне, а бръкна рязко вътре, бутна предпазителя и дръпна спусъка колкото можеше по-бързо три пъти, четири пъти, и заглушените изстрели потънаха в писъците на мъжа. Той се просна по гръб, гърчейки се, а предницата на ризата и панталоните му се обагриха в кръв.

С пистолета в ръка Доминика отиде до другия грузинец, който бе приковал Гейбъл на пода с горната част на ръката си през гърлото. За втори път човек от ЦРУ се бие заради мен, помисли си тя и посегна към косата на убиеца, дръпна главата му назад и отпусна натиска върху гърлото на Браток. Главата на грузинеца се завъртя и очите му се разшириха, като видя кой дърпа косата му. Доминика допря дулото на пистолета под брадичката му, внимавайки да не сочи към Гейбъл, извърна лице, за да не я оплиска кръвта, и дръпна два пъти спусъка. Грузинецът изплю кръв, метна се настрани и не помръдна. Първият прострелян продължаваше да рита и да се гърчи на вече мокрия килим. Гейбъл се изправи и протегна ръка, за да вземе пистолета от нея, но Доминика се извърна и не му го даде. Изумен, Гейбъл я видя как отиде до първия мъж, как се наведе, как закри лицето му със свободната си

ръка, как постави дулото до челото му и дръпна спусъка. Два пъти! Главата на грузинеца издумка на пода.

Доминика захвърли празния пистолет в ъгъла на стаята. Гейбъл имаше синина под лявото око и одрасквания от нокти по дясната буза и врата. И двамата знаеха, че нямаше какво друго да направят с тези двама главорези. Той внимателно наблюдаваше Доминика в почти тъмната стая. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха, а над лакътя ѝ имаше малко кръв.

— Отсега нататък ще бъда мъничко зла — каза тя. — Злобная.

СКАРИДИ YIOUVETSI

Задушете лук, едро смлян нервен пипер и чесън, добавете нарязани домати, риган и узо и редуцирайте до гъст сос. Добавете скариди, поръсете с нарязан магданоз и варете за кратко, прехвърлете в тавичка за печене, покрийте с бяло саламурено сирене и запечете на средна температура във фурна, докато забълбука.

[1] „Черен лавър“ — много тъмно десертно вино от Ахейския регион на Пелопонес. — Б.пр. ↑

[2] В „Илиадата“ Омир над десетина пъти описва морето като винено тъмно вместо синьо или зелено. Вероятно заради алкалната вода, с която са разреждали виното в древността, то е променяло цвета си от тъмночервен в синкав. — Б.пр. ↑

На следващата вечер в 17,00 часа над моста на река Нарва от иначе ясното нощно небе се спусна мъгла, гъста и разпокъсана, като тапа от хирургически памук, откъснат от пакет, и от време на време облизваше пътя по моста. Лампите по него светнаха и уловиха мъглата, духаща от ляво на дясно, създаваща впечатлението, че мостът се движи на колелца по речния бряг. Доста високо над мъглата кулата на замъка „Херман“ на западния бряг гледаше към пустите бойници на крепостта на Ивангород на източния бряг.

От руската страна на моста имаше два лекотоварни камиона, паркирани по дължина през пътя. Шестима граничари в камуфлажни униформи стояха небрежно отпуснати около тях. Зад тях имаше малък бронетранспортър „Тигър“ с лека картечница на покрива. На картечницата нямаше никой, тя беше заключена на стеблото си и насочена към небето. Зад камионите и бронетранспортъра, встрани на пътя, който минаваше покрай супермаркета и административната сграда, имаше паркирани пет коли от бюрото на СВР в Санкт Петербург — два мерцедеса и три БМВ-та. Шофьорите стояха заедно в тъмнината и си бърбеха. Останалите от СВР бяха влезли в контролно-пропускателния пункт и чакаха там, извън полезрение, следвайки заповедите да останат дискретни. По стръмния речен бряг отдолу под моста стояха двама граничари, изцяло скрити от мъглата, подгизнали от влага.

От естонската страна, на петдесет метра от моста в един бус, паркиран в центъра на пътя, седеше Бенфорд. Той имаше възможност да гледа право напред по пътя на моста към паркираните руски автомобили. Четирима, облечени в черно войници стояха в джипа и пушеха. КаПо възнамеряваха да поставят двама наблюдатели в кулата на замъка „Херман“, но министерството нямаше бюджет за уреди за нощно виждане. Светлините на моста щяха да са достатъчни.

Чу се шум от скърцащи накладки и хрущене на гуми по чакълената настилка. Една коля спря. Бенфорд видя как Нейт излиза от малкото зелено возило, с коса, сплъстена над челото, с нещо нелепо синьо-бяло — не, това беше гръцкото знаме — на тениската му. Бенфорд излезе от буса и тръгна към колата.

— Какво правиш тук, Нейт? — попита го той с нисък равен глас. — И каква е тази нелепа фланелка, която си облякъл? Знаеш ли какво трябва да стане тук след половин час? Моля те, имай добрината да влезеш в буса и стой извън полезрение. Имаш нужда от душ. — Бенфорд натика Нейт в буса и плъзна вратата. Войниците от КаПо в джипа ги погледнаха и се зачудиха какво ли става. Бенфорд отиде до тях и прие предложената цигара. Войниците запазиха почтително мълчание.

Бенфорд видя засилена активност на другия край на моста. Лекотоварните камиони, паркирани по дължина през моста, бяха разделени леко и „Тигърът“ се бе придвижил между тях. Един войник отключваше картечницата на покрива. Зад Бенфорд се чу шум от друга кола. Гейбъл спря с един невзрачен черен седан. Изглежда, беше сам в колата. Той излезе и тръгна към Бенфорд.

— Кажи ми какво направи — попита го Бенфорд. — Кажи ми, че е с теб.

— Руснаците дойдоха за нея миналата нощ в Атина. Спасителен екип, така се нарекоха сами. Нямам идея как са ни проследили, сигурно са имали някой в хотела, сигурно ченгета, не знам. Тя уби и двамата, екзекутира ги.

Войниците от КаПо бяха слезли от джипа и стояха зад него, гледайки към руската страна на моста през биноклите си.

— Тя ги уби? Къде е тя сега? — попита Бенфорд. — Имаме ли някой, с когото да разменим Марбъл!

— Тя ми каза не. Цели шест часа беше не. Не можех да кажа нищо, за да променя решението ѝ. На следващата сутрин трябваше да я предам на Форсайт, за да я отведе със самолет в Щатите, и тя ме чакаше до колата. Може би ония двамата главорези от центъра опекоха работата. Тя наистина сериозно се вбеси.

Бенфорд гледаше така, сякаш всеки момент щеше да предаде Богу дух.

— На задната седалка е — каза Гейбъл. — Легнала е долу. Седна отзад, когато влязохме в Нарва. Исах да променя профила.

Бенфорд издуха струя цигарен дим. Бяха минали почти седемдесет и два часа в неведение.

— Съгласи ли се? — попита той.

— И да, и не. Каза ми да вървя по дяволите и че го прави единствено за да спаси Марбъл. Каза, че ще премисли отново дали да работи с нас. Междувременно възнамерява да вдигне ужасна пушилка в центъра. Може да имаме агент, може и да нямаме. Тя ще ни уведоми.

— Какво означава това? — попита Бенфорд. Гейбъл игнорира въпроса му.

— Още нещо. Проблемът е Наш. Тя пита за него. Бенфорд избухна в смях.

— Какво се смееш? — попита Гейбъл.

— Нейт е в буса. Не знам как го е направил, но дойде тук от Атина, просто се появи. Това зад буса е неговата кола.

— Психически статус? — попита Гейбъл.

— Възбуден, напрегнат, изтощен. Какво мислиш?

— Това, което мисля, е, че трябва да ги оставим да си поговорят няколко минути — може би ще е добре и за двамата. Да й дадем възможност да се върне с някакъв спомен, а и той ще се успокои. Мога да докарам колата и да я вкарам отзад в буса, без никой да я види.

— Окей, ние така или иначе сме на изчакване. Но задръж, докато поговоря малко с Нейт.

Бенфорд плъзна вратата на буса, качи се вътре и седна на средната седалка до Нейт, който си бе намерил някакво яке в багажника и си бе пооправил косата с пръсти. Личеше, че е уморен, но вече изглеждаше по-прилично. Бенфорд плъзна вратата до половината и се облегна на седалката.

— Дива и Гейбъл пристигнаха. Тя е в колата. Снощи руснаците са се опитали да я спасят и тя е убила двама души. Съгласила се е да се върне в Русия единствено заради размяната, за да спаси Марбъл. Що се отнася до работата отвътре, не е поела никакъв ангажимент и ние не знаем до каква степен сега или в бъдеще тя ще бъде наш агент.

Имаме няколко минути и Гейбъл е убеден, че за Дива ще бъде полезно да поговори с теб. Искам още веднъж да бъдеш неин вербуващ офицер. Искам да бъдеш вдъхновяващ. Искам да й говориш за дълг, за

мисия и за дългосрочен шпионаж. Има един-единствен начин да го изиграеш, така че да не доведе до ареста ѝ от другата страна на моста — като оперативен офицер, подготвящ своя агент. В противен случай ще разклатиш самообладанието ѝ. Можеш ли да го направиш?

Той кимна. Бенфорд излезе от буса и Нейт чу шум на двигател и щракване на врата. Багажникът на буса се отвори, Доминика бързо влезе вътре и вратата се захлопна. Тя се провря покрай задната седалка и седна до него. Беше облечена в простичка морскосиня рокля и леко манто в същия цвят. Гейбъл бе настоял за ниски черни обувки с връзки и бежови чорапи. Бе вдигнала косата си, не носеше грим — матрона, току-що излизаща от плен на ЦРУ. Сините очи бяха същите и тя погледна Нейт, изучавайки лицето му. Беше облян в бледо пурпурен блясък, това ѝ показва, че страда.

За първи път в своята все още начинаеща кариера Нейт не помисли автоматично за последиците от нарушаването на правилата, незачитането на Бенфорд и за това, че може да си съсипе репутацията. Той се протегна напред, сграбчи Доминика за ръцете и притисна устни в нейните. Тя се скова, после се отпусна и накрая положи ръце на гърдите му и лекичко го отблъсна.

— Нямаме достатъчно време, за да ти кажа колко съжалявам за това, което ти наприказвах. Няма време да ти кажа какво означавааш за мен като жена, като любима, като партньор. И няма време да ти кажа колко много ми липсваш.

Трябва да ти говоря за продължаването на нашите тайни взаимоотношения и за това, че трябва да продължиш да работиш за ЦРУ в Москва. Точно сега изобщо не ми пука за това. Знам, че се връщаш единствено за да спасиш генерала. Аз бих направил същото, а ето че го спасяваш ти. Но аз искам ти да си в безопасност. Нищо друго не си струва. Ти си единственото важно нещо, поне за мен.

Нейт погледна смутено настрани през предното стъкло на буса, към забуления в мъгла път, тунел във времето, чезнещ в Русия. Доминика се обърна да погледне в същата посока и реши.

— Не е нужно да се тревожиш за мен, Нейт — категорично каза тя. — Аз ще се върна в моята страна, сред моя народ. Ще бъда добре. Колко подходящо, да ми се извиниш и да ми кажеш, че се тревожиш за мен пет минути преди да прекося границата. Моля те, бъди така любезен да не ме караш да променям решението си.

Душка, пусни ме да си вървя, помисли си тя.

Тя стана, промъкна се до задната седалка и потупа по стъклото. Нейт я гледаше как си тръгва. Той се взря в мъглата с ръце, заключени зад главата.

Гейбъл видя очите ѝ и разбра, че едва се държи. Проклетият Наш. Тя се нуждаеше от подсилване, и то веднага. Той я напъха в колата, скрита от буса.

— Влез — каза Гейбъл. — Искam да поговорим.

Тя се плъзна на задната седалка и Гейбъл се качи до нея, затръшвайки вратата. Даваше го грубовато, преструвайки се, че не забелязва очите ѝ.

— Ще има около дузина бинокли, отправени към теб, в минутата, в която пристъпиш извън колата на открито — каза ѝ той. — Охраната ще се тревожи за сигурността, но ще има и други, които ще те наблюдават. Контраразузнавачи, маймуните от контраразведката, гледащи изключително в теб.

Доминика не го погледна, но кимна.

— Когато пресичаш, върви със стабилно темпо. Не прекалено бързо, но не и колебливо. Много е важно да не поглеждаш в Корчной, когато се разминете на моста. Той е предател и ти си тази, която го е вкарала в затвора — каза Гейбъл. — Те може да извикат и на двама ви да спрете по средата на пътя. Тя е маркирана с линия на асфалта и с малка издатина. Това е нормално, граничарите няма да са щастливи, ако не крещят в мегафоните си. Те вероятно ще предават видео от теб до центъра, за да потвърдят идентичността ти.

Доминика вече беше по-добре. Гейбъл видя, че е започнала да мисли за тръгването, а не за Наш.

— Стабилно темпо до камионите. Ще има един ленинградски неандерталец с ужасен костюм, който ще пристъпи напред и ще каже... Какво ще каже?

— Добро пожаловать — каза Доминика, взирайки се през прозореца. — Добре дошла у дома.

— Добре, направи ми услуга и го изритай между краката. Твоето поведение оттам насетне е критично. Помни — каза Гейбъл, — ти се прибираш у дома, освободена от арест на ЦРУ. Ти си успокоена и, ами, в безопасност. Не точно приказлива, това ще бъде неуместно. Ти си отговорна за трима убити в акция, и то от твоите. Тези шибани типове

са се опитали да те убият и ти си бясна. Ще бъдеш заобиколена от всички онези ленинградски главорези и тъпанари в колата или във влака, или в каквото там решат да те откарат до Санкт Петербург.

— Познавам този животински вид — каза Доминика. — Няма да има проблем от тяхна страна. Аз току-що се връщам от операция за центъра. Единствените хора, с които ще говоря, са в Москва.

— Именно. И щом веднъж се озовеш там, покажи им гръцките си шевове и им се разкрещи за онзи маниак, спецназа, за Корчной и за това, че им е отнело толкова много време, за да те измъкнат. Ти се върна, бебче, ти се върна.

— Да — каза Доминика. — Върнах се.

— И ще се видим след шест месеца? — попита Гейбъл.

— Не разчитай на това — отговори му тя.

— Помниш ли универсалния номер?

— Изхвърлих го!

— След като го наизусти — отбеляза Гейбъл.

— Кажи на Форсайт сбогом от мен — каза тя, игнорирайки последната му фраза.

Людмила Михайловна Павличенко е била легендарен снайперист от Червената армия в годините на Втората световна война, най-смъртоносна жена снайперист в историята, с 309 потвърдени убийства по време на Кримската кампания. Тази вечер, на покрива на потъналата в руини южна кула на крепостта Ивангород на руския бряг на реката, нейната съименница Людмила Цуканова, първи снайперист на Специална група В на СВР, лежеше по корем, заела позиция. Беше облечена в торбест черен комбинезон с качулка, нахлупена над главата, стегната плътно около покритото ѝ с червеникави петна лице. Тя бе приложила пушка ВСС^[1] със снайпер, опрян на изринатата ѝ напукана буза, и се целеше през окуляра за нощно виждане на триста метра по диагонал през водата, в западния край на моста над Нарва — това щеше да бъде нощен изстрел, изключително лесен за нейните способности. Тя търсеше силует — тъмнокоса жена, която върви с леко накуцване.

Средният клас хеликоптер Ми-14 „Мъгла“ с черния си нос „Мики Маус“ беше цивилна транспортна версия на военния, боядисан в червено и бяло. Той бавно кацна на празния паркинг на железопътната гара на Ивангород. Жълтеникавите стени на бароковата фасада на гарата проблясваха в розово на светлините на хеликоптера. Докато той се полюшваше на амортизьорите си, звукът на двигателя стихна от писък до скимтене и след това до мъркане. Масивните перки спряха да се въртят и се приведоха, горещи в ледения нощен въздух. Не се отвори никаква врата, докато две от колите на СВР, които чакаха надолу по пътя, не дойдоха до вертолета. Тогава страничната пасажерска врата се отвори и двама мъже в костюми спуснаха метална стълба и свалиха по нея крехка беловласа фигура до водещата кола.

Двете коли отидоха бавно по пътя до блокирания от камионите мост и тримата мъже излязоха — дребният старец в средата, между другите двама. Те се промъкнаха покрай камионите и застанаха мълчаливо, загледани надолу по пътя, към мерзелеещите се фигури на другия бряг. Граничарите около камионите свалиха от рамо пушките си и фаровете на камионите се включиха, заливайки руската страна на моста в светлина. Парапетите и осветителните стълбове хвърляха коси сенки върху пътя. Имаше половин дузина мънички огънчета зад прозореца на митничарската будка. Ленинградските момчета пушеха, гледаха, не говореха.

Те излязоха от буса и го заобиколиха, за да застанат отпред, с лице към руснаците. Руснаците включиха прожекторите си и Бенфорд даде сигнал на джипа на КаПо да включи светлините си и своя прожектор. Руската страна сега бе скрита от ослепителната стена от светлина, през която мъглата продължаваше да нахлува на талази.

— Ние ще те отведем до началото на моста — каза Гейбъл, държейки здраво Доминика под мишница. Бенфорд приближи, застана от другата ѝ страна и я хвана над лакътя. Нейт бе излязъл от буса и стоеше встрани от него.

— Почакайте — каза Доминика, протегна се към Нейт и го зашлеви силно по лицето.

— Браво, момиче! — каза Гейбъл.

Войниците от КаПо в джипа се сръгаха един друг.

Доминика и Нейт се изгледаха за миг, сами в целия обвит в мъгла свят, после Доминика прошепна: „Пока, довиждане, ще се видим с теб.“

Тя се изпъна и дръпна Гейбъл и Бенфорд напред.

— Хайде — каза тя.

— Бъди хладнокръвна, бебче — каза Гейбъл с ъгълчето на устата си. Дватамата с Бенфорд водеха Доминика, държейки я за ръцете над лактите, като арестант в затвор. Ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци, сякаш се съпротивляваше на техния натиск. Те отидоха до началото на моста и застанаха там, гледайки как мъглата се излива по цялата му дължина. В края му се видяха светлини на приближаваща кола, невъзможно беше да се забележат детайлите, после настана суетня, появиха се три мъжки силуета, най-ниският беше в средата. Един прожектор примигна, после отново и Бенфорд даде знак на войниците да отговорят със същия сигнал. Фаровете на КаПо проблеснаха срещу дузина бинокли, гледащи към тях.

— Спри, когато стигнеш в средата — каза Гейбъл.

Доминика с презрение издърпа ръцете си от тяхната хватка, каза им Ёб вашу матъ, оправи мантото си и пристъпи напред. Тя тръгна в мъглата с характерното си леко накуцване, балетните ѝ прасци се свиваха, раменете и бяха изпънати назад. Ниският силует в другия край на моста също тръгна.

— Какво каза тя? — попита Бенфорд.

— Звучи наистина неприлично — отговори Гейбъл.

Силуетът на Доминика ставаше все по-незабележим, докато напредваше през бледите кръгове светлина на пътя. Тя и самотната фигура, вървяща от другия край, вече бяха почти рамо до рамо.

— Тя е по средата с Марбъл — каза тихо Гейбъл. Мегафонът избуца нещо и двете фигури спряха. Двата силуета стояха рамо до рамо по средата на моста, в светлината на една от лампите, мъглата се въртеше спираловидно помежду им и се просмукваше в тях. Тя дори не обърна глава, но почувства неговото величествено пурпурно присъствие, това беше последният път, в който щеше да го почувства. Марбъл погледна към Доминика. Бялата му коса улови светлината на лампата, той свали палтото си и ѝ го подаде, стандартно приношение от шпиони при размяна. Доминика взе палтото му и го хвърли на

мокрия от мъглата паваж. Точно както Марбъл се бе надявал да направи. Светлината блестеше в дузината бинокли.

Марбъл погледна направо, видя градските светлини на Нарва, мержелеещата се централна кула на замъка, намигането на една звезда в западното небе, фаровете и силуетите на мъжете в другия край на моста. Когато светлините в двата края отново проблеснаха, той тръгна. Чу как стъпките на Доминика заглъхват зад гърба му. Чувстваше тялото си леко, болките се усещаха, но празнотата в гърдите му бе изчезнала. Главата му беше чиста и той се концентрира върху това да не върви прекалено бързо, щеше да им покаже до последно как завършват професионалистите. Когато дойде по-близо, силуетите се превърнаха в лица, познати лица. Беше по-важно да види тук приятелите си, отколкото, че е свободен наистина. Бенфорд. Натаниъл. Шпионска размяна. Той за малко не се разсмя.

Куршумът 9х39 мм от снайперската пушка на Людмила премина през лявата страна на врата на Марбъл и срязва каротидната му артерия, преди да излезе от десния му пекторален мускул под мишницата. Цуканова имаше намерение да даде изстрел в главата, но се бе прицелила ниско, а и студеният нощен въздух повлия на свръхзвуковия куршум SP-5. Тя се изправи и пое по изходния маршрут на юг от крепостните стени още преди краката на Марбъл да се огънат. Руснаците от другата страна на моста не разбраха какво се е случило.

Бенфорд го хвана, но Марбъл, мъртвешки натежал, се изплъзна от ръцете му и старият човек рухна на асфалта. Нейт седна на пътя и залюля главата му на бедрото си, но старият шпионин лежеше неподвижен, той беше загинал, затворил очи, със странно спокойно лице. Бенфорд гледаше ръцете си, почервенели от кръвта на Корчной.

Войниците от КаПо свалиха пушките си от рамо и ги насочиха, но Гейбъл извика „Стоп!“ и им махна да спрат. На моста Доминика се обърна за кратко — беше чула вика на Гейбъл, — но бе погълната от блясъка на прожекторите. Преглътна. Но забеляза тъмната купчинка на земята и инстинктивно разбра какво се бе случило.

Тя изпищя НЕ — само веднъж, в главата си, после си наложи да потисне ужаса, да се успокои, да овладее лицето си, да отпусне раменете си. Напъхаха я в очакващата кола, загрят мерцедес, луксозно топъл, който незабавно отпраши по магистралата. Колата се поклащаше на завоите и тя сдържа ужаса си, виждайки отново и

отново образа на Корчной. Потисна отровната си ярост, докато обвитият в жълто ленинградски полковник изпълваше вътрешността на колата с цигарен дим.

Бенфорд гледаше в Марбъл парализиран, неспособен да помръдне, неспособен да мисли. Нейт бе навел глава, ръцете му трепереха, докато продължаваше да люлее главата на Корчной в скута си. Това беше твърде жестоко, те останаха безмълвни, безчувствени от окончателността, от невъзвратимостта на загубения живот на Марбъл. Бяха потресени от ужасното предателство, от чудовищността на жестокия акт.

Всички, освен Гейбъл. Той бързо отстъпи назад по пътя и вдигна бинокъла си. Хаосът от силуети откъм руската страна се движеше, задните светлини на луксозния седан се отдалечаваха в нощта. Гейбъл не знаеше дали Доминика е видяла какво се е случило, но се надяваше да е разбрала: Моля те, Господи, дано да е разбрала какво стана.

Мъглата се въртеше край тях, мокреше косите им и докосваше ведрото лице на Марбъл. Прогизналото му палто лежеше забравено в средата на моста.

[1] Специална снайперистка винтовка, наречена още винторез, конструирана за спецчастите. — Б.р. ↑

Издание:

Автор: Джейсън Матюс

Заглавие: Червената лястовица

Преводач: Жана Тотева

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: „Сиела Норма“ АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс принт“ АД

Отговорен редактор: Димитър Николов

Редактор: Димитър Ташев

Коректор: Милена Братованова

ISBN: 978-954-28-1803-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5030>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.